

Hoa Đào Bất Thành Kiếp

Contents

Hoa Đào Bất Thành Kiếp	2
1. Chương 1: Ta, Tiểu Mai Cùng Nhị Cầu	3
2. Chương 2: Tô Tỷ Tỷ Cùng Vân Trang Chủ	7
3. Chương 3: Tam Ngươi Nói, Hắc Tên Là Cừ Cừ	12
4. Chương 4: Nếu Người Thích Một Nữ Nhân Khác, Ta Sẽ Đem Hình Ảnh Trong Lòng Người Nhỏ Tận Gốc.	16
5. Chương 5: Lạc Đường	20
6. Chương 6: Có Một Số Việc Không Thể Dùng Vũ Lực Mà Giải Quyết.	21
7. Chương 7: Mệt Mỏi Một Đêm	24
8. Chương 8: Tạo Hóa Thật Thần Kỳ	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10: Âm Thanh Lả Lướt, Quyến Rũ Lòng Người	35
11. Chương 11: Nha Đầu, Dây Mối Là Hôn Mối	38
12. Chương 12: Chuyện Xưa, Âm Mưu Bắt Đầu	41
13. Chương 13: Cuối Cùng Chàng Cũng Đã Quên, Phía Sau Chàng Còn Có Ta...	44
14. Chương 14: Yêu Nhau Còn Cần Cơ Hội	47
15. Chương 15: Nàng Nghi Muốn Hù Chết Ta Sao?	49
16. Chương 16: Một Năm Cùng Ba Trăm Năm Vẫn Có Sự Khác Biệt	52
17. Chương 17: Đẳng Đồ Tử! Đẳng Đồ Tử (là Kẻ Háo Sắc)	55
18. Chương 18: Nếu Ta Không Thể Trở Về, Chúng Nó Liền Tặng Cho Nàng Làm Vật Tượng Niệm.....	57
19. Chương 19: Làm Cho Người Khác Tức Giận, Nhất Là Mỹ Nhân Tức Giận, Thật Sự Là Một Tội Lớn	60
20. Chương 20: Nàng Không Thể Sinh Ra Đứa Con Mà Đã Chết, Chết Trong Lòng Ta, Chết Không Nhắm Mắt.	64
21. Chương 21: Người Đáp Ứng Ta, Nếu Ta Chết Thì Người Hãy Buông Ta Người Dân Ngưu Trang, Rời Xa Cừ Cừ.	66
22. Chương 22: Không Thể Được Nàng Yêu Một Đời, Như Vậy Bị Nàng Hận Một Đời Cũng Tốt .	69
23. Chương 23: “người Nói, Hắc Sẽ Cứu Ai?”	73
24. Chương 24: Ta Chỉ Có Thể Bù Đắp Cho Hắc, Chỉ Có Thể Như Thế	76
25. Chương 25: Đoạn Tụ. . . .đầu Năm Nay, Thực Lưu Hành Sao?	79
26. Chương 26: Thói Quen Thật Sự Là Một Cái Gì Đó Rất Đáng Sợ	82
27. Chương 27: Tự Làm Bậy Không Thể Sống...	85
28. Chương 28: Tỷ Lấy Cái Gì Chứng Minh	88
29. Chương 29: Chỉ Cần Gọi Tên Chàng, Thế Giới Đây Liền Tươi Đẹp	91
30. Chương 30: Bảo Trọng.	95
31. Chương 31: Con Thỏ Nóng Giận Còn Cần Người	99
32. Chương 32: Không Có Gì Phải Đáng Xấu Hổ	101
33. Chương 33: Một Cái Chải Tận Đuôi, Hai Cái Tóc Trắng Mi Bạc	106
34. Chương 34: Yêu Một Người Còn Có Cái Gì Đáng Hay Không Đáng Sao ?	109
35. Chương 35: Bị Thúc Giục, Rốt Cục Cũng Xuất Hiện	111
36. Chương 36: Kiếp Sau, Ta Nhất Định Sẽ Gặp Nàng Trước!	115
37. Chương 37: Bắt Đầu Lên Án Cừ Cừ	116

38. Chương 38: Một Chút Năng Lực Của Ta Dành Cho Người Thân Yêu	119
39. Chương 39: Thứ Nàng Đưa, Dù Là Độc Được Ta Cũng Ăn	122
40. Chương 40: Đau Thương Qua Đi, Ta Cũng Không Thể Tự Dối Gạt Mình Rằng, Đó Chỉ Là Giấc Mơ Ba Năm	125
41. Chương 41: Cá Lớn Nuốt Cá Bé, Bản Năng Sinh Tồn, Điều Này Hẳn Hiểu Rõ Hơn Người. . .	130
42. Chương 42: Đã Trở Về!	133
43. Chương 43: Hoa Sen, Thần Nông Đỉnh, Bạch Y Nhân	136
44. Chương 44: “nha Đầu, Ta Vẫn Luôn Yêu Nàng, Nàng Cho Rằng Ta coi Nàng Là Người Thay Thế Sao?”	140
45. Chương 45: “muội Rốt Cục Có Bao Nhiêu Thích Người Đàn Ông Này?”	143
46. Chương 46: Nàng Chỉ Cảm Thấy Nơi Lòng Ngực Hơi Thở Bé Tắc, Không Thể Thở Mạnh Được, Phút Chốc, Nàng Phun Ra Một Búng Máu	147
47. Chương 47: Nàng Xen Vào Nhân – Quỷ, Nàng Chính Là Một Người Mối Giới.	150
48. Chương 48: “quỷ Môn Quan, Quỷ Môn Quan, Mười Người Đến, Chín Không Ra”.	154
49. Chương 49: Chỉ Cần Ta Hạnh Phúc, Vô Luận Ai Mang Đến Hạnh Phúc Cho Ta, Chàng Cũng Có Thể An Tâm	157
50. Chương 50: Hoan Nghênh Nàng Tới Hoàng Tuyền Quỷ Giới	160
51. Chương 51: Một Đường Theo Cừ Cử Đi Tới Minh Cung, Không Trở Ngại, Giống Như Người Nơi Đây Sợ Uy Danh Của Cừ Cử Vậy.	164
52. Chương 52: Còn Trẻ Phạm Sai Lầm, Trưởng Thành Sẽ Chuộc Tội	167
53. Chương 53: Ta, Ta Có.	169
54. Chương 54: Không Có Gì Ngoài Sinh Ly Tử Biệt, Gần Nhau Nhưng Cuối Cùng Lại Làm Tổn Thương Người Bên Cạnh	171
55. Chương 55: Thiên Thế Muôn Đời, Nhớ Kỹ, Hãy Chờ Ta.	174
56. Chương 56: Đã Từng Khí Phách, Bây Giờ.	177
57. Chương 57: Không Phải Phụ Thê, Nhưng Có Thể Làm Bạn, Là Thân Nhân, Là Huỳnh Đệ. . .	180
58. Chương 58: Chân Tướng Năm Đó	182
59. Chương 59: A Lê Giả	184
60. Chương 60: Tình Thâm Bất Thọ	187
61. Chương 61: Tất Cả Đầu Mối Đều Có, Chỉ Kém Một Con Đường.	189
62. Chương 62: Đất Hoang Tứ Tộc Rốt Cục Vẫn Phải Khai Chiến	192
63. Chương 63: Đại Kết Cục!	195
64. Chương 64: Lời Cuối Sách : Đại Đoàn Viên Trong Truyền Thuyết.	199

Hoa Đào Bất Thành Kiếp

Giới thiệu

Xoay quanh về một người là Thiếu chủ Y tộc dùng kế xuất cốc. Một người là vị thần tiên nhàn chán

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-dao-bat-thanh-kiep>

1. Chương 1: Ta, Tiểu Mai Cùng Nhị Cầu

Edit: Rika

Phổ phưởng đồn đại, ở một nơi xa Trung Nguyên có một nơi là nơi sinh sống của một nhóm người có quan hệ với thần, tuy rằng bọn họ không giống như thần trường sinh bất lão, nhưng có thể sống tới mấy trăm năm. Trong đó chia làm bốn bộ tộc, cũng được trời ban cho rất nhiều dị năng, truyền thuyết kể rằng Chung Ngô tộc được thần chiếu cố, ban cho bí thuật trường sinh bất lão, để họ thọ cùng với trời đất. Bởi vậy, Chung Ngô tộc được mọi người gọi là “Bộ tộc của thần tiên”

Nhưng, hiển nhiên, mọi người trong tộc không phải được tiên truyền dị năng, Chung Ngô tộc càng không phải là trường sinh bất lão, thọ cùng trời đất.

Bọn họ tuy có một chút khác với người thường, nhưng bọn họ vẫn là người phàm chân chính, vẫn có sinh lão bệnh tử, vẫn phải đi vào lục đạo luân hồi.

Tứ đại tiên tộc sống thành một nhóm. Khi đó, bọn họ vốn định cư ở Giang Nam, là một trong tứ đại thế gia, lời lưu truyền bọn họ có dị thuật, vì thế có không ít người tới cửa bái phỏng, thậm chí có người xách đao tới uy hiếp. Trong khoảng thời gian ngắn, trên giang hồ tứ phía phân tranh, một mảnh tinh phong huyết vũ. Vì thế, 178 năm trước, tộc trưởng của Tứ đại gia tộc bàn bạc nhau đưa bộ tộc ly khai Giang Nam, đến ẩn cư một nơi khác, vì thế, các môn phái trên giang hồ không thể tìm được tung tích của bọn họ.

Ta là hậu duệ thứ 38 của bộ tộc Chung Ngô, là cháu gái của tộc trưởng, là Thiếu chủ của Chung Ngô tộc, nhưng tất cả mọi người trong bộ tộc không ai gọi ta là Thiếu chủ cả, chỉ thân mật gọi ta là “Mật nhi”

Đương nhiên, trừ bỏ Quý Hải Thương.

Mỗi lần nhìn thấy ta, hắn liền đứng thẳng người, hướng ta cung kính cúi một cái, sau đó cứng ngắc nói “Bái kiến Thiếu chủ”

Quý Hải Thương là cháu trai của bằng hữu của gia gia ta, được ông đưa vào trong cốc cùng gia gia học y thuật. Dựa theo cách nói của tiểu Mai, Quý Hải Thương là một người bảo thủ, tựa như một cái đầu gỗ không thể giáo huấn được, tính tình chất phác.

Ta ghé vào cửa sổ, nhàm chán cắn một cây cỏ đuôi chó, chợt nhìn thấy người đang ở ngoài cửa sổ đang phân biệt được thảo, Quý Hải Thương, ta kịch liệt gật đầu. Ai ngờ, vì quá đắc ý, ‘răng rắc’ một tiếng, cổ của ta liền bị trặc.

Ta gào khóc kêu tiểu Mai, tiểu Mai trừng mắt liếc ta một cái, tặc lưỡi đi ra khỏi phòng.

“Thật là, ngay cả mở miệng nói cũng không được”

Ta trừng mắt, nhìn tiểu Mai dương dương tự đắc lắc lắc cái mông chạy tới liếc mắt đưa tình với Nhị Cầu, ta cảm thấy mình thật thê thảm.

Ta không phải là che giấu Quý Hải Thương, mà là cổ ta đau.

Nhưng, khi quay đầu lại, ta ôm cổ, nghe được tiếng “ầm ầm” vang dội, lòng ta tan nát.

Ánh mặt trời nóng rực, Giản Noãn cười tươi như hoa, nàng ngượng ngùng cầm khăn tay màu xanh, lau đi mồ hôi trên trán của Quý Hải Thương, mà Quý Hải Thương cũng đưa mắt nhìn Giản Ấm, hai má ửng hồng.

Giản Ấm cũng là cháu gái của một người bằng hữu cũ của gia gia, cũng bị ông mang về trong cốc học y. Nàng là một nữ tử thẹn thùng, bình thường nàng mà nói chuyện một tý với người khác, mặt liền đỏ hồng lên, không hiểu hai người này như thế nào mà lại thích nhau.

Ta đột nhiên muốn tìm Nhị Cầu tính sổ.

Một tháng trước, bầu trời tối đen, Nhị Cầu vẽ mặt bình tĩnh nói cho ta biết : “Gần quan được ban lộc, người là Thiếu chủ, hắn cùng gia gia của người học y, các người gần nhau, tất nhiên sẽ có kết quả”

Ta cảm thấy Nhị Cầu thật có văn hóa, ngay cả câu “Gần quan được ban lộc” mà cũng nói ra được. Từ đó về sau, ta tuyệt đối tin những lời mà hắn nói.

Nhưng, hiện tại xem ra lời Nhị Cửu nói thật chẳng đúng tí nào, ban công của phòng ta gần hồ nước, nhưng ta không nhìn thấy rõ ánh mặt trời, chỉ có lẽ mờ nhìn thấy bóng dáng của ta, ta cầm một cục đá ném xuống, bóng dáng của ta cũng không còn.

Bên kia hàng rào, tiểu Mai cùng Nhị Cửu đang nói chuyện vui vẻ, ta đột nhiên hoài nghi, tiểu Mai sở dĩ chung tình với Nhị Cửu như vậy, có phải hay không cũng tương ứng với câu “Gần quan được ban lộc?”

Chạng vạng, ánh mặt trời chiếu vào trong cốc, xung quanh được nhuộm một màu vàng óng. Ta ngồi trên một cái ghế tức giận nhìn gia gia đang ăn uống vui vẻ.

Gia gia dường như cảm nhận được cái nhìn chăm chú của ta, ngẩng đầu lên, nhìn ta, sau đó nhai nhai đồ ăn, chòm râu run lên trông thật buồn cười.

“Nha đầu, người không ăn cơm nhìn ta chằm chằm làm gì? Gia gia tuy rằng diện mạo tuần lão, nhưng cũng không thể ăn thay cơm được nha”.

Ta khinh thường ngoảnh mặt đi, thét thảm một tiếng. Gia gia nhanh chóng lấy băng vải cố định cổ ta lại. Ta thừa nhận, ta đã quên cái đầu của ta nó bị thương. T__T

“Gia gia, người nghĩ như thế nào? Đã mang về Quy Hải Thương rồi, tại sao còn mang về Giản Ấm nữa?”

Sau đó ta im lặng không nói gì, ta cảm thấy nói trước mặt gia gia những lời này thật xấu hổ. Ta chỉ muốn hỏi: “Nếu gia gia không mang theo Giản Ấm về đây, thì chắc hẳn người sắp có cháu rồi”

Lão nhân gia nuốt một cục cơm, sau đó hí hóp nói với ta: “Người ta có hôn ước rồi, ta làm sao lại chia rẽ uyên ương được?”

Nghe được câu này, tâm tình ta chợt bình thường trở lại.

Trong lòng ta nhất thời nổi lên sự áy náy và kính trọng Nhị Cửu, những lời hằn nói cũng thật có lý.

Gần quan được ban lộc. Lời này nói ra không sai, Giản Ấm quả thật cách không xa với ta.

Bóng đêm dần dần kéo tới, ta ở trong phòng nhàm chán, đột nhiên nhớ tới cả ngày hôm nay ta chưa đi thăm Tô tỷ tỷ, vì thế ta vội mang giày chạy tới “Thỏ Ngọc Cư”

Thỏ Ngọc Cư là hiệu thuốc trong cốc, cái tên này là do ta đặt, Thỏ Ngọc đảo được, cố đặc kỳ danh. Nhị Cửu cùng tiểu Mai vì cái tên này mà cười nhạo ta một hồi, nhưng ta vẫn cố chấp lấy cái tên này. Ta cảm thấy, đây là một việc vô cùng có văn hóa.

Thỏ Ngọc Cư giờ này chắc cũng không còn ai, ta chạy thật nhanh tới, ai ngờ lại đâm trúng một bức tường thịt, bị đẩy lùi ra sau, kết quả mông đập xuống đất.

Một ngày xui xẻo, quá xui xẻo, cổ thì bị trẹo, nay mông lại bị đập.

Đột nhiên một mùi hương thơm mát xông vào mũi, ta thoáng nhìn, là y phục của Giản Ấm, nàng đưa tay kéo ta lên. Quy Hải Thương về mặt xấu hổ đứng bên cạnh, thấy ta đứng dậy, liền cung kính nói một câu “Bái kiến Thiếu chủ”

Tiểu Mai nói rất đúng, hẳn chính là một cái đầu gối, làm tâm ta tan nát, giờ lại làm mông ta nát tan, vậy mà cũng chỉ nói một câu “Bái kiến Thiếu chủ”

Ta trừng mắt liếc hắt một cái, một tay ôm cổ, một tay ôm mông chạy vào Thỏ Ngọc Cư. Nhìn hai người bọn họ ở cùng nhau, ta vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Nhưng đi được hai bước, ta lại cảm thấy, thân là Thiếu chủ, ích kỷ thế làm gì, để người ta biết lại chê cười, vì thế ta quay đầu bước trở lại.

Ta lôi kéo tay Quy Hải Thương cùng Giản Ấm, đặt hai tay bọn họ lên nhau, đưa mắt nhìn họ một cái, dùng một câu thành ngữ nhẹ nhàng nói “Chúc các người tương thân tương ái”. Sau đó ta không để ý gương mặt ửng đỏ của Quy Hải Thương cùng Giản Ấm, ta bước vào Thỏ Ngọc Cư.

Ta cảm thấy hôm nay phỏng chừng mặt mũi đã mất hết, cảm thấy mình là một nữ nhân thê thảm. Nghĩ như vậy, ta đi vào trong phòng, Tô tỷ tỷ đang ngồi phía trước cửa sổ. Ngay mai là ngày tháo băng cho tỷ ấy, có thể trong lòng tỷ kích động không yên.

Ta thật tò mò, thế giới giang hồ bên ngoài đến tột cùng là như thế nào, vì vói gì mà hận thù tới mức hủy dung của Tô tỷ tỷ, sau đó còn đẩy tỷ ấy xuống vực sâu vạn trượng, đột nhiên, trong đầu ta bắt đầu nảy ra ý tưởng.

Từ khi tới ẩn cư trong cốc, đã có một quy định bất thành văn, nếu là người chưa đủ mười sáu tuổi thì không được rời khỏi cốc, nếu vi phạm thì phạt ba mươi năm không xuất cốc. Ta không biết ai ban ra cái quy định như vậy, ta cảm thấy rất không hợp lý, một đám người thanh xuân tuổi trẻ ngồi ngồi, thế nhưng phải sinh sống ở trong cái cốc này, không biết gì về thế giới bên ngoài.

Ta ghé vào bên cạnh người Tô tỷ tỷ, đang suy nghĩ như thế nào để lấy lòng lão nhân gia cho ta xuất cốc. Lúc này, ta chợt nhìn thấy cha của tiểu Mai cùng nương của Nhị Cầu đang lén lút lút lút trong bóng đêm, đi tới bờ sông. Nhất thời, thần kinh bất quá trong đầu ta gào thét, kích động.

Lão bà của cha Tiểu Mai đã chết, nương của Nhị Cầu lại không có nam nhân, bọn họ.

Chẳng lẽ, đây chính là hẹn hò trong truyền thuyết????

Nhất thời, ta như bừng tỉnh.

Nước sông nhẹ nhàng chảy, sóng nước vỗ bờ kêu rì rào, dây đá cuội bên bờ sông bị sóng đánh tạo ra những bọt nước màu trắng. Bóng đêm tịch liêu, ta nhìn thấy cha tiểu Mai kéo tay nương Nhị Cầu. Tối nay có mây, ánh trăng cũng không sáng lắm, nhưng mắt ta nhìn thấy rõ ràng mặt của nương Nhị Cầu đỏ hồng từ cổ tới tai.

Ta biết, lúc này ta nên xuất hiện.

Ta làm bộ ‘khụ khụ’ hai tiếng, từ bụi cỏ ven bờ ta đi ra, hiếp mắt nhìn hai người. Dưới ánh trăng, hai người vội tách ra, thậm chí để che giấu, trên mặt còn vội vàng làm biểu tình chán ghét, bị phần nhìn nhau, giống như nương Nhị Cầu hại chết lão bà của cha tiểu Mai. Cơn vẻ mặt của nương Nhị Cầu thì giống như cha tiểu Mai khi để người đàn bà góa bụi.

Hai bọn họ , giống như kẻ thù không đội trời chung.

Nương Nhị Cầu ‘phi’ một tiếng, hướng tới cha tiểu Mai mà chửi “Hôm nay ta nể mặt Mật nhi, đợi mai tính sổ với người”. Cha tiểu Mai cũng rất ngồi hợp, đưa tay ra xỉ vào mặt nương Nhị Cầu, to giọng quát “Có Mật nhi ở đây, ông chẳng thêm so đo với bà, ngay mai ông đây chờ”

Nói xong, hai người chuẩn bị rời khỏi ‘hiện trường’

“Ngày mai còn gặp sao? Tốt, mai ta gọi Nhị Cầu cùng tiểu Mai tới trợ giúp các người”

Hiển nhiên, hai người bọn họ không dự đoán được ta sẽ gọi Nhị Cầu cùng tiểu Mai tới, hai người dừng lại, trầm mặc một chút, Hải thúc nhếch miệng gian nan cười một cái.

Ta gặm cọng cỏ đuôi cho trong miệng, đưa mắt nhìn hai người đang trao đổi ánh mắt với nhau. Ta có thể kết luận bọn họ không dám công khai mối quan hệ này trước mặt Nhị Cầu cùng tiểu Mai. Tuy rằng Nhị Cầu cùng tiểu Mai nếu biết chuyện này thì cũng không gây nên chuyện gì to lớn, nhưng bọn họ vẫn sợ, nhìn ta như cái phao cứu sinh.

Quả nhiên, sau một hồi trầm mặc, Hoa thẩm lắc lắc móng chạy tới

“Mật nhi, đại nhân không cần chấp tiểu nhân, ân ân oán oán gì đó cũng không cần. . . .lỡ như ảnh hưởng tới tình cảm của các người, thật không tốt lắm, ngày mai hai chúng ta sẽ không gặp nhau.

Ta gật gật đầu, rất là vừa lòng “Thím Hoa, đúng, một buổi tối, thím cũng không làm xong một đôi giấy đầu, hẳn để hai ngày nữa rồi gặp”

Biểu tình trong mắt của Hoa thẩm đột nhiên cứng đờ. Bà cùng Hải thúc đưa mắt nhìn nhau, trong lòng hai người muốn giấu diếm chuyện này, cho nên trên mặt giả vờ nụ cười, ngồi xuống bên cạnh ta.

“Hai người không muốn tiểu Mai cùng Nhị Cầu biết?”

Hai người mãnh liệt gật gật đầu.

“Vậy là được rồi, . . .”

Ta không phải là cái người âm hiểm giả dối, cho nên cũng không lấy chuyện này ra mà uy hiếp bọn họ, nhưng ta cũng tranh thủ giành inh một chút phúc lợi. Ai kêu lão nhân gia nhà ta rất thích ăn bánh ‘Hoan hỉ’ của thím Hoa, ai kêu bọn họ không cẩn thận, hện hò mà để ta phát hiện

Ta có thể thề với trời, ta thật sự là người lương thiện.

Ta trở lại phòng bếp cùng thím Hoa, loay hoay một hồi, rốt cục ta cũng mang được một đĩa bánh ‘Hoan hỉ’ ra ngoài. Ta cũng không nhờ thím Hoa giúp đỡ, lão nhân gia không ngốc, ăn vào là biết ngay.

Trong phòng vẫn còn sáng đèn, ta bưng đĩa bánh đứng ngoài phòng hít một hơi thật sâu, nở một nụ cười ngọt ngào, đẩy cửa ra. Quả nhiên, lão nhân gia vẫn còn ngồi dưới đèn nghiền cứu sách.

“Gia gia. . .”

Ta rõ ràng cảm giác được, bả vai của lão nhân gia run rẩy.

“Người còn thức sao, Mật nhi có làm bánh ‘Hoan hỉ’ cho người, người nếm thử một chút đi”

Lão nhân gia run rẩy ngẩng đầu, nhướng mày nhìn ta. Nhìn vào mắt ta, tràn đầy sự hoà nghi.....

“Nha đầu, người có mục đích gì đây?”

Ta nói rồi, lão nhân gia không ngốc, ta là do người một tay nuôi nấng, trong lời nói của người, làm cho ta cảm thấy bị nhìn thấu. Mặc kệ ta là người thừa kế duy nhất, trong mắt người ta vẫn là đứa cháu gái nhỏ bé, người cũng chẳng nề hà gì mà vắng những lời thô tục thế này với ta. Nhưng giờ phút này, ta cũng chẳng để thêm so đó với người. Điều ta nghĩ đến bây giờ đó là, nếu ta thực sự rời đi, chắc lão nhân gia cũng buồn lắm, ta đột nhiên cảm thấy đau lòng. . . .

“Gia gia, người nói gì thế, con làm gì có mục đích nào? Con chính là mỗi ngày nhìn thấy người vất vả, nên muốn làm chút gì đó cho người mà thôi” Ta học điệu bộ không nhẽo khi nói chuyện của tiểu Mai, nói xong ta còn ân cần bước tới ngồi cạnh lão nhân gia.

Lão nhân gia nhìn ta chằm chằm, ta cố gắng mở to hai mắt nhìn lại. Nhị Cầu đã nói với ta, muốn nói dối, trước tiên phải lừa được chính bản thân mình. Lúc này, ta tin tưởng, biểu hiện của ta là một đứa cháu gái hiếu thuận, quan tâm lo lắng cho gia gia.

Rốt cục, lão nhân gia cũng thu hồi ánh mắt hoà nghi, thoải mái gật đầu, một tay gỡ cọng cỏ đuôi chó trên đầu ta xuống, một tay cầm lấy một cái bánh.

“Gia gia, con muốn xuất cốc. . .”

Tục ngữ nói “Cật nhân chủy đoán, nã nhân thủ đoán.” Ta tin tưởng, lão nhân gia ăn xong bánh của ta chắc cũng không làm khó dễ ta. Nhưng, hiển nhiên ta không canh đúng thời điểm, ta cũng đã xem nhẹ thực lực của lão nhân gia. Nghe xong những lời này, vẻ mặt người bình thần, nhẹ nhàng bỏ cái bánh trong tay xuống đĩa.

“Thật tốt, ta còn chưa có ăn. . .”

Ta trừng mắt đứng dậy nhìn, đột nhiên, người ngừng lại.

Ta tràn ngập đau buồn, nhất thời, lệ nóng doanh tròn.

Lão nhân gia nhìn ta nở nụ cười. Ta thề, người nhìn thật anh tuấn. Người nhìn nhìn cọng cỏ đuôi chó trong tay, sau đó cầm trở lại trên đầu ta. Ta thừa nhận, ta sắp bị ăn đòn rồi.

Kế hoạch muốn xuất cốc lần thứ nhất bị chết yểu.

Ngày Tô tỷ tỷ được tháo băng, ta nhìn thấy vẻ mặt lão nhân gia nhìn say đắm dung nhan khuynh thành kia. Ngày đó, lão nhân gia mang một vẻ mặt ưu thương, trong cốc cư nhiên cũng có những cơn mưa nhỏ tí tách rơi, rất hợp tình hợp cảnh.

Ta nghe Nhị Cửu nói, gương mặt của Tô tỷ tỷ mà lão nhân gia làm ra, đó chính là dung mạo của cô cô đã chết của ta. Cô cô ta hai mươi năm trước xuất cốc chia ly với lão nhân gia, chết nơi đất khách quê người, không thể gặp mặt được người thân. Khi đó, rốt cục ta cũng hiểu vì sao lão nhân gia không cho ta xuất cốc, dường như người sợ ta sẽ giống như cô cô, một đi không trở lại.

Ta rất muốn giải thích với gia gia một phen, ta và cô cô không giống nhau.

Tô tỷ tỷ kéo ta lại, tỷ nói sẽ đi thương lượng với lão nhân gia của ta, nếu ta thật sự muốn ra nhìn xem thế giới bên ngoài, tỷ tỷ sẽ giúp.

Ta kiên định gật đầu. Đúng đúng, ta rất muốn ra nhìn xem thế giới bên ngoài rồi cuộc rộng lớn như thế nào.

Sau đó, không biết Tô tỷ tỷ đã nói chuyện với lão nhân gia ra làm sao, thế nhưng người lại đồng ý cho ta xuất cốc. Ta còn nhớ rõ cái ngày ta rời đi, trăm dặm xung quanh cốc hiện lên những tầng sương mù, lượn lờ lượn lờ, khó khăn lắm ta mới nhìn rõ được bóng dáng của lão nhân gia. Ta cũng chưa từng nghĩ tới, đây lại là lần cuối cùng trong đời ta được nhìn thấy gương mặt này của lão nhân gia.

Người thân duy nhất của ta, người cầm một cây cỏ đuôi chó lên đầu ta, gia gia của ta.

2. Chương 2: Tô Tỷ Tỷ Cùng Vân Trang Chủ

Đối với sự rời đi của ta, toàn bộ trong cốc chỉ thiếu điều là không đốt pháo ăn mừng thôi. Làm thiếu chủ Chung Ngô tộc, ta ngoại trừ việc thỉnh thoảng mang theo tiểu Mai, Nhị Cửu trộm gà bắt chó nướng ăn, ngoại trừ việc từ phía đông thôn xông vào phòng bếp quả phụ, ngoại trừ việc thiêu chết con phượng hoàng trăm năm khó gặp của Quyển thúc, ngoại trừ hồi nhỏ ở trong núi ngẫu nhiên gây ra một cuộc hỗn chiến nho nhỏ, thì thực sự cũng xứng với chức danh lắm chứ.

Đầu óc của ta vốn thông minh, nhưng dù vậy ta cũng không thể nào hiểu được, vì sao mọi người lại có vẻ vui mừng phấn khởi như cuối cùng cũng đuổi được ôn thần dịch bệnh đó.

Trên đường tiễn ta, tiểu Mai vụng trộm kéo tay ta lặng lẽ nói cho ta biết, cha nàng sau khi biết ta muốn xuất cốc đã vui vẻ cả một buổi tối.

Ta bĩu môi, theo kịch bản thì hẳn là người xa quê hương chung quy đều sẽ khóc lóc thảm thiết lắm. Nhưng mà khóc cũng cần phải có cơ hội nha. Vì thế ta trầm mặc không nói, chuẩn bị đem hết sức lực trong người ra để biểu lộ sự bi thương của mình lúc này

Nhị Cửu lúc này lại túm túm ống tay áo ta, vẻ mặt hẩn nghiêm túc muốn ta chờ hẩn hai tháng, hẩn nói chỉ cần khi hẩn đủ mười sáu tuổi sẽ xuất cốc đi tìm ta. Về phần tìm ta làm cái gì, hẩn nhỏ giọng nói, hơn nữa đôi mắt thỉnh thoảng đảo qua Tiểu mai.

Hẩn nói “Mật Nhi, ngươi bớt giả bộ hồ đồ đi, đến lúc đó nhớ rõ tìm cho ta một mỹ nữ làm lão bà đó”.

Ta nghĩ, không tính đến chuyện hẩn nhắc đến mỹ nữ, nếu như công phu của hẩn ột chút, bộ dáng hẩn anh tuấn một chút, tri thức của hẩn uyên bác một chút, lại nếu như gia cảnh của hẩn giàu có một chút nữa, có lẽ ta sẽ yêu thương hẩn .

Nhưng mà cuối cùng, khi ta tổng kết lại là, nếu Nhị Cửu thật sự biến thành như vậy, có lẽ hẩn đã không là Nhị Cửu , có thể là Tam Cửu hoặc Tứ Cửu...

Mà cho dù hẩn có là Nhị Cửu, ta cũng rất cảm động, hẩn là người duy nhất trong cốc này lưu luyến ta. Lúc này ta nghĩ có lẽ sẽ thực phù hợp hoàn cảnh nếu như ta ôm hẩn nói hai ba câu, nhỏ vài giọt nước mắt. Nhưng mà nín hồi lâu, ta phát hiện tuyên lệ của ta thực sự suy yếu rồi, nó ngay cả một giọt nước mắt cũng không chịu ban cho ta. Vì thế, ta có chút xấu hổ chuyển từ ôm thành hành động chụp vai hẩn. Theo bàn tay ta rơi xuống, Nhị Cửu rầu rĩ khụ hai tiếng.

Ân, hân vẫn quá mức gây yếu đi...

Cuối cùng thì cũng ra khỏi cốc, ta quay đầu liếc mắt nhìn một lão nhân gia, sau đó không chút do dự mở rộng bước chân theo Tô tỷ tỷ bước đến trước kết giới, rời khỏi cốc hương ta đã sống mười lăm năm. Ta rất muốn vẫy vẫy tay, la to hai câu tình cảm: a, tái kiến , cổ hương của ta...

Nhưng mà, còn chưa kịp mở miệng bộc lộ cảm xúc ứ át của mình đã bị con cú hung hãn phía trước phá vỡ, rõ ràng nó đã ở trước cốc đợi lâu lắm rồi, thế nên vừa nhìn thấy chúng ta ra khỏi cốc , liền ở trên không trung vừa lượn hai vòng vừa kêu vài tiếng, sau đó liền đáp xuống đậu trên vai Tô tỷ tỷ .

Tô tỷ tỷ yêu thương vuốt nhẹ cái lưng nó, sau đó liền chú ý tới miếng vải tơ tằm màu đỏ cột trên chân nó, thoáng sửng sốt. Trâm mặc hồi lâu, nàng xoay người nói với ta nói: “Mật Nhi, có thể theo ta về Lôi Khả trước được không?”

Ta không có hỏi nàng Lôi Khả là chỗ nào, cũng không có hỏi nà có chuyện gì xảy ra. Thế giới này đối với ta mà nói vẫn còn mới tinh, Lôi Khả cũng tốt, Vũ Khả cũng thế, đối với nơi bắt đầu cuộc sống mới của mình ta thấy đâu cũng đều giống nhau, vì thế, ta nhu thuận hướng tới nàng gật gật đầu.

Cứ như vậy, chúng ta trước hết lên đường đến Lôi Khả, ta cũng bắt đầu hướng tới cuộc sống giang hồ mà ta ao ước đã lâu. Nhưng mà ta không nghĩ tới, hành trình đến Lôi Khả của ta sẽ bị một người nhìn chằm chằm như vậy, ta cũng không thể ngờ rằng , chỉ vì yêu cầu bốc đồng muốn xuất cốc của mình lại mang đến kiếp nạn như thế cho tộc nhân của ta. Cho đến rất nhiều năm về sau ta vẫn suy nghĩ, nếu ta không phải thiếu chủ, nếu trưởng lão không đồng ý yêu cầu vô lý đó của ta, như vậy Chung Ngô tộc có phải hay không vẫn là một truyền kỳ trên đời, kéo dài trăm năm.

Nhưng mà, nếu như ta không xuất cốc, chúng ta có lẽ sẽ không thật sự gặp lại nhau...

Vất vả lên đường, chúng ta cuối cùng cũng tới được thành Tần Tương. Ta cũng từ trong miệng Tô tỷ tỷ mà hiểu biết được một số sự tình .

Lôi Khả là một tổ chức, nằm ở thành Tần Tương . Mà nàng là trang chủ của Lôi Khả.

Trước đó quê nhà gặp thiên tai, người nhà của nàng lần lượt chết đi, chỉ còn lại ca ca Vân Thanh Đường mang theo nàng lưu lạc đến tận đây, được lão cung chủ Thất Tinh cung cứu giúp. Sau đó huynh muội hai người dưới sự che chở của lão cung chủ mà mạnh khỏe trưởng thành. Cho đến khi lão cung chủ tạ thế, Đường Vân Thanh liền tiếp nhận vị trí của người, trở thành tân cung chủ của Thất Tinh cung .

Sau đó không lâu, Tô tỷ tỷ liền được tứ công tử tiến của làm Phù dung trang chủ.

Lại sau đó, bọn họ của bọn họ bị một người nữ tử quấy rầy...

Bốn năm trước, đầu xuân ba tháng, Vân Thanh Đường đi thực hiện một nhiệm vụ, ở đoạn thiên nhai cứu được một nữ tử đang hấp hối, sau liền mang theo về thành Tần Tương, bởi vì sợ quân thượng trách tội liền cho nàng ta ở một biệt viện khác của cung nằm ở phía tây thành Tần Tương mà an dưỡng . Thương thể này dưỡng non nửa năm, trong lúc đó, Vân Thanh Đườngcùng nữ tử này âm thầm này sinh tình cảm, vụng trộm mến nhau, Tô tỷ tỷ từ đó luôn coi nàng như tẩu tử (chị dâu). Cho dù như vậy, chuyện ngoài ý muốn vẫn cứ xảy ra...

Nghe nói Quân thượng của Lôi Khả là một người tính tính cực kì tà ác, hân hàng năm đều tuyển vô số nữ tử dung mạo tuyệt sắc vào trong cung, nhưng sau tân hôn lại rất ít người có thể sống sót. Mà Tô tỷ tỷ lại yêu thương người nam nhân này. Thời điểm khi nàng vô cùng kích động cầm bản danh sách tuyển tú trở về, Vân Thanh Đường trâm mặc, tiếp đó huynh muội hai người họ chiến tranh lạnh rất lâu, sau cùng vẫn là Vân Thanh Đường phải nhượng bộ.

Sau đó Vân Thanh Đường lại có nhiệm vụ cần ra ngoài. Tô tỷ tỷ liền chạy đến biệt viện tìm tẩu tử nói chuyện, kết quả trong lúc pha trà, nàng kia bỗng nhiên ngất đi. Tô tỷ tỷ đặc biệt nôn nóng nhưng lại không tìm ra đầu mối, cho đến khi trên ngực cảm nhận nổi đau xé rách, cúi đầu mới phát hiện khoe miệng nàng kia đang mỉm cười, nàng lay động hai mắt chậm rãi đứng lên, rút xuống chủy thủ cắm trên ngực Tô tỷ tỷ.

“Đừng oán ta, ai kêu người khăng khăng muốn tham gia hội tuyển tú, lại muốn cùng ta tranh đoạt. Chưa tính bộ dạng người thế này, sợ sẽ thực sự trở thành uy hiếp của ta.”

Đây là câu cuối cùng nàng ta nói với Tô tỷ tỷ .

Ở thời điểm Tô tỷ tỷ gần hôn mê, nàng giơ lên đao từng bước lại gần, ở trên mặt Tô tỷ tỷ tàn nhẫn bỏ thêm mấy đao.

Ta đột nhiên nhớ tới Nhị Cầu từng kể cho ta và Tiểu mai nghe chuyện xưa của Đông Quách tiên sinh* . Có lẽ huynh muội Vân gia chính là Đông Quách tiên sinh đáng thương, mà nàng kia, không thể nghĩ ngờ chính là một con sói độc ác .

*Đông Quách tiên sinh: ý chỉ việc giúp người hại ta, nhân từ với kẻ xấu

Nghe một đoạn chuyện xưa như vậy tâm tình ta thay đổi rất nhanh. Theo lý, huynh muội Vân gia đối xử với nàng tốt như vậy, nàng là không nên lấy oán trả ơn mới phải .

Àn, đồ kị thật là một thứ đáng sợ.

Tô tỷ tỷ mang ta vào một tòa thành màu trắng có tên gọi là Lôi Khả . Lúc này chính là vào ngày thứ hai sau khi hội tuyển tú kết thúc, đây cũng chính là ngày đại hỉ của Quân Thượng kia. Toàn bộ Lôi Khả đều trang hoàng bởi màu đỏ. Nhưng mà lúc này, nàng rõ ràng không có tâm tình đi quan tâm xem ai là người dành được vị trí thứ nhất, ai là người may mắn sống sót qua đêm động phòng.

Nàng nói với ta, hiện tại nàng lo lắng nhất chính là huynh trưởng hoàn thành nhiệm vụ trở về. Nàng muốn biết hắn có bình yên vô sự hay không.

Thất Tinh cung quả nhiên là được chạm khắc tinh xảo, phi thường xa hoa. Ta tư nhỏ lớn lên trong cốc, chưa từng thấy kiến trúc nào xa hoa như vậy, trước mắt có rất nhiều điều để khen ngợi, ta giờ chỉ muốn cẩn thận nhìn ngắm thật kĩ, chờ hai tháng sau ta nhất định sẽ đem ra khoe khoang với Nhị cầu.

Tô tỷ tỷ nhìn Thất Tinh cung trống vắng, liền giữ một gã cung nhân lại hỏi. Không ai nhận ra Tô tỷ tỷ đã thay đổi tướng mạo, mà Vân Thanh Đường bình thường đối với người dưới trong cung yêu cầu cực kì nghiêm khắc, nên cung nhân kia thật sự không dám nói cung chủ nhà hắn ở nơi nào. Mãi đến khi Tô tỷ tỷ lấy ra một khối kim bài vàng rực khắc đóa Phù dung, tên cung nhân kia mới lập tức quỳ gối trên đất khóc lóc cầu khẩn Tô tỷ tỷ cứu cung chủ bọn họ.

Ta vốn còn muốn tìm cơ hội cẩn thử khối kim bài kia một cái, xem thử xem thành phần của nó là gì, nhưng bị hấn quỳ như vậy, chân vừa bước được nửa vội vàng thu về. Đảo mắt nhìn phía Tô tỷ tỷ thần sắc lạnh lùng, ta chắc chắn là ta cảm nhận được trên người nàng thoát ra từng tầng khí lạnh, dường như phát ra “Răng rắc răng rắc” tiếng vang.

Ta âm thầm rút cổ, ngoan ngoãn đi theo nàng rời khỏi Thất Tinh cung, sau đó hướng tới tòa nhà phía tây nào đó chạy đi.

Khí hậu thành Tần Tương so với cốc của ta khác biệt. Khí hậu trong cốc bốn mùa đều như mùa xuân, luôn có ánh mặt trời ấm áp. Nhưng mà thành Tần Tương khiến người ta luôn cảm thấy không khí tối tăm âm u. Ta cuối cùng cũng cảm thấy phía sau có ánh mắt cứ nhìn chằm chằm chính mình.

Chỗ biệt uyển của Tô tỷ tỷ tọa lạc tại thành tây thành tần tương , đi thêm một chút sẽ tiến đến ngoại thành. Ta nhìn tám biển xa hoa trên cửa mà không tránh khỏi tâm sinh cảm giác hâm mộ.

Thanh đại.

Cái tên bao hàm như vậy, có lẽ không lâu trước đây người ở bên trong nhất định là một nữ tử khuynh quốc khuynh thành. Tô tỷ tỷ một tay dắt ta, một tay nhanh chóng nắm chắc thanh kiếm hoa văn đẹp đẽ trong tay, nhắc tay đẩy mạnh cánh cửa sơn màu đỏ thẫm kia ra.

Một cỗ khí nóng ẩm ướt đập vào mặt. Ta nắm tay Tô tỷ tỷ không khỏi căng thẳng.

“Làm sao vậy?”

“Mùi xác chết.”

Tô tỷ tỷ cả kinh, kiếm trong tay “Ba” một tiếng rơi trên mặt đất.

“Đừng lo lắng, hấn còn chưa có chết.” Vừa dứt lời, ta liền nhìn thấy bóng áo vàng của Tô tỷ tỷ chợt lóe , người đã sớm nhào vào trong viện.

Tạo nghiệt a, tạo nghiệt a. Ta âm thầm niệm một câu “A di đà phật”, cúi người nhặt thanh kiếm rơi trên mặt đất.

Bầu không khí càng thêm nồng mùi. Ta hơi hơi nhăn lại mi, cảm thấy rùng mình.

Nếu ta nghĩ không sai, này không phải là ——

Làm sao có thể, thứ này đã sớm tuyệt tích ở trung nguyên , cho dù ở Nam Cương khó tồn tại, làm sao có thể xuất hiện ở trong này?

Trong phòng, Vân Đường Thanh phân biệt hồi lâu mới tin tưởng nữ tử có dung mạo tuyệt thế này chính là muội muội đã mất tích bấy lâu của mình. Ta đứng ở cửa ôm bội kiếm của Tô tỷ tỷ.

“Mật Nhi.” Tô tỷ tỷ lau nước mắt xoay người nhìn ta, trong ánh mắt mong đợi ta tất nhiên là sáng tỏ. Chính là ——

“Ta không có gì đáng ngại.” Vân Đường Thanh nhiều lần giấy dựa rút cục ngồi dậy, trên trán che kín rậm rạp mồ hôi.”Chính là thực mật.”

“Hấn là mất máu quá nhiều.” Ta vội bước tiến lên cửa đem kiếm đặt ở bàn phía trên. Trên bàn sớm bày một tầng bụi mỏng manh, nghĩ đến có lẽ lâu rồi chưa có người quét dọn. Vân Đường Thanh yêu thích nàng kia như thế hấn sẽ không cho phép nơi này trở thành chốn hoang vu tiêu điều, chỉ có một cách giải thích duy nhất, chính là hấn đã bị như thế này rất lâu rồi, như vậy, ta còn có thể cứu được hấn không?

Tô tỷ tỷ hoang mang, tỉ mỉ xem xét trên người Vân Đường Thanh nhưng không phát hiện ra vết thương nào. Đó là điều tất nhiên, Tu La gây thương tích từ bên trong cơ mà.

Ta không để ý đến ánh mắt hoang mang khó hiểu của huynh muội Vân gia, từ trong tay nải ta lấy ra một cây cam thảo đưa đến trước mặt Vân Đường Thanh.

“Ăn cái này vào”

Vân Đường Thanh hoang mang nhìn Tô tỷ tỷ, sau đó nửa tin nửa ngờ cầm lấy cây cam thảo mà ăn. Yết hầu lên xuống, ta nghe được âm thanh hấn nuốt xuống. Sau đó ta chờ đợi. Nhưng qua một hồi lâu, Vân Đường Thanh sắc mặt vẫn tái nhợt, mím chặt môi tựa vào bên giường, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Như thế nào? Chẳng lẽ ta đoán sai rồi? Ngay tại thời điểm ta định buông tha, chớp mũi ta đột nhiên ngửi được mùi máu. Ta bước nhanh đến bên cạnh Vân Đường Thanh, đưa tay ấn bụng của hấn. Vân Đường Thanh giấy dựa nhiều lần, nhưng vẫn không được mà ghé vào méo giường ói ra toàn bộ cam thảo đã nuốt.

“Này _____” Gương mặt Tô tỷ tỷ trắng bệch, nhìn một bãi chất lỏng màu đen, đôi môi run rẩy, nói không nên lời.

“Vân cung chủ hấn là biết cam thảo sử dụng ục đích gì, chỉ sợ người cố nén lại, không muốn cho chúng ta biết” Ta vô tình nói.

Ta tức giận, ta thật không hiểu được, cái dạng nữ tử như thế nào mà đáng giá để cho hấn liều mình bảo hộ. Tô tỷ tỷ đột nhiên mất tích, nàng ta đột nhiên được chọn vào hội tuyển tú, chính bản thân mình thì trúng cổ độc chí mạng, ta tin hấn làm sao lại không biết được?

“Cam thảo có công hiệu đó là nó có thể nghiệm chứng thử người bệnh có trúng cổ độc hay không? Phàm là đem chất lỏng nuốt xuống, nếu như có cổ độc sẽ nôn ra. Người chịu khổ cực như thế, dạ dày quần đau cũng không chịu nổi ra, đến tột cùng là người đang bảo vệ cái gì?”

Cha tiểu Mai từng nói qua, tính tình của ta rất ôn hòa, vĩnh viễn không biết tức giận là cái gì, giống như mây trôi nhẹ nhàng trên bầu trời. Lão nhân gia nghe những lời này cũng chỉ nở nụ cười yếu ớt, người nói, thời điểm ta làm một thầy thuốc, thì là lại là một con người rất sắc bén.

Tô tỷ tỷ cùng Vân Đường Thanh đều trầm mặc.

“Có thể giải được không?”

“Có”

Độc Tu La vô sắc vô vị, chính là một hạt ngọc nhỏ, hòa tan trong rượu, theo rượu nhập vào máu, tồn tại trong đó, dựa vào máu người mà phát triển. Bởi vì cổ này lúc còn nhỏ là do người hạ cổ nuôi nấng, vô ý một chút ác sẽ bị phản phệ, bởi vậy Tu La được xưng là cổ độc ác nhất.

“Giải được cổ này, chỉ có một loại thuốc dẫn” Ta nhìn Vân Đường Thanh đang nhắm chặt hai mắt, gần từng tiếng nói “Chính là máu của người hạ cổ”

Tô tỷ tỷ nắm chặt hai tay, nhỏ giọng nói muốn ta chiêu cổ Vân Đường Thanh, nàng bước tới bên cạnh bàn cầm lấy bội kiếm.

“Không được đi”

Vân Đường Thanh run rẩy mở miệng ngăn cản, Tô tỷ tỷ không hề quay đầu lại, nàng hít vào một hơi thật mạnh rồi nói “Ca, huynh cũng biết vì sao muội lại mất tích lâu như thế, vì sao dung mạo của muội lại thay đổi?” Vân Đường Thanh cắn môi.

“Đó là vì _____”

“Oành”

Ta lắp bắp kinh hãi, Vân Đường Thanh đường đường là một nam nhi cao bảy thước, vậy mà lúc này lại tuyệt vọng quỳ trên mặt đất. Ta cảm thấy mình lúc này như người dư thừa, vô luận huynh muội nhà người ta muốn làm gì, cũng không can hệ với ta.

Ta nhắc chân bước ra ngoài, đứng trong đình viện ngắm cây trúc đào.

Đột nhiên, ta có cảm giác rất kỳ lạ.

Có ai đó cứ nhìn ta chằm chằm?

Ta lập tức quay đầu lại, trong viện không một bóng người, chỉ nghe được tiếng khóc đứt quãng từ trong phòng truyền ra của Tô tỷ tỷ. Thật sự là kỳ lạ

Nghĩ đến quỷ, Nhị Cửu đã từng nói cho ta quỷ đáng sợ như thế nào, giờ mọi thứ như ùn ùn kéo đến. Một con quỷ lưỡi dài, một con quỷ mắt xanh, một con quỷ không đầu _____ ta muốn lắc đầu cho quên đi, thế nhưng trong phòng lại vang lên một tiếng hét thảm thiết, làm toàn thân ta nổi da gà. Giấy lát, ta liền nhận ra đó là âm thanh của Tô tỷ tỷ. Nguy rồi, nhất định đã xảy ra chuyện!

Ta phá cửa vào phòng, lúc này ta thấy Vân Đường Thanh vẫn là tư thế quỳ trên mặt đất, nhưng người thì ngã vào lòng Tô tỷ tỷ. Trong lồng ngực phun ra máu tươi nhuộm đầy áo trắng, ta nghĩ Tu La kia đã muốn thành hình. Ta muốn nhắc Tô tỷ tỷ bảo vệ tâm mạch của hân, thì lại nghe một tiếng vỡ, lồng ngực Vân Đường Thanh vỡ ra, một con Tu La chui ra từ khe hở. Ta đứng dậy, vội vàng tiếp được hạt châu đó.

Vân Đường Thanh run rẩy, gắt gao nhìn Tô tỷ tỷ.

Mặt Tô tỷ tỷ tái nhợt đến đáng sợ, nàng không ngừng dùng bàn tay trắng nõn che lại lồng ngực đang chảy máu ồ ạt của Vân Đường Thanh, nhưng cũng chỉ phí công.

Nàng gục đầu xuống, giọng nói lạnh như băng.

Ca, huynh an tâm. Ta đã đáp ứng rồi, chỉ cần ta nhớ rõ huynh là ca ca của ta, ta tuyệt đối sẽ không động đến nàng ta.

Trên khuôn mặt tràn đầy máu của Vân Đường Thanh rốt cục cũng nở nụ cười, thật quý dị, sau đó hân chậm rãi nhắm mắt lại, bình yên ra đi.

Đầu xuân, thành Tần Tương tơ liễu phiêu diêu tạo ra một bức rèm hoa, ta cùng Tô tỷ tỷ an tang Vân Đường Thanh xong, sau đó bước đi trên con đường Nam Hạ.

Hạt châu của Tu La được Tô tỷ tỷ làm thành một dây đeo trên cổ, nhắc nhở cừu hận của chính mình, một mặt lại nhắc nhở lời hứa với huynh trưởng đã mất. Ta thấy bộ dáng của tỷ ấy rất là đau lòng, nhưng,

chuyện trên giang hồ, đại đa số đều là như thế. Hy vọng, tuyệt vọng, sau đó đem mình vây khốn trong thù hận, khó mà thoát được.

Ta ngồi trên lưng ngựa đưa mắt nhìn Tô tỷ tỷ, sau đó từ biệt, chỉ để lại một trận tơ liễu bay bay. Ta nghĩ, Vân Tiểu Tô tỷ đã chết cùng với Vân Đường Thanh.

3. Chương 3: Tam Ngưu Nói, Hãn Tên Là Cừ Cừ

Đã một năm sau khi ta đến Ngưu gia thôn, bây giờ là tháng ba.

Một năm trước khi ta mới bước ra thế giới giang hồ này, ta thực sợ hãi. Lúc đó ta mới biết như lòng người giảo quyết như thế nào, cái này không giống như lúc tiểu Mai ghen với Nhị Cẩu, hay là thái độ khinh thường của Nhị Cẩu. Thế giới giang hồ này thực quá u tối, bọn họ có rất nhiều mảnh khốc lọc lừa, nhưng cũng chỉ là mây bay. . . .

Ta làm thiếu chủ của Chung Ngô tộc, trời sinh ta có một trái tim thiện lương, luôn hướng về phía trước, dùng lời nói của Nhị Cẩu để hình dung, ta trời sinh là một người vô tâm vô phế (không tim không phổi), chẳng có việc gì ảnh hưởng được đến ta, ta chỉ có một khuôn mặt nhìn xinh xắn mà thôi.

Nhị Cẩu đã hẹn cùng ta hai tháng sau gặp lại, thế nhưng hãn hoa hoa lệ lệ thất hẹn với ta. Nghĩ lại, cũng đã một năm rồi ta chưa nhìn thấy hãn. Nhưng ta cũng không buồn chán, bởi vì ở đây, ta có thêm bằng hữu mới. Ví dụ như gia đình trưởng thôn Tam Ngưu, ví dụ như bạch y nam tử yêu nghiệt kia.

Năm đó, khi ta rời khỏi Tần Tương thành, ta vốn định đi Phong Đô, Tô tỷ tỷ nói khi ta gặp bất cứ chuyện khó khăn nào ở Phong Đô thì hãy tới Phù Dung lâu tìm nàng. Lúc đó, ta cảm thấy thật khó xử _____.

Rời khỏi Tần Tương thành, ta giục ngựa chạy một đường, vui mừng chạy tới Ngưu trang. Trên đường có rất nhiều thứ thu hút ta, ta trừng mắt nhìn từng thứ từng thứ một, dọc theo đường đi, bởi vì không chú ý ta liền đụng trúng một hài tử.

Đến đây, chắc mọi người cũng hiểu được, tiểu hài tử kia, nó, nó trộm túi tiền của ta. . . .T_T

Đường đường là Thiếu chủ Chung Ngô tộc, trong lúc này lại lưu lạc đầu đường _____

Mãi cho đến lúc ta tình cờ gặp gia đình trưởng thôn Tam Ngưu.

Đúng là ở hiền gặp lành, ta là người tốt, ta cũng không khoe khoang, cũng chưa bao giờ nói bậy. Nhưng, bởi vì một số nguyên nhân làm ta thay đổi, ví dụ như Tam Ngưu kia.

Ta có thể thề, lúc ta gặp bọn họ tuyệt không có một chút bụng dạ nào gọi là tốt đẹp cả.

Ngày đó, bầu trời u ám, ta đối bụng liền ngồi xổm ở góc đường, ánh mắt nhìn chằm chằm từng cái bánh bao nhân thịt nóng hổi, ta lúc ấy thực không có hình tượng, hung hăng nuốt từng ngụm nước miếng. Đột nhiên đằng sau ta, Đại Ngưu và Nhị Ngưu nâng một cái cẩu khiêng Tam Ngưu chạy tới Y quán. Bởi vì hai người đi chậm, cho nên Ngưu trưởng thôn không nể tình gì mà dùng roi quất vào mông mỗi người một cái.

Trên thực tế, ta nhìn cái người nằm trên cẩu, cái bụng người này tròn vo, lại nhìn thân thể hãn, thật to lớn, sau đó nhìn Đại Ngưu và Nhị Ngưu ôm yếu khiêng cẩu, ta thấy tràn ngập sự đồng tình. Ta nghĩ Đại Ngưu cùng Nhị Ngưu đã cố hết sức.

Có lẽ là mới sáng sớm, đường trơn trượt vì sương đêm, cũng có lẽ là không chịu nổi sức nặng, Đại Ngưu đi phía trước lão đảo ngã xuống. Cái cẩu nhất thời mất thăng bằng, Tam Ngưu tựa như một trái bóng tròn vo ‘lục cục lục cục’ lăn đến trước mặt ta.

Sau này, mỗi lần Tam Ngưu nghe ta nhắc lại chuyện này, hãn đều xách gậy rượt ta chạy. Lúc này ta sẽ kêu tên của Ngưu bá bá để cầu cứu. Sau đó Tam Ngưu sẽ nhìn thấy cha của hãn mang theo roi da chạy tới, hãn liền vút gậy chạy về phòng.

Kỳ thật, mỗi lần ta bị rượt đều quan sát xem chung quanh có bóng dáng Ngưu bá bá không, nếu có thì ta sẽ kêu to, nếu không có thì ta sẽ im lặng. Nhưng cái lý do này ta không nói cho Tam Ngưu biết, ta cảm thấy cần phải giữ bí mật.

Thế nhưng, vì sao Ngưu bá bá lại xem trọng ta như thế? Còn Tam Ngưu lúc đó vì sao lại giống như trái bóng mà lăn tời trước mặt ta

Khi đó, Ngưu bá bá thấy Tam Ngưu rớt xuống đất, ông cảm thấy giống như ông trời muốn đoạt lại đứa con bảo bối này của mình, không quan tâm tới hình tượng, Ngưu bá bá liền đặt móng ngồi xuống đất mà gào khóc.

Khóe miệng ta giật giật, nhìn thấy đôi mắt nhắm chặt của Tam Ngưu, trên người toàn là mồ hôi. Ta đưa tay nhần nhần một vài nơi trên bụng hần, Tam Ngưu liền làm bầm rên vài tiếng.

Bởi vì đói khá lâu, cho nên lúc đứng dậy ta hơi choáng, người lắc lư muốn té.

Ta đi tới trước mặt Ngưu bá bá, vỗ vai ông, bảo ông kêu người khiêng Tam Ngưu tới nhà xí.

Ngưu bá bá ngẩng đầu nhìn ta, thấy bộ dáng trẻ tuổi của ta, liền hất tay bảo ta tránh ra. Ta nhướn mày rống to “Con sắp chết không lo, người nếu không nghe theo lời ta, hần sẽ chết”

Ngưu bá bá sững sốt, vội nhặt roi da, vỗ vỗ móng đứng dậy, hoang mang rối loạn thúc giục người mang Tam Ngưu tới một khách điểm gần nhất.

Trước khi vào cửa, ta còn ngẩng đầu nhìn biển hiệu, tên là “Phúc Lai”

Trên giường, Tam Ngưu vẫn nhắm chặt mắt, Ngưu bá bá bất an nhìn ta. Ta âm thầm thở dài, từ trong tay nải của ta lấy ra một gói thuốc bột, đưa tới bên miệng Tam Ngưu, sau đó lại lấy ra một ít rễ đan sâm* đưa vào miệng hần. Trong chốc lát, Tam Ngưu liền tỉnh lại, hần muốn mở miệng nói chuyện, bỗng dừng đưa tay ôm bụng, ôm móng chạy tới nhà xí.

*Rễ đan sâm (*Salvia miltiorrhiza*): hay huyết sâm, xích sâm, huyết căn, cứu thảo, xôn đỏ, là một loài thực vật sống lâu năm trong chi *Salvia*, được đánh giá cao do rễ của nó được sử dụng trong y học cổ truyền Trung Hoa[2]. Là loài bản địa của cả Trung Quốc và Nhật Bản, nó sinh sống tại các khu vực có độ cao từ 90 tới 1.200 m trên mực nước biển, ưa các môi trường nhiều cỏ trong rừng, sườn núi, dọc các bờ suối. Vỏ ngoài của rễ cái có màu đỏ, là phần được sử dụng trong y học.

Trong y học cổ truyền Trung Hoa, đan sâm từng được sử dụng để ngăn ngừa và điều trị một số chứng bệnh liên quan tới tim mạch và đột quỵ (Nguồn: Wikipedia)

Ngưu bá bá đột nhiên vui vẻ nhìn đứa con, sau đó lại nhìn ta, sau đó lại sợ hãi than lên.

Từ đó trong Ngưu gia thôn ta bị mọi người coi như tiên nhân. Nào là bệnh nan y gần chết, nào là heo mẹ sinh con, mọi người đều chạy tới trong nhà trưởng thôn mà gọi ta. Dần dần, Ngưu bá bá dựng bên cạnh nhà cho ta một cái hiệu thuốc.

Ta vốn định gọi là Thổ Ngọc cư, dễ nghe dễ nhớ, nhưng thời điểm ta đề bút, đột nhiên trong đầu ta hiện lên chỗ sân của Tô tỷ tỷ trong thành Tần Tương — Thanh Đại. Nhất thời khí huyết dâng trào, ta lập tức vùng bút lên, gọi là “Phấn Đại”

Bọn họ vẫn nghĩ ta cho Tam Ngưu ăn thần dược của nhà trời, nhưng thật ra, ta chỉ cho hần một ít đậu. Ta vẫn không có nói ọi người trong thôn biết, kỳ thật bệnh của Tam Ngưu không có gì đáng ngại, ngày đó, chỉ là hần ăn. . . .

Nhưng, bí mật này ta quyết không nói ra, bị người khác coi là thần tiên, cảm giác này rất sướng. Huống chi, ta đường đường là Thiếu chủ Chung Ngô tộc, danh phận này cũng coi như khá tương xứng.

Thế nhưng, ở Ngưu gia thôn này cũng có một người khác với mọi người. Hần không nói gì cả, chỉ là mỗi lần nhìn thấy ta liền nở ra một nụ cười quái dị, thỉnh thoảng tới ‘Phấn Đại’ của ta xin một ít thảo dược thanh nhiệt trừ hỏa.

Ta cũng thập phần đối tốt với hần, đương nhiên cũng có một nguyên nhân khác.

Ngày ấy, lúc khai trương ‘Phấn Đại’, ngay cả thai phụ sắp lâm bồn (sắp sinh) hay lão bà bà cũng đến tham dự, mọi người nhìn tấm biển treo trên cao đều tấm tắc khen ngợi, vừa vịn hần ôm hai tay tà tà cười, nhìn ta hỏi:

“Phấn Đại? Người nghĩ mình mở hiệu thuốc hay mở kỹ viện??”

Lần này, ta không thêm trả lời hần, coi hần như người qua đường.

Lúc ấy, Tam Ngưu lôi kéo ông ta áo của ta, nhỏ giọng nói, hần là Lý tiên sinh, địa vị của ta và hần gần như ngang nhau.

Tam Ngưu nói, hần tên là Cừ Cừ.

Kỳ thật, có đôi lúc hần ngẫu nhiên nói chuyện với các nam nhân mang vũ khí, đôi lúc là đi trêu chọc các cô nương trong thôn, có lúc lại thấy hần trầm mặc, thật ra nhìn hần cũng không đến nỗi tồi. Không có việc gì, nhàn rồi hần lại đến ngồi trong ‘Phấn Đại’ của ta. Lúc đầu còn xin một ít dược thảo, lâu ngày, ngay cả che dấu hần cũng lười, trực tiếp tới ngồi trong ‘Phấn Đại’ luôn.

Hay nói trắng ra, là hần tới nhìn ta.

Cừ Cừ đích thực có rất nhiều người theo đuổi, hần nhìn rất tuần tú, Tây Thi cũng theo đuổi hần, tiếc rằng hần không để ý đến nàng. Tuy rằng nàng rất không cam tâm, lôi kéo tay ta than thở một phen, nàng nói, Chung cô nương, Cừ Cừ là người trên đời khó gặp, kêu ta rất may mắn.

Ta nhìn Cừ Cừ ngồi trong viện tới mức ngẩn người. Cừ Cừ không tồi, đối đãi với ta rất tốt, nhưng ta không biết ta và hần ở cùng một chỗ rốt cục là cái may mắn gì? Hần luôn luôn ngẩn người, làm ta không thể đoán được hần đang suy nghĩ cái gì.

“Nha đầu, người lại ngẩn người!” Đột nhiên hần gọi ta, làm tâm trí ta đang dạo chơi ở cõi thần tiên liền trở về, đảo mắt đã thấy hần đứng trước mặt ta, vị trí của hần gần cửa sổ, nắng chiều chiếu vào gương mặt trắng nõn của hần, nhuộm một màu vàng trên mặt hần.

“Ta làm gì có, rõ ràng là người ngẩn người cơ mà” Ta chu miệng nói “Cừ Cừ, người đang nghĩ gì vậy, vì cái gì không nói cho ta biết?”

Cừ Cừ trên mặt hơi sừng sốt, sau đó cười đến mức dị thường. Tầng kim quang chiếu lên mặt hần, nhìn thấy cả lòng tơ, thật đáng yêu.

“Nam nhân mà không có lúc trầm tư thì làm thế nào mới hấp dẫn được người?”

Ta nhìn bộ dáng tự kỷ của hần, kinh thường mà bĩu môi, bưng thảo dược phơi bên ngoài vào phòng. Trong chốc lát ta liền nghe được tiếng thở dài của Cừ Cừ, ta vốn cũng không để ý, tiếc rằng lòng hiếu kỳ trời dậy, ta nghĩ nghĩ rồi bước ra khỏi phòng.

Vừa mới ra khỏi phòng, ta liền bị hù cho phải lui lại vài bước, ta nhìn trong sân như được ai làm phép, xuất hiện một đám người, run rẩy kéo kéo tay áo Cừ Cừ.

Tam Ngưu gãi gãi đầu, uốn cái bụng tròn vo, ngượng ngùng nói “Mật nhi, ta ta. . . .”

Ta, ta ta ta cả nửa ngày nhưng Tam Ngưu vẫn chưa nói lý do vì sao đến đây, Nhị Ngưu thấy thế nên liền xông tới kéo hần.

“Mật Nhi, kỳ thật, là như thế này” Hần nuốt một ngụm nước miếng nói “Ân, cái kia, đại ca của ta có việc muốn nói” Nói xong liền đẩy Đại Ngưu ra.

Đại Ngưu lớn lên ốm yếu, bị Nhị Ngưu đẩy một cái liền lão đảo. Hần cúi đầu gắt gao nhìn chằm chằm đôi giày vải trên chân, ngón tay không ngừng vò vò góc áo. Ta nhìn hần, nhìn chân hần, rồi nhìn áo hần, nghĩ hần có vò tới mức rách áo chỉ sợ cũng không nói được gì. Ta nghĩ nghĩ liền nhẹ nhàng ‘khụ’ một tiếng.

“Không phải, Ngưu bá bá quý thiên rồi chứ?”

“Đi chết đi” Một tiếng rống giận, Ngưu bá bá bước ra từ phía sau Tam Ngưu, trời đất chứng giám, Tam Ngưu thật sự là mới vừa rồi ta thật sự không có thấy. . . .

Ngưu bá bá thanh giọng nói.

“Mật nhi a, là như thế này, trước kia trong thôn chúng ta cũng có một y quán, hôn nay, tiên sinh trong y quán đó trở về. . . .”

Ta là người thông minh, lập tức hiểu rõ vấn đề. Ngưu gia trang cũng không lớn lắm, tiên sinh kia chắc cũng chỉ dựa vào nghề này mà kiếm sống, hiện giờ. . . .

Ta lại mở Phần Đại, lại được người trong thôn gọi là tiên nữ, cho nên. . . .

“Mật nhi hiểu mà” Ta thở dài “Mật nhi cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, phá hủy con đường làm ăn của người khác là không tốt lắm, ta sẽ đóng cửa Phần Đại rồi rời khỏi Ngưu gia thôn, sau này, bá bá cố gắng chăm sóc tốt cho Tam Ngưu. . . .” Nói xong, ta nâng ống tay áo lên che mặt đi vào trong phòng.

Ta biết Ngưu bá bá không phải là muốn đuổi ta đi, đương nhiên, ta nói Ngưu bá bá chăm sóc Tam Ngưu cho tốt vì ta sợ sự việc một năm trước lại xảy ra, không muốn gọi lại ký ức đau buồn cho Ngưu bá bá, nhưng vì tính mạng của Tam Ngưu, nhất định bá bá sẽ giữ ta lại. Quả nhiên, ta vừa mới bước hai bước, Ngưu bá bá liền sợ hãi kéo tay ta lại.

Người nông dân, khí lực rất mạnh, “Xoẹt” một tiếng, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Ta nhìn cánh tay trái của chính mình, cánh tay áo bay bay trong gió theo động tác của Ngưu bá bá, ta hung hăng nuốt một ngụm nước miếng.

Ngưu bá bá tất nhiên không dự đoán được mình xé mất một cánh tay áo của ta, đứng im một hồi lâu không nói gì, rốt cục xấu hổ cười hai tiếng.

“Ha ha, Mật nhi a, không được, người làm sao lại rời khỏi Ngưu gia thôn được, cái kia, này, a, là như vậy” Ngưu bá bá đưa trả cái tay áo cho ta, sau đó trấn định nói ra vài câu chẳng ra đầu đuôi gì cả.

“Tục ngữ nói ‘Nữ nhân không thờ hai chồng’, cho nên thôn ta cũng không thể có hai y quán. Cho nên, y quán tiên sinh kia nhờ chúng ta tới nói với người, người xem, người có y thuật inh như thế, có thể hay không nhận hắc làm đồ đệ”

Nói thật, ta cảm thấy ‘Nữ nhân không thờ hai chồng’ cùng với việc thu nhận đồ đệ thì tám trăm vạn năm cũng chẳng có tí gì liên quan với nhau, nhưng, có người khen ta có y thuật inh nghe thật khoái. Ta cao ngạo đưa mắt nhìn mọi người trong sân, nhưng lại không thấy được người cần thấy.

“Người đâu?”

“Đây, người đây người đây”, ta nghe trong giọng nói có chút buông lỏng, mọi người đồng thời đẩy một người ra phía trước.

Người nọ thân hình ốm yếu, râu quai nón quá dài, mặc một kiện áo choàng màu lam lung tung, nhìn hắc hoàn toàn không có một chút khí chất của người hành y. Ta tà tà suy nghĩ, liếc mắt nhìn Cừ Cừ, nhất thời hạnh phúc, bộ dáng của hắc thật đẹp, trên đời này hắc không có ai hoàn hảo như hắc.

“Người chính là cái thầy thuốc kia?” Ta do dự hỏi, thường thì thầy thuốc hắc phải có tướng mạo đoang trang, có thể so với Phan An*, thế người này thì sao? Nhìn quả thật giống một con khỉ. . . .

(*Phan An – ‘Hoa vương cổ đại’ mê hoặc từ thiếu nữ đến ‘nạ dòng’

Phan An (tên khác là Phan Nhạc), là người Hà Nam, sống vào thời Tây Tấn, được xem như một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại. Phan An dung mạo rất đẹp, tinh thần và bản lĩnh cũng được ca ngợi, trong dân gian có câu: “mặt tựa Phan An” để miêu tả những người đàn ông đẹp.)

“Như thế nào? Người không tin ta?”

.

Sau đó, sau đó ta cũng thu hạ cái người có diện mạo kỳ quái này là đồ đệ.

Cừ Cừ nói, ta nhận hắc làm đồ đệ bởi vì ta bị bộ dáng của hắc dọa cho ngốc rồi. Ta cẩn thận suy nghĩ, ta không nghĩ cái người ốm yếu đó lại có sức bật lớn đến như thế. Ngày đó, khi hắc nói lên cái câu kia, ta như giác ngộ ra. Mắt ta tỏa sáng như hỏa nhãn kim tinh, Cừ Cừ nói, chính là lúc đó, đầu của ta dựng thẳng, toàn bộ người dân trong thôn mong muốn ta nhận hắc làm đồ đệ, cho nên mọi người vây quanh ta mà dập đầu ba cái.

Khi ta tỉnh táo trở lại, ta mặc danh kỳ hiệu làm sư phụ của La Vinh, vì thế, Phần Đại lại nhiều thêm một người.

Kỳ thật, nhìn kỹ La Vinh cũng không giống khi lắm.

Ngày đó, ta rốt cục không chịu nổi cái cảnh hẩn thoát ẩn thoát hiện, lượn lờ trước mặt ta, lúc ăn cơm trưa ta đã ột ít thuốc ngủ vào để cho hẩn mê man nửa canh giờ, chính trong nửa canh giờ này, ta xắn tay áo, cầm con dao mổ heo lên. . . .

Buổi chiều cùng ngày, Tam Ngưu nói, lúc hẩn đang ngồi xõm trong nhà xí liền nghe được tiếng thét thảm thiết của La Vinh.

Lúc đó, ta cầm dao ngồi bên cạnh hẩn, tâm huyết dâng trào, ta kiến tạo nên bộ dạng mới cho hẩn. Sau đó, La Vinh liền gào thét điên cuồng, nhưng giờ hẩn lại cực kỳ yêu thích bộ tóc mới này.

La Vinh ở Ngưu gia thôn đã tám năm, các cô nương 17 tuổi đều khéo léo từ chối hẩn, giờ thay đổi kiểu dáng này, cuộc thi sắc đẹp giữa các nàng tranh giành phu quân lại nổi lên.

Ta vô cùng đắc ý, dung cánh tay huých lên người Cừ Cừ.

“Này, nếu như ta không làm thầy thuốc thì cũng có thể mở cửa hiệu cắt tóc nhỉ?”

Cừ Cừ cười đến quỵên rũ, nhưng ta lại vụng trộm nhìn thấy hẩn ôm đầu của chính mình. . . .bộ dạng rất không bình tĩnh. . . .

4. Chương 4: Nếu Người Thích Một Nữ Nhân Khác, Ta Sẽ Dem Hình Ảnh Trong Lòng Người Nhỏ Tận Gốc.

Edit: Rika

Ngày hôm đó, ta ăn uống no say, nằm trên ghế nhìn đồ đệ đáng yêu thu thập chén bát, một bên ta cầm cọng cỏ đuôi chó, cảm thấy mỹ mãn liền ‘ợ’ một cái.

“Thật không biết xấu hổ” Đột nhiên một âm thanh truyền đến sau lưng ta, ta lười biếng quay đầu lại, liền nhìn thấy Cừ Cừ đang định đi ra ngoài, toàn thân một màu trắng thật có cốt cách của thần tiên.

“Hắc hắc, ngày mai Hàn Thực (tiết Thanh Minh đó), không được ăn ngon, cho nên hôm nay phải ăn cho đã”

Cừ Cừ đem quả bói đặt lên bàn, ngẩng đầu nhìn ta, muốn nói lại thôi.

“Không phải ngươi nói muốn đến thôn Lý bói cho Trần Nhị sao, sao lại về nhanh thế?”

“Trên đường may mắn gặp người trong nhà Trần Nhị, nói Trần Nhị qua trấn trên có người thân sinh con, cho nên hẩn chạy tới trấn Vụ Liễu, chờ hẩn trở về rồi bói sau”

Ta ‘ân’ một tiếng rồi không nói gì nữa, Cừ Cừ nhìn cây cối trong viện liền nhú nhú mày, ta co rúm, rụt cổ lại.

Cái lều tranh là do Cừ Cừ làm, hẩn nói như thế khi trời mưa ta cũng không cần gấp gấp mang thảo dược vào phong, chỉ cần mang đến để trong lều cũng được. Mà hôm qua, khi Cừ Cừ gieo quẻ, tiểu Toàn hỏi một chút chuyện, ta nhất thời không tìm thấy bó củi nhóm lửa, vì thế ta liền chặt đi một cây cột. Hiện giờ, cái lều mất một cột, nghiêng nghiêng, trên đất có một cái lỗ lớn, tựa như một người bệnh vô tội, ánh mắt cầu cứu nhìn chúng ta.

Ta xấu hổ cười hai tiếng “Cái này, hôm qua gió thật lớn. . . .”

Cừ Cừ nhìn ta chằm chằm, khoanh hai tay dựa vào cây cột.

Trên thế giới này, trừ bỏ lão nhân gia của ta, chỉ sợ Cừ Cừ là người hiểu ta nhất, ta nói dối một cách vụng về như thế, hẩn, hẩn chỉ cần nhìn là biết ngay.

“A. . . . Gió to, các người lại không có ở đây, ta vừa lạnh vừa đói Vậy mà, trong nhà lại không có củi”

“Cho nên người liền dỡ một cây cột ra mà nhóm lửa?” Cừ Cừ nhếch khóe miệng cười cười, rất là quyến rũ, nhưng trong lòng ta rất sợ hãi.

Đúng lúc này, một phụ nhân đẩy cửa bước vào

“Mặt nhi, tiểu bảo bối trong nhà ta bị nóng, ta vội tới đây lấy một ít thảo dược cho bảo bối”

“A, được được. . . .” Ta giãy lên như con cá, đứng bật dậy khỏi ghế, cũng không kịp mang giày cho tử tế liền kéo bà đi vào trong phòng, bà ấy sững sốt, hiển nhiên là bị sự nhiệt tình của ta làm cho bất ngờ.

Năm ấy lúc ta tới Ngưu gia trang, tiểu bảo bối của bà còn nằm trong bụng, khi đó lão bà của Nhị Trụ còn mang cái bụng bầu thiết bụng tới khai trương Phấn Đại, hiện giờ, tiểu bảo bối đã chui ra khỏi bụng của mẫu thân, hơn nữa cũng đã bi ba bi bô gọi cha, gọi nương.

Ta hướng tới bà ấy nở nụ cười, từ trong hộp tử lấy ra một ít kim ngân, liên kiều và rễ bản lam (là các loại thuốc đông y)

“Về nhà sắc hai canh giờ, sau đó tranh thủ lúc còn nóng cho bảo bối uống, đắp kín chăn cho bảo bối để ra mồ hôi”

Bà ấy đưa tay cầm lấy thuốc, trong miệng tràn đầy sự cảm kích “Thật ngại quá, mỗi lần đến đây đều lấy không thuốc của người....”

Người dân trong Ngưu gia trang rất chất phác, mỗi lần bọn họ lấy không thuốc của ta liền cảm thấy cảm kích và áy náy, nhưng, ta nghĩ vẫn muốn nói với bọn họ, kỳ thật chẳng có gì to tát cả, bọn họ lấy không thuốc của ta, ngược lại ta ăn uống nhà bọn họ không trả tiền cũng giống nhau mà thôi

Thời điểm bà ấy đi ra, ta liền nghe thấy bà ấy nói lời chào với Cừ Cừ, trong chốc lát liền vang lên tiếng “Bình bình bành bành”, ta tự hỏi trong lòng, rồi sau đó lén lút đi tới cửa sổ nhìn.

Trong sân, Cừ Cừ xắn tay áo trắng lên, chăm chú sửa chữa cây cột, lót thêm cỏ cho cái lều. Lúc này trời đã về chiều, trên người hắn nhuộm một màu vàng nhạt, ta đột nhiên nhớ tới một câu nói kinh điển của Nhị Cầu.

Nhị Cầu đã nói “Lao động là vinh quang”

Đúng, ta cảm thấy Cừ Cừ nghiêm nhiên trở thành một nam tử phong hoa tuyết đại trong mắt ta.

Ánh mắt Cừ Cừ vô tình lướt qua nơi này, ta vội vàng trốn sau cánh cửa sổ. Trong sân, Cừ Cừ đang lớn tiếng gọi tiểu Toàn.

Ta chỉ biết ăn, biết uống, biết khám bệnh chứ chẳng làm được gì cả. Cừ Cừ cũng đã nhắc nhở ta vài lần, ta đột nhiên cảm thấy trí tuệ của hắn có thể đấu một trận với Nhị Cầu.

Lúc Cừ Cừ chỉnh sửa xong thì cũng đã tối, hắn về phòng tắm rửa sạch sẽ, khi đi ra thấy ta bưng một mâm đồ ăn từ bếp ra liền kinh ngạc không thôi. Ta vui mừng đem bánh ‘hoan hỉ’ đưa lên trước mặt hắn.

Cừ Cừ có điểm rất tốt, rất nhiều chuyện hắn hiểu rõ nhưng cũng không nói, ví dụ như đơn thuốc ta cứu Tam Ngưu, ví dụ như ta làm bánh ‘hoan hỉ’ cho hắn. . . .

Ta nhìn hắn cầm lấy một khối bánh, rất vui mừng. Đây là lần thứ hai ta làm bánh này, lần đầu làm cho gia gia nhưng người không ăn, lúc này đây, Cừ Cừ cũng không cô phụ tấm lòng của ta .

Nhưng trên thực tế, có một số việc luôn ngoài dự kiến của mình, Cừ Cừ đưa miếng bánh lên miệng rồi thả xuống. Đưa mắt nhìn ta, ánh mắt có chút ảm đạm, hoàn toàn mất đi thần thái thường ngày. Ta đột nhiên nhớ tới bộ dạng chần chờ của hắn lúc mới bước ra khỏi phòng. Ta cầm lấy một khối bánh, đưa lên nhét vào miệng mình, sau đó đưa tay vỗ vỗ vai hắn, khò khè nói:

“Có chuyện gì, người nói đi, làm gì mà ấp úng hoài vậy?”

Cử Cử trầm mặc, thấp giọng nói “Mặt nhi, nếu, ta nói là nếu trong đầu ta có tồn tại hình bóng một nữ nhân khác, người sẽ như thế nào?”

Ta nghi ngờ nhìn chằm chằm hắn một hồi lâu, sau đó ta cười ha ha “Có thể thế nào, thích thì thích. Sau đó thú vào (thú: cưới), ta không để ý đâu”

Cử Cử sững sốt, sau đó mỉm cười, đưa tay vỗ nhẹ đầu ta “Nha đầu ngốc! Ta no rồi, ta đi ngủ trước, người cũng ngủ sớm đi”

Ta giả vờ cười ha hả, gật đầu, nhìn Cử Cử trở về phòng.

Bóng đêm lạnh lẽo, gió đêm nhẹ thổi vào người. Ta chậm rãi kéo tay hắn lại:

“Cử Cử, người cái gì cũng chưa ăn, làm sao mà no được?” Ta nhẹ giọng nỉ non “Người sao lại gạt ta? Trong lòng có người khác là nói xạo đúng không? Tốt nhất là như thế, nếu không, nếu không. . .”

Nếu không một hồi lâu, ta rốt cục vẫn không nói được. Ta nghĩ sẽ đem tình địch của ta đánh tám lần, cho dù không được thì ít nhất cũng cho vài bạt tai lên mặt, nhưng, ta không muốn hắn nhìn thấy bộ dáng ghen tị xấu xí của ta.

Cho nên, Cử Cử, nếu như người thật sự thích người khác, như vậy, ta sẽ đem hình bóng của ta trong lòng người nhốt tận gốc, như vậy, cho dù không thể có được người, nhưng ít nhất ta cũng có thể giữ lại kỷ niệm đẹp về người. . .

Tiết Hàn Thực, Cử Cử nói muốn đi tới Liễu gia trang gieo quẻ, có thể đi ba ngày. Ta mỉm cười tiễn hắn đi, đứng đó nhìn cho đến lúc thân ảnh của hắn mờ dần.

Đi rồi, rốt cục trên mặt ta cũng không thể giữ được nụ cười giả tạo kia nữa.

Tiểu Toàn nhìn thấy. . . liền hỏi ta và Cử Cử có chuyện gì, ta liền cầm một bó thuốc gõ lên đầu hắn:

“Không phải chuyện của người, muốn làm thần y thì mau mau chép ba mươi lần “Bản thảo cương mục”

Ta cảm thấy, một người nhiều chuyện cần phải trả giá lớn. Tuy rằng tiểu Toàn đã có thể đọc thuộc lòng từng chữ trong “Bản thảo cương mục”, nhưng lúc này ta không biết làm gì để ngăn lại sự tò mò của hắn, cho nên đưa đại ra cái lý do này.

Tiểu Toàn bĩu môi quay đầu đi, cực kỳ không tình nguyện đi vào phòng, ta nhướng mắt, chạy đến dưới cái lều đảo đảo đám thảo dược.

Gió thổi nhẹ, một sợi dây thừng bị gió thổi lúc ẩn lúc hiện, làm ta thật phiền lòng. Ta bực mình đưa tay nắm một phát, chỉ nghe ‘răng rắc’ một tiếng, cây cột phát ra tiếng kêu bi ai thảm thiết. Ta cau mày nhìn nhìn trên mái, ồ, không có gì cả, nhưng sao trong lòng ta có một dự cảm không lành?

Một ngày chớp mắt đi qua, chỉ có Đại Ngưu vội vã chạy tới tặng ta một cái đĩa bánh, trong thôn cực kỳ yên tĩnh, ngay cả heo mẹ ngày ngày động dục kêu réo cũng không thấy. Trong màn đêm, ngẫu nhiên vang lên hai tiếng chó sủa.

Cử Cử không có đây, tiết Hàn Thực có cái gì, ta cũng .. ăn không ngon. Ta liền đóng cửa Phấn Đại lại, gần đây tiểu Toàn luôn lén lút cùng người trong lòng tới bên bờ dòng suối nhỏ hẹn hò, trong khoảng thời gian ngắn, ta cảm thấy thật hoang vu.

Ta gác tay ghé đầu lên song cửa ngắm vầng trăng khuyết trên trời, thấy không vui nên cầm một quả óc chó ném ra bên ngoài, sau một lúc lâu, ta nghe một tiếng “cách”, ta run rẩy quay lại, nhìn trên bàn có một tờ giấy.

Ta run rẩy, cẩn thận cầm tờ giấy lên nhìn.

Ánh trăng chiếu vào phòng, ánh mắt ta đập vào nét chữ lưu loát trên tờ giấy, sau một lúc nhìn chằm chằm tờ giấy, trong lòng ta co rút đau đớn.

Trên tờ giấy chỉ ghi sáu chữ “Tuyên Thành, Cử Cử gặp nạn”

Nháy mắt, trong đầu ta hiện lên hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ, hắn không có võ, trên đường gặp cường đạo sao? Hay là trên đường sinh bệnh không ai chăm sóc, hay hắn bị quan phủ bắt giữ???

“Gặp nạn” hai chữ này thật sự làm cho ta hoảng loạn.

Ta nhìn trên bàn, hung hăng rót một ly trà lạnh ngắt ra uống, bắt buộc chính mình phải trấn tĩnh lại, suy nghĩ đơn giản một chút, mang một ít tiền chuẩn bị xuất môn. Đi tới cửa ta liền xoay người trở lại, trong bóng tối sờ soạn được một con chủy thủ.

Cái chủy thủ này là Cừ Cừ mua tặng ta, hắn nói chủy thủ này có bộ dạng tinh xảo, rất hợp với ta. Hiện giờ, ta cầm lấy nó, dưới ánh trăng lóe lên những vầng sáng trắng lạnh lẽo. Chuyện này không biết nguy hiểm thế nào, có lẽ mang theo chủy thủ có thể phòng thân, ta đem nó cất trong ống tay áo, sau đó đứng dậy quả quyết tiêu sái bước ra khỏi Phấn Đại.

Ta cảm thấy đau lòng, đó là vì Cừ Cừ luôn mang đến tương lai tốt đẹp cho ta, hắn cho ta biết trong tương lai hắn sẽ thú ta, ta sẽ thành nữ nhân của hắn, hắn làm đồ ăn ngon cho ta, hắn giúp ta khám bệnh phát thuốc, hắn chăm sóc ta, nói nói thương ta, hắn muốn làm bạn với ta cho đến già. . . . Cảnh tượng này từng cái từng cái hiện lên trong đầu ta, ta giống như đang nằm mơ, nếu như, Cừ Cừ không còn, ta không biết mục đích sống của mình là gì nữa?

Bởi vì ta lo lắng cho Cừ Cừ nên có chút kích động, vô tình lại đụng trúng một người, ngẩng đầu lên hóa ra là Đại Ngưu. Đại Ngưu thấy sắc mặt của ta không tốt liền hỏi:

“Có chuyện gì thế?”

Ta nuốt nước miếng, bình tĩnh lại rồi nói “Đại Ngưu ca, nhờ người đi tìm tiểu Toàn về trông nhà giúp ta. Ta ra ngoài có việc quan trọng” Ta cố gắng nặn ra một nụ cười, rồi sau đó chạy qua người Đại Ngưu, hướng tới cửa thôn, chạy được vài bước ta liền cảm thấy không đúng, quay đầu lại, nương theo ánh trăng nhìn tới bóng dáng Đại Ngưu, ta lớn tiếng nói:

“Nếu như, trong vòng bảy ngày ta không quay về thì giao Phấn Đại cho tiểu Toàn, người nói cho hắn, kỳ thật hắn đã tiến bộ rất nhiều, hắn cũng gần đạt tới danh hiệu thần y rồi. . . .”

“Mật nhi. . . .”

Ta không nghe hết lời Đại Ngưu nói liền xoay người chạy đi. Ta cũng không muốn nhìn thấy cảnh chia ly đau buồn, lúc trước ta rời khỏi cốc đi tìm hiểu giang hồ, nay ta rời nhà tìm Cừ Cừ, trong lòng ta, hắn tồn tại như một vị thần.

Từ Ngưu gia thôn đi tới Tuyên Thành chỉ có hai con đường, một là đi đường cái, đường này đi mất ba ngày. Một là đi bằng đường núi, ngọn núi này được mệnh danh là một ngọn núi dốc, nếu thuận lợi, có thể trước bình minh sẽ tới.

Ta đứng trước cửa thôn từ hỏi nên đi đường nào, rốt cục ta quyết định đi đường núi. Hiện tại Cừ Cừ không biết đã gặp chuyện gì, không nên hao phí thời gian. Ta xắn tay áo chuẩn bị lên núi, lúc này lại nghe trong thôn truyền đến một tiếng gọi to.... Ta quay lại, liền nhìn thấy Đại Ngưu thở hồng hộc chạy tới, trên người còn vác một cái bao rất nặng.

Nhất thời, ta đột nhiên sinh lòng cảm kích Đại Ngưu, tra nghĩ trong thôn chỉ có Đại Ngưu biết ta vội vàng ra đi, trên người không mang theo thứ gì, cho nên hắn là lúc này hắn vội vã mang đồ đến cho ta.

Ta vội cằn nhằn nói lời cảm ơn, sau đó lấy cái bao đồ trên vai hắn để ta vác, thế nhưng hắn lại tránh ra, cánh tay của ta, rơi vào khoảng không.

Đại Ngưu cúi đầu, mũi chân cọ cọ đất “Cha ta nói một nữ hài tử như người ra ngoài một mình không an toàn, cho nên ta đi cùng người”

Ta hơi sững sốt “Người có biết ta đi đâu không?”

“Biết, đi cứu Cừ Cừ tiên sinh, mới vừa rồi ta cùng Toàn tiên sinh quay về Phấn Đại thu thập đồ đạc, liền nhìn thấy cái thư này trong phòng người. . . .”

Ta trầm mặc một chút, nhìn chăm chú vào Đại Ngưu, Ngưu bá bá cũng thật là, nếu để người đi theo bảo vệ ta, ít nhất phải người cường tráng như Tam Ngưu hay Nhị Ngưu tới chứ? Đại Ngưu này mỏng đến mức gió thổi một cái là bay, nếu xảy ra chuyện gì, chỉ sợ là ta phải cứu hần.

“Ân, Đại Ngưu, kỳ thật. . . “

Trên ngọn núi truyền đến tiếng sói tru, trong đêm tối tĩnh mịch thế này thập phần quỷ dị. Ta quay đầu nhìn ngọn núi đen thui kia, không có một chút ánh sáng, cho nên lời cự tuyệt chưa kịp thốt ra liền bị ta nuốt trở lại.

“Kỳ thật, Ngưu bá bá vẫn rất chu đáo, ân, chúng ta đi thôi” Nói xong ta liền túm Đại Ngưu đi vào trong núi. Ta sợ bóng tối, cho nên ta nghĩ, cho dù Đại Ngưu ở phía sau không giúp được gì, nhưng ít nhất có hai người đi ta cũng không sợ hãi lắm.”

Xung quanh im lặng như tờ, ngẫu nhiên có một vài con thú chạy qua kêu ‘lẹt xẹt’. Trong rừng cây cối rậm rạp, một cây rồi lại một cây, cho nên dù ánh trăng sáng thế nào, cũng không thể chiếu lọt vào được.

Nhìn cảnh như thế này ta cũng không quen lắm, trong lòng rất sợ hãi, cho nên ta quyết định tán gẫu một chút với Đại Ngưu để dời đi sự chú ý.

“Đại Ngưu ca, ngươi năm nay đã 18 tuổi?”

“Ân”

“Đại Ngưu ca có thích cô nương nào chưa?”

“Chưa”

“Vậy có muốn ta làm bà mai giới thiệu cho ngươi một vài người không?”

“Được”

.

“Đại Ngưu ca, bánh hôm nay ngươi tặng ta rất ngon, có phải thím làm không?”

“Ân”

.

“Đại Ngưu ca bị bệnh sao? Sao ta thấy ngươi có vẻ không tốt lắm?”

“Không”

.

“Đại Ngưu ca.”

“.”

.

Cuộc đối thoại một hỏi một trả lời cứ như thế diễn ra, số từ Đại Ngưu nói với ta không thay đổi tí nào. Vì thế đến lúc ta mỗi miệng, ta nghĩ, chắc Đại Ngưu đang không vui, nếu không phải cha hần cảm roi thúc giục hần đi theo ta, thì dù có nói rách cả mồm hần cũng không thềm đi cùng ta.

Cứ như vậy, chúng ta im lặng tìm đường đi trong núi, nhưng khi trải qua gốc cây thứ bảy. . .

5. Chương 5: Lạc Đường

Edit: Loli

Beta: Rika

Thời điểm càn liễu bên đường rủ tán, hai người chúng ta rốt cục không thể không thừa nhận một điều, tại buổi đêm mát mẻ này, hai người bọn ta anh dừng lạc đường!

Toàn thân cực kì mệt mỏi, trong lòng lại nhớ đến Cừ Cử, cuối cùng không chịu được nữa, ngồi xổm dưới tán cây ôm mặt khóc thành tiếng. Thấy bộ dáng này của ta, Đại Ngưu cuối cùng không đành lòng mà ngồi xuống cạnh ta nói .

“Mật Nhi, Cừ tiên sinh hẳn từ trước đến nay có thể thấy rõ năm trăm năm, sẽ không có việc gì đâu.”

Nghe câu này ta khóc càng lợi hại hơn, dọa cho Đại Ngưu bắt đầu run rẩy áy náy nhìn ta, lại không biết nên nói cái gì.

Ta không nói cho hắn biết, Cừ Cử biết trước năm trăm năm chẳng qua chỉ là cái mảnh khỏe giang hồ, dùng để dọa người mà thôi. Hẳn cũng chỉ là một phàm nhân bình thường...

Khóc mệt, ta cuối cùng lại dựa vào thân cây mệt mỏi nhắm mắt. Trong khi ngủ ta đã mơ một giấc mộng kì quái, trong giấc mơ luôn có một người vuốt đầu ta, khẽ khàng an ủi ta, kể cũng lạ, dưới sự an ủi của hắn ta thấy thực an tâm.

Sáng sớm hôm sau, ta bị một hồi tiếng chim hót đánh thức, mở mắt thì thấy trời đã sáng từ bao giờ. Nhìn lướt một vòng, thấy Đại Ngưu đang dựa vào thân cây dừa nghịch cùng đám là cây rủ xuống. Thu thập một chút ta lại cùng Đại Ngưu vội vàng ra đi .

Khung cảnh ban ngày trong núi dĩ nhiên hoàn toàn bất đồng . Ánh mặt trời xuyên qua tán lá hắt xuống chút ánh sáng thưa thớt, khiến cho cây cối rậm rạp nơi này hiện ra vẻ mông lung. Các góc của sơn đạo dễ dàng phân biệt hơn trước rất nhiều. Cho dù vậy, ta cùng Đại Ngưu vẫn hao phí chút thời gian. Thời điểm khi chúng ra khỏi ngọn núi tiến đến ranh giới Tuyên Thành, sắc trời đã hơi ố vàng.

Tuyên Thành trải qua thời gian dài dầm mưa dài nắng nên có vẻ hơi cũ nát, nhưng ta lại cảm thấy vui mừng đến mức nước mắt lưng tròng. Tuyên Thành, nơi này ta cuối cùng cũng có thể gặp được Cừ Cử . Nhưng nháy mắt ta liền ý thức được một vấn đề nghiêm trọng rằng, trên lá thư này chỉ nói Cừ Cử ở tuyên thành

Khó một nỗi, Tuyên thành lớn như vậy, ta biết phải đi đâu tìm hắn đâu?

Đang nghĩ tới đây, một tiểu hài tử vui cười đột nhiên đụng vào gối ta.

“Sao không cẩn thận như vậy? Đệ có đau không?”

Đứa nhỏ kia lắc đầu, sau đó cười đến hai mắt tỏa sáng nhìn ta nói.”Tỷ tỷ gọi là Chung mật gì đó phải không?”

Ta hơi hơi ngạc nhiên, sau đó ngờ vực gật đầu. Sau khi rời khỏi cốc ta cố ý giấu đi họ Chung Ngô này, lấy tên giả là Chung Mật Nhi, nhưng tên này chỉ có người của Ngưu gia thôn mới biết, tên nhóc này làm sao biết được ? Chẳng lẽ, là Cừ Cử?

“Đi Duyệt vương phủ.” Thời điểm ta chưa kịp phản ứng, cậu bé kia đã dùng giọng nói trẻ con hô một tiếng rồi nhanh chóng biến mất ở góc đường.

Duyệt vương phủ? Đây không phải là nơi khi Chung Ngô tộc chưa dời đến Linh Dẫn cốc đã từng ở hay sao ? Cừ Cử ở nơi nào?

6. Chương 6: Có Một Số Việc Không Thể Dùng Vũ Lực Mà Giải Quyết.

Edit: Rika

Đại Ngưu ngẩng đầu nhìn mặt trời đang xuống dần, rốt cục mở miệng nói chuyện. Hắn nói, Mật nhi, sắc trời đã tối, chúng ta đi tìm cái gì ăn trước rồi sau đó mới tới Duyệt vương phủ. Đề nghị này đương nhiên bị ta phủ quyết, Cừ Cử hiện tại rốt cục như thế nào ta không biết, ta còn có lòng dạ nào mà ăn với chả uống.

Nhưng, tựa hồ ta cũng không có tư cách yêu cầu Đại Ngưu nhịn đói cùng ta. Cho nên ta chỉ vào một khách điểm bên đường bảo Đại Ngưu tới đó nghỉ ngơi trước, sau đó ta xoay người theo phương hướng cậu nhỏ lúc nãy, nhưng vừa được hai bước ta liền bị Đại Ngưu kéo lại.

Hắn nhìn chăm chú vào mắt ta, sau đó chậm rãi nói “Ngươi từ đó tới giờ cũng chưa nghĩ đây là một âm mưu sao?” Ta nhất thời sửng sốt, không nói nên lời.

“Thời điểm Cừ Cừ tiên sinh đi nói là đi tới Liễu gia trang, có phương hướng ngược lại với Tuyên Thành. Còn lá thư này, người thấy người truyền tin tới sao? Tiểu hài tử kia, nó như thế nào xuất hiện ngay đúng lúc chúng ta mới vào thành mà nói cho chúng ta biết người ở Dược vương phủ? Hiển nhiên là đã có người thao túng phía sau, cho đến giờ chúng ta không biết người đó là ai. Sự tình phát triển như thế, chúng ta tự nhiên đi vào bẫy của bọn họ, nếu như người lỗ mãng chấp nhất chạy tới Dược vương phủ, nếu chuyện này là một cái bẫy thì người hoàn toàn trúng kế. Người đã nghĩ tới điều này chưa?”

Ta vân vê góc áo nhìn theo phương hướng đưa nhỏ biến mất, lại nhìn Đại Ngưu, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, tùy ý để Đại Ngưu mang ta tới khách điểm. Đến giờ ta rốt cục đã hiểu vì sao Ngưu bá bá lại phái Đại Ngưu tới bảo hộ ta. Quả thật, có một số việc, không thể dùng vũ lực mà giải quyết được. . . .

Khách điểm này tên là ‘Khách Lai’, tọa bên cạnh Tuyên Thành, khách nhân đến thuê trọ không nhiều lắm, nhưng ông chủ ở đây cực kỳ hiếu khách. Bởi vậy ta cùng Đại Ngưu chỉ hỏi một chút liền biết được mọi chuyện về Dược vương phủ.

Dược vương phủ từ một trăm năm về trước là địa bàn của Chung Ngô tộc, sau đó vì họ rời đi mà suy tàn. Nhưng bởi vì Chung Ngô Tộc vẫn được mệnh danh là “Gia tộc của Thần linh”, cho nên mọi người trong Tuyên Thành này cũng không dám chiếm mảnh đất đó thành của riêng mình. Có lẽ mọi người đối với Chung Ngô tộc vẫn thập phần tôn sùng, cũng có lẽ sợ thần linh giận chó đánh mèo.

Ta uống một ngụm trà, hướng tới ông chủ miêu tả một chút hình dáng của Cừ Cừ, ta nghĩ, nếu Cừ Cừ thật sự xảy ra chuyện gì đó ở Tuyên Thành, chắc hẳn ông chủ sẽ có một chút ấn tượng, dù sao, Cừ Cừ xuất sắc như vậy, cả người lúc nào cũng tỏa hào quang. . . . Tuy rằng có được một chút tin tức về hắn là cực kỳ nhỏ bé, nhưng ta cảm thấy cần nên thử một lần.

Ai ngờ, ta vừa mới mở miệng hỏi, ông chủ liền cười nói người mà ta hỏi có phải là Cừ Cừ?

Ta cùng Đại Ngưu liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó vội vàng gật đầu.

“Ông chủ, ông gặp qua hắn? Mấy ngày gần đây hắn xuất hiện ở đây sao? Hắn có tốt không? Có bị thương không? Còn khỏe chứ?”

Ông chủ bị ta hỏi vài câu liền tiếp nhất thời không theo kịp. Sau đó ông đưa tay gỡ đầu, xấu hổ nở nụ cười nói:

“Hắn đương nhiên là ở Tuyên Thành, ta mở quán tới đây đã sáu năm, mỗi một năm trước khi Tết Thanh Minh tới, hắn luôn đến Tuyên Thành”

Ông chủ nói như thế làm ta có chút mơ hồ. Tiết Thanh Minh tới đây thì hắn là đi tảo mộ, nhưng ta nhớ Cừ Cừ nói, thân nhân của hắn đều chôn ở Thiển An cơ mà, hắn vội vã chạy tới Tuyên thành để thăm ai đây?

Ta hơi nhíu mày “Ở Tuyên Thành, hắn có người thân sao?”

Lão bản đem cái khăn màu trắng khoát lên vai, sau đó cộc lốc “phốc” một tiếng “Ai chẳng biết Cừ Cừ là một cô nhi, hắn nói hắn và người nhà thất lạc nhau, làm gì có ai”

“Hắn đến Tuyên Thành là vì. . . .”

Đại Ngưu nhìn thấy bộ dáng mất hồn của ta, thoáng đưa mắt trấn an ta.

Ông chủ một bên thu dọn chén bát trên bàn, một bên không để ý nói “Hắn đến thăm thê tử đã mất”

Bóng đêm dần dần dày đặc, ta tựa vào khung cửa sổ trong khách điểm nhìn bầu trời đêm, gió đêm lạnh lẽo thổi vào người ta, nhưng ta không hề cảm thấy lạnh.

Ông chủ thu dọn xong liền thối lui ra sau quầy tính toán sổ sách, hiển nhiên ông ta không hề phát hiện ra sự dị thường của ta. Trên thực tế ta cũng không có khí lực mà phát hiện ra biểu hiện của ta không dị thường chỗ nào, cả người ta chìm trong nỗi khiếp sợ, ta thương tâm, ta tức giận, tất cả đều dồn vào trong ánh mắt, trong suy nghĩ của ta.

Ta lo lắng hắn bị thương nên mới vội vàng trong đêm băng rừng vượt núi tới cứu hắn, chỉ cầu mong hắn được bình an.

Thế nhưng, hắn lại lừa ta. . .

Hắn nói đi Liễu gia trang bói cho người ta, nhưng trên thực tế hắn lại tới đây bái tế vong thê của hắn.

Ta rất cục cựa cũng hiểu vì sao đêm hôm đó hắn đã hỏi ta nếu trong lòng hắn có một người khác thì ta sẽ như thế nào? Nguyên lai, hắn đúng là đã cưới vợ, . . . thế nhưng, thế nhưng ta như thế nào mà đi tranh giành được với người đã khuất?

Đại Ngưu cúi đầu, đầu ngón tay không ngừng vòng vòng trên miệng chén trà, rất là im lặng. Đến lúc ta uống đến chén trà thứ bảy, hắn rốt cục cũng mở miệng nói chuyện

“Mật nhi, người. . . .”

Ta nháy nháy mắt, hướng tới mỉm cười với Đại Ngưu “Đại Ngưu ca, nếu như ta gả cho người thì thế nào?”

Đại Ngưu hiển nhiên là không chịu được tình huống bất ngờ thế này, tay chân luống cuống làm đổ chén trà, sau đó lại vội vã rót một chén khác, nhưng lại run rẩy không rót được vào chén. Ta nghĩ, cũng thật khó trách hắn, thời điểm ta xuất cổ mọi người hận không thể đuổi ta đi cho nhanh, gả cho Đại Ngưu, đó là chuyện cả đời, hắn tất nhiên là không vui, cuộc sống ồn ào náo nhiệt quả thật không phù hợp với con người điềm tĩnh của hắn.

Nhìn biểu tình hoảng hốt của Đại Ngưu, tâm tình của ta rất tốt, vén vạt áo đứng lên.

Đại Ngưu rốt cục cũng bỏ ấm trà xuống, ngẩng đầu khó hiểu nhìn ta “Người đi đâu thế?”

Ta nhìn những vì sao bên ngoài cửa sổ, cười đến thoải mái “Ta đi Dục vương phủ tìm Cừ Cừ, người ở lại đi” Nhìn đại Ngưu đang cuống quýt đứng dậy, ta liền nói.

Sau khi nói xong, ta ôm túi tiền của mình đi ra ngoài.

Ta nghĩ, bất luận Cừ Cừ có thật hay không đã cưới vợ, vô luận trong lòng hắn đối với thê tử đã mất của hắn nhớ mãi không quên, chúng ta nhất định phải đối mặt nói rõ ràng một lần, nếu cứ không rõ ràng như thế này, ta thật không xứng làm thiếu chủ của Linh Dẫn cốc.

Tuyên Thành là một trấn náo nhiệt, trời về đêm nhưng người vẫn đông đúc. Cũng may uy danh của Dục vương phủ khá lớn, tùy tiện túm một người liền có thể hỏi được đường. Cứ như vậy đi qua hai con phố, ta rốt cục cũng nhìn thấy được đại môn của Dục vương phủ.

Đại môn Dục vương phủ được sơn màu đỏ thắm nay đã loang lổ điêu tàn, trên cao treo một tấm biển mạ vàng. Tuy rằng đã hao mòn theo năm tháng nhưng vẫn rất khí phái, cũng không khó tưởng tượng, bộ tộc ta trước kia ở đây, hắn cũng khá giàu có.

Nhất thời, tâm tình của kẻ ‘nhà giàu mới nổi’ bùng cháy trong lồng ngực ta, ân, tổ tiên ta cũng thật sự rất được.

Dục vương phủ bởi vì nhiều năm không có người ở nên tản ra một ít mùi khó chịu. Trong viện không có người dọn dẹp nên dây trường xuân mọc đầy, nhìn cũng thật sự rất phong tình.

Ta dạo vài vòng, rốt cục tìm được phía sau có một con đường âm u nho nhỏ, ta nghĩ đây có thể chính là đường ra nghĩa địa. Quả nhiên, xuyên qua một đám cây cối rậm rạp, ta liền nhìn thấy thân ảnh Cừ Cừ, toàn thân mặc y phục màu trắng đang ngồi chồm hổm trước một ngôi mộ.

Ánh mắt hắn tràn ngập sự đau thương, cực kỳ giống với cảnh mỗi chiều hoàng hôn, hắn ngồi trong cái lều tranh đưa mắt nhìn xa xăm.

Trong nháy mắt, lòng ta đột nhiên mềm xuống. Lão nhân gia luôn cảm thấy ta là một đứa có tính cách của nam nhi, luôn tùy tiện, không câu nệ tiểu tiết, hiện giờ ta cảm thấy ta cũng không phải là người như thế, chỉ là ta đem giấu đi sự ô nhục của chính mình, chỉ khi gặp Cừ Cừ, ta mới bộc lộ ra.

Cừ Cừ cũng không phát hiện ra sự tồn tại của ta, hắn chuyên chú nhìn chằm chằm cái bia mộ mà ta không nhìn thấy được cái tên. Hồi lâu, hắn mới nói, giọng nói khàn khàn.

Hắn nói , A Lê, không cần tiếc nuôi, cả đời đau khổ, những yêu hận của chúng ta, rốt cục cũng không thể trọn vẹn.

Hắn nói, A Lê, hắn vội vã tới đây, bởi vì sang năm hắn sẽ cưới ta, ta sẽ là thê tử của hắn.

Hắn nói, hắn rất áy náy, rất đau khổ. . . .

Hắn nói, ta là một nữ hài tử rất đáng yêu, luôn gặp rắc rối, luôn tự mình là đúng, nói ta gọi là Mật nhi.

Nghe đến đó, ta rốt cục nhìn không được mà khóc thành tiếng. Cừ Cừ cả kinh, ngẩng đầu nhìn ta, kinh ngạc.

“Nha đầu, người. . . .”

Ta không đợi hắn nói xong liền chạy tới ôm chặt hắn.

Tất cả ủy khuất, tất cả khấn nguyện, tất cả sự bất an, tất cả khổ sở, tất cả oán hận trong nháy mắt hoàn toàn biến mất không thấy.

Trong lòng ta tràn đầy hạnh phúc, ta nghĩ, cuộc đời này có thể gặp được hắn, ta thật sự không còn gì tiếc nuối nữa.

Có thể khi đó ta còn trẻ hết sức lông bông. Cái tình cảnh tốt đẹp thế này chung quy cũng như hoa sớm nở tối tàn. Những năm tháng sau này, ta dần dần hiểu được, cái gì gọi là viên mãn, cái gì gọi là hoàn mỹ, bất quá cũng chỉ là như hoa trong nước. Thật giống như ta với Cừ Cừ, ta vì hắn, mà hắn cũng vì ta. Chúng ta đến từ hai thế giới khác nhau, đến đi không cùng một con đường, không cùng chung một ý nghĩ, cuối cùng khó có thể đi cùng nhau. . . .

7. Chương 7: Một Mỗi Một Đêm

Edit: Loli

Beta: Rika

Bầu trời Tuyên Thành hôm nay quang đãng rất phù hợp để ngắm sao. Trên đường lúc này, ta cùng Cừ Cừ nắm tay nhau trở về khách điếm. Dọc đường đi luôn có các cô nương hướng về phía chúng ta chỉ trỏ, ta biết rõ, các cô nương đó đang nói cái gì: ‘trông nam nhân kia anh tuấn, nhưng mà nữ nhân bên người hắn kia, ài, thật sự là lãng phí quá.’

Ta nhất thời chán nản, sau vài lần nhịn cuối cùng không nhịn được nữa, Linh Dẫn cốc ta có câu nói rất hay: ‘có thể nhịn thì nhịn, không thể nhịn nữa thì không cần nhịn’. Trong lòng ta nghĩ đây là cơ hội tuyệt hảo để tuyên dương tinh thần đó của tộc ta.

Ta nhanh chóng bỏ tay Cừ Cừ ra, tay chống thắt lưng xoay người ở trên đường cái hét lớn: “Thế nào thế nào? Hắn đích thực là một mảnh đất màu mỡ, còn ta chính là một cây cỏ đuôi chó, nhưng mà đất hắn tính kiêu cao các người không sống được, hàng ngày chỉ có thể phù hợp sinh trưởng có đuôi chó ta đây thôi, thế thì thế nào nào, cỏ đuôi chó ta đây cứ cắm trên đầu hắn đấy, người có thể làm gì nào!”

Vài cái cô nương “mỹ quyền như hoa” bị ta làm cho kinh hãi nhảy xa vài bước, vội vàng hoang mang rối loạn che miệng chạy trốn. Ta vô cùng đắc ý, xả một hồi như vậy khiến người ta mười phần thoải mái. Quay đầu, liền nhìn thấy Cừ Cừ tựa vai trên một cái cột nhà, một mặt vuốt cằm một mặt nhìn ta cười ta, hình ảnh như vậy thật giống một con sói xám to lớn nhìn thấy tiểu bạch thỏ.

“Người... Người nhìn cái gì vậy...” Nghĩ đến mới vừa rồi ta đúng là bộ dáng người đàn bà chanh chua liền thấy trên mặt nóng bừng. Cừ Cừ lắc lắc đầu.

“Nha đầu. Ai nói cho người là ta tính kiêu? Thực ra năng lực tiếp nhận của ta rất mạnh mẽ, ai đến cũng không cự tuyệt.”

Ta rõ ràng nhìn thấy thời điểm đó một cô nương đi ngang qua nghe thấy thế liền có dụng ý khác liếc nhìn Cừ Cừ một cái, ta hung hăng trừng mắt nhìn trả lại.

“Nếu người dám cưới hai lão bà,ta liền dám gả cho hai tướng công!” Ta nhìn chằm chằm Cừ Cừ hung tợn nói. Xét đến cùng, ta vẫn không thể tiếp nhận số phận hai nữ chung một chồng.

Cử Cử vừa muốn mở miệng lại miễn cưỡng dừng lại, ta theo ánh mắt của hắn nhìn lại liền thấy Đại Ngưu đang bỏ chạy hồng hộc như muốn nhổ cả phổi ra ngoài vậy .

Ta thấy được Cử Cử liền vừa buồn vừa vui mà quên mất còn có một Đại Ngưu đang ở khách điểm đợi ta
“Đại Ngưu ca...”

Đại Ngưu chống mình vào cây cột Cử Cử đang tựa thở hổn hển lấy lại hơi

“Mặt nhi, khách điểm có người sắp chết...”

Ta hơi hơi sững sốt một chút, liếc liếc mắt nhìn qua Cử Cử, chỉ thấy Cử Cử mày nhíu lại như có điều gì suy nghĩ, nhưng mà suy nghĩ cái gì lại không ai có thể biết được.

Đại Ngưu nói hắn lúc ấy đang ở trong phòng chuẩn bị rửa mặt, thì đột nhiên nghe thấy “Tích táp” tiếng vang, liền theo âm thanh đó. Chậu nước chính mình vừa lấy đã nhuộm màu đỏ. Ngẩng đầu nhìn lên liền thấy trần nhà đã bị máu nhiễm đỏ từ bao giờ. Hắn liền chạy lên căn phòng trên lầu, nhưng mà đứng trước cửa gõ một lúc lâu bên trong lại vẫn không có động tĩnh gì. Xuống lầu tìm được ông chủ lên phá cửa liền nhìn thấy một nam nhân nằm vật dưới sàn.

“Quần áo mặc trên người hắn lúc đó đều ướt sũng máu. Ta coi trên người hắn phải có ít nhất phải có ba đao.”

Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy Đại Ngưu nói nhiều như vậy, mơ hồ nhận thấy chuyện này vô cùng nghiêm trọng. Vào đến đại sảnh khách điểm, bên trong thế nhưng không một bóng người, chúng ta lên đến lầu ba mới biết hóa ra là mọi người đều chạy lên đây xem náo nhiệt, trong ngoài tầng ba đều rất náo nhiệt.

Có thể là do Tuyên Thành lâu nay không có chuyện gì mới mẻ, cho nên nam nữ già trẻ nơi này đối với chuyện xảy ra đều dễ tâm, say sưa. Thế cho nên ta hô hai tiếng mà vẫn không có người chịu tránh ra cho ta một lối đi.

Đại Ngưu liều mạng dùng thân thể gầy gò ôm yếu của mình mà chen chúc, thế mà đám người vẫn chật kín không một kẽ hở. Cử Cử ôm vai cau mày.

“Nơi này có đại phu, mọi người đều tránh ra.”

Thanh âm của hắn không lớn, thậm chí tại không khí ồn ào như thế này nếu không cẩn thận nghe kĩ rất có thể sẽ trực tiếp bỏ qua, nhưng mà thật kì lạ, mọi người bỗng chốc im lặng, quay đầu lại nhìn ba người chúng ta, sau đó tặc giác tránh ra hai bên tạo ra một con đường.

Ta quay đầu nhìn Cử Cử, cực lực nuốt nước miếng, sau đó hướng hắn giơ ngón cái lên.

Ông chủ cuối cùng cũng có chút lương tâm, trước khi chúng ta đến đã mời một thầy lang, chính là mặc cho “Sơn dương râu” kia ở trên người hắn dùng bao nhiêu loại dược, máu trên người hắn vẫn theo vết đao mà chảy xuống. Ta dùng mũi ra sức ngửi ngửi, không khí trong phòng đầy mùi máu tươi, ngoài ra trong đó còn xen lẫn mùi thối rửa nhàn nhạt, nếu mà không cẩn thận phân biệt thì rất dễ bỏ qua

“Sơn dương râu” trên trán dần dần rịn đầy mồ hôi. Hắn làm nghề y hơn mười năm nay, hiện tại ngay cả cầm máu còn không làm được, chuyện nếu truyền ra ngoài liệu sau này có còn sống yên được ở Tuyên Thành?

Ta liếc mắt nhìn nam tử nằm trên giường, hàng lông mày rậm hơi nhíu lại, đôi môi khô nứt bung cả da, vết đao trên người thấy cả xương nhưng không thấy thân sắc hắn có gì khó nhìn, nam tử kiên cường như vậy thật hiếm thấy. Ta rửa sạch tay rồi vén tay áo tiến lên.

“Để cho ta ngó một chút ...”

“Sơn dương râu” ngẩng đầu liếc ta một cái, không thể không vui mừng vì có người giúp lão giải vây, liền vui vẻ đứng lên nhường chỗ.

Mới vừa rồi đứng cách hơi xa lại vì ánh sáng hơi yếu nên nhìn không rõ ràng, lúc này tới gần nhìn ta không khỏi kinh sợ. Phần bên cạnh nơi bị đao chém lộ ra mảnh thịt màu hồng nhạt đã sớm bị thối rửa, máu loãng từ bên trong chảy ra mang theo một mùi hôi thối

“Rượu độc?” Cừ Cừ đứng ở một bên cau mày thấp giọng hỏi. Ta gật gật đầu, nhanh nhẹn xuất ra ngân châm phong tỏa bảy kinh bát mạch của hắn. sau lại sai ông chủ vào hầm lấy ra hai hũ rượu.

“Sơn dương râu” lúng túng đứng ở bên cạnh, vẻ mặt không được tự nhiên. Ta “tạch” rút ra một thanh tiểu đao đưa cho hắn bình tĩnh nói: “Trong vết đao có chứa rượu độc, hiện giờ phải cắt bỏ phần thịt ở bên cạnh miệng vết thương, người là lang trung duy nhất ở đây, ta muốn người giúp ta.”

“Sơn dương râu” nhìn chằm chằm bả đao trong tay ta, mồ hôi trên trán cuối cùng không thể khống chế mà rơi xuống, sau đó trước ánh mắt chờ mong của mọi người mà run run gật đầu. Ta nghĩ hắn sống đến từng này tuổi có lẽ đây là lần đầu tiên đặt mình vào hoàn cảnh của người khác đều hiểu thế nào là “Không trâu bắt chó đi cày”.

Ta đem khăn sạch đã nhúng vào rượu rồi ra hiệu cho “Sơn dương râu” cùng đem đao đặt vào miệng vết thương, lúc đó ta thấy rõ tay lang trung không ngừng run rẩy. Cũng không trách được, ở thành trấn an cư lạc nghiệp như Tuyên Thành, trường hợp máu tanh như vậy chắc là trăm năm khó gặp.

Trong nháy mắt khi khăn tẩm rượu chạm vào miệng vết thương, tay của ta đột nhiên bị người mạnh mẽ túm lấy, hù ta suýt nữa hét to. Ngẩng đầu liền thấy nam nhân vốn đang hôn mê lại không biết từ lúc nào đã mở trừng ánh mắt như muốn giết người mà nhìn ta chằm chằm. một khắc đó ta thực không có cốt khí mà lo lắng, tội nghiệp nói: “Không phải ta chém người đâu, thật sự đấy.”

Nghe thấy thế, người nọ ngược lại nhẹ nhàng cười lên tiếng. Nếu không phải thấy hắn bị thương thì ta thật muốn túm cái ót của hắn đập ột trận để hỏi xem: “cười cái gì mà cười, cười cái gì mà cười.”

“Ta đã ăn qua thuốc giải, nếu người đã cứu ta, ta liền đáp ứng một cái nguyện vọng của người.” Nói xong câu đó hắn liền nhắm nghiền hai mắt, nặng nề ngã xuống.

Hóa ra là đã ăn qua thuốc giải, chẳng trách có thể chống đỡ lâu như vậy mà không chết.

Tuy rằng ta là một thầy thuốc, nhưng gặp gỡ một người như vậy vẫn khơi lên bản tính đùa dai của ta. Trực giác nói cho ta biết, hắn tuyệt đối không phải một người chính nghĩa, mức độ tà khí có thể cùng Cừ Cừ so sánh.

Thời điểm xử lý xong hoàn toàn vết thương cho hắn thì trời đã sắp sáng, ta ngẩng đầu, bên ngoài sớm đã không có người đứng xem nữa. Ân, cảnh máu tanh như vậy chắc là không mấy ai dám nhìn.

Trong phòng ngoại trừ nơi có ánh nến thì toàn bộ căn phòng đều lâm vào âm u, ông chủ cùng Đại Ngưu đều dựa vào ghế ngủ. Việc sau đó đều là ta làm, cho nên “Sơn dương râu” cũng tựa vào ván cửa nhẹ nhàng ngáy ngủ. Đối với tuổi tác của lão làm việc như vậy thực không dễ dàng, cho nên ta cũng không có đánh thức lão. Ta nói rồi, ta thực thiện lương.

Nhưng mà, Cừ Cừ chạy đi đâu rồi ?

Nhìn chung quanh một vòng, căn phòng không lớn này thực sự không có thấy thân ảnh màu trắng của hắn. Nghĩ chắc hắn đợi không được liền về phòng ngủ rồi.

Ta ngáp một cái khởi động thất lưng đến bên cửa sổ ngắm cảnh bên ngoài, Tuyên Thành thật là một địa phương xinh đẹp.

Lúc này, một người từ đằng sau nhẹ nhàng ôm lấy ta.

“Nha đầu, mệt mỗi một đêm rồi, ta mới nấu chút cháo, mau lại đây ăn cho ấm bụng.”

Mặt của ta nháy mắt đỏ bừng, không phải vì hắn ôm, không phải vì cháo của hắn, càng không phải vì hành động thân mật của hắn, quả thật là, bốn chữ “Mệt mỗi một đêm” khiến người ta không khỏi có những liên tưởng phong phú.

Cừ Cừ tựa đầu trên hõm vai ta, khẽ cười, hơi thở nhẹ nhàng phả lên cổ, tiến vào lỗ tai ta, ôn nhu, ấm áp lại có chút ngứa ngứa.

“Nha đầu, người lại nghĩ bậy bạ gì vậy?” trong thanh âm của Cừ Cừ xen lẫn một chút trêu tức, cảm giác giống như hắn chui trong đầu ta, đọc được suy nghĩ của ta vậy.

Ta đưa lưng về phía hắc âm thầm lẻ lữ, thoát khỏi vòng ôm của hắc chạy vội tới nồi cháo kia.

“Uống ngon thật... Thực... uống thật ngon...”

Cử Cử lại vẫn mang bộ dáng không sợ chết nhìn ta cười tà nói.”Nha đầu, mới mang từ bếp lò xuống, người mở lớn miệng như vậy không sợ nóng sao?”

Ta nhất thời nước mắt như mưa, cổ nén cảm giác nóng rực trong miệng, dùng tay khẽ phe phẩy.”Ăn ngon... Không nóng...”

Đột nhiên trên giường truyền đến tiếng cười, hù ta thiếu chút nữa nghiêng tay làm đổ bát cháo đang cầm. Cái người vốn đang hôn mê kia lúc này lại cố gắng ngồi dậy, dùng vẻ mặt đùa cợt nhìn chằm chằm chúng ta .

“Mới sáng tinh mơ đã anh anh ta ta , không ngáy sao?”

Cử Cử liếc mắt nhìn hắc ngồi dậy cạnh ta liền kéo ta ôm vào ngực nói.”Mật Nhi nàng —— phì mà không ngáy...”

...

Phì mà không ngáy ——

...

Tay nắm bát cháo của ta bắt đầu run run ...

Kể không lương tâm kia nhìn chúng ta như vậy càng cười ra tiếng. Ta nhất thời nhịn không được, “Oành” buông bát cháo nhào qua hắc.

“Bổn cô nương nhịn người lâu lắm rồi, ngày hôm qua người liền cười, hôm nay vừa tỉnh người còn cười!” Ta đập cái trán của hắc hét lớn : “Cười cười cái gì, cười cái gì hả?”

Một tiếng giống này của ta đánh thức mọi người trong phòng, tất cả liền xông đến.

Cũng không biết là thân thể hắc quá suy yếu anh do tiếng hét của ta quá lớn, tóm lại, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hắc cứ nhiên lại lăn ra hôn mê bất tỉnh. Cái miệng của hắc còn mang theo nụ cười, vẻ mặt kia thật là an tường...

Ông chủ liếc mắt nhìn ta một cái.”Chung cô nương, cô nương như thế nào lại thô bạo như vậy, sẽ không gả được đi đâu ...”

“Sơn dương râu” sợ hãi lui về phía sau hai bước: “Oa nhi, thầy thuốc đối đã với bệnh nhân như thế thật không tốt ...”

Ta không thể tin nổi nhìn Đại Ngưu. Ở Ngưu gia thôn chỉ có hắc hiểu ta nhất, có lẽ sẽ vì năng lực của ta mà nói chút lời hay. Đại Ngưu thế mà lại cúi đầu dùng chân vẽ vòng tròn .”Mật Nhi, vẫn là sửa lại đi...”

Ta quay đầu liếc mắt nhìn Cử Cử một cái, hiện lên trong đầu vẫn là câu kia “Phì mà không ngáy” .

Ưỡn ngực ngẩng đầu, ta hừ lạnh một tiếng chạy ra khỏi phòng . Khi đó ta rõ ràng nhìn thấy người nằm trên giường vốn nên hôn mê kia khóe miệng lại lộ ra nụ cười đắc ý .

Thiên lý ở đâu, thiên lý ở đâu?

8. Chương 8: Tạo Hóa Thật Thần Kỳ

Edit: Loli

Beta: Rika

Trong đại sảnh hôm nay cũng không có nhiều người cho lắm, chỉ lác đác vài bàn đang có mấy vị khách vừa ăn sáng vừa nhỏ giọng nghị luận về kẻ đang hôn mê trên lầu kia. Ta bước đến cửa khách điểm định bụng ra ngoài đường đi dạo một chút, lúc này đột nhiên sau lưng nổi lên một tầng nổi da gà.

Lại là thứ ánh mắt kia !

Nếu nói hai lần ở trong Tần Tương thành chỉ là do ta ảo giác, thì lúc này ta dám đảm bảo không có sai, lần này ta rõ ràng có thể cảm nhận được chủ nhân của ánh mắt kia ở ngay bên cạnh mình. Thật cẩn thận lui lại hai bước tựa vào trên khung cửa, ta đảo ánh mắt lên số người thừa thớt đang đi lại trên đường.

Thế nhưng tất cả đều bình thường, cũng không có phát hiện người nào có chút khả nghi! Chẳng lẽ là do ta một đêm không ngủ đủ giấc lên sinh ra ảo giác chăng ?

“Mật Nhi...”

Trong đại sảnh vang lên tiếng Đại Ngưu đang dài giọng gọi ta. Cuối cùng ta liếc mắt một cái nhìn người đi đường rồi chạy như thiêu như đốt vào đại sảnh kéo tay áo Đại Ngưu núp phía sau hắn.

Đại Ngưu sững sốt, sau đó trên mặt hiện lên tầng kì dị.

“Mật... Mật Nhi... Người không cần như vậy, ta biết hôm qua người... người chỉ là nói giỡn ...”

Ta sững sốt, chậm rãi buông tay, hoang mang khó hiểu nhìn hắn.

“Ngày hôm qua ta nói cái gì ?”

Mặt Đại Ngưu càng ngày càng đỏ, tay chỉ vào ta ngập ngừng nửa ngày không nói được gì cuối cùng tay che mặt chạy vội lên lầu, bộ dáng kia cực kì giống một đại cô nương sau khi bị người ta phi lễ lại không chịu phụ trách. Đột nhiên trong đầu ta nổ ầm một cái. Rốt cục ta cũng biết Đại Ngưu nói tới cái gì .

“Đại Ngưu ca, ta chỉ là hay nói giỡn , ta cũng không phải thật sự nghĩ gả cho người...”

Bởi vì tên bệnh nhân không lương tâm kia, chúng ta phải ở lại Tuyên Thành nhiều hơn một ngày, cuối cùng khi bảy ngày ước hẹn của ta và Tiểu Toàn chỉ còn một ngày là phải lập tức thực hiện, ba người chúng ta cuối cùng cũng có thể lên đường trở về.

Ngưu gia thôn vẫn là đáng vẻ khi chúng ta ra đi, cây cỏ hoàn toàn không thấy phát triển. Cước bộ của ta hết sức nhẹ nhàng vui sướng bước vào thôn.

“Tiểu toàn... Ta đã về rồi...”

Trong Phấn Đại cực kì im lặng... Ta đột nhiên sinh ra một lạo dự cảm xấu... tốc độ nhanh hơn, ta mạnh mẽ đẩy phiến cửa khắc hoa kia. Nhưng mà, thời điểm ta nhìn thấy tình cảnh trong phòng, ta ngây dại...

Chân mày Nhị Cầu nhíu lên cười hỏi: “Mới mấy ngày không thấy người đã thu đồ đệ? Chúng ta đang thảo luận xem hắn gọi chúng ta là cái gì?”

Ta theo hướng ngón tay Nhị Cầu nhìn lại, thấy được tiểu Toàn đang bưng hai chén trà cung kính đứng một bên còn Tiểu Mai thì hai chân bắt chéo ngồi cắn hạt dưa.

“Người... Các người...”

Ta vỗ ngực liều mạng an ủi chính mình, phải bình tĩnh, phải thật bình tĩnh...

“Chúng ta xem như là đồng môn, theo lý hẳn phải gọi Nhị Cầu là sư bá, còn ta là sư thúc, nhưng mà...” Đột nhiên nàng thẹn thùng liếc mắt nhìn Nhị Cầu một cái, nói , “Nhưng mà, ta lại là lão bà của sư bá hắn, cái kia... thảo luận sẽ không tốt ...”

Ta gật gật đầu.”Cũng đúng, người nói hắn là theo sư bá gọi người đấy, vẫn là theo sư thúc kêu... Người nói cái gì?” Ta thật sự còn đang bài đầu ngón tay để tính sổ, lại đột nhiên hiểu ra ý nghĩa điều tiểu mai đang nói.

“Lão bà Nhị Cầu?”

Tiểu Mai xấu hổ gật gật đầu. Nhị Cầu lại nhẹ nhàng ho khụ một cái, đứng dậy vỗ vỗ bả vai ta .

“Mật Nhi, tuy rằng ta biết những năm gần đây người vẫn đối với ta âm thầm đơn phương ái mộ, nhưng mà, ta đã cưới tiểu Mai, người cũng mau chết tâm đi, các người dù sao cũng là tỷ muội a...”

Ta nhìn hắn đánh cái xem thường, bỏ qua Nhị Cầu mặt mày hơn hờ ôm quyền hướng Tiểu Mai nói.

“Chúc mừng a, chúc mừng a!”

Là thật sao? Thiên a, địa a. Nếu là thế này, hai phiên toái lớn của Linh Dẫn cốc đã được giải quyết rồi. Làm thiếu chủ, ta thực vui mừng! Nhưng mà tiểu Mai có vẻ không hiểu vui mừng của ta nha, nàng vẫn thực tự kỉ không chạy tới ôm ta.

Dùng lực một chút, ta “Oành” một cái ngã ngồi trên đất.

Nhị Cầu rất là đau lòng chạy tới bên tiểu Mai.”Như thế nào nghịch ngợm như vậy, cẩn thận đứa nhỏ!”

Ta nghe câu đó da đầu lại run lên, ta nghĩ, cái dạng này của tiểu Mai hoàn toàn không phù hợp với từ nghịch ngợm được nha ... Nhưng mà, khi ta nhìn thấy nàng đem ta đá văng, thật dịu dàng vuốt ve bụng mình, giống như trong cái bụng bên dưới xiêm ý kia có nhét người vậy, khi đó ta cuối cùng hiểu được, hóa ra trên đời này còn có chuyện khiến ta trên cả phần chán như vậy. Tạo hóa cỡ nào thần kỳ, hẳn luôn ở một phần đời nào đó cho ta một cái “Kinh hỉ” .

Trên bàn cơm một mảnh “tốt lành hòa hợp”,ta nằm bò trên bàn, ánh mắt không ngừng chuyển từ Nhị Cầu sang tiểu Mai rồi lại chuyển hướng xuống bụng nàng, ánh mắt lại từ bụng chuyển đến tiểu Mai rồi sang Nhị Cầu. Cuối cùng Cừ Cừ rốt cục chịu không nổi , lông mi run rẩy cầm đũa gõ vào đầu ta.

“Nha đầu, mau mau ăn cơm đi.”

Nhị cầu liếc liếc mắt một cái nhìn Cừ Cừ.”Mặt Nhị, người cũng đã trưởng thành ,ta thấy hẳn cũng không tồi, sớm một chút đem đại sự hoàn thành đi.”

Ta nghĩ, Nhị Cầu quả nhiên là Nhị Cầu, ánh mắt quả nhiên tinh tường, liếc mắt một cái liền nhìn ra Cừ Cừ bất đồng. Ta hướng hẳn gơ lên ngón tay cái gật gật đầu.

“Nhị Cầu, một năm không thấy người tiến bộ hơn rồi!”

Nhị Cầu nhẹ giọng cười, rất là bình tĩnh , nói.”Àn, sắp làm cha đứa nhỏ, tất nhiên phải tiến bộ rồi!”

Bữa cơm diễn ra hòa thuận vui vẻ. Sau khi ăn xong, Trần nhị gia trong thôn phái người tới đây, kêu Cừ Cừ đến bàn chuyện, ba người chúng ta ở trong phòng câu được câu chăng cùng nhau trò chuyện.

Hóa ra là, sau khi ta rời khỏi Linh Dẫn cốc không lâu thì Nhị Cầu cùng tiểu mai liền thành thân, mà nương Nhị Cầu cũng cùng cha tiểu Mai thành thân. Ta bắt đầu rối rắm, như vậy, Nhị Cầu rốt cục đối với cha tiểu Mai thì là con rể hay con riêng, mà tiểu Mai nên gọi nương Nhị Cầu mẹ chồng hay vẫn là Nhị nương dâu?

Đang nghĩ tới đây, trong viện đột nhiên truyền đến tiếng động thật lớn, thanh âm kia nghe giống như có vật gì đó rơi từ trên cao xuống vậy. Trên mặt Nhị Cầu nhất thời bừng sáng, nhanh chân chạy ra ngoài. Ta nghĩ, ta sai lầm rồi, Nhị Cầu vẫn là Nhị Cầu, thần mã tiến bộ, chỉ là mây bay.

Trùng mắt liếc nhìn tiểu Mai đang che miệng cười trộm kia một cái, đẩy cửa sổ ta ngó ra ngoài nhìn. Trong nháy mắt đó, ta như bị điện giật ngây ngẩn cả người.

Liều tranh trong viện sụp xuống, Cừ Cừ sau nhiều lần vật lộn mới có thể lão đảo đứng lên khỏi đồng cỏ đó. Mắt hắn vừa chuyển, nhìn về hướng ta, hung hăng quát: “Chung Mặt Nhị, rốt cuộc là người đã làm gì với cái lều tranh này này vậy!”

Ta sửng sốt, trước khi Cừ Cừ kịp vào nhà ta đã nhanh chân chạy về phòng mình, dùng sức chặn cửa.

Ta thề, ta ngoại trừ vứt một đoạn dây thừng thông xuống dưới ra, ta cái gì cũng chưa làm!

Bầu trời đêm, ta cùng Tiểu Mai trốn ở trong phòng nhẹ nhàng trò chuyện, ba người Cừ Cừ cùng Nhị cầu, tiểu Toàn sau khi ăn xong liền người ly ta ly uống rượu , thẳng đến khi ba người ngã trái ngã phải mới tự giác trở về phòng nghỉ ngơi.

Ta cẩn thận vuốt trên bụng Tiểu Mai, cảm giác được nơi đó truyền đến tiếng tim đập rất nhỏ của tiểu hài tử.

“Nha, hảo thần kỳ a.”

Tiểu Mai cười thật hiền từ .”Mật Nhi, người cũng mau chút lập gia đình đi, hiện tại ta liền cảm thấy, gả cho người, có đứa nhỏ của chính mình rất hạnh phúc .”

Ta ngây ngô cười. Ta nghĩ, có thể sinh một đứa nhỏ anh tuấn như Cừ Cừ cũng không phải chuyện gì xấu .

Bên ngoài gió lạnh phơ phất, ta từ khúc quanh nhỏ nhà xí đi ra, giương mắt liền thấy phòng còn sáng đèn. Hẳn không phải ngủ sao...

Nhất thời hứng khởi, ta kiễng chân từ từ đi tới dưới cửa sổ phòng hắc, nhẹ nhàng đem cửa sổ khẽ mở ra, ta nghĩ, có thể là Cừ Cừ đang thay quần áo đi ngủ a... Trong phòng, một nữ nhân ngồi đối diện cách Cừ Cừ cái bàn. Nàng nói: “Cừ Cừ, rất lâu không gặp thật là nhớ, người chừng nào thì trở về?”

Thoáng chốc, đầu của ta như nổ tung, ta không ngờ tới Cừ Cừ hẳn ngoại trừ trốn thê lại còn có một cái nhà.

Hóa ra, sét đánh đánh giữa trời quang là không phân biệt ngày đêm .

“Sư phó?” Tiểu toàn đứng ở cửa phòng ngái ngủ nhìn ta. Trong phòng, Cừ Cừ ngẩng mạnh đầu cùng ta đối diện.

Ta đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi.

Lần đầu tiên hắc gạt ta vụng trộm gặp lại vong thê, ta tìm hắc trở về, lúc này đây, thê tử của hắc đã tìm tới cửa, ta còn có thể dựa vào cái gì mà giữ hắc lại. Ta nói rồi, nếu trong lòng hắc có nữ nhân khác, cho dù cưới về ta cũng muốn làm lớn, nhưng mà, hóa ra ta mới là kẻ thứ ba chen chân vào, từ trước đã vậy, hiện tại cũng thế.

“Nha đầu!” “Chi nha” một tiếng, Cừ Cừ mở cửa phòng, đứng trong gió nhẹ nhìn ta. Hắc không bước lên phía trước, ta cũng không có. Ngọn đèn trong phòng ánh hắt lên người hắc, lơ mơ hư ảo hiện ra thần sắc ảm áp, tựa như tiên nhân diễn lý trên núi côn luân.

Ta giật nhẹ khóe miệng hướng hắc mỉm cười, sau đó lung lay trở về phòng, như vậy, thật tốt...

Nhị Cầu cùng tiểu Mai chẳng qua chỉ là xuất cốc giải sầu, ít ngày nữa liền trở về. Trước khi đi, Tiểu Mai lôi kéo tay ta nói ta mau chóng về cốc nhìn xem, nàng nói lão đầu đối với ta rất là tưởng niệm. Ta buông mắt khẽ mỉm cười gạt đầu.

Ta không có kể cho Tiểu Mai, đây là kết quả sau khi ta suy nghĩ cặn kẽ, Cừ Cừ không thuộc về ta, thế giới phồn hoa này cũng không thuộc về ta, lá rụng về cội, ta nghĩ đã đến lúc ta nên trở về...

Sau khi tiễn bọn họ đến cửa thôn, ta đứng lặng ở đó hồi lâu, thẳng đến khi cảm thấy hơi lạnh mới quay người trở về Phấn Đại, không nghĩ là, vừa quay người liền nhìn thấy Cừ Cừ.

Hắc vẫn như trước một thân bạch y, quyến rũ dị thường, nhưng hắc lại không giống ngày thường tiến đến làm loạn đầu ta rồi cười ta, gọi ta một tiếng nha đầu, cũng không hứa hẹn giải thích nữ tử trong phòng hôm đó, hắc chính là không phân trần kéo ta đi đến phía sau núi, về mặt rất là kiên định.

Lúc đầu ta còn cố gắng vùng tay ra, nhưng sau đó nghĩ lại liền từ bỏ, ta nghĩ, ta sẽ trở về Linh Dẫn cốc, mặc kệ như thế nào, chúng ta cũng đã yêu nhau, ta cũng nên cho hắc một cơ hội để nói. Tuy rằng ngày tháng yêu thương nhau ngắn ngủi, nhưng chúng ta cũng đã hết lòng vì đoạn tình cảm này.

Phía sau núi khắp nơi nở đầy hoa bồ công anh, gió đến thổi bay những cánh hoa nhỏ trắng, cảnh tượng rất là hùng vĩ. Ta híp hai mắt nhìn hàng rào nguou thôn dưới chân núi, hốc mắt đột nhiên thấy đau xót. Hơn một năm xuất cốc ta đều sống ở nơi này, người dân ở đây đối xử với ta rất tốt, ta yêu nơi này không kém Linh Dẫn cốc.

“Ta, phải về nhà...”

Ta túm vạt áo nhẹ nhàng nói. Thanh âm kia nghe thật nhẹ, ta cũng không biết dưới tình trạng gió núi thổi khắp bốn phía này liệu Cừ Cừ có nghe rõ hay không, đang muốn mở miệng nói lớn hơn chút, Cừ Cừ đột nhiên nâng tay vịn lên vai ta.

Hắn xoay bả vai ta đối diện với hắn, dùng bờ môi mỏng nhẹ nhàng nói với ta : “Nha đầu, ngươi có biết ta là ai không?”

9. Chương 9

Edit: Rika

Gió đêm nổi lên bốn phía, thổi tung áo choàng màu trắng của Cừ Cừ, đôi Ngọc Linh Lung bên hông cũng “đing đing đang đang” vang lên trong đêm tối nghe thật sinh động. Ta nhìn Cừ Cừ, ánh mắt hắn thâm thúy, trong thời gian ngắn ta cảm thấy có chút buồn cười.

Buồn cười, ta tự cho rằng ta thực tâm yêu hắn, thế nhưng ngay thật sự hắn là ai ta cũng không biết.s Kỳ thật ta cũng mới biết hắn và người nhà thất lạc nhau, cũng không an táng ở Thiển An, ta không biết hắn đã cưới vợ, ta hiện tại cũng không biết hắn có còn thê tử nào không, hay có con nhỏ không?

Ta nhẹ nhàng lắc đầu, Cừ Cừ tà tà cười.

“Nha đầu, cho tới bây giờ ngươi cũng không nghĩ tới ta ở Dục vương phủ bái tế ai sao?”

Ta cắn môi nhìn hắn “Ngươi nghĩ rằng ta không biết sao? Người nọ chính là thê tử của ngươi”

Ta nghĩ nghe được lời vạch trần của ta hắn sẽ xấu hổ, cho dù không xấu hổ thì ít nhất cũng biểu hiện một chút ngoài ý muốn, nhưng... Cừ Cừ lại thâm ý mà nhẹ nhàng cười.

“Nha đầu, người kia đích thật là thê tử của ta, cũng chính là tổ tiên của ngươi. Chung Ngô Mật nhi”

Thời điểm nghe hắn gọi tên ta, cả người ta giống như bị điểm huyết, ta tự hỏi ta chưa bao giờ nói mình là người của gia tộc Chung Ngô, hắn như thế nào lại biết được?

“Nha đầu, ngươi không cần tò mò vì sao ta lại biết ngươi chính là người của gia tộc Chung Ngô, lại là Thiểu chủ, chuyện ngươi cần suy nghĩ là chuyện khác”

Nghe thấy thế, ta cố nén sự bối rối trong lòng xuống, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận. Đúng vậy, trong Dục vương phủ đều an táng tộc trưởng của Chung Ngô tộc, kia tất nhiên chính là tổ tiên của ta... thế nhưng.... Ta đột nhiên hít một ngụm lạnh khí, nhìn chằm chằm Cừ Cừ, sau đó lui lại mấy bước.

“Trong lịch sử của Chung Ngô tộc chỉ có hai vị nữ tộc trưởng, một vị là năm trăm tám mươi bảy năm trước – Chung Ngô Bạch, một vị là bốn trăm bảy mươi chín năm trước – Chung Ngô Lê, nhìn ngươi bộ dạng trẻ tuổi thế này, như thế nào lại. . .”

Trời ạ, vô luận một trong hai vị nào là thê tử của hắn, hắn....”

“Ngươi Ngươi là yêu quái. . . .”

Ta bước lui về phía sau càng lúc càng nhanh, Cừ Cừ hai tay vẫn khoanh trước ngực mà cười, sau đó đưa tay ra.

“Nha đầu, phản ứng của ngươi là sao thế, ta không có ý hãm hại ngươi, ta giống yêu quái lắm sao?”

Ta nhìn Cừ Cừ thật lâu, lắc lắc đầu, ta cùng hắn ở chung một năm, không nghe hắn hại người, cũng không uống máu gà, hắn không phải là yêu quái, thế nhưng có thể sống lâu như vậy, hắn chẳng lẽ là. . . .

Ta bất khả tư nghị nhìn Cừ Cừ, cánh tay đưa lên run rẩy, Cừ Cừ tỏ vẻ tán thưởng ta, hướng tới ta gật gật đầu. Trời ạ, ta nhìn thấy tiên sao?

“Còn muốn quay về Linh Dẫn cốc sao?”

“Không có”

“Còn tức giận sao?”

“Ngươi là tiên, ta tức cái gì?”

“Còn hoài nghi ta bên ngoài có chứa chấp tiểu lão bà sao?”

“Không có”

“ ”

“Khanh khách. . . ” (tiếng cười đó)

“Vậy có thể giải thích vì sao nửa đêm nửa hôm xuyên rừng mà đến tìm ta không?”

Ta từ trong lòng Cừ Cừ giầy ra, nhìn vào mắt hấn thành khẩn nói “Ta không phải là tự ý đi. Ta thu được một tờ giấy, ở trên đó ghi người gặp nạn ở Tuyên Thành nên ta mới đi”

Cừ Cừ đang cười bỗng nghiêm mặt lại “Nàng nói nàng thu được tờ giấy ghi ta gặp nạn ở Tuyên Thành sao?”

“Ân, đúng thế, Đại Ngưu cùng tiể Toàn đều nhìn thấy tờ giấy kia nha”

Cừ Cừ vuốt cằm suy tư thật lâu, sau đó hí mắt cười nói “Ân, chắc là ai đó đùa dai, trở về ta sẽ xem thử”. Nói xong lại ôm ta vào trong ngực, ta theo cái ôm của hấn mà trượt chân xuống, tìm vị trí thoải mái ngồi xuống trên đùi hấn.

“Cừ Cừ, chàng là tiên nhân, mà ta chỉ là một phàm nhân, chàng nói đến khi ta già thành bà lão rồi còn có thể muốn ta sao?”

“Nha đầu ngốc, mỹ nữ gì ta cũng đã thấy qua, người ta thích chính là nàng, sẽ không ghét bỏ nàng, nếu nàng sợ hãi khi ở cạnh ta, cùng lắm ta đem mình biến thành một bộ dạng xấu xí”

“Không muốn không muốn, ta thích thế này cơ”, ta cầm tay Cừ Cừ cười vui vẻ, gió đêm thổi vào mặt rất thoải mái. “Thế nhưng, cuối cùng sẽ có một ngày ta chết đi, đến lúc đó làm sao bây giờ?”

Cừ Cừ dùng sức nắm chặt tay ta, đôi môi hôn lên trán ta.

“Nha đầu, ta sẽ chờ nàng chuyển thế, chờ nàng lớn lên, sau đó lại cưới nàng, ta lại tiếp tục làm phu quân của nàng, tới khi nào nàng chán ta, ta mới rời xa nàng. . . ”

Ta nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn của hấn, giờ khắc này thật tốt đẹp, thật hạnh phúc biết nhường nào, có hấn bên cạnh ta, nguyện ý chờ đợi ta, nguyện ý đời đời kiếp kiếp chờ ta lớn lên, thật tốt. . .

Thế nhưng, ta đã quên hỏi hấn, nếu có thể chờ đợi, vì cái gì hấn lại không chờ A Lê chuyển thế, ngược lại lại nguyện ý chờ đợi ta?

Ta gối đầu lên đầu gối của hấn, hơi buồn ngủ, lúc này đột nhiên ta nghe thấy Cừ Cừ ghé vào tai ta nhỏ giọng hỏi “Nha đầu, nàng nguyện ý gả cho ta sao?”

Nhất thời cơn buồn ngủ bay đi mất.

Ta vội vàng ngồi dậy, sau này Cừ Cừ nói ánh mắt ta hôm đó phát ra tia lửa “tách tách” sáng rực.

Ta nghĩ, ta nên bình tĩnh một chút, ít nhất phải có bộ dáng ngại ngùng của một tiểu cô nương, vô luận thế nào ta cũng phải giả vờ cự tuyệt vài lần rồi mới đáp ứng. Nhưng trên thực tế, đêm đó ta rất không bình tĩnh, ta thậm chí không xác nhận đó có phải là lời cầu hôn hay không, vậy mà trống ngực ta đã đập bình bình.

Cừ Cừ nhìn ta cười bất đắc dĩ, giống như ảo thuật (trên thực tế tiên nhân không cần ảo thuật) từ phía sau lấy ra một chiếc nhẫn mây tre, ở chính giữa còn có một đóa hoa phấn hồng nho nhỏ đang run nhè nhẹ trong gió.

“Chàng là tiên nhân, như thế nào lại không biến ra nhẫn vàng? Nhẫn bạc? Nhẫn ngọc?”

Cừ Cừ đưa tay gõ lên đầu ta, chỉ tiếc rên sắc không thành thép “Nha đầu, nàng như thế nào lại thô tục đến thế? Đây chính là nhẫn ta tự tay làm, nàng có muốn hay không? Không thì ta sẽ tặng cho các cô nàng thi đấu sắc đẹp. . . ”

“Nhận!”

Về mặt Cừ Cừ hiện lên một nụ cười xấu xa khi thực hiện được âm mưu, ngón tay cẩn thận đeo chiếc nhẫn vào tay ta. Một khắc kia trong lòng ta trào dâng lên cảm xúc mãnh liệt, ta nghĩ, từ nay về sau ta đã thuộc về Cừ Cừ, hơn nữa Cừ Cừ cũng chỉ thuộc về một mình ta.

Ta hạnh phúc mỉm cười, sau đó hôn một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lên môi hắn, Cừ Cừ sững sốt, tiện đà nghiêng đầu sang một bên, đỏ mặt.

“Đồ háo sắc. nàng thêm nhỏ dãi sắc đẹp của ta.”

Ta si ngốc cười “Ôi chào? Như thế nào mà cổ chàng đều đỏ lên ta?”

.

Trở lại Phần Đại ta liền đưa mắt nhìn lên trời. Ta không muốn mang cái nhẫn này vì sợ nó bị hư, cho nên ta muốn tìm một cái hộp để cất nó vào trong đó, thế nhưng vô luận như thế nào ta cũng không tìm được cái hộp điêu khắc gỗ đàn của ta.

Cừ Cừ vòng tay tựa vào cánh cửa, miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó nói mơ hồ “Nha đầu, đừng tìm nữa, nếu nàng thích thì ta sẽ làm cho nàng”

“Không phải, ta nhớ rõ ràng, ngày đó lúc ta đem tờ giấy đọc xong liền đặt nó ở đây, như thế nào giờ lại không thấy?”

Tiểu Toàn khiêng một đồng ngải diệp vào phòng, ta nhìn thấy hắn liền hỏi.

“Tiểu Toàn, có nhìn thấy cái hộp gỗ đàn khắc hoa của ta không? Bên trong còn có tờ giấy nữa?”

Tiểu Toàn cau mày suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu. Ta mệt mỏi, cả người toàn mồ hôi, ta đặt mông ngồi xuống đất, cầm lấy cây quạt hương bồ bên cạnh quạt lấy quạt để. Thật sự là gặp quỷ, tại sao gần đây có nhiều chuyện kỳ bí như thế? Đầu tiên là ta cảm giác được có một ánh mắt thần bí cứ nhìn ta chăm chăm, sau đó có người mật báo Cừ Cừ gặp nạn ở Tuyên Thành, hiện tại một cái hộp gỗ tựưng biến mất, thiệt là kỳ lạ nha.

“Nha đầu, trời không còn sớm nữa, mau trở về phòng ngủ đi, mai ta ra phố mua cho nàng một cái.

Tiểu Toàn nghe nói ngày mai chúng ta đi ra phố mua đồ, liền hứng thú “Đi làm cái gì, cho ta đi với”

Cừ Cừ nhìn bộ dáng của tiểu Toàn liền kiều mỹ cười “Ta và sư phụ ngươi muốn đi mua đồ tân hôn, ngươi cũng muốn đi sao?”

Tiểu Toàn sững sốt, đưa tay sờ cái đầu bóng loáng của mình, cười hắc hắc “Không đi”

Ta tán thưởng gật đầu với Tiểu Toàn, ở đây học y một thời gian ngắn rốt cục cũng thông minh hơn. Trong phòng ba người đang trò chuyện, đột nhiên cửa bị người ta đẩy ra, Tam Ngưu chưa kịp vào đã hét to.

“Mật nhi, có hai người đến thôn tìm người kia”

Ta quay đầu lại nhìn Tam Ngưu đang đứng trong sân, cảm thấy một trận hoang mang, gần đây Phần Đại có thật nhiều người tới? Nhị Cầu cùng tiểu Mai đã đi, Cừ Cừ là tiên, giờ lại có người tìm đến.

Quả nhiên, khi ta nhìn thấy hai người ngoài cửa, ta ghen hống nhìn trân trối.

“Không lương tâm? Sơn dương râu?”

Ta vừa nói ra sắc mặt hai người kia đều không vui. ‘Sơn dương râu’ không nói gì, còn cái người không lương tâm kia thì bấu môi, hắn tựa vào bên người ‘Sơn dương râu’

“Ta nói, bổn thiếu gia có tên tuổi làng hoàng, ta tên là Lô Dĩ Ngôn, sao ngươi lại nói ta không có lương tâm?”

“Ta.”

Còn chưa nói hết câu, Cừ Cừ từ trong phòng đi ra, hắn ôm ta kéo vào trong lòng vẫy vẫy cọng cỏ đuôi chó với bộ mặt rất là khinh thường nhìn Lô Dĩ Ngôn.

“Như thế nào? Ngàn dặm xa xôi tới nơi này, không phải là ngươi nhớ nhung cục thịt béo của ta?”

Mắt ta co giật, ta là cục thịt béo. . . .Nhưng câu nói kế tiếp của Lô Dĩ Ngôn lại làm cho ta run rẩy. Hắn nhướn mi nhìn trời đêm, giống như là suy nghĩ, sau đó sung sướng nói : “Cũng có thể, vừa vặn cũng hợp khẩu vị bổn thiếu gia. . . .”

Ta rõ ràng cảm giác được trên người Cừ Cừ toát ra hàn khí, trong đó còn có một ít hương vị mang mùi dấm chua.

Tam Ngưu không rõ chuyện gì nên đi đến trước mặt ta, che miệng trộm hỏi: “ Mật nhi, có chuyện gì thế?”

Ta liếc mắt nhìn hắn rồi bất đắc dĩ đưa tay vỗ vỗ đầu hắn, lấy chỉ số thông minh của hắn, chuyện này giải thích thật không dễ dàng.

Cừ Cừ phun cọng cỏ đuôi chó trong miệng ra thoải mái cười “Lô huynh tới chậm rồi, ngày mai ta và Mật nhi đi mua đồ dành cho tân hôn, ít ngày nữa liền thành hôn, không biết Lô huynh có hứng thú không, đến lúc đó uống một chén rượu mừng”

Lô Dĩ Ngôn nhìn trong mắt Cừ Cừ toát ra từng đốm lửa, nhưng vẻ mặt hắn vẫn không kiềm chế được.

“Đâu có đâu có”

Tục ngữ nói đúng “Người sợ nổi danh, heo sợ khỏe mạnh”. Nhất là cái miệng của Tam Ngưu, rất nhanh chuyện của hai nam nhân trong nhà ta đã truyền ra ngoài, nhưng ta lại không biết Tam Ngưu đã nói gì với mọi người trong thôn, tóm lại, lời đồn đại khi tới tai ta thì đã thay đổi một cách đáng sợ.

Ngày đó, nguyên bản sáng sớm ta muốn cùng Cừ Cừ đi ra phố mua sắm vài vốc may đồ, nhưng khi ta vừa mới bước ra khỏi Phấn Đại liền nhìn thấy bên ngoài có một đám người.

Có hai người mạnh dạn bước tới đây, luôn miệng hỏi ta : “Mật nhi, ở Tuyên Thành có phải đã làm chuyện như vậy không?”

Ta sững sốt, ta làm cái gì?

Người ta cứ luôn miệng hỏi, không phải là cái người dễ nhìn kia sao?

Ta liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lô Dĩ Ngôn đang nằm trên ghế phơi nắng ở trong sân, nhất thời sáng tỏ.

“Vâng, đúng là như thế”

Ta rõ ràng nghe được đám người đồng loạt hít một ngụm không khí, Nhị Trụ lão bà che miệng hỏi nhỏ trong tai ta.

“Mật nhi a, sao lại dễ dàng thừa nhận trước mặt mọi người như thế?”

Ta sững sốt, ta cứu mạng hắn, có cái gì không thể thừa nhận? Nhưng một lát sau ta mới hiểu được, có một số việc cần hiểu rõ mới có thể xác nhận được.

Vương quả phụ ở đầu thôn bĩu môi “Mật nhi a, chuyện rõ như ban ngày, người nói người bá vương ngạnh thượng cung*, hủy đi trong sạch của người ta, lại không chịu trách nhiệm, làm cho người ta ngàn dặm xa xôi đến đây, còn làm phiền tới phụ thân già cả đưa tới, người cũng thật quá đáng”

“Bá vương ngạnh thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần nọ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thẳng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ náo loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.” Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đấu trí chứ không đấu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh ột tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỳ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chì cần Hạng Vũ trừng mắt một cái, tên thiện xạ kỳ binh kia đã run như cây sậy, buông cung tước thẳng về thành...

Ý ở đây là chỉ cường bạo, chiếm đoạt, là người ở thế chủ động.

Đầu ta lúc này như khúc gỗ, quay người lại đi vào trong, cũng may có Cừ Cừ bên cạnh giúp đỡ ta một phen, cho nên ta mới không có trước mặt mọi người mà làm trò cười cho thiên hạ. Ánh mắt ta long lanh, nhìn Cừ Cừ chăm chú, gắt gao nắm chặt áo hắn.

“Chàng tin tưởng ta, đúng không. . .”

Cừ Cừ bình tĩnh nhìn ta gật đầu, mặt mày sáng chói lóa, rất là chói mắt. Hắn đỡ thắt lưng của ta đi tới hai bước, chợt đứng lại, quay ra phía mọi người, gương mặt trầm ngâm, cả mặt và hai tai đều đỏ ửng.

“Ân, Mật nhi đích xác có bá vương ngành thượng cung, bất quá, người bị hủy đi trong sạch chính là ta, cũng may, không có gì, chúng ta ít ngày nữa sẽ thành thân, đến lúc đó rất mong mọi người đến uống một chén rượu mừng”

Nháy mắt thế cục nghịch chuyển, trong đám người phát ra tiếng thét, nhưng sau đó là ùn ùn kéo đến chúc mừng. Ta đứng ở phía sau Cừ Cừ, âm thầm đưa tay lau mồ hôi. Hoàn hảo, hoàn hảo, thế nhưng. . . . ta đâu có hủy đi trong sạch của Cừ Cừ? Ta nhớ rõ, ta chỉ đơn thuần hôn hắn một cái, như vậy là hủy đi trong sạch của người khác sao. . . .

Một chuyến mua sắm tốt đẹp bị hủy như thế, trong Phấn Đại bổng dưng phát ra mùi thuốc súng

Cừ Cừ và Lô Dĩ Ngôn ngồi đối diện nhau trên một cái bàn, ai cũng không chịu nhường ai. Bộ dáng kia nhìn giống như muốn ăn tươi nuốt sống đối thủ.

Ta đứng ở trong quầy thuốc, một mặt cầm cân cân thuốc, một mặt đưa mắt quan sát hai nam nhân ngoài kia. Tiểu Toàn cùng ‘Sơn dương râu’ đứng hai bên hỗ trợ ta, nhưng lại cũng không chú ý mà lấy nhầm vài vị thuốc. Ta thở dài, cũng thực thiện lương mà bỏ qua cho bọn họ, dù sao ai mà chẳng có tính tò mò, suy bụng ta ra bụng người, ta hiểu bọn họ hiện giờ cũng rất nóng lòng theo dõi diễn biến của hai người đó.....

Trận đấu trầm mặc này đấu thẳng một mạch tới trưa, đến lúc tiểu Toàn bưng cơm ra để trên bàn. Ta tưởng bọn họ sẽ không ngồi ăn cùng bàn, nhưng ta rất nhanh liền phát hiện ra mình sai lầm rồi. Khi ta thử thăm dò bọn họ có muốn ăn cơm không, thì cả hai người giống như được giải huyết, đột nhiên khách khí cười cười đứng lên, người kéo ta mời, lúc này cầm đũa lên.

Ta đột nhiên hiểu được, nam nhân là những người giỏi ngụy trang nhất.

10. Chương 10: Âm Thanh Lả Lướt, Quyển Rũ Lòng Người

Edit : Loli

Beta: Rika

Thôn trưởng bá bá chúc thọ , ở nhà trong sân viện nhà mình là một sân khấu kịch, mời một đám hát nhỏ ở trấn trên về hát hí kịch. Đám hát kia vừa đúng tuổi dậy thì , bộ dáng trưởng thành tất nhiên tuần tú, hể mở miệng “Y Y nha nha” nhỏ giọng cũng như quấy nhiễu lòng người.

Ta ngồi ở dưới đài một bên xem diễn, một bên cắn hạt dưa. Một khúc kết thúc, liền bỏ nắm hạt dưa còn lại trong tay về chén, liều mạng cùng đại gia hỏa ồn ào vỗ tay.

Cuối cùng Cừ Cừ cũng đến nhà Trần nhị gia xem quẻ, Lô Dĩ Ngôn liền da mặt dày kéo “Sơn dương râu” cùng ta tới nghe diễn. Ta nhắc mí liếc mắt nhìn hắn, hắn thế mà lại bày ra bộ dạng nghiêm chỉnh ngồi nghe. Ta xoay quá cũng không thèm nhìn đến dáng vẻ chăm chú nghe của hắn, nhưng lúc này người đứng trên đài chính là “Sơn dương râu” . Nhất thời, tâm lí có cảm giác bị người tính kế liền muốn chạy trốn.

Ta vẫy tay gọi Tam Ngưu, Tam Ngưu ưỡn cái bụng, một tay cầm chân gà cắn , một bên lấy ánh mắt chăm chú nhìn ta.

“Hôm nay nhà ngươi an bài lão hát hí kịch sao?” Nâng tay chỉ cho tầm mắt Tam Ngưu đặt trên người “Sơn dương râu”. Tam Ngưu hí mắt nhìn hồi lâu, sau đó mờ mịt lắc đầu.

“Cha ta mời đến đều là những con hát trẻ tuổi trấn trên, không có nghe còn có bằng hữu biểu diễn.”

Ta vừa nghe vậy, ý niệm chạy trốn liền hiện lên trong đầu. Mông vừa nhấc khỏi ghế, lại nghe thấy “Sơn dương râu” ở trên đài hô to tên ta. Ta vừa quay đầu lại, hần liền thẳng tắp quỳ xuống nhìn ta.

Hồng rồi!

“Liễu sinh hôm nay thành khăn muốn bái Chung cô nương làm vi sư, cầu xin cô nương thu nhận ta đi.”

Đầu mọi người trong thôn đều chuyển hướng về bên này, mấy trăm ánh mắt đều song song nhìn ta, làn da của ta cháy bỏng nóng rực, cái gì kêu là phong thủy luân chuyển ta hôm nay coi như sâu sắc cảm nhận được. Mấy ngày trước ta còn “Không trâu bắt chó đi cày” buộc lão cũng ta cắt thịt Lô Dĩ Ngôn, hôm nay lão thể nhưng lại trước mặt hương thân phụ lão trong thôn quỳ xuống xin ta thu lão làm đồ đệ?

Lại nói, thu một đồ đệ cũng là thu, hai đồ đệ cũng là thu, cũng không có gì đáng ngại cho lắm. Chính là tuổi Tiểu Toàn cũng tương đương ta, nếu ta có sai bảo hần đi làm chuyện nặng nhọc gì thì cũng là bình thường, nhưng “Sơn dương râu” này tuổi cũng đã cao như vậy, kêu ta một tiếng sư phó, thử hỏi ta làm sao có thể gánh vác cho nổi?

Ta xấu hổ cười, vội vàng khoát tay áo.”Này nói cái gì vậy, ta lại không có kim bát bát, làm sao có thể thu lão, chớ có kêu như vậy mọi người thấy chê cười, mau đứng lên đi!”

“Sơn dương râu” sững sốt, lại không biết tiếp lời ta thế nào, chính là nhìn Lô Dĩ Ngôn dưới đài, thần sắc trong mắt dĩ nhiên là đem tâm tình cấp bách trong lòng lão phô bày không thiếu chút gì.

Lô Dĩ Ngôn cầm vạt áo run run đứng lên, ôm lấy vải băng trước ngực thả tới trước mặt ta.

“Mật Nhi, người xem Liễu đại thúc đã lớn tuổi, lại trước mặt nhiều người như vậy quỳ xuống trước người, lễ bái sư này đủ long trọng nha, người sao lại...” Hần cố tình không nói câu kế tiếp, quay đầu nhìn quét mòng vòng hương thân trong thôn, sau đó đem cặp mắt đầy ẩn tình dừng trên người Vương quả phụ.

Mặt Vương quả phụ đỏ lên, uấn éo mông tiến lại đây.

“Ta nói chính là có chuyện như vậy, Mật Nhi a, người ta khiêm tốn muốn thỉnh giáo bái người làm vi sư là vinh hạnh của người cùng Ngưu gia thôn ta, người nếu còn lại tiếp tục từ chối chính là giả thanh cao, vứt bỏ không phải chính là con người của người sao!”

Ta thở dài, tay day day huyết thái dương, nơi đó hiện tại “Đột đột”, nhảy dựng nhảy dựng, vô cùng đau đớn.

“Sư phó, người hãy thu nhận ta đi, ta nhất định hảo hảo hiếu kính lão nhân gia...”

Ta xuyên qua cánh tay vụng trộm liếc mắt một cái lên “Sơn dương râu” đang quỳ gối trên sân khấu kịch, nhất thời từ bi nổi lên. Ta tuổi còn trẻ mà lại được một lão bá kêu là “Lão nhân gia”, này quả thực không phải chuyện vui về gì...

“Sư phó...”

Chính giữa lúc giằng co này, Tiểu Toàn đột nhiên từ bên ngoài chạy vào ho lớn tên ta.”Sư phó, trong Phấn Đại có một mỹ nữ tuyệt đại đến, nàng nói nàng đặc biệt tới tìm người!”

Trong viện cực kỳ im lặng, ta coi thấy Vương quả phụ lặng lẽ kéo hai người con dâu nói to nhỏ gì đó xong, trong lòng nhất thời sinh ra cảm giác vô lực. Dựa theo năng lực nói huyền thuyên của Vương quả phụ, ta tin tưởng không đầy ba ngày lớn nhỏ trong thôn đều sẽ biết: Phấn Đại của Chung Mật Nhi không chỉ phá hủy trong sạch của đệ nhất mỹ nam Cừ Cừ trong thôn, hoa ra, nàng còn ham nữ sắc!

Nhưng mà lúc này, ta cũng không có tâm tư ở đây phí lời giải thích trong này có lẽ có chuyện tình khác, ta chỉ nghĩ muốn nhanh chóng rời nơi thị phi này. Hướng tới cha Tam Ngưu xin lỗi, ta liền cúi đầu túm ống tay áo tiểu Toàn hướng về cửa lớn mà đi. Đi ngang qua bên người Lô Dĩ Ngôn, hần đột nhiên vươn tay cầm tay ta cổ tay. Ta cảm thấy trên da có chút đau đớn, nghĩ tới hần là cầm kiếm nhiều năm nên mới có vết chai dày vậy.

Ta rốt cục hiểu được, nào là bái sư, nào là Vương quả phụ nói lời chính nghĩa, kia đều là giả hết, tất cả đều do tên Lô Dĩ Ngôn này đứng sau hết.

Ta tội nghiệp ngẩng đầu nhìn Lô Dĩ Ngôn, nhỏ giọng nói: “Đều là người xúi giục đúng hay không, ta cứu người, người không thể lấy oán trả ơn như vậy...”

Lô Dĩ Ngôn chọn nhú mày.”Vây người hãy thu nhân Liễu đại thúc đi, nếu không ta thật sự không nghĩ ra ta sẽ còn làm ra chuyện gì...”

Ta bắt lực gục đầu xuống, lại một lần nữa nhớ tới điển cố Đông Quách tiên sinh. Lô Dĩ Ngôn đắc ý cười, lộ ra hai chiếc răng nanh nha.

“Liễu đại bá, xin lão mau đứng dậy đi, Chung cô nương đáp ứng lão rồi!”

“Sơn dương râu” nhất thời mừng rỡ, lắc lắc lắc lắc đứng lên, chạy khỏi sân khấu kịch đến chỗ ta. Tiểu Toàn không rõ chuyện gì liền trừng mắt nhìn ta chờ giải thích. Ta liếc liếc mắt sang Lô Dĩ Ngôn, tay trái đỡ lấy đầu, thanh âm vô lực...

“Ta về Phần Đại trước, người...”

Ta lắc đầu giẫy khỏi trói buộc của Lô Dĩ Ngôn bước ra sân, suy nghĩ chút lại đứng lại, thương xót nhìn Tiểu Toàn.

“Cái kia... Là sư đệ người... Các người là sư huynh đệ...”

Ta quả thực là nói không nên lời, bọn họ phải sư huynh đệ thế nào đây?”Sơn dương râu” tuổi như vậy chắc là hiểu được hơn ta thế nào là tương thân tương ái a. Trời xanh a...

Ta bị thương xoay người hướng về Phần Đại, ta nghe được “Sơn dương râu”phía sau thật là kích động. Hấn nói, sư huynh, về sau ta sẽ hảo hảo hiếu kính sư phó cùng lão nhân gia người ...

Lại là lão nhân gia...

Bên trong Phần đại thực im lặng, chỉ có chim chóc trên cây thính thoảng uyển chuyển kêu lên hai tiếng. Lều tranh trong viện cuối cùng được Cừ Cừ dùng tiên thuật sửa chữa lại mới hoàn toàn, lúc này dưới ánh mặt trời tạo ra một bóng râm thực vừa lòng. Ta thuận tay ngắt một đoạn Tiên Hạc Thảo ngậm vào trong miệng, cà lơ phát phơ vào phòng, Phần Đại của ta gần đây thật sự là hấp dẫn người nha!

Trong phòng là một tuyệt đại mỹ nữ đang im lặng ngồi bên chum trà đã nguội lạnh, một thanh kiếm khắc hoa văn được đặt ngay cạnh người, cùng nàng tạo thành một bức tranh với hình ảnh hài hòa, gió nhẹ theo của sổ thổi vào cuốn tà váy lụa mỏng màu vàng của nàng khẽ lay động, tựa như tiên nữ hạ phàm.

“Tô tỷ tỷ!”

Tô tỷ tỷ ngẩng lên nhìn ta, mỉm cười cười, đứng dậy đi đến cạnh người ta, đánh giá hồi lâu rồi đem ta ôm vào lòng.

“Mật Nhi, một năm không thấy muội sống có tốt không?”

“Ân ân.” Ta vui mừng cười từ trong lòng ngực nàng lộ đầu ra.”Ngày đó muội vốn định đi khắp nơi phong phú tìm tỹ, nhưng mà trên đường đi gặp được nơi này rất thích, liền định cư ở đây , tỷ xem, đây là y quán mà các hương thân trong Ngưu gia thôn mở cho ta, cũng không tồi đi!” Ta lôi kéo tay Tô tỷ tỷ đem các nơi trong Phần Đại dạo qua một vòng lúc này mới chịu ngồi xuống.

“Tỷ làm sao tìm được muội?”

Tô tỷ tỷ cười. Hé miệng nhấp một ngụm trà.”Hiện tại người trên giang hồ đều đồn nhau rằng Ngưu gia thôn ở Giang Nam có một vị thần y, ta nghĩ người có thể đảm nhận danh hiệu thần y trừ muội ra thì còn có thể là ai, cho nên liền ôm hi vọng đến xem thử xem, không nghĩ nhưng lại thật sự là muội!”

Trong tay ta cầm lấy Tiên Hạc thảo, nhếch miệng cười, Tô tỷ tỷ cúi đầu trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu, dùng con ngươi trong suốt nhìn ta.”Mật Nhi, kỳ thật lần này ta đến là có việc muốn nhờ muội.”

“Có chuyện gì?”

“Muội còn nhớ rõ trước đây ta đã đáp ứng đại ca ta điều gì không?”

Lời vừa dứt liền mở ra kí ức phủ bụi một năm trước của ta. Ngày đó mặt trời so với hôm này cũng rất tốt, Vân Thanh Đường ngã vào trong lòng Tô tỷ tỷ liều chết đấu tranh. Hắn muốn Tô tỷ tỷ cam đoan, chỉ cần còn nhớ rõ chính mình là huynh trưởng của nàng thì không được ra tay với nàng kia. Mà nay, Tô tỷ tỷ không quản ngàn dặm xa xôi tới tìm ta, phần cừ hận này thật sự đã tới rồi, khiến nàng không thể không trả giá mà quên đi thân nhân duy nhất trên đời đã không tiếc cả tình mạng để bảo vệ tới mức đó.

“Ta...”

Trong viện một trận động tĩnh, “Sơn dương râu” cùng Tiểu Toàn, Lô Dĩ Ngôn, ba người cùng nhau xuất hiện trong phòng. Khi Lô Dĩ Ngôn nhìn đến gương mặt Tô tỷ tỷ, trong nháy mắt sửng sốt một chút, sau đó đem song chưởng trên vai của hai người kia hạ xuống, khoan tay bình tĩnh đứng đó.

Tô tỷ tỷ cũng thực giật mình, nhưng mà rất nhanh liền ổn định lại thần sắc, đứng dậy cung kính. Nàng ôm quyền hướng hắn cúi đầu.

“Thuộc hạ tham kiến nhị công tử.”

Đầu óc của ta thực loạn, Tô tỷ tỷ từng nói qua, nàng là được tứ công tử tiến cử làm Phù dung trang chủ, nay nàng gọi Lô Dĩ Ngôn là Nhị công tử, vậy hắn chẳng phải là người Lôi Khả sao?

Lô Dĩ Ngôn khoát tay, đảo một tiếng rồi ngồi xuống bàn.

“Quân thượng gần đây thế nào?”

“Rất tốt, chính là nghe nói nhị công tử bị thương nặng nên rất lo lắng, ngài từng phái Sở Lôi đi tiếp ứng công tử, nhưng mà vẫn chưa tìm đến.”

Lô Dĩ Ngôn gật gật đầu.”Làm phiền quân thượng quan tâm, ta sau khi bị thương bị nha đầu kia cứu...” Nói đến đây Lô Dĩ Ngôn mới giống như nhớ tới cái gì, hỏi.”Các người quen biết?”

Vân Tiểu Tô nhìn Lô Dĩ Ngôn nói quanh co một chút, nói “A, đúng vậy, thuộc hạ cũng từng nhận ân huệ của nàng.”

Lô Dĩ Ngôn liếc mắt nhìn ta một cái rồi không nói gì nữa, ta khờ ngốc cười, kéo một cái lí do muốn nấu cơm liền ra khỏi phòng. Rượu độc là trên đời này hiếm thấy độc được, là loại người nào hội hạ như thế ngoan thủ đâu? Lôi Khả... Kia quả nhiên là hang ổ của lang sói a!

11. Chương 11: Nha Đầu, Đây Mới Là Hôn Môi

Edit: Rika

Sau giờ Ngọ (sau 12h đó) ánh mặt trời chói chang, ta lười biếng nằm trên ghế dựa, một bên cầm cọng cot một bên phe phẩy cây quạt, ánh mắt nhìn tiểu Toàn đang dạy “Sơn dương râu” phân biệt một ít loại dược thảo trên quý. Tình cảnh kia — rất là quý dị.

Theo yêu cầu của Tô tỷ tỷ, khi có Lô Dĩ Ngôn ở đây thì hai người tạm thời không nói gì nhiều, ta nghĩ bởi vì người Tô tỷ tỷ muốn giết cũng là phu nhân của Lôi Khả, trên danh nghĩa là mẹ kế của Lô Dĩ Ngôn, cho nên tốt nhất không nên thảo luận nhiều trước mặt hắn

“Sư phụ, phục linh dùng không có. . .” Nửa ngày, trên trán tiểu Toàn một tầng mồ hôi.

Ta nhìn bầu trời cảm thán, thật là chán nản quá đi nha. Bởi vì ta thật sự không chịu nổi miệng lưỡi của người trong thôn đến khám và buôn chuyện bát quái, cho nên mọi việc trong y quán ta đều giao cho tiểu Toàn. Về phần hái thuốc, ta cau mày nhớ tới ‘Sơn dương râu’, cảm thấy một mảnh thê lương, nếu hai đồ đệ của ta là hai nam tử hán trẻ tuổi, ta còn tự mình đi hái thuốc sao? Lời nói hiếu kính lão nhân gia, chỉ là vô nghĩa thôi sao?

Núi Thiên Lam vẫn là một bộ dáng uy nghiêm không ai bì nổi, nhớ tới cảnh tượng khủng bố đêm đó trên núi, da đầu ta một trận run lên. Ngẩng đầu nhìn lên trời, nếu tay chân mau mắn, có thể về nhà trước khi trời tối, thế nhưng, trên đời này đôi khi có những chuyện không như ý mình như thế này.

Thời điểm ta vào núi Thiên Lam không bao lâu thì mưa kéo đến, sắc trời rất nhanh tối sầm xuống, ta một người ở trong núi, vừa lạnh lại sợ lạc đường.

Trước cảnh tượng này ta thật sự cảm thấy hoảng sợ.

Sau này, Cừ Cừ nói, ngày ấy Tiểu Toàn nói ta lên núi hái thuốc, hắn liền vội vàng đi theo, thời điểm ta ngã xuống đồng bùn lầy, khi nhìn thấy Cừ Cừ liền khóc lớn một tiếng rồi ngất đi, sau đó hắn ôm ta mới phát hiện cả người ta phát sốt.

Sau đó ta nghĩ về điều này, cảm thấy bộ dáng lúc ấy của mình thật tàn tạ, nhưng thật may Cừ Cừ cũng không ghét bỏ mình.

Mặt trời lên cao, ta miễn cưỡng nằm trên giường để Cừ Cừ đút cho ta ăn. Mấy ngày gần đây, Cừ Cừ luôn luôn chuẩn bị đồ ăn rồi đút cho ta, hắn nói nếu ta không chăm chỉ ăn uống bồi bổ thì bệnh của ta sẽ không khỏi được. Ta là thầy thuốc, ta biết mình như thế nào, nhưng ta cũng rất hưởng thụ sự phục vụ của Cừ Cừ. Tác phong của ta như kẻ tư bản có tiền, ân, rất thoải mái.

Cánh cửa “chi nha” một tiếng mở ra, cừ Cừ cầm chén thuốc đặt lên bàn, bộ dáng rất là đáng yêu.

“Sao thế, sao lại không đắp chăn?” Hắn đi tới bên cạnh ta đắp chăn cho ta, lúc này mới cầm cái bát lên thổi cho bớt nóng rồi múc một muỗng đưa tới trước miệng ta.

“Đến tột cùng là chàng coi trọng ta ở điểm nào? Chàng là tiên nhân cao quý như thế, lại đi tới nơi này chiếu cố một phạm nhân như ta?”

Cừ Cừ sững sốt, sau đó cười tà đem thuốc đút vào trong miệng ta.

“Ta đã bao giờ nói là xem trọng nàng nhỉ?”

Ta trừng mắt nhìn Cừ Cừ “Ngày đó rõ ràng chàng hỏi ta có muốn gả cho chàng hay không cơ mà?”

“Đó là vì nàng chơi đùa với ta rất vui”

“Chàng còn tặng ta nhẫn. . . .”

Nga, hôm kia ta còn tặng cho Vương quả phụ một cái nữa.”

“Kia. . . .kia. . . .” Ta sốt ruột ngồi bật dậy nói, sau đó còn chỉ vào cái trán của mình “Vậy chàng còn hôn ta nữa cơ mà”

Cừ Cừ nhìn ta chằm chằm, đột nhiên nhẹ giọng cười rồi buông cái bát trong tay xuống.

“Đó là hôn sao?”

“Kia, không phải sao. . . .ngô. . . .”

Cừ Cừ đột nhiên phủ lên môi ta, nhẹ nhàng trần trọc. . . .

Đầu của ta “oanh” một tiếng rồi nổ tung, đây là tình huống gì? Cừ Cừ hơi hơi mở mắt, nhìn ta đang trừng lớn hai mắt mím cười, đưa tay ra ôm ta vào trong ngực. Một hồi lâu, rốt cục mới buông ta ra.

“Nha đầu, đây mới là hôn môi. . . .”

Mặt ta đỏ lên, kéo vạt áo hắn rồi úp mặt vào, thật sự là xấu hổ muốn chết. . . .

Cừ Cừ nhẹ nhàng cười, đem a kéo ra “Không được lộn xộn, ăn đi này. . . .”

Mặt của ta đã cháy sạch sẽ cả rồi, bát canh nóng trước mặt tỏa khói ra như trêu chọc ta. Đột nhiên, ta nghĩ tới một việc rất trọng yếu, kéo tay Cừ Cừ nghiêm mặt nói “Cái ngày đó, ngày mà chàng làm trò trước mặt mọi người trong thôn chính là. . . .”

Cừ Cừ sững sốt, cười tà mị, ngửa người về phía sau tựa vào thành giường, ánh mắt trêu chọc nhìn ta “ Ngày đó là ngày nào?”

“Chính là cái ngày không lương tâm tới đó. . . .” Nhìn Cừ Cừ vẫn không có phản ứng gì, ta tức giận đứng dậy khoa tay múa chân “Chính là cái ngày Vương quả phụ tới đó”

“Nga!” Cừ Cử nháy mắt giống như bình tĩnh “Ta nói cái gì?”

“A? Không phải là chàng nói. . .nói. . .”

“Ta có nói gì sao?” Cừ Cử rất là hoang mang cau mày, nâng cằm.

“Có”

“Thế ta nói gì?”

“Chàng nói ta bá vương ngành thượng cung, nói người mất đi trong sạch chính là chàng. . .” Đột nhiên ý thức được mình đang nói cái gì, ta đưa ta ôm miệng, Cừ Cử rất khoa trương đưa tay vỗ vỗ đầu ta.

“Nga, nàng nói chuyện này sao. . .” Hắn đứng dậy bước về phía trước, tiến đến bên cạnh thổi khí vào tai ta “Chính là, chúng ta thực trong sạch a. . .”

Ta bắt đầu rối rắm, Cừ Cử lại khơi mào khoe miệng cười tà tà “Nếu không, đêm nay, chúng ta. . .”

“A — cái gì, cái gì — nghe không được —” Ta hét to xong ôm mặt chạy ra ngoài. Trong phòng, Cừ Cử cười ngả nghiêng ngả ngửa.

Chân trước vừa chạy ra khỏi phòng, liền đụng ngay một bức tường thịt, sắc mặt Lô Dĩ Ngôn rất khó coi. Một tia gió nhẹ thổi qua, hương thơm tràn đầy trong mũi ta, ta vui mừng hít lấy, sau đó nhìn Lô Dĩ Ngôn.

“Cho ta sao?”

Lô Dĩ Ngôn dùng ánh mắt quái dị liếc ta một cái “Thích không, đây là Vương quả phụ mới đưa tới cho ta dưỡng thương. . .” Nói xong liền khập khiễng xoay người trở về phòng. Ta đứng phía sau hắn cười đến rạn vỡ.

“Cái gì, rõ ràng đó là cái bát của Phần Đại mà” Vừa suy nghĩ, trong phòng nguyên bản Cừ Cử đang cười lúc này cũng lộ mặt ra nhìn ta chằm chằm.

Ta, ta làm sai cái gì sao. . . .

Tục ngữ nói “thầy thuốc không thể tự trị khỏi bệnh ỉn”, ta cảm thấy lời này nói ra thật chuẩn xác. Lần sinh bệnh này, mọi người đều quan tâm chăm sóc ta, ta chỉ có thể mỗi ngày ta chỉ nằm chờ đến giờ uống thuốc và ăn cơm, cho nên gần đây ta phát hiện ra y phục trên người mình chật đi một chút. Ánh mắt Cừ Cử nhìn ta ngồi trước gương ngắm nhìn thân thể mình rất là kinh thường nha.

Ta và Cừ Cử định mấy ngày gần đây sẽ đi mua đồ dành cho tân hôn, đang trong lúc cân nhắc, Tô tỷ tỷ mở cửa phòng bước vào.

“Mật nhi. . . .”

Ta nhìn thần sắc của tỷ, hiểu được là có chuyện gì, đưa tay kéo nàng ngồi xuống, Cừ Cử mỉm cười nhìn Tô tỷ tỷ rồi bước ra khỏi phòng.

“Tô tỷ tỷ, việc này thật sự không phải là muội không giúp tỷ được. Thế nhưng, tỷ xác định mình sẽ làm thế sao, thù hận, có đôi khi thật đáng sợ”

Tô tỷ tỷ cắn môi không chịu nói, ta chưa từng nhìn thấy bộ dáng do dự như thế này của Tô tỷ tỷ bao giờ. Nguyên vọng của Vân Đường Thanh, cừ hận đây đưa khắc khổ, ta tuy rằng không hiểu được thống khổ của tỷ ấy, nhưng ta cũng cảm thấy rất đau lòng.

“Cừ Cử, chàng nói, ta phải giúp Tô tỷ tỷ sao?” Dưới ánh hoàng hôn, ta và Cừ Cử ngồi sau núi ngấm mặt trời lặn, ta tựa vào trong lòng hắn, nhẹ nhàng kéo kéo đai lưng của hắn.

Cừ Cử chỉ vào đầu ta “Nha đầu, đường do người tự đi, đi nhiều sẽ hư hại thì phải do chính bản thân tự sửa chữa, vô luận nàng ấy quyết định như thế nào, nàng cũng nên tôn trọng sự quyết định ấy”

Ta nhẹ nhàng gật đầu, lúc này đột nhiên Cừ Cử hơi cứng người lại, sau đó ta liền nghe được tiếng hít thở mạnh.

“Sao thế?”

“Nha đầu, nàng muốn làm cái gì?” Khóe miệng Cừ Cử cười cười, ánh mắt phong tình nhìn ta, dây lưng của hắn bị ta kéo, bung ra, lộ ra lồng ngực màu mật ong rắn chắc, dưới ánh trời chiều đẹp vô cùng.

“Này. . . . này. . . .” Ta lấp ba lấp bấp muốn giải thích, chính là trong đầu ta không ngừng tua đi tua lại câu nói “Bá vương ngành thương cung”

Ta nghĩ, ta muốn ngắm hình ảnh Cừ Cử khóa thân. . . .

12. Chương 12: Chuyện Xưa, Âm Mưu Bắt Đầu

Edit: Loli

Beta: Rika

Ngày đầu tiên của tháng bảy, chính là ngày hoàng đạo trong truyền thuyết, ta muốn cùng Cừ Cử ra phố mua một vài thứ, nhưng mà vừa ra đến cửa liền bị Lô Dĩ Ngôn ngăn lại. Ta trầm mặc nhìn hắn chăm chú. Mấy ngày gần đây cứ khi chúng ta muốn ra ngoài là hắn lại có vấn đề.

Lần đầu tiên: “Không được đi, miệng vết thương của ta cần được bôi được, ta không tin hai người kia...”

Lần thứ hai: “Ta thấy rất choáng đầu, người mau qua đây xem mạch cho ta...”

Lần thứ ba: “Miệng vết thương sao lại ngứa như vậy? ... Ân, bị ta cào rách rồi ...”

...

Lần này, ta thật sự muốn xem hắn còn cái cớ gì để ngăn cản bọn ta.

Lô Dĩ Ngôn lấy lại bình tĩnh, liếc nhìn vẻ mặt sớm đã đen sì của Cừ Cử. Ta rất có phong độ chủ nô mà tiến lên phía trước.

“Người còn định kiếm cớ gì ? Hôm nay ta đã giúp người đổi thuốc, giúp người chuẩn mạch, ân, miệng vết thương của người cũng đã liền miệng rồi, trừ phi do người làm ra, còn đâu sẽ không rách ra nữa. Cơm ta cũng đã thổi nóng trong nồi, người còn yêu cầu cái gì?”

Trên mặt Lô Dĩ Ngôn hiện ra vẻ đồ rất khả nghi.”Cái gì gọi là lấy cớ chứ? Ta nào có...”

Cừ Cử âm thầm cười, vòng tay nắm chắc eo nhỏ của ta, nhẹ nhàng đem ta ôm vào lòng , sau đó đặc ý hắt cằm hướng Lô Dĩ Ngôn nói.”Lô huynh, sợ rằng hôm nay người chỉ có thể ở một mình trong y quán thôi, ta cùng nương tử ta muốn ra ngoài, có lẽ sẽ về trễ không kịp cùng huynh ăn cơm chiều, khi đó một mình huynh chắc sẽ có chút hoang vắng.” suy nghĩ, Cừ Cử vừa cười vừa bổ sung nói: “Ân, miếng thịt béo này ta ăn chắc rồi, Lô huynh hay là làm người tốt, đừng xen ngang đoạt ái là tốt nhất!”

Khóe miệng Lô Dĩ Ngôn khe co rút, nụ cười vắn vẹo cùng không cam tâm hiện rõ trên mặt.

“Xen ngang, không biết chừng tí nữa lại có chuyện gì xảy ra...”

Ta trắng mặt khinh thường xoay đầu qua. Ta cũng không tin ta muốn thành thân có thể khó như vậy! Nhưng mà, đôi khi, con người luôn quá tự phụ, chuyện ta thành thân này thật có chút ngang trái nha...

Ta cùng Cừ Cử rõ ràng đã đi tới cửa thôn rồi, ngẩng đầu lại thấy Nhị Ngưu đang thở hổn hển chạy vội vào trong thôn, Cừ Cử nhướng mày một phen kéo lấy Nhị Ngưu, thân thể Nhị Ngưu đang chạy bị kéo giật về phía Cừ Cử, bỗng nhiên lao đảo một cái.

Ta hơi giật mình há hốc miệng, nhìn chằm chằm đôi tay xinh đẹp của Cừ Cử mà khe nuốt nước miếng . Trước kia ta vẫn cho rằng hắn rất nho nhã, hắn sẽ không biết võ công, hiện tại nghĩ lại, ta thật sự là

“Đã xảy ra chuyện gì ?”

Nhị Ngưu lau vội mồ hôi trên mặt, lo lắng nói: “Hôm qua Vương trang bị chết hơn trăm người, có người nghi ngờ là bệnh dịch, ta đây đang vội về báo cho cha ta biết, kêu người trong trang chúng ta tránh xa Vương trang một chút, để tránh cho nhiễm bệnh ...”

Sau đó Nhị Ngưu vội vàng chạy đi, còn Cừ Cừ vẫn cau mày như trước. Ta cầm gói thuốc trên tay, nhìn Cừ Cừ lộ vẻ mất mát.”Ta nghĩ hôm nay chúng ta lại không đi được rồi...”

Cừ Cừ nhìn phương hướng Vương trang đột nhiên nở nụ cười, tay đặt trên lưng ta cũng hơi hơi dùng sức.”Nha đầu, không có chuyện gì, ta sẽ vẫn cùng nàng...”

Thời điểm chúng ta tới được Vương trang thì mặt trời đã hoàn toàn buông xuống, vậy mà trong trang lại một mảng tối thui, hoàn toàn không nhìn thấy một tia sáng của ánh đèn, hình ảnh này thật giống như một tử trấn đã hoang phế cả trăm năm rồi. Ta từ nhỏ đã sợ tối, lúc này lại gặp tình thế quái dị như vậy liền gắt gao nắm chặt cánh tay Cừ Cừ.

Cừ Cừ xoa nhẹ đầu ta trấn an.”Nha đầu, tướng công nàng là thần tiên, nàng sợ cái gì?”

Ta nhìn đôi mắt bị nhuộm đầy ánh trắng của Cừ Cừ làm cho nở nụ cười, gật gật đầu, nhưng bàn tay nắm cánh tay hần vẫn không hề buông lỏng. Cừ Cừ nhẹ nhàng cười rồi cầm thật chặt tay của ta.

Ta nhìn một mảnh tối đen bên trong, mũi ra sức ngửi.”Ta nhìn như thế nào sao không thấy nơi này giống như bị ôn dịch quấy phá?”

Cừ Cừ gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Nếu là ôn dịch sẽ không có chuyện trong trang ngay cả một ngọn đèn cũng không có, trừ phi người trong trang tất cả đều chết hết.”

Ta lắc đầu, rất nhanh liền phủ nhận ý tưởng này của Cừ Cừ.”Điều đó là không có khả năng, thời điểm chúng ta nhìn thấy Nhị Ngưu, hần đã nói Vương trang chết hơn trăm người, nhưng mà, nhân khẩu trong trang ít nhất cũng trên ngàn người, trên đời này làm gì có loại ôn dịch nào chỉ trong vòng hai canh giờ ngắn ngủi có thể khiến cho người trong trang đều chết hết được!”

Ta nhích người lại gần Cừ Cừ, nói.”Có thể hay không là có yêu quái...”

Cừ Cừ nhìn chằm chằm ta hồi lâu, sau đó quay đầu nhìn sâu vào trong trang.”Nha đầu, ta hoàn toàn không cảm giác thấy có yêu khí, nếu mà thật sự có yêu quái, ta và nàng chỉ sợ cũng mất mạng rồi!”

Ta cả kinh, yên lặng nhìn chằm chằm Cừ Cừ, tiểu tâm can không ngừng run rẩy. Ta vẫn nghĩ thần tiên là không gì không làm được, chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ xuất hiện thứ yêu quái khiến cho Cừ Cừ bất lực.

“Vậy không cho chàng đuổi ta đi!”

Nghe câu này Cừ Cừ sửng sốt, sau đó quay đầu suy nghĩ thật lâu, sau đó hướng ta mỉm cười. Tươi cười kia khiến ta vô cùng an tâm.

Ta nâng nhẹ tay khẽ vuốt hai má hần, nhẹ giọng nói.”Đồng ý với ta, nếu xảy ra chuyện gì người trước hết phải chạy đi, đừng ở lại cản ta, hãy nghe ta nói!” Thấy Cừ Cừ cau mày, bộ dạng muốn phản bác, ta nâng tay ngăn miệng hần, nói tiếp.”Chàng đã nói, nếu ta chết chàng có thể chờ ta luân hồi chuyển thế, chờ ta lớn lên, nhưng mà, chàng là thần tiên, nếu chàng chết rồi, vậy thì ai sẽ đến chờ ta?”

Trong mắt Cừ Cừ xẹt qua một tia ánh sáng, sau đó hần nhẹ nhàng gỡ tay ta xuống.”Nha đầu, mấy trăm vạn năm tu luyện của thượng tiên không phải chỉ là giấy, nàng tin tưởng ta, chúng ta đều sẽ không chết!”

Ta nhìn ánh mắt vô cùng kiên định của hần mà dùng sức gật đầu. Cho dù Cừ Cừ nói cái gì, ta đều tin!

Nhưng mà thời điểm Cừ Cừ nắm tay ta cẩn thận rảo bước tiến vào Vương trang khi, tay của ta lại nhịn không được run lên.

“Làm sao vậy?”

“Có tiếng đàn...”

“Tiếng đàn?”

“Nàng nghe thấy!”

Một tiếng đàn du dương từ nơi sâu nhất trong Vương trang truyền đến, luẩn quẩn trong đêm tối, khi thì du dương khi thì uyển chuyển, tuy rằng thanh âm đứt quãng, nhưng vẫn có thể nghe được như trước.

Cử Cử nhú nhú mày. Bộ dáng rất là hoang mang.

Ta cực kì giật mình: “Chàng không nghe được?”

“Là do nàng quá khản trương rồi.”

“Không phải, chàng nghe thử đi!” Ta thoát khỏi tay hắn chạy vào Vương trang, “Chính là truyền ra từ trong đó, ta không có nghe nhầm ! Chàng...” Ta xoay qua nghĩ muốn gọi Cử Cử lại đây, nhưng mà một màn trước mắt lại khiến ta sợ tới hồn phi phách tán.

Trong Vương trang lúc này, trên mặt đất nổi lên ánh sáng xanh trong suốt, hàng loạt cương thi theo tiếng đàn chen chúc nhau chui ra khỏi nơi ẩn náu, thông thả mà có mục đích hướng về phía chúng ta. Bọn chúng hơi giương miệng, tròng mắt trắng đảo lộn, động tác chỉnh tề mà đồng dạng. Mà điểm chết người là, sương mù dày đặc không ngừng thoát ra từ mũi miệng bọn chúng giờ phút này lại đồng loạt tụ lại, ở phía sau Cử Cử hóa thành cái miệng hé ra cười tà!

“Cẩn thận!” Ta hét to một tiếng rồi chạy về phía Cử Cử , nhưng mà vừa bước được hai bước liền bị kiềm chế, một cái cương thi từ phía sau ôm chặt lấy ta. Hắn há miệng đem tử khí hôi thối trong miệng phun lên cổ ta, khiến ta một hồi run rẩy, chân tay nhất thời mềm nhũn không còn chút khí lực.

“Cử Cử...” Một câu còn chưa hô đến miệng, ta chỉ cảm thấy trên cổ một trận lạnh lẽo, cúi đầu vừa thấy một cái đầu cương thi cao hơn ta một cái đầu đứng ngay trước mặt, hắn lúc này đang vươn cánh tay tái nhợt phù thùng túm lấy cổ ta dần dần siết chặt, ta xuyên thấu qua khe hở nhỏ, khó khăn lắm mới thấy Cử Cử bên kia cũng không vui vẻ gì, liền cảm thấy khí huyết đã lên tới cổ, đầu căng ra mê man khó chịu.

“Ấn...” Ta dùng hết sức lực khiến cho thân mình mạnh mẽ tỉnh táo một chút, từ trong giày lấy ra tiểu loan đao Cử Cử tặng , hướng cương thi phía trước hung hăng đâm tới.

Không biết Cử Cử thế nào , ta còn không thể chết được!

...

“Nha đầu...” ...”Mật Nhi...” ...”Mật Nhi!”

...

Đột nhiên, đầu ngón tay của ta truyền đến đau nhức, đầu ta nhoáng lên một cái, tất cả cảnh tượng trước mắt nháy mắt liền biến mất, ta thì đang ngã vào lòng Cử Cử không ngừng run rẩy , cả người đổ đầy mồ hôi.

“Chàng thế nào? Thế nào? Có bị thương không?” Ta túm lấy tay áo Cử Cử khàn giọng hỏi .

Cử Cử nhìn dáng vẻ này của ta liền mạnh mẽ ôm ta vào lòng. Hắn vuốt ve đầu ta, thanh âm trầm thấp, giống như sợ quấy nhiễu ta vậy.”Nha đầu, không có việc gì , hết thấy đều trôi qua rồi, không có việc gì , ta ở bên cạnh nàng, không phải sợ...”

Ta trừng lớn hai mắt, nhìn dân chúng Vương trang đứng xem xung quanh rồi chậm rãi nhắm mắt lại. Ta tình nguyện đây chỉ là một cơn ác mộng của ta.

Phấn Đại, Cử Cử ngồi mép giường ôm lấy ta từ phía sau, Lô Dĩ Ngôn cùng Tô tỷ tỷ ngồi bên cạnh, tiểu Toàn cùng “Sơn dương râu” đứng ở hai bên cửa nhìn rất giống hai môn thần. ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào ta, tò mò nhưng lại xen lẫn lo lắng.

“Ta thật sự không có việc gì, mọi người mau trở về đi.” Ta kéo ra một nụ cười hướng họ phất phất tay. Không ai rời đi.

Lô Dĩ Ngôn ôm vai nhìn ta chăm chăm hồi lâu.”Các người ra ngoài rồi cuộc đã gặp phải chuyện gì? Vì sao Mật Nhi phải được người ôm trở về? Vì sao nhìn qua tinh thần nàng kém như vậy?”

Cử Cử ở sau lưng ta, ta nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, hắn chỉ nói: “Hôm nay nàng mệt mỏi, chúng ta nói chuyện sau.” Thanh âm nhẹ nhàng như trước...

Lô Di Ngôn trầm mặc một chút, đứng dậy khoát tay áo dẫn mọi người ra khỏi phòng. Tươi cười ta cố gắng chống đỡ nháy mắt sụp xuống, thân mình cũng giống như mất đi chỗ dựa, mềm nhũn tựa vào trên người Cừ Cừ.

Một đêm này, ta đã trải qua chuyện đáng sợ nhất trên đời.

Cừ Cừ nhẹ nhàng vuốt ve đầu ta, trầm giọng nói : “Nha đầu, đều là quá khứ, không có việc gì ...”

Chậm rãi quay người vòng tay ôm chặt lấy cổ Cừ Cừ, tất cả sợ hãi bỗng nhiên đều thoát ra .”Chàng không biết ta có bao nhiêu sợ hãi sẽ mất chàng như thế nào...” Ta gào khóc lớn, đè nén cánh tay muốn đem Cừ Cừ khảm nhập vào làm một phần trong cơ thể chính mình, có lẽ chỉ có như vậy ta mới vĩnh viễn không phải rời xa hắn ...

Cánh tay Cừ Cừ nhẹ nhàng vỗ lên lưng ta mà an ủi. Sau đó nâng lên đầu ta, đôi mắt như vì sao của hắn bình tĩnh nhìn vào mắt ta, giống như muốn xuyên thấu nỗi sợ hãi của ta.

“Nha đầu, nàng nói cho ta biết, đã xảy ra cái gì?”

Ta mạnh mẽ lấy lại bình tĩnh rồi đem những gì ta đã thấy thuật lại một lần cho Cừ Cừ nghe, nhìn vẻ mặt Cừ Cừ càng ngày càng âm trầm liền cảm thấy có gì đó không đúng.

“Chẳng lẽ những gì ta nhìn thấy đều không phải là thật ?” Ta nghe được giọng nói của chính mình mang theo sự run rẩy.

Cừ Cừ trầm mặc một lúc rồi sau đó khẽ gật đầu.

“Vậy....sau khi chúng ta đến Vương trang đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta ở cửa thôn gặp được trưởng thôn , ta vừa cùng hắn nói được hai câu nàng liền giống như phát điên hô to lên, ta ôm lấy nàng, thế nhưng nàng lại lấy chủy thủ từ trong giày ra, trong đầu ta liền cảm thấy có gì đó không đúng , liền âm thầm dùng tiên thuật gọi nàng tỉnh lại.”

Trong lòng ta liền hoảng sợ, hóa ra người ôm ta chính là Cừ Cừ, nếu như bả đao của ta nhắm trúng người đã ôm ta, vậy chẳng phải người chết sẽ là Cừ Cừ sao?

“Nha đầu, ta nghĩ là nàng tiến vào ảo cảnh, nói cách khác, nàng đã bị khống chế tâm thần.”

“Miêu Cương pháp thuật?”

Ảo thuật này ta từng nghe lão nhân nhà ta nói qua, ông nói đó là một loại vu thuật, rất thịnh hành ở Miêu Cương , có nữ tử Miêu Cương vì muốn giữ lấy trái tim tình lang mà không ngại hạ thuật, làm cho bọn họ vĩnh viễn sống bên trong ảo cảnh. Nhưng Cừ Cừ nghe vậy liền lắc đầu.

“Nếu chỉ là Miêu Cương thuật nhỏ nhỏ ta chắc chắn sẽ nhìn thấu người thi thuật, nhưng mà khi đó ta hoàn toàn không tìm thấy căn nguyên, cho nên mới không thể không mạo hiểm chuyện người dân có thể nhìn thấy mà làm tiên thuật.”

Trầm mặc hồi lâu, hắn đột nhiên cười vỗ vỗ đầu ta.”Thôi, việc này về sau lại nghĩ, nha đầu, hôm nay nàng bị một trận hoảng sợ như vậy, uống chén thuốc an thần rồi mau chóng nghỉ ngơi, không được suy nghĩ miên man! Ta là thần tiên, trên đời này không gì có thể làm ta bị thương, ta còn ở đây một ngày sẽ bảo vệ nàng an toàn.”

Ta thuận theo gật đầu, rồi một ngụm lại một ngụm uống hết chén thuốc an thần Tiểu Toàn sắc cho, sau đó nhắm mắt im lặng nằm ở trên giường. Hôm nay, ta thật sự mệt mỏi, mà Cừ Cừ vẫn theo ở bên người ta, khiến ta thật an tâm...

13. Chương 13: Cuối Cùng Chàng Cũng Đã Quên, Phía Sau Chàng Còn Có Ta...

Edit: Loli

Beta: Rika

Chuyện trong Vương trang cuối cùng cũng điều tra rõ ràng, đó chỉ là tin đồn nhảm, thực chất là do đất trên núi bị sạt khiến mấy thôn dân bị chết, cuối cùng lại bị dư luận đồn thổi xôn xao. Sau khi thôn trưởng Vương trang biết ta cùng Cừ Cử đang đi mua đồ cho tân phòng thì nghe tin mà bỏ nửa chừng chạy tới Vương trang cứu người thì vô cùng cảm động, vội phái thợ may nổi tiếng nhất trong trang đến may xiêm y cho chúng ta, ngày lành của ta cùng Cừ Cử cũng nhanh chóng được quyết định, trong nhất thời trên dưới Ngưu trang đều một mảnh vui sướng.

Chỉ là chuyện ngày ấy ta bị khổng chế tâm thần cuối cùng lại chưa nghe Cừ Cử nhắc tới, ta nghĩ mãi liền quyết định đem chuyện này quên đi, dù sao đó cũng không phải chuyện tốt đẹp đáng nhớ gì.

Buổi tối trước tân hôn, ta sai Tiểu Toàn mời Tô tỷ tỷ đến phòng của ta, thời điểm nàng đẩy cửa ra thấy Cừ Cử cũng ngồi bên trong liền hơi do dự, sau đó xoay người đóng lại cửa phòng.

Ta lôi kéo Tô tỷ tỷ ngồi xuống, sau đó từ trong ngăn tủ lấy ra một cái hộp gỗ, Tô tỷ tỷ nhìn chằm chằm cái hộp kia hồi lâu rồi khẽ chun môi mở miệng hỏi: "Đây là..."

Ta gật gật đầu mở nắp hộp ra: "Đây là vô lo."

Vô lo vô lo, quên hết tất cả đương nhiên sẽ vô lo.

"Tô tỷ tỷ, được này sau khi ăn vào trừ bỏ chuyện trong lòng tỷ muốn làm nhất ra còn lại tất cả đều quên đi hết, tỷ thật sự nghĩ như vậy sẽ tốt sao? Muội muốn khuyên tỷ..."

Tô tỷ tỷ lắc lắc đầu, vươn tay cầm lấy hộp gỗ tinh xảo khéo léo kia: "Mật Nhi, ta bị tra tấn đã hơn một năm nay, ta không còn con đường nào khác để đi, ta chỉ mong việc này nhanh chóng có điểm kết thúc."

Ta vừa định nói thêm điều gì liền bị Cừ Cử ngăn cản lại. Cừ Cử mỉm cười khuyhnh quốc khuyhnh thành, nói: "Vân trang chủ, kỳ thật người có thể có lựa chọn, thà quên đi huynh trưởng đã chết, đi ngược lại mong muốn của hần chỉ để hoàn thành nguyện vọng đi giết một người, chi bằng uống được này vào rồi cùng người mình ngưỡng mộ trong lòng ẩn cư nơi núi rừng, cùng nhau sống nốt quãng đời còn lại. Vân trang chủ tung hoành giang hồ mấy năm, có lẽ đối với những chuyện hồng trần đã qua sớm không còn để ý rồi."

Tô tỷ tỷ nao nao, tiếp đó liền cười khổ: "Nói cho cùng, có thể cùng người mình ngưỡng mộ trong lòng thoát khỏi giang hồ ẩn cư nơi núi rừng đích thật là một tâm nguyện của ta, chỉ là..." nàng đứng dậy thong thả tới bên cửa sổ, thở dài một hơi nói tiếp: "Chỉ tiếc, ta không có phúc lương tình tuyệt ái như hai người." tận sâu trong lời nói là một hồi sầu não.

Trầm mặc thật lâu sau, Tô tỷ tỷ xoay người lôi kéo ta đứng dậy, "Mật Nhi, lần này ta muốn cùng muội cáo biệt, lẽ ra, ta nên để qua ngày mai hẵng rời đi, chỉ tiếc là mới rồi Lôi Khả cho người truyền tin, quân thượng kêu về gấp, ta cùng nhị công tử phải nhanh chóng lên đường, " nàng lẩm nhẩm một hồi rồi tự mình tháo hạt châu trên cổ xuống. " Đại ân đại đức của hai người đối với ta thật không biết báo đáp như thế nào, chỉ có thể đem vật này tặng muội làm quà mừng tân hôn. "

Ta nhìn hạt châu kia liền cả kinh vội đẩy trở về: "Thứ này sao muội dám nhận chứ? Đây chính là thứ huynh trưởng để lại cho tỷ..." Nói xong, ta cúi đầu nhìn xuống, yên lặng nhận lấy, Tô tỷ tỷ đã quyết định muốn quên huynh trưởng, những thứ này nàng đối với nàng dĩ nhiên đã không còn tác dụng.

Tô tỷ tỷ cười, xoay người đẩy cửa ra ngoài.

Lô Dĩ Ngôn chưa từng nói là tạm biệt, chỉ là sau khi hần cùng Tô tỷ tỷ đi rất xa Ngưu thôn rồi mới quay đầu lại gân cổ rống to, hần nói, Cừ huynh, bảo vệ tốt khối thịt béo này, ngày sau ta nhất định sẽ trở về!

Những lời này ta chỉ coi là nói đùa, trong bóng đêm cùng Cừ Cử nắm tay trở về Phấn Đại.

Ngày kế tiếp ta còn đang trong mộng thì bị hai nàng dâu trong thôn dựng dậy, vấn tóc, đội mũ phượng, mặc giá y, trùm khăn hỉ, ép buộc hồi lâu cho đến giữa trưa mới được người đỡ ra khỏi phòng.

Bên trong viện dựng một đài cao, hình dáng cùng cái khi cha Tam Ngưu giống nhau, lúc này trong ngoài viện sớm đã ngồi đầy người, thậm chí còn có thôn lân cận nghe được thanh danh của ta liền tới chúc mừng. Gió nhẹ phất qua, nhẹ nhàng vén lên một góc khăn voan của ta, ta thoáng nhìn Cừ Cử một thân hồng y đứng bên cạnh ta, hần từ trước đến nay đều chỉ thích mặc sam bào màu trắng, lần này ta thực sự muốn nhìn bộ dáng hần khi mặc hỉ phục kia như thế nào.

Khi còn ở Linh Dẫn cốc ta từng nghe Nhị nương nói qua,thời điểm một nữ nhân đẹp nhất không gì bằng khi thành thân, ta nghĩ đạo lý này ở trên người nam nhân như hấn cũng thực hợp lý đi. Bộ dáng ta lúc này chính ta cũng không nắm rõ cho lắm, nhưng mà ta nghĩ Cừ Cừ lúc này nhất định phong hoa tuyệt đại , khuynh quốc khuynh thành đi.

Trên đài cao kia, cha Tam Ngưu đã lái nhải xong, đơn giản là đem cống hiến của ta cùng Cừ Cừ trong năm gần đây nói ra, hồi lâu trình trọng hô gọi hai vị con dâu giúp đỡ ta đi lên. Nhị Trụ con dâu cười đem dải lụa đỏ thắm nhét vào tay ta cùng Cừ Cừ rồi cùng nhau giúp đỡ ta lên đài cao.

Bên dưới khăn hỉ ta cười toe toét, ta nghĩ, ta cuối cùng thì cũng lập gia đình, chỉ tiếc là lão nhân gia không có ở đây, cảm thấy phải tìm thời điểm thích hợp đem Cừ Cừ về Linh Dẫn cốc khoe khoang một chút.

“Nhất bá thiên địa!”

Cừ Cừ nắm tay ta nhẹ nhàng xoay người xuống bá đường.

“Nhị bá cao đường!”

Ta nắm dải lụa đỏ trong lòng bàn tay đã đầy mồ hôi.

“Phu thê giao bá!”

Ta xoay người nhìn giày đen của Cừ Cừ vừa muốn cúi xuống bá lại thì đột nhiên dừng lại, một tiếng đàn du dương ở trong sân vang lên, thật lâu không tiêu tan. Lại là tiếng đàn ngày ấy ta nghe được trong Vương trang!

Ta mạnh mẽ xốc khăn trùm đầu lên, dưới đài một mảnh thổn thức, nghĩ đến tân nương ở trong ngày này chưa hoàn thành nghi lễ mà vén khăn lên có lẽ Chung Ngô Mật ta là người đầu tiên đi.

Ta quay đầu nhìn Cừ Cừ hướng từng bước về phía dưới đài “Ngươi nghe, lại là tiếng đàn ngày ấy ta nghe được, ngươi...”

Ta vừa nhắc đầu liền thấy ánh mắt Cừ Cừ đang nhìn chằm chằm một góc dưới đài, theo ánh mắt của hấn nhìn đến, một nữ tử áo trắng đứng trước cửa Phấn Đại,dưới ánh nắng tựa như một nụ hướng dương động lòng người.

“Ngươi biết nàng?”

Ta một câu còn chưa nói xong , chỉ thấy Cừ Cừ mạnh mẽ buông dải lụa hồng trong tay ra rồi chạy nhanh xuống dưới đài, trên mặt mang theo thần sắc vui mừng cùng không thể tin hướng về cô gái đang đứng ở sân. Một loại cảm xúc khó có thể gọi tên cứ quanh quẩn ở trong ngực ta khó có thể tiêu tan, ta cúi đầu nhìn một nửa lụa hồng còn nắm trong tay, nhìn lụa hồng Cừ Cừ ném trên mặt đất rồi nhẹ giọng hỏi hai vị nhị nương.

“Nàng cũng là cô nương trong thôn?”

Hai vị nhị nương lắc đầu.”Chưa thấy qua bao giờ, chắc là bằng hữu từ xa của Cừ tiên sinh đấy!”

Ta ngẩng đầu nhìn Cừ Cừ luống cuống đứng lặng trước mặt nữ tử kia, trong lòng vắng vẻ . ánh mắt nóng rực như vậy, thần sắc hân hoan như thế... Một “bằng hữu” như thế nào lại khiến Cừ Cừ bỏ lại một nửa hôn lễ cùng tân nương để mà lao xuống dưới đài?

Tiếng đàn vẫn vang lên như cũ, ta đột nhiên thấy trong lòng có một tia may mắn, chẳng lẽ ta lại bị khổng chế tâm thâm, lạc vào ảo cảnh?

Người dưới đài lộn xộn đều đứng lên, ta thì vẫn ngây ngốc đứng ở trên đài, Cừ Cừ thì si ngốc nhìn nữ tử kia, dần dần , tân khách tán đi , ta chờ thật lâu cuối cùng ý thức được, đây không phải ảo cảnh, nếu không Cừ Cừ đã sớm lay ta tỉnh lại, ta không thể không thừa nhận , trong cuộc sống của ta xuất hiện một đoạn quá khứ mà ta không hề biết đến...

Ta không nhớ rõ ta làm thế nào để đi xuống, nhưng mà lại có thể nhớ rõ ràng đối thoại của bọn họ.

Tay Cừ Cừ run run đưa lên chạm vào má nữ tử, thanh âm trở lên thật thận trọng, thanh âm của hấn mang theo sự không xác định cùng vui mừng mà hỏi nàng ta, hấn hỏi, “A Lê, là nàng sao?”

Nữ tử mỉm cười, nâng tay vuốt nhẹ hai má Cừ Cừ, nàng mỉm cười gật gật đầu, gió nhẹ phất chốc thổi bay vạt áo của nàng, khiến ta nghĩ tới từ tuyết sắc giai nhân.

Rõ ràng là ta cùng Cừ Cừ mặc hỉ phục xứng đôi, rõ ràng là một bộ quần áo trắng kia đứng cùng hỉ bào đỏ của Cừ Cừ nhìn qua có phần buồn cười, nhưng mà từ trong đáy lòng ta lại thấy hai người họ thức xứng đôi. Ta đứng ngay phía sau Cừ Cừ, gần ngay bên cạnh, nhưng lại cảm thấy xa tận chân trời...

Cừ Cừ cuối cùng đã quên mất, ở phía sau hân còn có một người là ta...

14. Chương 14: Yêu Nhau Còn Cần Cơ Hội

Edit: Rika

Sắc trời tối dần, không khí trong Phấn Đại thật khản trương, ba chúng ta ngồi đối diện nhau, tiểu Toàn cùng “Sơn dương râu” tránh ở sau quây thuốc, ngay cả thổ mệnh cũng không dám.

Một hồi lâu, Cừ Cừ hít một hơi, thản nhiên mở miệng.

“Nha đầu, ta nghĩ, ta muốn rời Phấn Đại”

Tiểu Toàn cả kinh, tay đánh rơi dược liệu, trong không gian tĩnh lặng của Phấn Đại chợt phát ra tiếng vang kinh người. Ta xoay người...thản nhiên nhìn lướt qua, sau đó nhẹ nhàng gaatjd đầu.

“Cũng tốt. Tâm tình hiện tại của ta giờ rất phức tạp”. Ta quay đầu nhìn Cừ Cừ “Nàng ấy là tổ tiên của ta, nên lấy lễ đối đãi, nhưng nàng ấy lại cướp tướng công của ta thì lại là tình địch, ta hiện tại không thể ân cần đối với nàng, các người dọn ra khỏi Phấn Đại, đây thật là một ý kiến hay”

Cừ Cừ nhìn ta, ánh mắt có lỗi, ta có chút sợ hãi, hân cảm thấy cần xin lỗi ta sao, đó không phải nói là ta đã bị hạ nốc – ao sao?

Ta đưa tay cầm chén trà lạnh lên, khẽ cười một chút “Các người cũng đừng nghĩ rằng khi dọn ra khỏi Phấn Đại rồi là hết, ta sẽ không buông tha Cừ Cừ đâu”

Ngữ khí chắc nịch, A Lê cùng Cừ Cừ đều sửng sốt.

Ta ngẩng đầu nhìn nữ tử xinh đẹp trước mặt “Tuy rằng trăm năm trước hai người yêu nhau như thế nào, nhưng ta vẫn cảm thấy người cướp Cừ Cừ từ trong tay ta ra, các người có một đoạn tình cảm, ta cũng có, tuy rằng ngắn ngủi, nhưng là ai cũng không thể không phủ nhận tình cảm của ta và Cừ Cừ, vô luận thời gian dài hay ngắn, nhưng người không tồn tại ở đây, cho nên. . .” ta quay đầu nhìn Cừ Cừ chăm chăm, gần từng tiếng : “Hiện tại, chúng ta đứng ngang hàng, cùng cạnh tranh công bằng”

Phấn Đại càng thêm yên tĩnh, giống như ngay cả một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được, A Lê đột nhiên che miệng cười.

“Mật nhi, tính cách của người và ta thật có chút giống nhau, khó trách chàng lại yêu thương người”

Ta nhìn Cừ Cừ, chỉ thấy sắc mặt hân có một chút âm trầm. Tâm tình của ta dường như đã bị đóng băng, rầu rĩ nhìn mặt đất. Nàng nói ra những lời này, là ám chỉ Cừ Cừ yêu thương ta bởi vì trên người ta có bóng dáng của nàng sao?

“Mật nhi, kỳ thật ta cảm thấy hai chúng ta có thể cùng được gả cho hân, ta cũng không ngại, dù sao ta cũng muốn cảm ơn thời gian qua người đã thay ta tận tâm chăm sóc chàng. . .”

“A Lê, không được nói bậy” Cừ Cừ đột nhiên cau mày ngăn lại lời A Lê nói, ta rõ ràng nhìn thấy được bàn tay hân nắm tay A Lê chặt đến mức nổi gân xanh.

Cừ Cừ, người là đang bảo vệ ta, sợ ta bị tổn thương sao? Ta đây có phải hay không có thể lý giải, kỳ thật ở trong lòng người, trừ bỏ Chung Ngô Lê, kỳ thật cũng có một vị trí dành cho ta đúng không? Cho dù chỉ một chút, nhưng như vậy cũng đủ rồi. . .

Ta bỏ chén trà xuống nở nụ cười, chống lưng đứng lên, hướng tiểu Toàn phát phát tay.

“Sắc trời không còn sớm, các người mau thu dọn đồ đạc rồi chuyển ra ngoài, ta sáng nay bị gọi dậy sớm, cả người mệt mỏi, ta nghĩ muốn đi nghỉ ngơi một chút, Tiểu Toàn, chờ bọn họ đi rồi người thổi lửa nấu cơm, sau khi xong thì gọi ta, nhớ kỹ chờ họ đi mới nấu, ta cũng không muốn mời cơm bọn họ” Ta cười khanh khách hướng tới phòng của ta.

Ta không có nói sai, ta thật sự mệt chết đi, thật giống như đang phiêu bồng lơ lửng trên đám mây sau đó rơi một cái bịch, toàn thân ta chỗ nào cũng đau nhức.

Phòng tân hôn của ta chính là phòng ngủ của Cừ Cừ, cho nên trong phòng trừ bỏ chữ song hỉ đỏ thắm, còn có cả đồ trang trí. Đóng cửa phòng lại, ta tựa người vào cánh cửa, nhìn thấy phía trước bàn tròn, nhìn thấy Cừ Cừ đang ôm ta, trong lòng ta sụp đổ.

Ta trượt từ từ xuống đất, ngồi trên mặt đất lạnh băng, nước mắt vô thanh vô thức từ hốc mắt chảy ra.

Ta nghĩ yêu nhau rất đơn giản, chỉ cần hai bên lưỡng tình tương duyệt, chỉ cần chung thủy với người mình yêu, chỉ cần tín nhiệm lẫn nhau, chỉ cần toàn tâm nỗ lực. Thế nhưng hết thảy vẫn không đủ, yêu nhau còn cần một cơ hội, không đúng thời gian, không đúng địa điểm, gặp không đúng người chung quy cũng đã lỡ mất cơ hội. Giống như ta và Cừ Cừ, chúng ta có thể năm lần bảy lượt đi mua đồ trang trí phòng tân hôn, hẳn có thể trong cơn mưa gió tìm được ta trên núi Thiên Lam, ta chỉ bằng một tờ giấy có nội dung không rõ ràng đi trong đêm tối đi đến Tuyên thành tìm hân, thế nhưng, ta cũng không thể gạt bỏ được chuyện hân rồi đi cùng với nữ nhân hân yêu.

“Nha đầu. . .”

Bên ngoài, cừ Cừ gõ nhẹ cửa. Ta đưa tay che miệng lại, sợ tiếng khóc của chính mình rơi vào tai hân, ta không muốn để hân thấy bộ dáng đau khổ của ta, ta không muốn chàng cảm thấy hân đã làm sai cái gì, mà ta nghĩ, hân cũng chẳng làm sai điều gì với ta cả.

“Nha đầu. . .” Trầm mặc một chút, hân vẫn nhẹ giọng gọi ta, thanh âm kia ôn ôn nhu nhu, vẫn giống như trước kia “Ta đi rồi. . .”

“Đi đi, còn muốn đánh thức ta sao? Chàng nhớ nói rõ với nàng ta, ta và nàng ấy cùng cạnh tranh công bằng”

Ngoài cửa Cừ Cừ nhẹ giọng cười, sau đó ta nghe cước bộ của hân xa dần xa dần. Ta ngẩng đầu nhìn vào gương đồng gương mặt vừa cười vừa khóc của mình, đột nhiên cảm thấy mình giống như diễn viên đang đóng một vở hài kịch. Về mặt nỗ lực, người khác thì sung sướng, còn mình thì âm thầm gặm nhấm vết thương.

Sắc trời tối thui, ta vẫn duy trì bộ dáng trước khi Cừ Cừ rời đi, lúc này, cửa phòng lại một lần nữa bị người khác gõ, ta nghĩ là Tiểu Toàn gọi ta ra ăn cơm, ta nhắm mắt lại lắc lắc đầu và tay. Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục, đột nhiên ta nhớ tới hành động này của ta đâu có ai nhìn thấy.

“Ta mệt lắm, để sáng mai ta dậy ăn”

Ta đứng dậy, lắc lư đi tới bên giường, ta mệt mỏi nhắm hai mắt lại. Trong lúc mơ mơ màng màng, ta giống như cảm giác được có người ở bên cạnh ta, mạnh mẽ mở mắt ra, ta liền nhìn thấy một nam tử dáng vẻ hào sảng ngồi trên ghế ở bàn tròn thưởng thức một miếng ngọc, nhất thời, ta vội vàng bật dậy.

“Người là ai?”

Nam tử nhẹ nhàng cười nhìn ta, một tiếng vang lên, căn phòng liền được thắp sáng. Ta hí mắt cố gắng thích ứng với ánh sáng chói mắt, thật lâu sau mới nhìn rõ, nam tử kia một thân hồng y thêu hoa văn đen, nhất thời trong đầu, trí nhớ hỗn loạn bắt đầu trôi lên trên mặt nước.

“Người là người của Tả Khâu gia?”

Nam tử nhẹ giọng cười, khơi mào một đôi mắt xé liếc ta một cái “Người quả thật giống như trong lời đồn, hoàn toàn không quan tâm chuyện tứ đại gia tộc, toàn tâm toàn ý chạy tới nơi thâm sơn cùng cốc này nói chuyện yêu đương”. Hai miếng ngọc trong tay hân va chạm phát ra âm thanh mướt mà. “Chính là ta, ta nhìn thấy tân lang hình như không quan tâm tới người?”

Lòng ta giống như bị một cái gì đó đâm phải, nhất thời có chút thẹn quá thành giận.

“Ta yêu như thế nào thì có liên quan gì tới Tả Khâu gia nhà ngươi, không phải chủ tử nhà ngươi vì chuyện này mà phải ngươi từ xa xôi tới đây chúc mừng ta chứ?”

Nam tử nhướn đuôi lông mày “Ngươi thật sự không nhớ rõ ta là ai sao?”

Ta cau mày nhìn vị khách không mời mà tới này lắc lắc đầu. Nam tử cúi đầu bất đắc dĩ vỗ vỗ trán : “Chung Ngô Mật, vậy ngươi có còn nhớ rõ lời hứa của ngươi ở sau núi Côn Luân của Tả Khâu gia không?”

“Ngươi không cần thách đố ta, gia gia của ta kết luận trí nhớ của ta không tốt lắm, cho nên ngươi tự nói đi”

Nam tử phẩy áo choàng trên người đứng lên, thông thả bước tới trước mặt ta: “Chung Ngô Mật, người từng đáp ứng với thiếu chủ của gia tộc ta, chờ sau khi ngươi đủ mười sáu tuổi sẽ gả làm vợ hần, ngươi còn nhớ rõ chứ? Lần này ta tới đây, chính là nhắc nhở ngươi thực hiện lời hứa năm xưa”

Ta nhìn hần, nhìn thấy một nốt ruồi hình giọt lệ ở khóe mắt, đột nhiên một tiếng trí nhớ ta tuôn ra, chuyện cũ rõ ràng trước mắt. Năm ta bốn tuổi, ta xuất cốc cùng với gia gia, tình cờ đi qua núi Côn Luân của Khâu gia, khi đó tuổi còn nhỏ, nhìn thấy thiếu chủ Khâu gia xinh đẹp liền đưa ra hứa hẹn của mình. Ta còn nhớ rõ, khóe mắt hần có một nốt ruồi hình giọt lệ.

“Ngươi là Tả Khâu Ngạo?”

Hần ngửa đầu cười ha ha “Ngươi rất cục cựa cũng nhớ ra, như thế nào?”

“Cái gì?”

“Thực hiện lời hứa của ngươi?”

Ta sững sốt, tiện đà đứng dậy tới bên cạnh bàn ngồi xuống “Đồng ngôn vô kỵ, ngươi nghĩ là thật sao? Huống hồ ta đã được gả cho người khác, như thế nào có thể gả cho ngươi được nữa?”

Tả Khâu Ngạo nghiêng đầu nhìn ta “Nhưng ta không biết phu quân của ngươi có cái gì tốt, ngươi chẳng . . .”

“Câm miệng!” Ta quay đầu hung tợn nhìn Tả Khâu Ngạo chằm chằm, Tả Khâu Ngạo sững sốt một chút gật gật đầu.

“Xem ra ngươi còn không biết, được rồi, ta chờ ngươi, chờ ngươi trở về cầu ta thú ngươi”

Ta sững sốt “Chuyện gì mà ta không biết?”

Hần lắc lắc đầu, xoay người đi tới cửa, trong nháy mắt liền mất đi bóng dáng. Tả Khâu gia có bí quyết một ngày đi trăm dặm, quả nhiên danh bất hư truyền, rất cục là có chuyện gì mà ta không biết?

15. Chương 15: Nàng Nghĩ Muốn Hù Chết Ta Sao?

Edit: Loli

Beta: Rika

Ta nằm ở trên giường không ngừng suy nghĩ những lời Tả Khâu Ngạo nói, nhưng mà trước sau vẫn không tìm ra manh mối rõ ràng, xoay người đứng lên muốn tìm Cừ Cừ thương lượng một chút, đeo giày vào rồi mới nhớ tới, hần đã không còn ở trong Phần Đại , lúc này vừa vặn trăng sáng, có lẽ hần đã ôm A Lê ngồi đầu đó trên sườn núi ngắm sao, đúng như hần đã từng đối xử với ta như vậy.

Ta thật sâu bình ổn hơi thở lại nằm xuống, trần trọc, cho đến canh ba mới có thể chợp mắt, nằm mơ thấy những chuyện linh tinh lộn xộn, ta lúc thì mơ về cái tuổi ở Linh Dẫn cốc cùng Nhị Cửu Tiểu Mai đi ăn trộm gà, lúc lại nhớ tới lần đầu tiên gặp gỡ Cừ Cừ là khi nào, cuối cùng ở cảnh tượng cương thi âm lãnh thì bừng tỉnh giấc mộng, mở to mắt, ngoài cửa sổ trời đã sáng choang, ta đưa tay tìm tòi, đệm dưới thân sớm đã bị mồ hôi thấm ướt một tầng.

Ta nâng tay lau mồ hôi trên trán, đứng dậy đến bên cửa sổ đẩy cửa ra, ánh mắt trời hôm nay rất đẹp, mọi thứ phẳng phất như thuở trước, chỉ là khi ta nhìn đến cánh cửa phòng Cừ Cừ khép chặt, tâm vẫn nhin không được có chút đau đớn.

Mọi nơi trong Phần Đại đều có hình bóng hắc, nơi này, nơi này, dường như chỉ một cái xoay người còn có thể thấy hắc lười biếng vô đầu ta, gọi ta một tiếng nha đầu, chỉ là.. Ta nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cầm lấy chậu bên cạnh đi ra mở cửa.

Ngày chung quy vẫn cứ trôi qua, ta phải tích góp từng chút sức lực, phải đem tướng công của ta cướp về!

Cái giếng trong viện là mấy ngày trước Cừ Cừ dùng tiên thuật làm ra, hắc nói lúc nào cũng phải ra bờ suối múc nước thật phiền toái, tay ngọc phẩy một cái liền làm ra một miệng giếng, hù cho Tiểu Toàn đi xem bệnh trở về há to miệng, ta quả thực cũng không biết giải thích thế nào Cừ Cừ “nhu nhược” vậy làm sao trong một buổi chiều liền làm ra một cái giếng, thế nên ta dứt khoát liền mặc kệ cho hắc khi không có việc gì liền ngồi chồm hổm bên miệng giếng mà nghiên cứu.

Lúc này, tiểu Toàn đang ở bên trong cùng “Sơn dương râu” nghiên cứu chứng bệnh của tiểu nhi tử Lý gia, trong viện cực kỳ im lặng, ta ngồi xổm bên cạnh giếng kéo một thùng nước lên đổ vô chậu, trực tiếp đem mặt nhúng vào.

Rất lạnh!

Ta mở to mắt nhìn chăm chăm kim chúc bông bông sáng bóng dưới đáy, con mắt cảm thấy lạnh băng thô ráp, nhưng mà chốc lát trong mắt lại cảm thấy ấm nóng, thật lâu sau ta mới ý thức được, ta rơi lệ .

Trong viện vang lên một hồi tiếng va chạm dầm dáp, ta đột nhiên đem đầu nhấc ra khỏi chậu, nước trên tóc theo động tác vung lên của ta tạo thành trong không khí vài đường cong đẹp mắt, Tam Ngưu ôm ngực dựa vào tường nhìn ta thở đứt quãng.

“Mật Nhi, người nhanh đi nhà ta nhìn một chút, nương ta cùng Đại Ngưu đều bị bệnh.”

Ta một phen lau mặt, yên lặng gật gật đầu, vào nhà lấy ra hòm thuốc, không nhanh không chậm cùng Tam Ngưu đi đến nhà hắc.

Vào nhà Tam Ngưu, đập vào mắt ta là cảnh nương Tam Ngưu đang đỡ mép giường kịch liệt nôn mửa, bộ dạng thập phần tiêu tụy, cha Tam Ngưu thấy ta đến liền ân cần nghênh đón. Ở trong lòng ông, ta chính là Bồ Tát có thể cải tử hồi sinh...

Đỡ nương hắc nằm xuống giường, sau khi đợi bà bình tĩnh trở lại ta nhẹ nhàng xem mạch bà.

Mạch tượng vững vàng hữu lực, chỉ là ——

Ta hơi hơi nhíu mày, ta nhìn nương Tam Ngưu rồi lại liếc liếc cha hắc. Hừ cha Tam Ngưu lau một phen mồ hôi, lời kéo tay áo ta khóc lóc, nhà ông ba con trai đều lớn như vậy rồi, mà ông vẫn không thể học được bình tĩnh...

“Mật Nhi a, nương Tam Ngưu có còn cứu được hay không?”

Nương Tam ngưu nghe thấy Tam Ngưu cha hỏi vậy cũng cố sức ngồi dậy. Ta thu thập này nọ cúi đầu cười nhợt nhạt

“Không có chuyện gì, chính là thẩm thẩm làm việc gì quá sức mới sinh ra bệnh này , ân...” Ta sờ sờ cằm, ánh mắt mê ly đứng lên.”Không cần một năm, bệnh này của thẩm liền khỏi.”

“Một năm?” Tam Ngưu nương nắm lấy tay chồng rất là lo lắng hỏi .”Mật Nhi a, có thể hay không mau khỏi một chút, người cũng thấy đấy, nhà ta ba con trai, hơn nữa bá bá người, này bốn đại nam nhân sợ là không biết chiêu cổ chính mình ...”

Ta nhìn bộ dáng bọn họ như vậy cuối cùng nhin không được nở nụ cười.”Đại thẩm à, đây là quy luật tự nhiên, Mật Nhi thật sự bất lực.” Nhìn dáng vẻ hoang mang của bọn họ, ta lưng mang hòm thuốc nói.”Chúc mừng thôn trưởng bá bá cùng thẩm thẩm, người có thai .”

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, mặt thắm thắm nhanh chóng đỏ lên, thiêu đốt tới tận mang tai. Thôn trường bá bá giả đứng đần khụ khụ hai tiếng, ánh mắt thủy chung không dám nhìn hướng ta cùng Tam Ngưu. Ta nhếch miệng cười kéo kéo tay áo Tam Ngưu “Người không phải nói Đại Ngưu cũng bị bệnh sao, mau mang ta đi nhìn một cái.”

Tam Ngưu mạnh mẽ phản ứng lại, giương miệng chậm chạp gật gật đầu, đứng dậy đưa ta tới hậu viện. Ta nghĩ, chuyện nương Tam Ngưu mang thai đối với hắn mà nói là một sự đả kích...

Ta là lần đầu tiên đến phòng ngủ của Đại Ngưu, ta từng nghĩ rằng phòng của nam nhân trong thiên hạ đều lộn xộn giống như phòng của Tiểu Toàn vậy, có thể quy củ sạch sẽ như phòng Cừ Cừ đã là hiển thấy, chỉ là, nhìn thấy phòng ngủ của Đại Ngưu trước mắt ta rốt cục hiểu được cái gì tên là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Phòng Đại Ngưu thu thập không nhiễm một hạt bụi, ngoài cửa sổ nở đầy sắc hoa tường vi, trong phòng vẫn ví hương khí nhàn nhạt, nếu không biết còn tưởng đây là khuê phòng của nữ nhi, chỉ là, bộ dáng trước mắt của Đại Ngưu so với phòng ở nhìn thế nào cũng không thấy tương xứng.

Đại Ngưu ngồi ở ghế trên, tóc rối tung, hốc mắt hãm sâu, chỉ ngần ngừ mấy ngày không thấy, trên người hắn đã gầy đi một vòng lớn, mà ở trên người hắn, là một kiện dây thừng thô chắc, nó gắt gao đem Đại Ngưu chới chới vào ghế. Tình hình của Nhị Ngưu canh giữ ở bên người Đại Ngưu cũng không được tốt lắm, xem ra đã có vài ngày không ngủ. Ta giật mình kéo kéo tam ngưu.

“Đây là...”

Ánh mắt Tam Ngưu ảm đạm một chút, thanh âm rất nhẹ.”Cũng không biết là hắn bị làm sao, từ hôm qua đã như vậy rồi, đôi khi còn giãy dụa đánh người phá đồ đạc, nương ta chính là do hôm qua bị hắn đẩy mới thành bộ dáng như vậy!”

Ta liếc Tam Ngưu nuốt nước miếng trong miệng, ta rất muốn nói cho hắn biết, người mang thai nôn mửa là việc bình thường, này cũng không phải là do Đại Ngưu đẩy. Nhưng mà khi nghĩ lại, nương Tam Ngưu thật sự là bị động thai khí, có lẽ cùng cú đẩy của Đại Ngưu thoát không khỏi liên can, vì thế lời đến bên miệng lại nuốt về.

“Mật Nhi a...”

Ta quay đầu, nương Tam Ngưu được cha hắn dìu sắc mặt tái nhợt bám vào khung cửa tiến vào phòng.”Người y thuật inh, vô luận như thế nào cũng mong người cứu Đại Ngưu, thăm thăm van cầu người!”

“Thăm, người không cần như vậy, ta nếu có thể tự nhiên sẽ đem toàn lực giúp đỡ, chính là...” Ta dừng chút suy nghĩ, dọa cho cha Tam Ngưu đỏ mặt hơi lạnh.”Ta thấy, đây không giống như một chứng bệnh, có phải hay không...”

Tam ngưu nương mạnh mẽ vỗ đầu, “Ý người nói là, Đại Ngưu hắn gặp phải cái gì đó không sạch sẽ?”

“Ta cũng không chắc chắn. Tam Ngưu, người đi Dạ Viên mời Cừ tiên sinh tới đây. Hắn là người tinh thông ngũ hành, chắc là sẽ có biện pháp”

Quả thật, nói Cừ Cừ tinh thông ngũ hành chính là nói dối, nhưng mà ta nghĩ, nếu thật sự là gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ thì hắn là thần tiên hắn là sẽ có biện pháp đi.

Tam Ngưu không hề động đậy, hắn nhìn ta muốn nói lại thôi. Ta nhất thời liền hiểu được trong lòng hắn đang nghĩ cái gì. Hôn lễ của ta cùng Cừ Cừ người ở Ngưu trang không ai là không biết, tự nhiên tin tức ta bị Cừ Cừ vứt bỏ mọi người đều biết, có thể nghĩ rằng ta lúc này nhìn thấy Cừ Cừ thì trong lòng sẽ không thoải mái, này thực là làm khó Tam Ngưu rồi.

Ta nâng tay vỗ vỗ bả vai Tam Ngưu, cười hắc hắc.”Không có gì đáng ngại, mau đi đi.”

Tam Ngưu do dự một chút, sau đó nhanh chân chạy ra ngoài. Nhị Ngưu kéo kéo tay áo của ta, con mắt vụng trộm nhìn Đại Ngưu đang dùng ánh mắt như hổ rình mồi nhìn chăm chăm ta.

“Mật Nhi, hắn như thế nào lại vậy? Mới vừa rồi trong mắt còn đầy hoang mang, hiện tại sao lại...”

Nhị Ngưu không có đem những lời trong miệng nói hết, nhưng mà ta thấy ánh mắt Đại Ngưu liền có thể đoán ra những lời Nhị Ngưu còn chưa nói hết đó. Đại Ngưu hiện tại thực không bình thường, ánh mắt hắn chăm chú nhìn ta mang theo cừu hận sâu sắc!

Ta trái lo phải nghĩ thật sự là không nhớ ra mình từng hại chết ai, nếu thật sự là Đại Ngưu trêu chọc vào thứ gì không sạch sẽ, như vậy thứ kia tại sao lại? Giống như cùng ta có thâm cừu đại hận gì vậy?

Ta rơi vào trầm tư, Đại Ngưu đột nhiên giống như là phát cuồng, một bên gào thét một bên điên cuồng muốn bứt khỏi sự trói buộc của dây thừng, âm thanh trong cổ họng tựa như tiếng sói hú dưới ánh trăng vậy. Ta thấy trên người Đại Ngưu bị dây thừng cắt chảy máu mà nhện không được lùi về phía sau hai bước.

Tam Ngưu nương nhìn bộ dáng điên cuồng của con, lại nhìn chăm chú vết thương trên người hắn mà kinh hô khóc thành tiếng. Tam Ngưu cha mạnh mẽ đem bà kéo trở về, may mà kéo về kịp, bởi vì ngay sau đó Đại Ngưu liền gãy khỏi dây thừng, hướng về phía bình hoa trên bàn trà đánh lại!

“Con!”

“Ca!”

Trong phòng hỗn loạn, nhưng ta hoàn toàn không thể bận tâm, chỉ có thể liều mạng trốn tránh. Không phải ta không quan tâm người khác sống chết, mà là ta phát hiện, tất cả công kích của Đại Ngưu chỉ hướng về một người là ta! Lúc này hắn nhất mảnh sứ vỡ trên mặt đất lên rồi từng bước hướng về phía ta, cửa ở phía sau Đại Ngưu, ta bị buộc vào ngõ cụt!

“Đại Ngưu ca!” Ta thử thăm dò hướng hắn gọi một tiếng, Đại Ngưu sững sốt, ánh mắt nổi lên hoang mang, hành động cũng dần dần chậm lại. Xem ra một chiêu này hữu dụng, ta đang muốn thở phào một hơi, Đại Ngưu nguyên bản chậm lại hành động bỗng nhiên sắc bén hiện lên, trong ánh mắt hắn càng dày đặc hận ý!

Ta đã không còn đường lui, giãy dụa, ta hô lớn ra tiếng.”Ta mặc kệ ngươi là ai, nhưng là ta chưa bao giờ làm chuyện gì thực có lỗi với ngươi, ngươi muốn giết ta cũng phải cho ta biết lí do chứ!”

Đại Ngưu hạ xuống cánh tay, tiện đà xả ra tràng cười quỷ dị, hắn nhẹ nhàng mở ra bờ môi tái nhợt, dùng giọng điệu lạnh lạnh nói: “Không oán không cừu, nhưng là ngươi cản đường của ta, chịu chết đi...”

Cánh tay Đại Ngưu rất nhanh liền vung lên, trong phòng liên tiếp phát ra tiếng hét chói tai, ta hoảng sợ nhắm lại hai mắt.

Không có đau đớn như trong tưởng tượng.

Ta chậm rãi mở mắt, Đại Ngưu thần sắc an tường chậm rãi ngã xuống, phía sau hắn, Cừ Cừ hai ngón tay khép lại, tay áo bay lên, trên mặt của hắn, có thật sâu hoảng sợ. Hắn chậm rãi tiêu sái bước đến trước mặt ta, chậm rãi ngồi xổm xuống, sau đó thân mình mạnh mẽ đem ta ôm vào trong lòng ngực.

Hắn ở bên tai ta nhẹ giọng nói, nha đầu, nàng muốn hù chết ta sao...

16. Chương 16: Một Năm Cùng Ba Trăm Năm Vẫn Có Sự Khác Biệt

Edit: Rika

Sau giờ Ngọ, dòng sông, nắng gắt như lửa.

Ta ngồi trên một hòn đá ở cạnh con suối nhỏ lau người, Cừ Cừ đứng phía sau ta, không nói lời nào.

Ánh mặt trời chiếu lên mặt nước, ánh sáng phản xạ làm cho người ta thật đau mắt. Trong không khí tràn ngập mùi hoa cỏ, gió thổi qua càng thêm nồng đậm.

Ta quay đầu nhìn Cừ Cừ, phát hiện hắn đang nhìn ta chăm chú.

“Vừa nãy có bao nhiêu nguy hiểm nàng có biết không?”

Ta nhẹ nhàng cười, đem chân đạp đạp mặt nước. Ánh mắt Cừ Cừ sợ hãi, tóm lại là hắn sợ mất ta có đúng không?

“Ân, nhưng ta không sợ hãi. Bởi vì chàng đã từng nói qua. . .”

“Nói gì?”

Nhìn thấy ta nói nửa chừng rồi dừng lại, Cừ Cử vén vạt áo ngồi xuống bên cạnh, nhường mày nhìn ta.

“Không có gì”. Suy nghĩ, ta khẽ thở dài một cái sau đó nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Cừ Cử nhíu nhíu mày, nhìn về phía triển núi đối diện.

“Nha đâu, ta đã không còn đáng tin cậy nữa có phải hay không?”

Ta giật mình, cuốn quạt xoay người phẩy tay, lắc đầu nguầy nguậy.

“Không phải. . . .”

Nhìn thấy sự bi thương trong đáy mắt Cừ Cử, rốt cục ta đầu hàng, ta cúi đầu, cắn môi “Chàng đã nói, nếu ta chết, chàng sẽ chờ ta đầu thai chuyển kiếp, chờ ta lớn lên. . .”

Nghe ta nói, ánh mắt Cừ Cử trầm xuống, hồi lâu không nói gì. Ta nhìn chăm chăm mặt nước trong suốt.

“Thời điểm lúc đó, ta nghĩ, chết có đau không, chính là như thế mà thôi, nhưng ta lại không một chút nào lo lắng về cái chết cả, nếu ta chết, ta sẽ còn gặp lại chàng nữa. Bởi vì chàng đã nói qua, nếu ta chết thì chàng sẽ chờ ta chuyển thế, chờ ta lớn lên, sau đó lại cưới ta, lại tiếp tục làm tướng công của ta, mỗi một câu chàng nói ta đều rất tin tưởng, không nghi ngờ, mặc dù. . . Mặc dù A Lê trở lại, chàng cũng không mặc kệ bỏ lại ta. . . .”

Ta đột nhiên cảm thấy hốc mắt cay cay, vì thế cúi đầu thấp xuống.

“Chàng sẽ không mặc kệ bỏ ta lại có đúng hay không. . . .” Ta hỏi thật cẩn thận, ta sợ hãi đáp án sẽ không như ta nghĩ. Thậm chí ta cũng không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt Cừ Cử, ta sợ nhìn thấy tia do dự trên mặt hắn.

Ánh mặt trời trên đỉnh đầu dần dần di chuyển, chim chóc kết thành đàn bay về tổ, ngay cả những cánh bồ công anh bay phiêu diêu trong không khí cũng muốn về với đất, nhưng, ta lại không nhận được câu trả lời của Cừ Cử. Hắn tựa như một pho tượng, không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm về phía trước, mà trong lòng ta cũng dần lạnh đi.

“Sắc trời không còn sớm nữa, ta phải quay về Phấn Đại, chàng cũng quay về Dạ Viên đi. Miễn cho. . . .nàng lo lắng”

Ta buông ống quần xuống, chống tay đứng lên, vừa định xoay người thì Cừ Cử nắm lấy cổ tay ta. Thần tiên có pháp thuật cho nên không cần phải chính tay làm gì cả, đôi tay của Cừ Cử trắng mịn nõn nà, hoàn toàn không thấy vết chai, dấu vết của năm tháng. Ta nhìn chăm chăm bàn tay hắn đến lúc hai chân đứng tê rần.

Ta hơi vặn vẹo cổ tay, muốn thoát khỏi cái nắm tay của Cừ Cử.

“Ta. . . .”

Một câu cũng chưa nói xong, Cừ Cử đứng lên mạnh mẽ ôm ta vào trong ngực. Ta nghe được tiếng thở dài của hắn. Hắn không nói gì, chính là chỉ ôm ta như thế. Ta đem cằm đặt ở bờ vai của hắn, nhìn thấy phong cảnh sau lưng hắn, trong lòng tản ra sự bị thương.

“Cừ Cử, chàng đã nói, ta chết thì chàng sẽ chờ ta chuyển thế, thế nhưng, ta vẫn muốn hỏi chàng, nếu thật sự có thể chờ đợi, vì sao chàng không chờ đợi A Lê, lúc này ta nhìn thấy nàng, ta rốt cục cũng đã hiểu”

Ta đẩy Cừ Cử ra, hai tay cầm lấy tay áo của hắn, gắt gao nhìn vào mắt hắn.

“Bởi vì trên người ta, có hình bóng của A Lê có đúng hay không? Bởi vì chàng cho rằng ta là chuyển thế của A Lê có phải hay không? Thế nhưng, đến khi chàng nhìn thấy A Lê thì chàng mới phát hiện, chàng chờ một năm, yêu một nữ nhân một năm nhưng không phải là giai nhân mà chàng thề sống chết với nàng. Nhưng, con người chứ không phải là cây cỏ có thể vô tình được, một năm này chàng đối với ta làm nhiều việc như thế, mặc dù biết ta không phải là A Lê nhưng cũng không dám hoàn toàn đem ta vứt bỏ có đúng hay không? Cho nên, hiện tại chàng là áy náy? Là bối rối?”

Những bi thương nhẩn nại của ta giờ phút này tuôn ra hết, ta cũng không muốn hấn nhìn thấy ta khóc, thế nhưng giờ phút này từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống đất, chảy vào trong miệng ta nóng rực mà đắng chát, ta bất lực. . .

Cử Cử chính là yên lặng nhìn ta chăm chú, trong ánh mắt hàm chứa sự đau thương. Hấn nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc ta, trước sau như một, vẫn rất mực ôn nhu.

“Nha đầu, nàng từ khi nào trở nên nhiều chuyện như thế? Nàng không biết từng câu từng chữ nàng nói ra giống như dao, hung hăng đâm vào lòng ta hay sao?”. Hấn lúc này thể nhưng rất điềm tĩnh, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại làm cho ta cảm thấy có chút xa lạ.

Cử Cử đưa tay lau nước mắt trên mặt ta, nhẹ nhàng mở miệng “Nha đầu, ngay từ đầu xác thực ta đem nàng thành A Lê, ngay ngày hôm qua, ta cũng cho rằng cả cuộc đời ta chỉ có yêu một mình A Lê, Thế nhưng, khi ta đến Ngưu gia nhìn thấy cảnh tượng như thế, ta mới hiểu được, vô luận nàng là Chung Ngô Lê hay là Chung Ngô Mật, ta vẫn yêu nàng như trước. Cho nên, nàng không thể biết được trong lòng ta lúc này đau đớn như thế nào, khổ sở như thế nào, một mặt ta rất áy náy với nàng, một mặt ta cảm thấy mình không thể yêu duy nhất một người. . . . Loại tự trách này rất thống khổ, nàng có hiểu không. . . . Cho nên, nha đầu, nàng không cần ở đây nói những lời làm tổn thương ta có được không?”

Ta gạt tay Cử Cử ra, lui về sau hai bước. Sau đó cười trong làn nước mắt.

“Cử Cử, người đau lòng chính là ta, là ta.. . . Tuy rằng ta nói cùng A Lê cạnh tranh công bằng, tuy rằng ta nói không ngại cho chàng cưới những người khác, thế nhưng, đó không phải lời nói thật tình của ta, căn bản không phải!” Ta vừa khóc vừa gào to nói.

“Ta không phải A Lê, ta không thể cùng chia sẻ chàng với người khác”

Tầm mắt bị nước mắt làm mờ, Cử Cử và trời chiều như hòa vào làm một, ta đưa tay lau nước mắt, cố gắng bình tĩnh mà nói.

“Chàng có còn nhớ rõ, ngày hôm qua ta nói quan hệ của chúng ta không?” Ta nhìn quần áo trắng của Cử Cử, đột nhiên quay đầu nhìn khói bếp lượn lờ ở nơi xa “ Chàng và A Lê có kỷ niệm, ta và chàng cũng có, nhưng, ta đã quên một điều, một năm cùng ba trăm năm, vẫn có sự khác nhau. . . .”

“Nha đầu, nàng đừng nói nữa” Cử Cử gục đầu xuống, trong giọng nói lộ ra sự bất đắc dĩ, ta nghĩ, hấn là thần tiên, chỉ sợ đây là lần đầu tiên hấn không thể tự không chế được chính mình.

“Cử Cử, kỳ thật, được nghe một câu chàng nói yêu ta, ta thực rất vui vẻ. . . .”

Sau lưng truyền tới tiếng động, ta quay đầu liền nhìn thấy Tam Ngưu đang điên cuồng chạy tới.

“Cử. . . Cử tiên sinh, vừa nãy ta gặp Vương quả phụ ở Phần đại, nàng nói, Dạ Viên. . .Dạ Viên bốc cháy. . .”

Ta sửng sốt, chỉ cảm thấy có một cơn gió lướt qua bên người ta, đảo mắt, Cử Cử đã không thấy bóng dáng. Tam Ngưu thở hổn hển, vỗ vỗ ngực, đứt quãng nói: “Mật nhi, Phần. . .Phần Đại cũng xảy ra chuyện. . . .Tiểu Toàn cầm dao muốn giết người!”

Ta cả kinh, ngay cả mặt cũng không lau sạch liền theo phương hướng của Phần Đại mà chạy vội đi. Ta tuy rằng là thầy trò với Tiểu Toàn, nhưng lại ở chung giống như huynh muội, hấn chiếu cố ta rất nhiều, ta thật sự không muốn hấn xảy ra chuyện gì.

Bên ngoài Phần Đại đã tụ tập rất nhiều người, mọi người ghé vào hàng rào bên ngoài ngóng cổ vào nhìn tình huống trong sân. Bên trong sân, Tiểu Toàn mang theo một con dao đứng lặng giữa trời chiều, hơi cúi cúi đầu, ta nhìn không thấy vẻ mặt của hấn. Tái Tây Thi lúc này ngã vào trong lòng ngực vợ Nhị Trữ, khóc thảm thiết. “Sơn dương râu” run rẩy nắm hàng rào, trong ánh mắt toát ra sự sợ hãi.

“Sao lại thế này?” Ta túm ‘Sơn dương râu’ nhẹ giọng hỏi.

‘Sơn dương râu’ nuốt nước miếng, ánh mắt hỗn độn liếc ta một cái: “Chúng ta đang ở trong viện phân thảo được, đột nhiên liền biến thành như thế này, hấn cầm dao muốn giết ta! Hấn muốn giết ta! Ta cùng hấn không cừu không oán, thế nhưng hấn lại muốn giết ta”

Tam Ngưu túm ống tay áo của ta, nhìn Tiểu Toàn trong sân, rồi sau đó quay đầu nói nhỏ vào tai ta “Mặt nhi, nhìn bộ dáng của hần như thế nào giống Đại Ngưu nhi?”

Nghe xong lời Tam Ngưu nói, cả người ta giống như bị một xô nước xối lên đầu, bộ dáng của Tiểu Toàn lúc này đích thực là giống bộ dáng nổi điên của Đại Ngưu!

Ta tách đám người ra rồi tiến về phía trước hai bước, nhẹ nhàng gọi Tiểu Toàn, một hồi lâu, Tiểu Toàn chậm rãi ngẩng đầu lên, hần hướng ta nhếch môi cười hắc hắc, nhất thời cả người ta giống như rơi vào hầm băng, toàn thân cứng đờ không thể nhúc nhích được.

Những sợi tóc rũ xuống bị gió thổi tung, ta chợt nhìn thấy ánh mắt Tiểu Toàn đầy tơ máu và hận ý. Hần nhẹ nhàng mở đôi môi khô khốc, dùng một giọng nói lạnh lạnh khắc sâu trong đầu ta : “Chờ người đã lâu, rốt cục người cũng đã đến. . . .”

17. Chương 17: Đẳng Đồ Tử! Đẳng Đồ Tử (là Kẻ Háo Sắc)

Hiển nhiên, Tam Ngưu đối với giọng nói này cũng quen thuộc, hần lui về sau hai bước, đưa tay chỉ vào Tiểu Toàn lắp bắp nói “Người, người là ai? Ta nhận ra giọng nói của người! Kẻ phá hoại Đại Ngưu lại là Toàn tiên sinh. . . .người. . . .người. . . .”

“A. . . .” Tiểu Toàn cười cười vẫy tay gọi ta, đám người một trận kinh hô vội trốn đi.

Ta dần dần hiểu được, những thứ này là hướng về ta, vô luận là Đại Ngưu, Tiểu Toàn, bọn họ đều là kẻ trung gian, nó là muốn mượn người bên cạnh đích tay giết ta.

“Không liên quan gì tới các người. . . .” Ta lôi kéo tay áo Tam Ngưu, hít sâu một hơi, thì thầm bên tai hần, Tam Ngưu gật đầu chạy ra. Ta nhìn Tam Ngưu chạy ra xa, lúc này mới run rẩy bước tới phía trước, sau đó vang lên một vài tiếng nức nở của mọi người.

Mục tiêu của nó là ta, nếu không nó sẽ không từ bỏ ý đồ, mặc dù hôm nay ta thoát được, nhưng khó bảo toàn ngày mai, ngày một nó sẽ dùng người khác mà giết ta.

“Người nói ta cản đường đi của người, ta cản người cái gì? Người là ai? Ta có quen người sao?”

Tiếng cười cất lên, âm trầm làm ta dựng tóc gáy, có lẽ là do ảo giác của ta, ta hoảng sợ nhìn thấy trong đôi mắt độc ác của hần có một chút ánh sáng xanh xanh.

“Đều là do người, đều là lỗi của người. . . .A. . . .” Hần thì thầm nói, đột nhiên cầm cái xẻng dựng ở vách tường múa may rồi hung hăng hướng tới ta bổ xuống, ta theo bản năng nâng tay lên cản lại.

Hoàn cảnh bất đồng, lúc này Cừ Cừ không xuất hiện. Cánh tay của ta đau đớn, cơn đau nháy mắt xâm nhập vào đại não của ta. Máu, từng giọt từng giọt máu rơi xuống mặt đất. . . .

Ta ôm cánh tay lui về phía sau, trên trán dần dần đổ ra mồ hôi lạnh Tam Ngưu còn chưa có trở về, ta phải cố gắng chống đỡ, đợi cho đến khi Cừ Cừ tới, ta không thể để nó biến mất trước mắt ta, ta phải bảo Cừ Cừ bắt nó lại.

Tiểu Toàn vẫn cười tà, nhìn máu tươi của ta, hần càng điên cuồng.

“Đều là do người, người hãm hại cuộc đời ta. . . .người hại ta biến thành cái dạng này. . . . ta thương hần như vậy . . .ta thương hần như vậy . . .”

Hần vừa nói vừa hung hăng vung xẻng lên, đập vào lưng ta, ta run rẩy nhưng không dám phát ra một tiếng nào. . . .Trong viện hỗn loạn, ta mơ hồ nhìn thấy một đám người hùng dũng ủa vào trong sân vây tiểu Toàn lại.

Trời đất mù mịt. . .

Ta tỉnh lại từ ác mộng, nhưng ta không nhớ được ta đã nằm mơ thấy cái gì. Mở mắt ra liền nhìn thấy tấm màn màu xanh, Cừ Cừ bước tới, ta nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của hần.

“Tiểu Toàn sao rồi?”

Ta chống tay muốn ngồi dậy, chỉ một động tác nhỏ cũng làm vết thương trên lưng nứt ra, ta hít một ngụm lạnh khí. Cừ Cừ nghiêm mặt nhìn ta, sau đó vội vàng đỡ ta dậy

“Hắn không có việc gì, sao nàng không hỏi ta có chuyện gì không?”

“Chàng ?Chàn cũng bị thương sao?” Ta giật mình đưa mắt đảo quanh người hắn tới mấy lần, Cừ Cừ lắc đầu cầm tay ta lên, cẩn thận gỡ băng ra rồi bôi thuốc mỡ lên tay ta.

“Ta để nàng lo lắng, nha đầu, ta nhất định là một thần tiên rất tốt”

Ta bĩu môi từ chối cho ý kiến “Tại sao chàng lại không dùng tiên thuật trị thương cho ta, cái này làm ta thật đau. . .”

Cừ Cừ liếc mắt nhìn ta một cái, buông tay ta ra “Vết thương này rất quái dị, tiên thuật của ta căn bản không có tác dụng”

“Sao lại như thế? Chàng là tiên cơ mà”

Cừ Cừ đưa tay chỉ chỉ đầu ta, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Ta tất nhiên là tiên, nhưng vết thương này ta không trị được cũng là thật, cho nên, ta nghĩ. . . người gây ra thương tích này cho nàng một là yêu quái tu vi cực kỳ cao, hoặc cũng là một thần tiên như ta”

Trong phòng yên lặng một cách dị thường, hai chúng ta nhìn nhau thật lâu, không nói gì, sau đó, cừ Cừ đột nhiên đỏ mặt nhỏ giọng nói thầm: “Quên đi, việc này giao cho ta điều tra, hiện tại quan trọng nhất là nàng phải dưỡng thương cho tốt”

“Ân, ta biết rồi” Ta đưa tay nắm lấy tay hắn, sau đó liền dừng lại. Ta cảm giác được sau lưng rất đau. . . ta quên mất, trên lưng ta cũng có vết thương. . .

“Cái kia. . . vết thương trên lưng để chính ta tự làm là được rồi.. . .” Ta nhìn ánh mắt hồ nghi của Cừ Cừ, chậm rãi cúi đầu. Ân, cánh tay cậu ta đích thực không đủ dài. . .

“Ta gọi người tới. . .” Cừ Cừ nhướn mi, bộ dạng như đang xem kịch vui. Được rồi.. .trong Phấn Đại ngoài ta ra chẳng còn có bóng dáng nữ tử nào. . .

“Ta. . . ta. . .” Trên đầu ta dần toát ra mồ hôi, Cừ Cừ cười cười ngồi xuống sau lưng ta, sau đó nhẹ nhàng hạ áo lót của ta xuống một chút.. . .

Gió nhẹ thổi qua, cả người ta cứng ngắc, lông tơ dựng lên, ta cảm giác cả người mình giống như con gà chọi, tùy thời chuẩn bị chiến đấu. Đầu ngón tay Cừ Cừ hơi lạnh, chạm vào lưng ta, ta sợ run cả người.

“Nha đầu, nàng nghĩ cái gì đó?”

“Không. . . ta không nghĩ cái gì hết. . . .”

Cừ Cừ ngồi phía sau lưng ta bôi thuốc mỡ lên vết thương, nhẹ nhàng cười. Ta bỗng dưng nghĩ đến buổi sáng ở Tuyên Thành kia, hắn ôm ta từ phía sau, ở bên tai ta nhẹ nhàng hỏi, nha đầu, nàng nghĩ muốn cái gì. . . Đột nhiên, nụ cười dịu dàng quyến rũ kia rơi vào trong đầu ta.

“Dạ Viên bị cháy, nàng thế nào”

Cừ Cừ không lên tiếng, nhưng ta cảm giác được bàn tay đang thoa thuốc của hắn hơi run lên, đụng chạm làm ta đau, ta nhận không được hít một hơi.

“Sao thế? Làm nàng đau?”

Ta nhẹ nhàng lắc đầu “Nàng không bị thương chứ?”

“Nha đầu, chúng ta hôm nay không nói về ai cả, chỉ nói chuyện về ta và nàng”

Ta cắn môi, chỉ nói chuyện về ta và nàng. . .Nói như vậy, nghe âm áp tới mức nào, thế nhưng, ngày mai thì sao? Nàng vẫn tồn tại, chúng ta ai cũng không thể xem nhẹ chuyện này được. . .

“Nha đầu?”

Ta nỗ lực nặn ra một nụ cười sau đó gật gật đầu. Cừ Cừ nhẹ giọng cười, chậm rãi vỗ vỗ lên lưng ta”

“Cái đồ vật kia. ..” Ta trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng cũng không biết nói cái thứ đằng đằng sát khí muốn giết ta là gì. “Nó nói ta cản trở nó, còn nói nó yêu ai nữa, có phải chàng hay không? Có phải là chàng lại đi trêu trọc tới cái hoa đào. . . A. . .”

Đột nhiên vết thương trên lưng ta bị Cừ Cừ cắn nhẹ một cái, thân hình ta cứng ngắc, tất cả máu dồn hết lên đầu. Cừ Cừ nhẹ nhàng phun khí lên lưng ta, đôi môi chậm rãi hôn lên vết thương của ta.

“Đằng đồ tử! Đằng đồ tử!”

Ta đỏ mặt nhẹ giọng hô, Cừ Cừ khe khẽ cười.

“Nha đầu, ta yêu nàng. . .”

18. Chương 18: Nếu Ta Không Thể Trở Về, Chúng Nó Liền Tặng Cho Nàng Làm Vật Tưởng Niệm.....

Edit: Loli

Beta: Rika

Ta ở trên giường dưỡng thương mấy ngày, mặc dù Cừ Cừ bày một cái tiên chướng quanh người bảo vệ ta rất chu toàn, nhưng hằng đêm ta vẫn từ trong ác mộng giật mình tỉnh dậy, này đây ta lười biếng ở trong phòng hồi lâu cũng không thấy tinh thần có khởi sắc.

Chính là gần đây người đến Phấn Đại thăm ta thật ra rất nhiều, không nói đến Nhị Trụ con dâu cùng Tái Tây Thi, liền ngay cả người mới bệnh nặng như Đại Ngưu cũng được Nhị Ngưu Tam Ngưu hộ tống đến Phấn Đại. Ta ghé vào trên giường nhìn Nhị Ngưu Tam Ngưu trong tay xách theo con gà đang không ngừng đập cánh mà nghe hòng trên trời.

Đại Ngưu vẫn ngại ngùng như cũ, ngồi im trên ghế không hé môi nói câu gì. Làm cho ta càng không hiểu chính là ngay cả Nhị Ngưu Tam Ngưu đều vô cùng trầm mặc.

Ta chống tay nâng người dậy, hỏi “Các người làm sao vậy?”

Trầm mặc...

Ta không ngừng đảo mắt quan sát trên người ba huynh đệ kì quái nhà họ Ngưu, nhưng cho dù thế nào cũng không tìm ra nguyên do.

Thật lâu sau, tam ngưu rốt cục hắng giọng nói: “Mật Nhi, đại ca của ta có chuyện muốn nói với ngươi!”

Ta sửng sốt một chút, động động lỗ tai, sau đó cười hì hì nhìn Đại Ngưu: “Nếu muốn nói lời cảm tạ thì không cần nói nữa, dù sao người thực sự cứu người chính là Cừ Cừ chứ không phải ta.”

Đại Ngưu cười nhạo một chút, làm cho ta nghĩ đến bức tượng ngẩn người ở cửa thôn.

“Mật Nhi... Ta muốn nói chính là... Là...”

“Cái gì?”

“Cái kia...”

“Àn?”

“Sư phó!” Ngoài cửa sổ, “Sơn dương râu” đánh gãy cuộc nói chuyện không rõ nguyên do này, lão ghé vào cửa sổ phòng ta nói với ta qua khẩu hình miệng, ta hí hửng cẩn thận phân biệt, sau đó cảm thấy chột lạnh. “Sơn dương râu” lão nói, là nữ tử trong Dạ Viên.

Ta hiện tại thực sự không muốn nghe người khác nói đến những chuyện có liên quan đến A Lê ở Dạ Viên. Ta cảm thấy không thể nghi ngờ là nàng đang muốn ọi người biết rõ: Cừ Cừ đã muốn lựa chọn nàng. Nhưng là so với cái kia không muốn, ta càng không muốn thấy nàng.

Cừ Cừ từng nói qua, nữ nhân giống như khổng tước, gặp được tình địch lông vũ khắp người sẽ một lần dựng lên khoe ra sự xinh đẹp nhất, mà bộ dạng hiện tại của ta... Ta liếc liếc mắt nhìn bản thân trong gương đồng liền cảm thấy xấu hổ, tóc tai hỗn độn, quần áo nhăn nhoe gầy nẹp, quầng mắt thì thâm đen, da dẻ thì khô hanh tái nhợt, ta lúc này giống như một con chim trĩ bại trận...

Một trận mùi hoa bay đến, A Lê thanh thuần cười tiến vào. Ta sửa sang lại tóc mai cho nghiêm chỉnh, sau đó xả ra một nụ cười tự cho là bình tĩnh nhất.

Lúc trước ta sẽ cùng Cừ Cừ âm ỉ, sẽ cùng Cừ Cừ âm ỉ, sẽ thương tâm, sẽ chấp nhận thoái lưu, đó là bởi vì ta cho rằng người Cừ Cừ yêu là A Lê, nhưng là, đêm đó Cừ Cừ hẳn nói cho ta biết, hẳn là yêu ta, nhiều ngày nay ta cuối cùng đã suy nghĩ thật cẩn thận, ta phải làm một gã đầu sù!

“Mật Nhi, gần đây có được khỏe không? Đến bây giờ mới đến thăm hỏi người thật ngại quá.”

“Không có chuyện gì, người có thể đến khiến ta thật cao hứng, huống chi, Cừ Cừ đã ở đây chiều cổ ta nhiều ngày nên sức khỏe đã không có gì đáng ngại.”

Sắc mặt A Lê liền thay đổi, sau đó bình thản ngồi xuống một bên, ta coi thấy nàng ngồi xuống sát mép, hai chân lênh về một bên, tay tùy ý đặt lên trên, bộ dáng kia thật là thướt tha xinh đẹp. Nhìn lại bản thân, hai chân ngồi xếp bằng lộ ra hai bàn chân so với người ta thật sự là thua kém.

Ta bất động thanh sắc đem chân thu về, học bộ dáng của nàng ngồi thẳng thân mình, đột nhiên nghe thấy một trận cười khê, ngẩng đầu liền thấy nàng che miệng cười khê. Nghĩ đến chắc là mới vừa rồi chính mình làm trò hề đều bị nàng thu vào trong mắt.

Đang không biết làm thế nào cho phải, Đại Ngưu vốn đang trầm mặc liền lên tiếng thay ta giải vây: “Mật Nhi, ngồi trên giường hồi lâu mệt mỏi chứ?”

Ta cảm kích nhìn Đại Ngưu liếc mắt một cái, gật gật đầu. “Đúng vậy, Cừ Cừ hẳn luôn sợ ta động đến miệng vết thương, cho nên bảo ta phải ở trên giường nghỉ ngơi”

A Lê kéo kéo góc váy, làm như lơ đãng mở miệng nói: “Àn, hẳn kì thật cũng không dễ dàng, sau khi ta bị kinh hải hẳn vẫn bồi bên cạnh ta, nhưng mà khi nghe được người bị thương, ta lại cầu hẳn đến trông coi người, chắc là hẳn đã mấy đêm liền không thể hảo hảo ngủ ngon, thế nên đêm qua vừa trở về liền ngã lên giường ngủ say.”

Lông mày ta giật giật, ta rất muốn túm áo nàng hỏi một câu tại sao biết hẳn vừa ngã lên giường liền ngủ say? Người làm sao mà biết được? Nhưng mà, nhìn thấy nàng đang kịch liệt che dấu ý cười, ta liền cực lực nhịn xuống, ta nghĩ, ta không thể làm con cá chết bị người ta ghét bỏ.

“Như vậy, trái lại phải phiền người chiều cổ đến hẳn một chút, hẳn là người luôn luôn không biết chăm sóc chính mình, trước kia đều là ta để ý đến cuộc sống của hẳn, nay ta bị thương có nhiều thứ bất tiện, còn phải phiền người để tâm hơn.”

A Lê dịu dàng cười: “Chuyện này người cứ yên tâm, tương công của ta ta hiểu rõ, sống cùng một chỗ nhiều năm như vậy, hẳn thích cái gì ta đều nắm rõ, ta đang định trở về liền làm cho hẳn một nồi canh cá cách thủy.”

Ta sai lầm rồi, con mắt hỗn độn im lặng không nói gì, nhưng trong lòng lại âm thầm ghi nhớ. Ta thật sự không phải là một thê tử tốt để lựa chọn, giặt quần áo ta sẽ không làm, nấu cơm ta cũng chỉ biết thiêu cháy bánh, nhìn A Lê đắc ý tươi cười khiến ta thấy thật nhụt chí.

Một buổi chiều đó, A Lê ở Phần Đại cùng ta nói chuyện câu được câu không, huynh đệ Ngưu gia làm phiền ở chỗ chúng ta đến khi bắt đầu xám xịt mới trở về nhà, sắc trời dần tối, A Lê lúc này mới đứng dậy cáo từ ra về.

Ta bắt chắp vết thương chạy ra ngoài, kéo tay áo “Sơn dương râu”, liền năn nỉ kèm theo uy hiếp bắt lão phải đến quầy hàng cá mua về một con cá chép. Trong nhà bếp bị ta quạt bay ra từng đợt khói dày đặc, ở lần thứ năm “Sơn dương râu” ngó đầu vào nhìn lên, ta rốt cục bưng ra một nồi canh cá hỗn độn, “Sơn dương râu” trầm ngâm hồi lâu cuối cùng không nói gì, hẳn chỉ thương xót nhìn ta hùng hổ hiên ngang chạy

tới Dạ Viên, về phần ánh mắt thương xót kia, ta cuối cùng cũng không hiểu được là dành cho ta hay Cừ Cừ ...

Dạ Viên thực yên lặng, ta rón ra rón rén vòng qua phòng A Lê tiến đến dưới cửa sổ phòng Cừ Cừ , sau đó khom thắt lưng gõ vào cửa sổ. Hồi lâu, cửa sổ hiện ra một bóng người, sau đó “Đát” một chút, cửa sổ liền bị mở ra , ta cười nịnh nọt đem bát canh cá gỏi ra trước mặt Cừ Cừ.

Cừ Cừ nhìn bộ dáng lết lút của ta nhìn không được ra tiếng, xoay người tới mở cửa phòng kéo ta vào

“Nha đầu, nàng như vậy bị người khác nhìn thấy nhất định cho rằng nàng là hái hoa tặc “

Ta đem canh cá cẩn thận đặt lên bàn, đưa tay nắm lấy cằm Cừ Cừ, sau đó dùng giọng điệu hù dọa nói: “Muốn sống hãy ngoan ngoãn đi theo ta!”

Cừ Cừ sửng sốt, sau đó chợt cười ra tiếng, kéo tay ta đem ta ôm vào trong lồng ngực, sau đó lôi kéo ta ngồi xuống bên cạnh bàn.”Để ta coi xem nàng làm cái gì?”

Ta giống như hiển vậy quý đem canh cá đẩy đến trước mặt Cừ Cừ , sau đó liền thấy sắc mặt của hân càng ngày càng khó coi.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì! Ta ném thử xem!” Hân khoát tay áo, sau đó vội vàng cầm lấy thìa múc một muôi nước canh đút vào miệng, ta thấy lông mày hân hơi hơi nhăn lại liền bưng tỉnh ngộ ra. Cẩn thận ngẫm lại, khi Cừ Cừ ở Phấn Đại rất ít khi nấu món cá, mặc dù trên bàn cơm có cá cũng chưa từng thấy hân động đũa qua, chắc không phải là Cừ Cừ không ăn cá chứ?

“Chàng sẽ không phải là không ăn được cá chứ...”

Cừ Cừ cúi đầu trầm mặc một chút, sau đó thả chiếc thìa trong tay xuống, vẻ mặt thật có lỗi.”Nha đầu...”

Ta nâng tay ngăn cản những lời tiếp theo của Cừ Cừ , ta hiểu được: A Lê nói làm canh cá là giả , nàng dĩ nhiên cũng biết Cừ Cừ không ăn cá ,nàng nhất định cũng nghĩ đến ta sẽ tin lời nàng mà vội vàng đem canh đến cho Cừ Cừ, cho nên, tất cả chẳng qua chỉ là mưu kế của nàng! Mà ta lại thực ngu xuẩn mà mắc mưu của nàng.

“Nha đầu, canh cá bổ dưỡng, ta uống.” Nói xong, lại múc một muôi lớn canh. Ta cuống quýt vươn tay ngăn cản lại.

“Đều do ta sơ ý, không cần uống nữa, ngày mai đưa canh gà cho người!”

Cừ Cừ cười cười đưa tay vò mái tóc ta.”Ngày mai chỉ sợ là không uống được.” Ta trừng mắt mờ mịt không rõ nhìn hân. Cừ Cừ nâng tay từ trong bình hoa bẻ gãy một cành đưa lên trước đèn, ngọn đèn đang cháy gặp cành hoa ẩm ướt liền phát ra tiếng vang tăt tăt ba ba.

“Nha đầu, nàng là thiếu chủ Chung Ngô tộc , như vậy nàng nhất định đã từng nghe đến đàn Phục Hy .”

Ta mờ mịt gật gật đầu, nhưng rất nhanh lại lắc đầu nói.”Ta chỉ từng nghe lão nhân gia nhắc qua, nhưng là... Kia không phải là truyền thuyết sao?”

Nhìn ánh mắt Cừ Cừ mỉm cười, ta si ngốc hỏi: “Chớ không phải là... Trên đời thật sự có đàn Phục Hy ?”

Cừ Cừ nhướn mày lược có thâm ý nhìn vào ánh mắt ta.”Ta nếu nhớ không lầm, một trong mười đại thần khí thượng cổ Vạc Thần Nông ngay tại trong bộ tộc của nàng đi”

Trong đầu của ta là một trận hỗn loạn.

Trong giang hồ xác thực đồn đãi có thể luyện chế các loại đan dược Vạc Thần Nông bị thiên tộc tặng vào trong tay Chung Ngô Tộc , nhưng là, mấy trăm năm qua vẫn chưa từng có người nhìn thấy, bởi vậy đối với lời đồn đãi này, mọi người chẳng qua chỉ cười trừ. Nay nghe ngữ khí của Cừ Cừ , chẳng lẽ Vạc Thần Nông thật sự tồn tại ở Chung Ngô

Người nào đó trong tộc không muốn người khác biết đến nơi này?

Cử Cử vươn mình thong thả đi đến bên cửa sổ, hẩn nhìn ánh nến trong phòng A Lê , thanh âm như có như không.”Nha đầu, thượng cổ thần khí thật sự tồn tại, năm đó, ta chính là dùng kính Côn Lôn đem A Lê phong ấn ...”

Ta nhú nhú mày không lên tiếng, tự mình kéo bát canh cá bản thân mang đến qua mức một muối. Rất nhàn nhạt... Rất tanh... Ta cảm thấy đây là bát canh tập hợp tất cả hương vị khó ăn nhất trong thiên hạ. Chán ghét đẩy lui ra, ta nhặt lên cành hoa trên bàn tiếp tục động tác vừa rồi của Cử Cử . Trong ngực buồn bực khó chịu. Bất quá, cũng may là Cử Cử không có tà ác kể cho ta nghe đoạn chuyện xưa của hẩn cùng A Lê.

“Mấy ngày qua nàng liên tiếp gặp phải hai lần tập kích, nhìn phản ứng của Đại Ngưu cùng Tiểu Toàn khiến ta không thể không nghĩ tới hành vi kì quái lần đó của nàng ở Vương trang, nha đầu, ta nhắc tới đàn Phục Hy. Chính là...”

“Như thế nào?” gió lạnh thổi qua, ta nắm thật chặt quần áo trên người ngồi ở chỗ tối nhìn ngọn đèn dầu suy yếu phòng Cử Cử.

“Đàn Phục Hy lấy đá ngọc làm thân , lấy sợi tơ trời làm dây, là xứng vật tùy thân của Cô Xạ tiên tử, từ mấy trăm năm trước liền bị ăn trộm...” ánh mắt Cử Cử tối sầm lại, trong lòng ta biết chuyện này dĩ nhiên cùng A Lê thoát không khỏi can hệ cho nên cũng không mở miệng hỏi cặn kẽ .

” Đàn Phục Hy có thể không chế tâm linh con người, nếu mấy sự kiện gần đây thật sự là có người đứng đằng sau thao túng đàn Phục Hy, như vậy ta không thể nhận biết được sự thật bên trong, chính là đàn này biến mất đã mấy trăm năm, nay như thế nào có thể xuất hiện? Lại là loại người nào có thể có được năng lực khống chế ?”

Ta dùng sức chọc vào giữa bắc đèn, quyết thở ra khí.”Cho nên, chàng phải rời khỏi đây một vài ngày để đi điều tra về đàn Phục Hy sao?”

Cử Cử gật gật đầu, cúi đầu cúi xuống đôi Ngọc Linh Lung bên hông, đi đến bên cạnh kéo ta đứng lên, hẩn cúi xuống nhẹ nhàng buộc chúng ở bên hông ta, ta ngửi hương thơm phát ra từ người hẩn, dần dần thất thần.

“Nha đầu, một đôi Ngọc Linh Lung này theo ta nhiều năm, việc này hung hiểm khó liệu, nếu ta không thể trở về, chúng nó liền tặng cho người làm vật tưởng niệm...”

Tay của ta run mạnh làm tắt ngọn đèn, xung quanh nhất thời tối đen.

Môi ta run run nói không nên lời, nước mắt chậm rãi từ trong vành mắt tràn ra chảy giọt trên má. Trong bóng đêm, khóe môi đột nhiên lạnh lẽo, Cử Cử nhẹ nhàng mà hôn ta. Hẩn hôn hai má ta, nước mắt của ta, sau đó dựa vào đầu vai ta nhẹ nhàng an ủi.

Hẩn nói, nha đầu, đừng khóc...

19. Chương 19: Làm Cho Người Khác Tức Giận, Nhất Là Mỹ Nhân Tức Giận, Thật Sự Là Một Tội Lớn

Edit: Loli

Beta: Rika

Một đêm này ta ngủ thực không yên ổn, ở giữa có vài lần bị ác mộng làm thức giấc, mỗi lần mở mắt ra đều có thể nhìn thấy thân ảnh Cử Cử đứng lặng bên cửa sổ, cứ lặp lại như thế, cuối cùng cũng chịu đựng được tới khi trời sáng

Sáng sớm khi ta tỉnh dậy Cử Cử đã sớm không còn ở đó, nước trà trên bàn đã nguội lạnh,cuối cùng ta cũng không biết lần này hẩn sẽ rời đi bao lâu. Ta trở dậy búi một búi tóc đơn giản rồi đeo giấy định quay về Phần Đại.

Bên hông truyền đến một trận tiếng vang thanh thúy, ta cúi đầu, một đôi Ngọc Linh Lung màu trắng như ẩn như hiện bên trong lai quần . Nhẹ nhàng nắm trong tay, ta vốn tưởng sẽ nắm là một mảnh ngọc lạnh lẽo nhưng không ngờ vẫn còn sót lại nhiệt độ cơ thể ấm áp.

Hắn nói, nếu hắn không trở lại, đây liền lưu lại cho ta làm kỉ niệm...

Hắn, thật sự sẽ không quay trở lại sao...

Ta cảm giác máu toàn thân mình đang chảy chậm lại, chân tay càng ngày càng trở lên lạnh lẽo.

Ta đột nhiên nhớ tới, có lẽ hắn trước khi đi cũng nói qua một ít với A Lê, vì thế cuống quýt ta nhắc váy chạy tới cửa phòng khách. Giờ phút này, ta không quan tâm A Lê là tình địch của mình , không quan tâm nàng lừa ta làm canh cá, ta chỉ muốn biết Cừ Cừ trước khi đi đã nói điều gì, như vậy, cho dù sau này gặp nạn ta cũng có thể đi tìm hắn, tuy rằng trong lòng ta thập phần hiểu rõ, một việc nếu ngay cả Cừ Cừ đều không giải quyết được, vậy ta đi cũng chỉ là vật hy sinh.

Vừa mới đi tới cửa, cửa phòng đột nhiên bị đẩy vang. Đúng lúc ánh mặt trời chiếu vào, thân ảnh người tới liền chiếu bóng rõ ràng trên cửa, ta thấy trên đầu nàng kia cài cây trâm nhỏ dài, thân thủ ngăn cửa phòng.

A Lê đứng ở cửa nhìn ta, trong nháy mắt nụ cười sáng lạn trên mặt nàng liền động cứng lại.

“Người? Người sao lại ở trong này?” Nàng cau mày nhìn ta chằm chằm, sau đó kiễng chân lướt qua ta tiến vào bên trong phòng nghỉ, như vậy cực kỳ giống người đàn bà đi bắt kẻ thông dâm, đương nhiên, so với các nàng, A Lê hết sức tao nhã.

“Không cần nhìn, hắn không có ở đây.” Một chút ánh mặt trời chiếu vào trên mặt ta, rất chói mắt, ta nâng tay lên che nắng, sau đó híp mắt nhìn chằm chằm phản ứng của A Lê .

Nàng sửng sốt một chút, tiếp đó cau mày nhìn ta chằm chú muốn phân biệt thật giả trong lời nói của ta. Xem bộ dáng kia, hay là lần này Cừ Cừ xuất hành không nói cho A Lê biết?

“Hắn không nói cho người?”

A Lê xấu hổ nở một nụ cười, cuống quýt che giấu thần sắc không hồn hiện lên trên mặt.”Nói chi vậy, ta là thê tử của chàng, chàng làm sao có thể không nói cho ta biết.”

Ta nhíu nhíu mày, sau đó cười thoải mái. Nữ nhân này sẽ không nói dối đâu. Bất quá, chuyện lần này Cừ Cừ đi tìm Phục Hy không nói cho A Lê biết khiến ta thật vui vẻ . Ta mặc kệ hắn xuất phát từ mục đích gì không nói cho A Lê, nhưng mà hắn có thể nói cho ta biết làm ta cảm thấy, ở trong lòng hắn, ta là đặc biệt, vô luận là thật hay giả, đối với ta, vậy là đủ rồi.

A Lê kéo kéo góc váy, đứng ở chỗ râm bắt đầu đánh giá ta, ta bị nàng nhìn đến nổi da gà, không hồn giậm nhàn lại lông mi.

“Người nhìn ta làm cái gì?”

“Àn, cũng không có gì.” Ta bĩu môi, không định lại để ý tới nàng, vừa muốn đứng dậy rời đi, nàng lại nhẹ giọng mở miệng. thanh âm ôn nhuận uyển chuyển, làm cho người ta như thấm gió xuân, nhưng là lời của nàng kêu người khiến cho người nghe cảm thấy được, gió xuân này có chút lớn, có chút ô uế...

“Mật Nhi, người là một cô nương có nhà cửa, lại đi ngủ ở trong phòng tương công ta, thật không biết xấu hổ, Chung Ngô tộc chúng ta có một thiếu chủ như người , khó trách xảy ra chuyện như vậy .”

Ta dừng lại cước bộ, giả bộ nhìn vẻ mặt đắc ý của A Lê , hồi lâu không có nói tiếp.

“Như thế nào? Bị ta nói xấu hổ vô cùng ? Ngay cả nói đều sẽ không nói sao?”

Ta nhẹ nhàng lắc lắc đầu.”Ta chỉ là nhớ đến một câu Cừ Cừ từng nói với ta. Người có biết là gì không?”

Nàng im lặng không nên tiếng, chỉ trừng đôi mắt xinh đẹp hoang mang nhìn ta. Đột nhiên ta cảm thấy tâm tình vô cùng tốt.”Cừ Cừ từng nói qua: Chó cắn người một miếng vì nó là súc sinh, con người vẫn là con người, không thể sau khi bị cắn liền quay lại cắn con chó đó một miếng được. Trước kia ta thức sự vẫn không hiểu được, hôm nay, ta trái lại lấy thân thuyết pháp ...”

A Lê sắc mặt âm trầm xuống dưới, trong mắt bốc lên ngọn lửa gắt gao trợn mắt nhìn ta.”Như vậy, người không hiểu kỳ Chung Ngô tộc đã xảy ra chuyện gì sao?”

Ta vén tóc mai bên tai, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười.”Người xác định ta chắc chắn sẽ hỏi người sao? Nói thật, thời điểm Cừ Cừ chưa đi ta không có phát hiện người là người làm cho người khác chán như vậy, bất quá hiện tại thôi...điều ta tò mò hơn là, người thật là A Lê sao, người cũng là người Chung Ngô tộc, thậm chí còn từng là tộc trưởng Chung Ngô tộc, nếu mà Chung Ngô tộc thật sự xảy ra chuyện gì, người thật sự có thể thờ ơ sao?”

Nghe câu đó,sắc mặt A Lê thay đổi một cái , tiếp đó nàng bình tĩnh nở nụ cười.”Có cái gì liên quan đâu, tộc trưởng Chung Ngô tộc đã sớm trở thành một câu chuyện một thời, mà nay chuyển thể đầu thai, ta đã sớm không còn là Chung Ngô tộc ngày đó .”

Ta cười sáng lạn.

“Như thế rất tốt. Người vừa rồi đã biết tộc trưởng Chung Ngô tộc chỉ còn là chuyện một thời, nói như vậy người cùng Cừ Cừ yêu nhau, gả cho hắn cũng là một câu chuyện xưa , nay, người chẳng qua chỉ là một cô gái có cùng khuôn mặt với A Lê, cùng đoạn trí nhớ của người khác, người có quyền gì ở trong Dạ Viên của vị hôn phu ta? Một khuê nữ cũng không cảm thấy hổ thẹn cùng hoảng sợ sao?”

Nghe lời nói này, A Lê nguyên bản vẻ mặt xanh mét cuối cùng cũng không tiếp tục giữ được vẻ mặt tươi cười giả dối đó nữa, nàng oán hận nhìn ta, môi run run không nói lên lời.

Ta cười nhẹ, nói tiếng không cần tiền xong liền men theo đường đá nhỏ uốn lượn ra khỏi Dạ Viên. A di đà phật... Làm cho người ta tức giận , nhất là một mỹ nhân tức giận, đây thật sự là một việc tội lỗi.

A Lê sau ngày cùng ta chạm mặt liền rất ít xuất hiện trước mặt ta , mặc dù gặp trên đường cũng vội vàng quay đầu, ngoài ra còn lựa chọn một con đường khác quay về Dạ Viên.

Đảo mắt mấy ngày đã trôi qua, nhanh đến mức làm người ta trợn mắt, đã nhiều ngày nay ta mỗi ngày đều đi đến cửa thôn hoặc chuyển qua cổng Dạ Viên, ta chờ mong có thể ở một khắc nào đó trông thấy Cừ Cừ phong trần mệt mỏi trở về. Nhưng mà, ta luôn luôn không được như nguyện. Nhưng mà, ta lại phát hiện, trong Ngưu trang ngày càng xuất hiện nhiều người lạ....

Ngưu trang chính là một cái trấn nhỏ, trừ bỏ dân cư bình thường vẫn sống ở đây tuy là cũng có lũ khách từ bên ngoài đến, nhưng mà cũng chỉ là con số nhỏ, nay, khách điểm vốn vẫn vắng vẻ bỗng nhiên chật kín người.

Ta đến khách điểm Phúc Lai chuẩn bệnh, là thay Phúc bá bá đến đây thăm bệnh cho biểu muội con của bà con xa, từ trên lầu nhìn một chút liền thấy trong đại sảnh có rất nhiều người trong võ lâm. Ta đem hòm thuốc đặt trên mặt đất, cùng Phúc bá bá câu được câu không nói về chuyện trong nhà.

Phúc bá bá tuổi tác đã lớn, mắt rất to, giờ phút này lão từ phía trên mặt kính nhìn ta suy nghĩ, lòng trắng mắt của lão so với người thường lớn hơn, lúc này nhìn có chút dọa người.

“Mật Nhi, ta nghe nói Cừ Cừ có niềm vui mới ?”

Ta nhìn lướt qua nét mặt tỏa sáng gương mặt già nua của lão, trong lòng một mảnh buồn bực, sức mạnh dư luận quả thật không thể coi thường...

“Nghe ai nói ?”

“Vương quả phụ a... Nàng còn nói a, người ta là vợ cả của Cừ Cừ, người đoạt tướng công của người ta, hình như họ còn có đứa nhỏ, là thật hay giả...”

Thanh âm Phúc bá bá lộ ra kích động, ta vịn vào cột nhà ổn định lại tâm trạng, sau đó xấu hổ cười nói vài câu chuyện khác. Sau đó liền lập tức hạ quyết tâm muốn giúp Vương quả phụ một tay, nàng thủ tiết nhiều năm, có lẽ là âm dương bất hành, hoặc là ta kê giúp nàng một đơn thuốc, hoặc là nhờ cậy nương Tam Ngưu giúp nàng làm mối, nàng tận sức ăn lời ta như thế, thực khiến người ta ăn không tiêu...

“Phúc bá, gần đây buôn bán thực phát đạt nha ” ta chỉ vào dòng người như mắc cửi trên đường “Như thế nào, Ngưu trang chúng ta có sự kiện võ lâm trọng đại nào sao?”

Phúc bá cầm lấy khăn lau chỗ bát trước mặt, mở miệng nói.”Náo nhiệt thật sự có, chẳng qua không phải ở thôn chúng ta, là ở Tuyên Thành.”

“Nga? Chuyện gì a?” Nghe đến đó, ta đột nhiên cảm thấy hứng thú.

“Nghe nói ở Tuyên Thành có cuộc chiến tranh đoạt bảo vật, hi, một đám võ lâm nhân sĩ chém giết đoạt bảo bối, không chết cũng bị thương, không đi cũng thế!” Phúc bá cúi đầu khom lưng đưa cho quỳ tính tiền một cái thẻ bài phòng lớn, sau đó lại lấy một vò rượu đưa cho người mắt phượng phong lưu lười lạc phía sau lão xong lúc này mới quay đầu lại nói tiếp.”Bất quá, trong nhóm người này có một số người hỏi thăm người đấy.”

“Ta?” Ta có chút giật mình.

“Đúng vậy, hỏi ta Thần y của Ngưu trang, người nói không phải người thì là ai?”

Ta nhếch miệng cười không cho là đúng. Nhân sĩ giang hồ, nói chung trên người đều có chút bệnh cũ lâu năm, tìm thần y chữa thương, cũng không có gì lạ. Lại chuyện phiếm vài câu, ta lúc này mới nhắc hòm thuốc lên lưng, bước trong ánh chiều tà quay trở về Phấn Đại.

Nhưng mà, đi ra ngoài không được bao xa, dọc theo con đường vắng lặng ở cửa thôn ta liền cảm giác có điểm không đúng.

Mạnh xoay người, ta bắt gặp vị khách mắt phượng mới vừa rồi nhìn thấy trong khách điểm đang nhú mi nhìn ta chăm chăm, ánh mắt như vậy làm ta cảm thấy dung tục đến cực điểm.

“Cô nương có phải người trong giang hồ không ai không biết Chung Mật Nhi?”

“Tiên sinh nhận sai người, ta chỉ là một người học việc trong nhà nàng.”

“Vậy cô nương có bằng lòng dẫn đường giúp ta gặp được Chung thần y, thỉnh cầu nàng giúp ta xem mạch?”

Ta nhú nhú mày.”Cô nương nhà ta tính tình kì quái, bộ dáng lớn lên này của tiên sinh tuyệt đối không hợp mắt nàng, vẫn là mời trở về đi”

Mắt xéch sừng sốt, tiếp theo hỗn hển vọt lên vòng tay ôm ta vào trong lòng, cái hòm thuốc bị quăng ra, đập vào trên một thân cây, dược liệu bên trong bị văng tung tóe. Mắt phượng thở khàn khàn ghé vào cổ ta cắn một ngụm.

“Vòng vo cái gì, ta không cần biết người có phải là Chung Mật Nhi hay không? Lão tử đi theo người lâu như vậy, không để cho lão tử trị thương lão tử hôm nay liền muốn người, chờ người trở thành nữ nhân của lão tử, lão tử không tin người có thể nhìn nam nhân của mình chết!”

“A... Cứu mạng...” không đợi một câu thất thanh hô ra, mắt xéch liền nâng tay che kín miệng ta, hất một bàn tay ôm ta, một bên xé rách xiêm y của ta một bên kéo ta vào bên trong đám cây cối

Cừ Cừ từng hạ một cái tiên trường cho ta, nhưng cái này chỉ bảo vệ tính mạng cho ta mà thôi, nay gặp xâm phạm, nó nhưng thật ra một chút tác dụng đều không có. Ta dùng sức giãy dụa, nhưng cánh tay trên lưng giống như tường đồng vách sắt không chút mảy may dao động.

“Này cái quỷ gì ngoạn ý...” Xé được một nửa, mắt xéch nhìn thấy đôi Ngọc Linh Lung bên hông ta, than thở một câu liền giật xuống quăng vào bụi cỏ. Ngọc Linh Lung va chạm, phát ra thanh âm buồn bã, ta trừng mắt nhìn chúng biến mất ngay trước mặt mình.

Mắt xéch dùng sức đẩy ta ngã xuống đất, hất dùng đầu gối đè lên chân ta trong khi cánh tay tiếp tục xé rách vạt áo trước ngực, cảm giác xấu hổ cùng nhục nhã ùn ùn kéo đến, ta giống như lại thấy được hình ảnh ta cùng Cừ Cừ nắm tay.

Nếu ta mất đi trong sạch, còn mặt mũi nào gặp lại hắn?

Nghĩ tới điều này, ta dùng sức hướng đầu lưỡi cắn xuống.

Kim quang hiện lên tứ phía, mắt xéch bị một cổ lực đạo thật lớn bắn ra xa, ta cuống quít ngồi dậy, che lại vạt áo. Mắt xéch mặc danh kỳ diệu, nhưng hoàn toàn mất đi tính nhân nại, hất vung nhuyển kiếm đánh

về phía ta. Nhưng mà, ta cái gì đều không quan tâm, ta chỉ một lòng đi về phía bụi cỏ, hết sức chăm chú tìm kiếm đôi Ngọc Linh Lung đã mất kia.

Tiếng người đánh nhau nổi lên, ta không biết là ai đến bênh vực kẻ yếu như ta, ta cũng không biết cuối cùng bọn họ đánh nhau bao lâu, riêng bản thân vẫn quỳ gối trên những hòn đá, một tắc lại một tắc tìm kiếm bóng dáng màu trắng kia. Mãi cho đến khi một đôi giày màu đen mềm mại thêu kỳ lân vàng xuất hiện trước mặt ta.

“Người là đang tìm thứ này sao?”

Ta ngẩng đầu, hướng về phía đôi Ngọc Linh Lung ở trong gió nhẹ nhàng lắc lư, va chạm phát ra tiếng vang thanh thúy.

20. Chương 20: Nàng Không Thể Sinh Ra Đứa Con Mà Đã Chết, Chết Trong Lòng Ta, Chết Không Nhắm Mắt.

Edit: Rika

Ta đứng lên trực tiếp uy hiếp, cầm Ngọc Linh Lung của hắn đưa cho ta: “Cám ơn người, thật sự cảm ơn người, ta. . .” Ta ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt sững sờ của Lô Dĩ Ngôn bỗng cảm thấy thật sáng khoái.

“Như thế nào lại là người?” Ta kinh ngạc đưa tay chỉ vào chóp mũi của Lô Dĩ Ngôn hỏi.

Lô Dĩ Ngôn cau mày lạnh lùng gạt tay ta ra, sau đó không hề không giận nhìn chăm chăm ta rồi quát: “Chung Mật Nhi là kẻ ngốc sao? Người ta cầm dao tới chém người, mà người lại ở chỗ này tìm đồ, chẳng lẽ người thật sự không muốn sống nữa sao?”

Ta bị hắn quát sợ tới mức lui về sau hai bước, ôm chặt Ngọc Linh Lung trong lòng, run rẩy nghe hắn tức giận quát khàn cả giọng, sau đó ta mới nhẹ giọng cãi lại: “Không phải là đồ vật này nọ. . .”

Lô Dĩ Ngôn nhướn mày, mím môi nhìn ta thật lâu, sau đó quay đầu thở dài đưa tay ra.

“Có bị thương hay không? Hắn có. . .”

Trong lòng ta biết hắn kế tiếp muốn hỏi ta cái gì, ta cuống quýt lắc lắc đầu, trâm trên đầu bị ta lắc văng ra tiếng kêu, sau đó nhẹ nhàng bung ra khỏi tóc ta rớt xuống bụi cỏ. Lô Dĩ Ngôn thở dài một hơi, sau đó cẩn thận nhặt cây trâm kia lên, thổi thổi, phui bụi đất ra, sau đó cẩn thận chêm vào tóc ta.

“Chung Mật Nhi, người chừng nào mới có thể làm cho người ta hết lo lắng đây?”

Ta sững sờ, lui ra sau hai bước: “Ta làm gì để người ta phải lo lắng?”

“Ta lo lắng cho người đó!” Lô Dĩ Ngôn buộc miệng nói, sau đó hai chúng ta đều ngẩn người.

Mây trắng chậm chậm trôi trên bầu trời xanh, chim chóc nhẹ nhàng chao lượn, thi nhau hót vang, đây là khung cảnh an bình sau giờ ngộ, ta vỗ vỗ tro bụi trên người, xấu hổ khụ khụ hai tiếng.

“Không phải người đã quay về Lôi Khả sao, như thế nào lại xuất hiện ở đây?”

Lô Dĩ Ngôn sờ sờ mũi: “Quân Thượng lần này đến Tuyên Thành tham gia cuộc chiến đoạt bảo, ta đi theo mà đến”. Ta bình tĩnh đại ngộ, sau đó gật gật đầu, đem đôi Ngọc Linh Lung cất vào trong, sau đó nhặt một ít dược liệu bị rớt, ta cười vui vẻ, sau đó cùng Lô Dĩ Ngôn trở về Phấn Đại.

Hắn chẳng khách khí chút nào, vào Phấn Đại cùng Tiểu Toàn và “Sơn dương râu” uống trà, còn ngồi nghênh ngồi trên ghế dựa của ta. Ta cũng chẳng thêm so đo với hắn, vào phòng tắm rửa thay y phục sạch sẽ, sau đó mới vào đại sảnh.

Lô Dĩ Ngôn vươn ngón tay thon dài ra gõ gõ trên bàn, một bên buống trà một bên nhìn ta. Ta ngồi đối diện hắn, thật lâu sau cuối cùng đầu không nổi. Đường như gần đây, mọi người đều rất hay nhìn ta một cách chăm chú. . . .

“Người nhìn ta làm cái gì?”

Lô Dĩ Ngôn híp mắt nhích lại gần: “Dạo này gầy thì phải. . . .”

Ta giật mình quay đầu, tự nhủ là hấn nói bậy, tay cũng không tự giác đưa lên xoa xoa hai má. Gần đây có nhiều chuyện xảy ra, ta thật sự không thể ăn cơm đầy đủ, chẳng lẽ thật sự gầy?

Tiểu Toàn bưng mâm hoa quả khô lên, bĩu môi: “Sư phụ dạo gần đây bị thương lại thất tính, như thế nào mà béo lên được chứ?”

Trong phòng an tĩnh trở lại, Lô Dĩ Ngôn sững sốt một chút sau đó lại bắt đầu nhìn ta chăm chú. Ta quay đầu đưa ánh mắt oán giận trừng Tiểu Toàn, lại nhìn thấy “Sơn dương râu” nên ta hướng tới hấn nháy nháy mắt, sau đó “sơn dương râu” chạy tới túm tay áo Tiểu Toàn kéo ra ngoài. Ta rất vui mừng, tuy tuổi hơi lớn nhưng rất hiểu chuyện. . . .

“Người bị thương? Hấn không có chăm sóc tốt cho người sao?”

Ta cười lấy lòng, nhẹ nhàng lắc đầu: “Hấn đối với ta tốt lắm, bị thương chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, hơn nữa người xem”, ta đứng lên, sợ hấn không tin, ta hung hăng khoa chân múa tay: “Hiện tại ta tốt lắm, ha ha ha”

Lô Dĩ Ngôn nhướn mi, vẻ mặt khinh thường: “Người không cần lấy lòng ta như thế? Người sợ người khác hiểu lầm về hấn sao?”

Ta sững sốt, sau đó chậm rãi ngồi xuống. Ta không có trả lời câu hỏi của hấn, nhưng ta thực sự sợ người khác nói hấn đối với ta không tốt. Đột nhiên, Lô Dĩ Ngôn mỉm cười tiến đến bên cạnh ta.

“Nói như vậy, hai người chia tay?”

Lòng ta run lên, khóe miệng run rẩy: “Người vui về cái gì?”

Lô Dĩ Ngôn mím môi hung hăng gật đầu: “Rất tốt, ta đã nói là khối thịt béo này nhất định là của ta rồi mà”

Ta đột nhiên cảm thấy thực vô lực, tội nghiệp kéo cánh tay hấn than thở: “Lô Dĩ Ngôn, ta đã cứu người, người không thể đối với ta như vậy, ta cũng không cần người báo ân, nhưng chí ít người cũng đừng có bỏ đá xuống giếng lấy ta ra làm trò cười chứ?”

Lô Dĩ Ngôn bỗng dưng nghiêm túc nắm tay ta: “Người cho là ta lấy người ra làm trò cười sao? Chung Mật Nhi, ta đây là đang báo ân a! Ta cảm thấy ân cứu mạng rất đáng giá, cho nên ta mới xem trọng người, cho nên không bằng ta lấy thân báo đáp!”

Ta nuốt nuốt nước miếng, âm thanh kia trong phòng tĩnh lặng nghe thật quỷ dị. Ông trời ơi, này không phải là sự thật, không phải là sự thật. . . .

“Chung Mật Nhi, mặc dù ta chậm một bước so với Cừ Cừ, người cũng suýt chút nữa gả cho người khác, nhưng ông trời vẫn có mắt, các người vẫn chia tay”

Ta kéo kéo vạt áo của hấn: “Lô Dĩ Ngôn, không cần náo loạn, người chậm hơn một năm so với Cừ Cừ. . . . Hơn nữa, cho dù chúng ta có chia tay cũng không phải ta sẽ đến với người, cũng không phải xếp theo thứ tự trước sau. Có gả, ta cũng phải gả cho Tả Khâu Ngạo!”. Nhìn thấy Lô Dĩ Ngôn chậm rãi nhăn mày lại, ta ngửa mặt lên trời kéo cái ghế ra ngoài viện nằm phơi nắng.

Xem ra gần đây hoa đào của ta đã nở, như thế nào mọi người đều tới tranh cướp muốn ta gả cho bọn hấn. . . . Quả nhiên, bộ dạng khuynh quốc khuynh thành của ta rất là tai họa nha. . . .

Hội đoạt bảo ở Tuyên Thành đã tiến đến hồi gay cấn, Ngưu trang cũng có vài vị hiệp khách tới, hiển nhiên người bệnh đập cửa Phấn Đại của ta để khám bệnh cũng khá nhiều. Bên ngoài hỗn loạn, ta bảo Tiểu Toàn ở y quán, còn ta chạy tới nhà trưởng thôn tránh nạn.

Cha Tam Ngưu tất nhiên là rất vui vẻ khi ta tới ở, mỗi ngày sau khi ăn cơm chiều xong, ta đều tới phòng nương Tam Ngưu bắt mạch cho bà, gần đây bụng của bà cũng dần dần lộ ra.

Ở Ngưu gia vài ngày ta phát hiện Đại Ngưu rất thích đọc sách, phòng của ta đối diện phòng hấn, mỗi ngày mở cửa sổ ra ta đều nhìn thấy hấn ở phía sau cây tường vi nghiêng đầu đọc sách. Vài lần hấn ngẩng đầu

nhìn thấy ta đều đỏ bừng cả mặt, rất nhanh chạy về phòng trốn, cái bộ dáng kia cực kỳ giống nai tơ trong rừng.

Lỗ Dĩ Ngôn lúc đầu cũng hay tới tìm ta, nhưng tình hình bên ngoài căng thẳng, cho nên hẳn không ở Ngưu Trang được mà chạy tới Tuyên Thành. Vì thế ngày qua ngày trôi qua thật an nhàn, chính là vẫn không có tin tức của Cừ Cừ.

Ngày hôm đó thời tiết sáng sủa dị thường, không khí có chút oi bức, ta ngồi trong phòng cầm cây quạt quạt liên tục, trong lòng cảm thấy có điều gì đó bất an. Vén bức rèm che nắng ra, vừa bước ra khỏi phòng liền nhìn thấy Tiểu Toàn chạy như điên tới. Nhất thời dự cảm bất an tràn ngập trong lòng ta.

Ta đỡ lấy Tiểu Toàn giúp hắn lấy lại hô hấp, sau đó liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Sư thúc đến đây!”

Ta sửng sốt, mặt mày hớn hớ: “Người nói là Tiểu Mai?”

Tiểu Toàn gật gật đầu: “Thế nhưng tình trạng của sư thúc không tốt, nàng bị thương rất nặng, bị người đưa tới trước cửa Phấn Đại liền ngất đi, ta sợ đứa con trong bụng của nàng gặp nguy hiểm rồi”

Nụ cười tươi trên mặt ta nháy mắt đông cứng, ta không kịp nói gì, cùng Tiểu Toàn chạy tới Phấn Đại. Dọc theo đường đi, ta không ngừng va chạm vào các hiệp khách, có người muốn nói chuyện cùng ta, có người muốn cản đường ta, tất cả đều bị ta gạt ra. Tiểu Mai và ta là tỷ muội. . .

Ta cố gắng chạy thật nhanh, không biết nàng có chuyện gì mà không quản ngại vết thương chạy tới Ngưu Trang tìm ta, chắc hẳn là có chuyện nghiêm trọng.

Trước cửa Phấn Đại chật ních người, Tiểu Toàn tách đám người mở ra một đường cho ta, sau đó dẫn ta tới phòng.

Nghênh đón ta là mùi máu, Tiểu Mai đang ôm bụng nằm trên giường nhìn chăm chăm ta đang bước tới. Y phục màu trắng bay phất phới theo gió, trên người nàng loang lổ vết máu, màu đỏ và trắng hòa quyện vào nhau trông thật đáng sợ.

Ta hít một ngụm khí lạnh, Tiểu Toàn bên cạnh đỡ ta bước tới, ta chạy hai bước liền quỳ sụp dưới xuống đỡ lấy nàng.

“Tiểu Mai, người đây là. . . có chuyện gì?”

“Chúng ta. . . bị. . . bị. . .” Tiểu Mai nói không được, từ trong miệng phun ra một ngụm máu. “Diệt tộc. . . này. . . cái này cho người. . .” Nàng run run hai tay, từ trong lòng ngực lấy ra một đồ vật đưa cho ta, nhưng được một nửa lại thả tay xuống, nhẫn ngọc kia tượng trưng cho tộc trưởng, quyền lực cao nhất trong tộc ta, rơi xuống mặt đất phát ra âm thanh giòn tan.

Tiểu Mai không thể sinh ra đứa con mà đã chết, chết trong lòng ta, chết không nhắm mắt.

21. Chương 21: Người Đáp Ứng Ta, Nếu Ta Chết Thì Người Hãy Buông Ta Người Dân Ngưu Trang, Rời Xa Cừ Cừ.

Edit: Rika

Bất tri bất giác mùa hè cứ trôi qua như thế, ánh mặt trời dần dần hiện lên. Người xưa nói đúng, cuối thu trời nắng rất gắt.

Ta tìm một huyệt động trong núi Thiên Lam, đem thi thể của Tiểu Mai đặt trong đó, ta cũng ở trong đó cùng nàng. Thời điểm Lô Dĩ Ngôn tìm thấy ta đã là buổi chiều của bốn ngày sau.

Hắn ngồi xổm bên cạnh ta đem đầu tóc rối của ta chỉnh lại gọn gàng, sau đó lại mang khăn tay ra lau mặt ta: “Mặt nhi, chúng ta trở về, được chứ?”

Ta đưa đôi mắt trống rỗng nhìn Tiểu Mai, nắm tay nàng ấy, lắc lắc đầu.

“Mật Nhi, người chết không thể sống lại, chúng ta chôn cất nàng ấy, để cho nàng ấy an nghỉ đi. . .”

“Không phải, chúng ta là người của Tiên tộc, chúng ta là bộ tộc được thần tiên chiếu cố, ta nhất định có biện pháp cứu sống nàng, ta không thể vứt bỏ nàng, ta không thể vứt bỏ nàng. . .”

“Chung Mật Nhi!” Lô Dĩ Ngôn đột nhiên nổi giận lắc lắc bả vai ta: “Người mau mau tỉnh lại đi, nàng ấy đã chết! Người tới mà nhìn, tới mà nhìn đi! Thân thể của nàng đã bắt đầu thối rửa! Người đến tột cùng là muốn tra tấn bản thân mình tới khi nào?”

Tiếng của hắn rất lớn, trong sơn động vang vọng lại âm thanh của hắn, làm màn nhĩ ta đau, trong đầu cứ lặp đi lặp lại một câu “Nàng ấy đã chết”. Ta quay đầu nhìn thấy thân thể của Tiểu Mai đã gần như nhận không ra, gió thổi tới, một mùi vị tanh tưởi hôi thối, ta dựa vào vách đá kịch liệt nôn mửa.

Lô Dĩ Ngôn đỡ lấy thân thể ta, một bên vỗ vỗ lưng ta để ta giảm bớt rồi nhẹ giọng nói: “Mật Nhi, sinh lão bệnh tử là quy luật của tự nhiên, người hãy bình tĩnh mà đối mặt”

Ta cúi đầu, đôi mắt rưng rưng nhìn chằm chằm Lô Dĩ Ngôn: “Ta nghĩ, ta nghĩ có lẽ còn có biện pháp, Lô Dĩ Ngôn, cả gia tộc ta đều bị giết sạch, Tiểu Mai là thân nhân cuối cùng của ta. . . Có lẽ, ta sẽ cố gắng một chút, ta sẽ cố gắng cứu nàng. . . Ta cuối cùng sẽ có biện pháp. . .” Đột nhiên ta nhìn chằm chằm Lô Dĩ Ngôn ngăn cả người, trong đầu của ta hiện lên một thân ảnh.

Ta cư nhiên đã quên còn có Chung Ngô Lê, nàng tuy rằng đã chuyển thế, nhưng nàng ta vẫn có thể lưu giữ được trí nhớ của nàng và Cừ Cừ, như vậy nhất định nàng sẽ nhớ rõ truyền thuyết cải tử hồi sinh của Chung Ngô tộc. Cho dù truyền thuyết kia không có thực đi chăng nữa, ta vẫn nguyện ý thử một lần.

Không chú ý tới hành động ngăn cản của Lô Dĩ Ngôn, ta chạy ra khỏi sơn động, hướng tới Dạ Viên mà chạy đi. Lúc chạy qua Phần Đại, ta nhìn thấy có một thân ảnh, nhưng ta cũng không dừng lại. Thẳng đến khi ta chạy tới cửa Dạ Viên thì nghe một trận tiếng đàn. Thanh âm này ta rất quen thuộc, vài lần ta nằm mơ thấy mà bình tĩnh

Ở Vương Trang, chính tiếng đàn này đã khống chế tinh thần của ta!

Suy nghĩ hỗn loạn trong đầu ta nháy mắt bỗng nhiên an tĩnh lại, thật giống như sự ồn ào náo nhiệt bỗng dừng bị một cái hộp chụp lại, im bật. Ta nắm chặt váy, chậm rãi bước vào Dạ Viên, quanh thân ta nổi lên một vòng kim quang, ở dưới trời chiều lờ lờ tỏa sáng, ta biết, đây là tiên chương của Cừ Cừ đang bảo hộ ta.

Bước qua hàng rêu xanh, xuyên qua một cái ao, xuyên qua một đài nghỉ chân, ta lặng yên nhìn chỗ yên lặng nhất trong viện, trong đình, một thân áo trắng như tuyết, mỉm cười, thiên kiều bá mị.

“Như thế nào lại là người?”

Nàng ta không nói gì, hơi vuốt vuốt cằm rồi sau đó tiếp tục đánh đàn. Gió nhẹ phất qua, một vài cánh hoa trên ngọn cây phiêu tán rớt xuống nhẹ nhàng dừng ở trên đầu vai của nàng ta, hòa cùng tuyệt thế dung nhan của nàng ta.

Lấy ngọc làm thân, lấy sợi tơ của trời làm dây, Cừ Cừ đã miêu tả đàn Phục Hy như vậy.

Ta đã từng tưởng tượng ra đàn Phục Hy rực rỡ sáng chói, hiện giờ nhìn thấy, quả nhiên là tuyệt mỹ, cùng với đôi bàn tay trắng nõn càng tăng thêm vẻ rực rỡ của cây đàn.

Khúc nhạc từ từ vang lên, cánh hoa bay đầy trời.

Một khúc kết thúc, rốt cục nàng ta ngẩng đầu lên nhìn ta: “Chung Ngô Mật, hẳn thể nhưng lại cấp tiên chương cho người”

Ta giận tím mặt xông vào chòi nghỉ mát, kéo vạt áo của nàng ta tức giận: “Vì cái gì lại là người? Chung Ngô Lê?”

Nàng ta nhẹ nhàng bĩu môi, gạt tay ta ra, trong nháy mắt, cảm giác đau đớn như kim châm, ta rút tay về, sắc mặt giận dữ đợi nàng ta trả lời.

“Vì cái gì không thể là ta?”

“Người vì sao lại muốn giết ta? Cho dù ta cùng Cừ Cử ở chung một chỗ, nhưng ta chính là hậu nhân của người, người vì sao lại muốn giết ta? Người vì sao lại làm liên lụy tới Đại Ngưu cùng Tiểu Toàn, bọn họ là những người vô tội. Người cũng từng là tộc trưởng của Chung Ngô tộc, vì sao, vì sao người lại làm thế?”

Chung Ngô Lê mím môi khẽ cười thành tiếng: “Ta nên nói gì mới tốt đây nhỉ?” Nàng ta quay đầu nhìn ta chăm chăm, thần tình khinh thường: “Người có nghĩ đến Cừ Cử sẽ thích một nữ nhân tràn ngập tâm cơ giống ta không?”

Ta sững sốt một chút, khó hiểu nhìn nàng ta chăm chăm, nàng ta đi một vòng quanh người ta, sau đó nhẹ nhàng ghé vào tai ta nói nhỏ: “Nói đơn giản một chút, người thật cho rằng ta là Chung Ngô Lê sao?”

Lời của nàng ta giống như một tiếng sét đánh ầm vào đầu ta, ta trừng lớn hai mắt, ngón tay chỉ vào mặt nàng ta nói không nên lời, nàng ta vui vẻ cười ha ha khoát tay sau đó ngồi xuống.

“Người không phải là A Lê! Người là ai?”

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là. . . Trong mắt Cừ Cử ta là ai” Nàng ta đưa tay cầm một chén trà lên khẽ thưởng thức.

“Chung Ngô Mật, chuyện tới giờ ta cũng không muốn giấu người, trên thực tế, người chân chính muốn giết người cũng không phải là ta. Nói trắng ra, ta bất quá cũng chỉ là tay sai, thay người ta làm việc mà thôi”

Ta bị lời nói của nàng ta làm cho khiếp sợ, quả nhiên ở sau đàn Phục Hy còn có người chủ mưu.

Cố gắng áp chế sự rối loạn trong lòng, ta chậm rãi mở miệng nói: “Ta từ nhỏ lớn lên ở Linh Dẫn cốc, đây là lần đầu tiên ta rời khỏi cốc, ở bên ngoài một năm rưỡi nay chưa từng làm chuyện gì có lỗi với các người, ta thật sự không biết từ khi nào đã đắc tội với các người, trừ phi. . . .” Trong đầu ta nhớ lại bộ dáng Tiểu Toàn nổi giận ngày ấy cùng với câu nói: “Trừ phi, trước ta, có người yêu Cừ Cử, mà ta lại cản đường của nàng”

A Lê mỉm cười cũng không phủ nhận hay xác nhận: “Chung Ngô Mật, đôi khi biết rõ chân tướng cũng không phải là chuyện tốt, ta khuyên người không cần suy nghĩ quá nhiều”. Nàng ta phỉ phỉ bụi đất dính trên y phục, ngón trở nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn. Ầm một tiếng, chỗ núi giả sau lưng nàng ta mở ra, bên trong là một không gian nhỏ với bốn vức tường treo đầy gia nhon, tựa như trường mâu (giáo, thương). Mà ở chính giữa, Đại Ngưu đang bị trói sợ hãi nhìn ta.

“Đại Ngưu!”

Ta nhanh chân chạy tới Đại Ngưu, nhưng vừa mới chạy hai bước liền bị A Lê ngăn cản.

“Người ngoan ngoãn đứng ở chỗ này cho ta, dám bước tới một bước ta liền khởi động cơ quan, bức tường sẽ từ từ khép lại, đâm xuyên vị nam tử này.

Ta loạn choạng thu hồi bước chân lại, ai oán nhìn chăm chăm A Lê: “Người muốn làm gì?”

A Lê nhạt nhẽo cười: “Rất đơn giản, mục đích của ta trước sau chỉ có một, là giết người. Nguyên bản ta thao túng đàn Phục Hy thì sẽ giết người dễ như trở bàn tay, thế nhưng không nghĩ tới Cừ Cử vì người, cư nhiên không tiếc bại lộ thân phận tiên nhân của mình, cấp cho người tiên chương, hiện giờ muốn giết người quả thật có chút phiền toái, phàm là người có sát ý với người liền không thể lại gần hay chạm vào người người, người ngay cả tự sát cũng không được, thế nhưng ”

Nàng ta nhẹ nhàng nhướn mày lên: “Ta thật ra nghĩ tới một ý kiến rất hay!” Nàng ta lấy ra từ trong lòng một vật, mười ngón tay nắm chặt đưa tới trước mặt ta, sau đó chậm rãi mở tay ra.

Một bình sứ tinh xảo lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay nàng ta.

Ta nhăn mặt, mũi hơi hít hít: Rượu độc?

“Mục đích của ta chính là muốn giết người, ta cũng không muốn lạm sát người vô tội, chỉ cần người uống thuốc này, ta đáp ứng người nhất định thả hần ra”

“Không thể!” Đại Ngưu vắn vẹo thân mình lớn tiếng hô, một ngọn giáo dài đâm vào người hần tạo ra một vết thương, máu chảy ra, nháy mắt nhiễm đỏ y phục của hần.

A Lê che miệng cười cười, ngón tay chậm rãi thu hồi lại. Nàng ta nghiêng đầu nhìn sâu vào mắt ta: “Chung Mật Nhân, thật sự ngươi không nhìn ra sao. Ngay cả một cái đầu gỗ cũng muốn bảo vệ ngươi, quả nhiên thật là ngu ngốc”. Nàng ta nhìn sự phẫn nộ trên mặt ta rồi bỗng nhiên bình tĩnh nói: “Chẳng lẽ ngươi thật sự không biết? Cả Ngưu trang ai ai cũng nhìn thấy, cũng chỉ có ngươi là không biết! Vậy mà hắn còn ngốc nghếch yêu thương ngươi?”

Đại Ngưu ngừng giãy dụa, huyết thái dương của ta giật giật, A Lê mỉm cười quỷ dị, cả Dạ Viên im lặng đến đáng sợ.

Đại Ngưu hần.. . .Hắn dĩ nhiên yêu ta?

“Mật Nhi, ngươi không cần nghe ả ta nói bậy, ngươi chỉ cần rời khỏi nơi này, khi Cừ tiên sinh trở về nhất định sẽ có biện pháp cứu ta, ngươi đi mau đi”

Ta đột nhiên bình tĩnh lại, liều mạng cười, nguyên lai lại là như vậy, cho nên hần mới chạy theo ta tới Dạ Viên, mới bị A Lê bắt được sao. Hần thông minh như vậy tại sao lại không biết, nàng ta sẽ không chờ Cừ Cừ trở về, tựa như Chung Ngô tộc của chúng ta bị giết, nếu chuyện của nàng ta không thành, trên đời này. . . sẽ không có cái tên Ngưu Trang tồn tại.

Ta vươn tay tới A Lê, nàng ta vui vẻ đặt bình sứ vào tay ta: “Ngươi yên tâm, tuy rằng là giả, nhưng trên danh nghĩa ta cũng là tổ tiên của ngươi, thứ ta đưa cho ngươi tuyệt đối là độc dược đẳng cấp nhất, bảo đảm ngươi sẽ không cảm thấy thống khổ”

Ta nhẹ nhàng cười: “Rượu độc”. Chắc chắn, nếu như Lô Dĩ Ngôn ở bên ngoài chắc chắn ta sẽ có người cứu trợ, nhưng nếu ăn vào, sẽ rất khó đoán.

“Ngươi đáp ứng ta, nếu ta chết thì ngươi sẽ buông ta cho người dân Ngưu Trang, rời xa Cừ Cừ”

A Lê nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu. Ta ngạo mạn mở cánh bình ra, sau đó chậm rãi đặt lên môi. Một luồng chưởng phong đánh úp lại, nháy mắt đánh rớt bình sứ trong tay ta.

“Lô Dĩ Ngôn?”

“Lô tiên sinh, ngươi mau dẫn Mật Nhi đi, nữ nhân này muốn giết nàng ấy”

Lô Dĩ Ngôn gật gật đầu, kéo tay ta chạy về hướng cửa. A Lê vài lần muốn ngăn cản nhưng đều bị Lô Dĩ Ngôn cản bức trở về. Ta giãy dụa nói: “Lô Dĩ Ngôn, ta không thể đi, ta không thể làm cho người dân Ngưu gia thôn bởi vì ta mà chôn cùng nhau. Ngươi buông ra”

Lô Dĩ Ngôn đột nhiên ôm thắt lưng ta, đem ta đặt trên đầu vai hần, thi triển khinh công nhảy lên: “Mật Nhi, mặc kệ ngươi nghĩ ta như thế nào, ta cũng không quản ai sẽ vì ngươi mà chôn cùng, ta chỉ biết yêu ngươi, ta muốn ngươi phải còn sống”

“Lô Dĩ Ngôn, ngươi hỗn đản! Ngươi buông ra” Ta dùng sức đấm đấm đầu vai hần, vài lần không có kết quả, ta ở đầu vai hần cố gắng quay đầu nhìn phía sau, A Lê đang thở hổn hển té gần bàn trà, sau đó ngẩng đầu nhìn ta, cười quỷ dị, ngón trỏ của nàng ta nhẹ nhàng đè xuống, oanh một tiếng, núi giả hợp lại. Ta mơ hồ nghe được tiếng thét thê lương cuối cùng của Đại Ngưu.

Trong nháy mắt, thiên hôn địa ám.

22. Chương 22: Không Thể Được Nàng Yêu Một Đời, Như Vậy Bị Nàng Hận Một Đời Cũng Tốt

Edit: Loli

Beta: Rika

Khi ta tỉnh dậy bên ngoài đã là đêm tối, ánh trăng ngoài cửa sổ nhẹ nhàng soi rọi ánh sáng nhu mì xuống mặt đất, xung quanh một mảnh yên tĩnh, ngọn nến còn dư trên bàn cháy phát ra tiếng kêu lách tách.

Ta ngửa mặt nằm trên giường, ván giường bên dưới có chút cứng rắn, làm cái lưng của ta sinh đau, ta nằm thẳng ngẩng nhìn chằm chằm màn che màu lam trên đầu, trong lúc mở mắt nhắm mắt nước mắt liền theo khóe mắt chảy xuống, từ cổ chảy thẳng vào trong áo ta.

Một bàn tay từ bên cạnh vươn tới, mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt, Lô Dĩ Ngôn cầm khăn nhỏ ở trên mặt ta nhẹ nhàng lau đi. Dưới ánh nến bất định, gương mặt hắc nửa sáng nửa tối.

“Mật Nhi, mau dậy ăn một chút gì đi.”

Ta cuộn tròn ngón tay.

Lô Dĩ Ngôn khẽ thở dài một cái, một tay bưng bát một tay ôm ta ngồi dậy. Hắc cúi đầu múc một muống cháo thổi nguội rồi sau đó đưa đến bên môi ta.

“Trông coi bên Tiểu Mai nhiều ngày như vậy, mới vừa rồi lại tiêu hao nhiều thể lực, dù sao cũng phải ăn vài thứ, người...”

“Ba!”

Ta đem khí lực toàn thân dồn vào bàn tay phải, vung mạnh cánh tay ở trên mặt Lô Dĩ Ngôn quăng một cái tát, bát cháo trong tay hắc nghiêng đi một chút, hơn nửa nước cháo nóng hổi liền đổ xuống chiếc chăn thêu hoa đang đắp trên người ta, một phần trong đó bắn vào tay trái của ta, bỏng rát.

“Người làm sao có thể coi như chưa có chuyện gì rồi kêu ta ăn thứ gì? Người như thế nào còn có thể cho rằng cái gì cũng chưa từng xảy ra? Lô Dĩ Ngôn, người hại chết Đại Ngưu!” Ta dường như phát điên ra sức đánh người, hướng vào hắc mà phần nộ la mắng, nước mắt như những giọt sương dường như mất đi tuyết lệ, từng giọt nện xuống mặt hắc.

Lô Dĩ Ngôn không lên tiếng, hắc đem cái bát đặt trên bàn tròn bên cạnh, đứng dậy cầm lên một chiếc khăn mặt trong thau, dùng sức vắt khô, sau đó kéo tay ta thật cẩn thận giúp ta lau đi chỗ cháo bắn trên tay. Ta dùng sức kéo lại nhưng làm thế nào hắc cũng không chịu buông tay.

“Lô Dĩ Ngôn, người là đao phủ! Là kẻ giết người, người cách ta xa một chút, ta ngại bắn!”

Ta kéo tay trái ra rồi vung lên uốn cho hắc một cái tát nữa, lại bị Lô Dĩ Ngôn nhanh tay giữ lại. Hắc ngẩng đầu, đôi mắt vẫn đỏ nhìn ta chằm chằm. “Chung Mật Nhi, người cứ như vậy liên hận ta sao?”

“Ta hận người, ta hận người, hận người chết đi được, không phải người Đại Ngưu sẽ không chết, Đại Ngưu hắc là một người tốt như vậy...” Ta khóc hô, nghẹn ngào, “Ta hận không thể đem tim người đào ra, xem xem nó có màu sắc như thế nào, người như thế nào có thể như vậy...”

Ngoài cửa, dần dần vang lên động tĩnh, có lẽ chỗ chúng ta trọ hắc là một khách điểm, bởi vì ban đêm yên tĩnh ở đây bị ta gây ra tiếng động lớn, rất nhanh ngoài cửa liền nghe thấy tiếng có người đi tới đập cửa phóng.

“Ầm ỹ cái gì, ồn ào như vậy có để cho người khác nghỉ ngơi nữa không ...”

Người kia còn chưa kịp nói xong, bởi vì Lô Dĩ Ngôn nhanh chóng rút ra nhuyễn kiếm bên hông ngay cả đầu còn không thêm quay lại phi qua. Toàn bộ thân kiếm cắm ngập trong ván cửa, chuôi kiếm mau vàng bởi vì chấn động lớn mà lắc lư, ngoài cửa, nường theo ánh nến mà mà trong phòng, ta thấy người tới lui về phía sau hai bước liền quay đầu chạy bán sống bán chết.

Ngoài lần đầu tiên trông thấy Lô Dĩ Ngôn hắc cả người bị thương ra, thì khi ở cùng chúng ta một đoạn thời gian ta chưa từng nhìn không ra bóng dáng nhân sĩ giang hồ trên người hắc. Hắc cùng Cừ Cừ có một điểm giống nhau, nho nhã giống như một gã thư sinh. Dáng vẻ rét lạnh thấu xương như tối nay của hắc, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lô Dĩ Ngôn lôi kéo tay đem ta từ trên giường túm lên, ta nhất thời không kịp đứng vững liền ngã nhào vào trong lòng hắc. Lô Dĩ Ngôn thô lỗ đỡ lấy thân thể của ta, sau đó từ trong lồng ngực lấy ra một cây chủy thủ nhét vào trong tay ta.

“Ta cho tới bây giờ đều không rêu rao ầm ĩ rằng mình là chính nhân quân tử. Tất cả những gì ta làm bất quá là muốn bảo hộ người chu toàn, chung Mật Nhi, ta không cần quan tâm người khác sống chết, thứ ta

muốn chỉ là người có thể sống, nếu như người thật sự hận ta tận xương như vậy, người hãy dùng thanh chủ thủ này khoét tim ta nhìn xem, người trái lại có thể nhìn xem một kẻ yêu người như vậy thì trái tim rốt cuộc có màu sắc gì !”

Hắn nói mỗi câu liền tiến về phía trước một bước, còn ta mỗi khi hắn tiến tới liền lui về sau một bước, rất nhanh ta bị ép tới bức tường, Lô Dĩ Ngôn lôi kéo tay của ta, đem chủ thủ trong tay ta nhắm ngay vị trí trái tim hắn.

“Người không hạ thủ được sao? Người không phải cho rằng là ta hại chết Đại Ngưu sao? Vậy người đến đây vì hắn báo thù đi! Nếu giết ta có thể tiêu tan mối hận trong lòng người, từ nay về sau liền có thể bình yên sống trên đời ta cũng cảm thấy đủ rồi, Chung Mật Nhi, không thể trở thành người một đời này người yêu nhất, như vậy hãy để ta trở thành người người hận nhất kiếp này đi!”

Hắn dùng sức lôi kéo tay ta hướng lồng ngực chính mình đâm xuyên qua, ta bắt đầu rút tay về phía sau, bên trong bị xé rách, thấy rõ ràng ngực Lô Dĩ Ngôn vẫn bị chủ thủ tạo ra một miệng vết thương, máu tươi rất nhanh liền theo miệng vết thương ồ ạt chảy ra. Ta cả kinh, chủ thủ trong tay liền rơi xuống sàn nhà.

Lô Dĩ Ngôn nhìn ta, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả.”Chung Mật Nhi, người không hạ thủ được... Người cứ nhiên không hạ thủ được, ta đây có phải hay không có thể cho rằng, ở trong lòng người ta còn giữ một vị trí nhỏ nhoi?”

Ta lẳng lặng nhìn máu tươi trước ngực hắn chảy ra môi run rẩy không nói thành lời. Đột nhiên Lô Dĩ Ngôn nắm lấy cằm ta rồi nghiêng thân tiến lại gần, hai phiến môi lạnh bạc gắt gao dính chặt lên bờ môi khô khốc của ta. Ta kinh hoàng nghĩ muốn đẩy hắn ra lại sợ đụng đến vết thương của hắn nên không dám dùng hết sức. Hơi thở trong lồng ngực nhanh chóng bị hút đi, ta nhắm mắt lại hung hăng hướng bờ môi hắn cắn xuống.

“Ngô...”

Lô Dĩ Ngôn ăn đau rất cục buông ta ra. Hắn lau khô môi rớm máu, dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn ta, hai gò má ta ửng hồng thở một hơi.

“Người chảy máu, ta trước hết giúp người băng bó.” Nói xong, ta xoay người ở một bên lấy từ trong túi thuốc ra ít thuốc cầm máu cùng mảnh vải sạch, lôi kéo Lô Dĩ Ngôn ngồi xuống giường. Lô Dĩ Ngôn không nói gì, tùy ý ta ở trước ngực hắn vẽ loạn .

Miệng vết thương không phải quá sâu, rắc thuốc lên liền ngừng máu, ta đem băng vải quấn bên hông của hắn, sau đó buộc một cái nút. Lô Dĩ Ngôn vươn tay đem ta kéo vào trong lồng ngực, nhẹ nhàng ôm ta, ta không có cự tuyệt.

“Mật Nhi, ta yêu nàng, nàng có biết hay không?”

Ta khe khẽ thở dài, vỗ vỗ lưng của hắn.”Lô Dĩ Ngôn, ta yêu Cừ Cừ người có biết hay không?”

Lô Dĩ Ngôn thân mình cứng đờ, hồi lâu không nói. Ta nhẹ nhàng giãy ra khỏi ôm ấp của hắn, nhìn vào mắt hắn, gần từng tiếng nói: “Ta yêu Cừ Cừ, vô luận chúng ta trong lúc đó có xảy ra chuyện gì đều không thay đổi. Lô Dĩ Ngôn, cô nương tốt trên đời ngàn ngàn vạn vạn, không phải chỉ có chung Mật Nhi, cuối cùng sẽ có một người cùng người yêu thương nhau.”

“Trong lòng người thật sự ngay cả một vị trí nhỏ cũng không chịu giữ lại cho ta sao?”

“Có thể, nhưng là chỉ có thể đặt ở vị trí bằng hữu trong lòng ta. Ta không chán ghét người, thậm chí thực thích người, nhưng là Lô Dĩ Ngôn, thích cùng yêu cuối cùng vẫn không giống nhau.”

Lô Dĩ Ngôn nhìn chằm chằm ta thật lâu sau, “Thích” một tiếng, hắn tựa đầu đi qua để lại cho ta một cái sườn mặt, sau đó cùng y nằm ở trên giường.

“Ta bị thương, hôm người ngủ trên mặt đất!” Dứt lời, liền thoải mái khép lại đôi mắt. Ta thấy hắn không có ý tứ lại tiếp tục nói chuyện, liền im lặng cuốn chăn dải xuống mặt đất. Trước khi tắt đèn, ta hỏi Lô Dĩ Ngôn, nếu ngày mai ta trở lại Ngưu gia thôn hắn có thể đi cùng ta không? Hắn không có trực tiếp trả lời, chính là dùng cổ họng hừ một tiếng. Ta nhẹ nhàng cười, thổi tắt ngọn nến.

Ngưu trang vẫn giống như bình thường, yên tĩnh hài hòa.

Khi ta cùng Lô Dĩ Ngôn vội vã trở về liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Ta ở trong Dạ Viên tìm kiếm long trời lở đất nhưng tuyệt nhiên không thấy thân ảnh A Lê . Liền ngay cả tòa núi giả giết chết Đại Ngưu kia ta cũng không ngửi thấy một giọt mùi máu tươi. Nàng ta đem nơi này thu thập không còn một mảnh.

Lô Dĩ Ngôn nhíu nhíu mày, một tay ôm kiếm, một bên vuốt cằm một bên nhẹ nhàng hỏi: “Nàng là loại thần tiên gì? Như thế nào có bản lĩnh thông thiên như vậy?”

Ta lắc lắc đầu xoay người ra khỏi Dạ Viên “Ta cũng không biết, nhưng là ta xác định nàng tuyệt đối không phải A Lê!”

Lô Dĩ Ngôn không hỏi vì sao chắc chắn như thế, hẳn chính là chạy chậm đuổi theo cước bộ của ta. “Vậy hiện tại làm cái gì bây giờ?”

Ta nhìn về phía đám mây trên bầu trời neho lại ánh mắt, hai tay giấu trong tay áo nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn ngọc màu tím kia.”Ta muốn đem Tiểu Mai hỏa táng, sau đó mang nàng về nhà.”

“Về sau thế nào?”

“Về sau...”

Ta khinh khinh cắn môi, đem nước mắt trực trào ra trong mắt mạnh mẽ bức trở về. Ta đã không còn người trong tộc, hiện tại giúp ta sống sót chính là báo thù, ta phải tìm ra kẻ thù của ta, ta phải báo thù cho ba trăm tám mươi mạng người trong tộc cùng Đại Ngưu!

Hôm nay ánh mặt trời không quá thiêu đốt, bầu trời phía sau núi vẫn sương mù lượn lờ. Ta cùng Lô Dĩ Ngôn ở trong núi vòng vo hồi lâu mới tìm được sơn động an trí tiểu Mai. Nhưng thời điểm khi ta bước vào sơn động liền chấn động.

Trên phiến đá đặt thi thể Tiểu Mai trống không. Tiểu Mai không thấy !

Ta kích động chạy qua, ở chung quanh tỉ mỉ tìm kiếm một vòng cũng không thấy bất kì dấu vết để lại. Ta cầm vạt áo Lô Dĩ Ngôn run run hỏi : “Người đâu? Tiểu Mai đâu?”

Lô Dĩ Ngôn vỗ vỗ lưng ta, sau đó quay đầu bắt đầu quan sát sơn động này, đột nhiên hắn nhìn chăm chú ở một chỗ trên tường đá, vội vàng chỉ cho ta xem.

Ở phía trên phiến đá đặt Tiểu Mai, một chỗ không dễ phát hiện lắm lộ rõ vết dao khắc sáng quắc trong mắt: ‘Người ta mang đi, muốn tìm đến sau núi’

Ta cùng Lô Dĩ Ngôn liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó nhanh chân hướng phía sau núi chạy tới.

Giữa hẻm đã qua, hoa đại bạt ngàn phía sau núi ở thời tiết dần dần chuyển lạnh cũng dần tàn lụi, dần dần khô bại. Nguyên bản triển núi bồng bồng sức sống hiện tại đã thấy được rải rác màu khô tàn.

Lô Dĩ Ngôn xuất thân là người luyện võ, trèo lên sườn núi này dễ như trở bàn tay, nhưng khi ta một hơi leo tới đỉnh núi thời điểm, ta đã trong tình trạng kiệt sức, liền đặt mông ngồi xuống thở hổn hển từng ngụm không khí. Ta giương mắt nhìn lên, cách đó không xa, A Lê áo trắng phiêu mím cười nhìn bộ dáng buồn cười của ta.

Ta dưới sự giúp đỡ của Lô Dĩ Ngôn cố gắng đứng lên, lắc người hướng phía A Lê đi tới.

“Ta tìm người không được vốn tưởng rằng người đã chạy trốn, không nghĩ người lại đi trộm xác Tiểu Mai, như vậy, ta lại càng không cho chấp nhận được người.”

A Lê mím cười cười.”Người muốn như thế nào? Giết ta? Người làm được sao?”

Ta nhẹ nhàng lắc đầu, đem Lô Dĩ Ngôn đẩy ra khỏi người.

“Ta yêu Cừ Cừ, người lại ở ngay đại hôn của ta cướp hắn đi, ta cùng Đại Ngưu Tiểu Mai tình như người nhà, nhưng mà người bị người giết, một cái sau khi chết còn không được yên, thù lớn như thế, mặc dù ta giết không được người, ít nhất ta có thể làm cho người cùng ta đồng quy vu tận!” Dứt lời, ta đột nhiên hướng

phía trước nhanh chóng chạy tới. Ta đã sớm chú ý thấy phía sau nàng là vách núi đen, có lẽ ta ôm nàng từ nơi này nhảy xuống, ta liền có thể cho Đại Ngưu một cái công đạo, nghĩ đến đây, khoe miệng ta liền nhẹ nhàng câu lên.

A Lê nhìn bộ dạng liều lĩnh của ta liền hoảng sợ kêu lên, ta nghĩ, nàng chưa bao giờ ngờ tới ta sẽ cùng nàng đồng quy vu tận... (cùng chết)

Trong nháy mắt khi ta sắp đụng tới A Lê, một đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống nháy mắt đem ta đánh trở mình, ta bay lên trời thẳng tới khi đụng phải một thân cây trắng kiện mới có thể dừng lại, sau lưng sinh đau, máu trong ngực cuộn cuộn phun ra, ta nỗ lực chống thân mình ngẩng đầu lên, trong nháy mắt nhìn thấy người vừa đến, ta cư nhiên không thể kiềm chế nở nụ cười...

23. Chương 23: “người Nói, Hẳn Sẽ Cứu Ai?”

Edit: Loli

Beta: Rika

Trong nháy mắt khi ta sắp đụng tới A Lê, một đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống nháy mắt đem ta đánh trở mình, ta bay lên trời thẳng tới khi đụng phải một thân cây trắng kiện mới có thể dừng lại, sau lưng sinh đau, máu trong ngực cuộn cuộn phun ra, ta nỗ lực chống thân mình ngẩng đầu lên, trong nháy mắt nhìn thấy người vừa đến, ta cư nhiên không thể kiềm chế nở nụ cười...

Lô Di Ngôn thần sắc khẩn trương chạy đến bên cạnh giúp đỡ ta ngồi dậy, cánh tay nâng lên đem vết máu bên miệng ta lau đi. Sau đó hắt đứng dậy chậm rãi rút ra nhuyễn kiếm bên hông.

“Người cứ đối xử với nàng như thế? Cừ Cừ, ta nhớ rõ ta đã nói rồi, người phải bảo vệ nàng cho tốt, một ngày nào đó ta sẽ trở về.”

Cừ Cừ khoanh tay đón gió mà đứng, hắt liếc mắt nhìn Lô Di Ngôn một cái, sau đó đem tầm mắt chậm rãi chuyển đến trên người ta, ta mơ hồ nhìn thấy trong mắt hắt chứa vài phần thương tiếc, nhưng rất nhanh liền xoay người, cả thể xác và tinh thần đều đau lòng hỏi A Lê: “Có bị thương chỗ nào không?”

A Lê vụng trộm liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó sợ sệt núp phía sau Cừ Cừ, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lô Di Ngôn nhìn thấy bộ dạng của hai người họ như vậy thì nổi trận lôi đình, giờ kiếm muốn tiến lên phía trước. Nhưng mà, hắt mới vừa mới bước hai bước liền bị ta kéo tay áo. Ta nhìn hắt thần sắc hoang mang, hơi hơi lắc đầu.

Phía chân trời dần bị những đám mây làm mất đi ánh sáng, độ ẩm xung quanh lập tức giảm xuống. Sắc trời đen tối, rất nhanh liền đổ xuống hạt mưa, đánh vào trong đất làm tản mát ra hương vị rất nặng.

Ta hướng về phía Cừ Cừ gian nan bước ra hai bước, sau đó yên lặng nhìn chăm chú vào hắt.

“Chàng không tin ta?”

Cừ Cừ đưa lưng về phía ta, áo trắng dưới sự cọ rửa của nước mưa rất nhanh liền dán chặt vào người, phác họa thân hình trắng kiện của hắt. “Nàng muốn ta tin tưởng cái gì? Là nàng nhất thời trượt chân mới mang A Lê đánh về phía hạ nhai?” (Hạ nhai: vực sâu)

“Ta chưa bao giờ nghĩ qua như vậy, ta cũng không nghĩ muốn phủ nhận, ta thật sự là muốn giết nàng.”

Thân hình Cừ Cừ cứng đờ, tiếp theo liền cau mày xoay người tức giận nhìn ta, khiếp sợ ở giữa khuôn mặt đó không cần nói cũng biết. Ta nghĩ, hắt chưa bao giờ nghĩ tới ta sẽ dễ dàng thừa nhận tội danh này.

Mưa càng lúc càng dày, xiêm y bị ướt đẫm, lạnh lạnh dán vào trên người phát ra hơi lạnh thấu xương. Ta lau nước mưa trên mặt, đem giọt nước mưa trên tóc tách ra, về mặt khẩn trương nhìn Cừ Cừ. “Chàng cũng không hỏi qua một chút ta là vì sao muốn giết nàng?”

Nguyên bản khuôn mặt bị phần nộ xé rách của Cừ Cừ đột nhiên bình tĩnh lại, khoe miệng hắt hiện lên một nụ cười xấu xa, cực kỳ giống dáng vẻ đặc ý của hắt khi chúng ta còn ở Phần Đại. “Bất luận là nguyên nhân gì nàng cũng không được đối với nàng ấy như vậy. Chung Ngộ Mật, ta nói rồi, ta yêu nàng, nhưng nàng lại

thủy chung không có hiểu được, nếu không có A Lê, cả đời này nàng chỉ sợ cũng không có cơ hội gặp ta, nàng từ ta có được tình yêu này, một chút lại một chút đều là từ chỗ A Lê đoạt đi.”

Khẩn thiết chờ đợi của ta trong nháy mắt đông cứng lại trên mặt, tiếp theo kinh qua yết hầu, xuyên thấu qua lồng ngực đánh thẳng vào trong ngũ tạng. Xung quanh lạnh băng như vậy, ta ở giữa lạnh lẽo bao quanh mà nghe được âm thanh tan nát cõi lòng. Nguyên lai, ta cùng hắn là từ nơi nào đó có được, tình yêu hèn mọn như thế đúng là dựa vào người mất tích. Đó là không phải là thật sự đúng với câu nói kia của A Lê sao, Cừ Cừ sở dĩ lựa chọn ở cùng một chỗ với ta là vì trên người ta có bóng dáng của A Lê? Hay là nói, chính là bởi vì hắn biết được ta chính là hậu duệ của nữ nhân hắn từng thương nhớ?

Cổ tay căng thẳng, Lô Dĩ Ngôn đột nhiên cầm tay ta kéo đi, kéo ta đi tới trước mặt Cừ Cừ.

“Người cẩn thận nhìn xem, đây là cái gì?” Hắn đem nhẫn ngọc của ta giơ trước mặt Cừ Cừ. “Mật nhi nàng đã không còn người trong tộc, nàng toàn tâm toàn ý ngóng trông người trở về, đợi được chính là câu nói đã thương lòng người như vậy của người sao?”

Ánh mắt Cừ cừ tối sầm lại, sau đó quay đầu đi chỗ khác không chịu tiếp tục nhìn ta. “Diệt tộc Chung Ngô Mật, người chẳng lẽ không từng nghĩ qua, từng làm tộc trưởng, A Lê so với nàng sẽ càng khổ sở hơn sao?”

A Lê cúi đầu co rúm lại run lên, ta không biết nàng là bởi vì rét lạnh hay vẫn là không thể không ở trước mặt Cừ Cừ rơi hai giọt nước mắt tượng trưng.

“Cừ Cừ, người thật sự là không thể nói đạo lý! Nếu là ta nói nữ tử thuần khiết trong lòng người vì muốn bức tử Mật Nhi mà giết chết Đại Ngưu người tự nhiên sẽ không tin đi?”

Cừ cừ nhìn chằm chằm Lô Dĩ Ngôn, u ám cắn răng nói. “Ta vì Mật Nhi thiết lập tiên chương, A Lê muốn thương tổn nàng nói dễ hơn làm? Lô Dĩ Ngôn, người tới từ Lôi Khả dĩ nhiên đối với tác dụng của tiên chương biết rõ ràng đi.”

Lô Dĩ Ngôn không có dự đoán được Cừ Cừ sẽ quyết tuyệt như thế, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì. Thật lâu sau hắn chậm rãi giơ thẳng kiếm hướng về phía ngực Cừ Cừ. “Đã như vậy, người liền thả tự do cho Mật Nhi đi.”

Ta ngẩng đầu nhìn cừ cừ, hắn lại đem tầm mắt mơ hồ nhìn về phương xa. Mưa phùn như lớp màn mỏng, mà thanh âm của hắn cũng dần dần trở nên mờ ảo. “Ta chưa bao giờ ép buộc nàng ở lại, nếu nàng nguyện ý, tự nhiên có thể rời đi.”

Ta hít mắt không thể tin được những lời vừa từ miệng hắn nói ra.

“Ở trong lòng của chàng, ta liền có thể có cũng có thể không như vậy sao?” Ta lạnh đến run rẩy, răng nanh nhin không được va chạm vào nhau phát ra tiếng vang nhỏ. Cừ Cừ cầm tay A Lê, sau đó cười quay đầu.

“Ít nhất hiện tại cùng trước kia không phải vậy, nha đầu, ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới nàng sẽ ghen tị như vậy, ta cũng không nghĩ tới nàng sẽ độc ác như thế. Ta đã từng hiểu lầm A Lê giết chết Cẩm Khương, hại nàng canh giữ ở Hoàng Tuyền suốt ba trăm năm chịu cảnh bão cát cắt vào đến cốt tủy, hiện giờ, ta sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào thương tổn đến nàng ấy. Bất luận kẻ nào này, dĩ nhiên bao gồm cả nàng.”

Lô Dĩ Ngôn nắm chặt kiếm trong tay, ta lại nắm chặt tay hắn. Cừ Cừ là thần tiên, Lô Dĩ Ngôn chỉ là một phạm nhân làm sao chịu nổi?

“Kia, nếu ta nói, hôm nay bất luận thế nào ta cũng phải giết nàng? Chàng sẽ giết ta sao?”

Cừ Cừ hít mắt lộ ra hơi thở nguy hiểm. “Ta là tiên nhân không thể giết người, nhưng là ta sẽ đem nàng phong ấn vào kính Côn Lôn.”

Cả người chấn động, ta kinh ngạc nhìn chằm chằm Cừ Cừ, sau đó chậm rãi nhắm lại hai mắt. Trên mặt ẩm ướt một mảng, ta không biết này là mưa, hay là lệ, hương vị gần như vậy, khó có thể tách rời như thế.

Chuyện tình A Lê bị phong ấn nhập kính Côn Lôn ta ít ít nhiều nhiều có nghe đến, cái loại cô tịch khổ sở suốt mấy trăm năm hiện giờ lại muốn rơi xuống trên người của ta sao? Ta đột nhiên nhớ tới câu nói đêm

qua Lô Dĩ Ngôn nói : “Không thể trở thành người một đời này người yêu nhất, như vậy hãy để ta trở thành người người hận nhất kiếp này đi”, hiện giờ nghĩ đến, lời này đặt ở trên người ta cùng Cừ Cử cũng vô cùng thích hợp đi.

Ta chậm rãi mở mắt, nhìn A Lê tránh ở phía sau Cừ Cử ánh mắt sáng ngời, nàng cho dù bị ướt cũng vẫn xinh đẹp như vậy, ta cùng nàng khoảng cách không phải chỉ một chút.

“Vô luận chàng có tin hay không, ta đem sự thật nói cho chàng biết, nàng muốn giết ta, thậm chí vì bức ta không tiếc giết chết Đại Ngưu, Phục Hy cầm ở trong tay nàng, hơn nữa thi thể Tiểu Mai cũng bị nàng cướp đi. Hôm nay, cho dù chàng phong ấn ta vào Côn Lôn kính, ta cũng muốn dùng hết khả năng ta có để giết nàng.”

Trong ánh mắt Cừ Cử nháy mắt hiện lên tia không xác định, tiếp đó ngửa mặt lên trời xả ra một tràng cười dài.”Lời nói của nàng, ta một chữ cũng không tin tưởng!”

Ta rũ đầu xuống khẽ nhếch môi, sau đó về phía trước tiến hai bước, đến gần Cừ Cử, nhẹ nhàng vòng ôm lưng áo hắn. Ta vươn cái mũi dùng sức ngửi vào hương vị cô đơn nhàn nhạt trên người hắn. Cừ Cử thân mình nguyên bản cứng ngắc dần dần thả lỏng xuống. Ta ghé vào trong lồng ngực hắn, kéo ra một nụ cười hắn không thể nhìn thấy.

“Chàng có biết ta suy nghĩ cái gì không?” Ta hít mũi khụt khịt ở trong lòng hắn, ngực cọ cọ.”Ta nghĩ, nếu ta lúc trước không có cầu khẩn gia gia cho xuất cốc thì tốt biết bao nhiêu, như vậy Tiểu Mai liền không phải chết tha hương, kết quả là ngay cả xác cũng bị người làm cho rơi xuống chỗ nào không rõ, ta cũng có thể cùng tộc nhân của mình chung hoạn nạn, mặc dù chết cũng cùng người thân thuộc ở cùng một chỗ. Nếu ta không xuất cốc, ta liền sẽ không gặp chàng, sẽ không biết yêu một người sẽ có nhiều sung sướng, lại càng không cần giống như hôm nay bị chàng một đao cắt nát trái tim.”

Ta khe khẽ thở dài nhìn cảnh núi đẹp đẽ phía trước, trong thanh âm lộ ra nhàn nhạt thương cảm.”Cừ Cử, ta vốn vẫn cho rằng ta cùng nàng có thể cùng liều mạng, ta nghĩ, mặc dù chàng không có yêu ta sâu như thế, nhưng ít ra chàng có thể tin tưởng ta, có thể bảo hộ ta, chính là ta thủy chung đã quên một chuyện, một năm cùng ba trăm năm vẫn luôn là khác biệt, ở trong ba trăm năm không có ta đó, các người trải qua hết thấy ta đều không thể tưởng tượng cùng cảm nhận. Ta cho dù làm tốt đến mấy, ba trăm năm tiếc nuối cùng chỗ trống đó chung quy là không có cách nào bù đắp được.”

Ta ngẩng đầu nhìn vào mặt Cừ Cử, hắn cũng đang dùng một loại ánh mắt kì quái nhìn chằm chằm vào ta, ta nghĩ ở trong lòng hắn cuối cùng cũng lấy không được biện pháp để có thể tin tưởng ta.

“Cừ Cử, cho dù có thể được một người yêu thương cả đời thật tốt, nhưng nếu không thể, có thể được một người hận một đời cũng tốt, đạo lý này chàng biết không?”

Trên không trung đánh qua một trận tia chớp, đem cảnh tượng mênh mông trong thiên địa nháy mắt chiếu sáng, ta nương theo ánh sáng cuối cùng này liếc mắt nhìn Cừ Cử một cái, ở thời điểm mọi người còn chưa kịp phản ứng đánh về phía A Lê, theo hạt mưa đầy trời cùng nhau rơi xuống, bay xuống vách núi bên dưới một mảnh giàu có và đông đúc đất đai.

Gió hung hăng đánh vào mặt ta, A Lê hoảng sợ nhìn chằm chằm mặt ta gần trong gang tấc, thật lâu sau, phát ra một tiếng kêu to thê lương. Sau đó, nàng hướng tới ta lộ ra một nụ cười quỷ dị. Ta quay đầu đi, đỉnh núi, Cừ Cử cùng Lô Dĩ Ngôn không chút do dự cùng nhau nhảy xuống.

“Chung Ngô Mật , người nói, hắn sẽ cứu ai?”

Ta nao nao, vấn đề này ta không nghĩ qua. Hắn vì nàng tuyên bố phải phong ấn ta, như vậy, ta cùng nàng, hắn sẽ cứu ai?

A Lê nhẹ tay giơ lên khẽ chạm đến bàn tay ta quấn ở bên eo nàng, một trận đau đớn truyền đến, tay của ta run lên không khỏi thả lỏng lực đạo. A Lê ở trước ngực ta dùng sức đánh một chưởng, chúng ta tựa như hai mũi tên nhọn, nương lực đạo cấp tốc hướng hai bên sườn núi tách rời. Khoảng cách giữa chúng ta rất nhanh liền bị kéo xa ra, Cừ Cử chỉ có thể cứu một người, còn lại một người dĩ nhiên sẽ phải cùng Lô Dĩ Ngôn rơi xuống đáy vực.

Thân hình Cừ Cử ở giữa không trung dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng hướng về phía A Lê.

Ta yên lặng nhắm lại hai mắt, cảm thụ được Lô Dĩ Ngôn gắt gao đem ta ôm vào trong lồng ngực.

Ta nghĩ, có lẽ đây là kết quả tốt nhất . Đối với ta, với Cừ Cừ, cũng cả với Lô Dĩ Ngôn.

Chỉ là đáng tiếc, mạng mà ta nợ Đại Ngưu kiếp này vô lực hoàn lại .

24. Chương 24: Ta Chỉ Có Thể Bù Đắp Cho Hắn, Chỉ Có Thể Như Thế

Edit: Rika

Mùa đông, Tần Tương thành mênh mông một mảnh tuyết trắng.

Ta nằm trong phòng ấm áp trợn tròn mắt nhìn tua cờ trên cao, đưa tay dựa vào cửa sổ. Một hồi lâu, cánh tay tê lên, vì thế ta miễn cưỡng đứng lên.

Ngoài phòng, bông tuyết bay lả tả, ta ôm lò sưởi Khuynh Thành chuẩn bị cho ta ở bên giường, ta kéo giấy nhảy lên nhuyển tháp bên cửa sổ, sau đó đưa tay đẩy cửa sổ ra.

Những bông tuyết lạnh lẽo bị gió bắc thổi vào, mềm mại dán vào áo ta. Những bông tuyết này thật lớn, tuyết rơi nhiều, sang năm sẽ được mùa, nghĩ đến đây ắt hẳn nhà nhà có thể thu hoạch tốt.

Cửa “chi nha” một tiếng bị đẩy ra, sau đó rất nhanh bị đóng lại, mặc dù rất nhanh nhưng ta vẫn cảm thấy một luồng gió lạnh thổi vào. Ta quay đầu nhìn nữ tử một thân áo trắng trước mặt, đang cầm cái chén bước tới, không vui không buồn.

Ta đến Lôi Khả đã ba tháng, vẫn là nàng ấy hầu hạ ta. Nàng ta chẳng phân biệt mùa gì cả, chỉ mặc một thân xiêm y màu trắng, tại mùa tuyết rơi lạnh lẽo này càng làm cho nàng ta trở nên trong trẻo lạnh lùng. Không có gì ngoài lần đầu tiên ta gặp nàng vượt mặt nàng hồi tên, nàng nói nàng tên Khuynh Thành, ngoài ra nàng rất ít chủ động trò chuyện cùng ta.

Trong phòng rất nhanh liền sáng lên, nàng ấy mang tới cho ta một ly trà xanh, sau đó đi tới đóng cửa sổ lại. Ta lười kéo cánh tay nàng nhìn mặt nàng mũi nàng ni: “Khuynh Thành , để ta ngắm tuyết một tý”

Khuynh Thành có đôi mắt rất đẹp, trông mắt màu tím, giờ phút này nàng đang dùng đôi mắt tím ấy nhìn ta chằm chằm rồi lắc lắc đầu.

“Cô nương thân hình mới tốt lên tí, không chịu được gió lạnh, nhị công tử bảo ta chiếu cố cô nương, cô nương đừng làm ta khó xử”

Ta dùng ánh mắt vô tội cầu xin, cuối cùng cũng thỏa hiệp buông tay áo nàng ra. Khuynh Thành nhanh chóng đóng cửa sổ lại, xoay người lấy chăn bọc ta lại. Ta nhìn nàng bận rộn làm một hồi, tuổi của nàng không có lớn hơn ta bao nhiêu, nhưng tính cách lại lạnh nhạt đến thế, ta nghĩ sau lưng nàng nhất định có chuyện xưa.

Trong phòng một mảnh im lặng, đột nhiên có người ở phía dưới lầu gọi tên Khuynh Thành. Khuynh Thành nâng vạt áo chạy ra ngoài, một lát sau liền mang một thân lạnh lẽo trở về phòng, ta đưa mắt nhìn trong tay nàng mang theo hai bao đồ vật này nọ, mỗi mấp máy như muốn nói gì đó.

Khuynh Thành nhìn ta, sau đó đem đồ vật đặt lên trên bàn cẩn thận mở ra: “Cô nương, nhị công tử kêu ta mang tới cho tiểu thư quả mơ, hiện tại cô nương có muốn ăn không?”

Ta xoay người. . .đưa lưng về phía Khuynh Thành không nói gì, Khuynh Thành trầm mặc thật lâu, sau lưng ta liền nghe được tiếng động. Lô Dĩ Ngôn biết ta thích ăn quả mơ, cho nên sai người mang đến tặng ta, ta cũng không hẳn cảm kích, vì thế Khuynh Thành liền đem quả mơ bỏ vào trong bao cất đi, dần dần góp thành một thùng lớn.

Ta mê man thiếp đi trên nhuyển tháp, ấm ló trong tay dần trở nên lạnh hơn, đột nhiên ta cảm thấy được trên người có chút khác thường, mở choàng mắt ra liền nhìn thấy Khuynh Thành đang đắp chăn cho ta, to ngây ngốc nở nụ cười, gãi gãi đầu.

“Thật là nhảm chán, không nghĩ nằm một tí lại ngủ”. Ta giương mắt nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, đen giống như vẩy mực, thậm chí nghĩ hẳn là đã đến canh ba. Ta khoát tay bảo Khuynh Thành đi ngủ, không nghĩ

tới nàng lại cúi đầu ngồi xuống bên cạnh ta. Ta nhìn thần sắc của nàng liền biết nàng khẳng định có lời muốn nói, cho nên ta đưa mắt nhìn vào mắt nàng ấy một hồi lâu, rốt cục nàng ta cũng mở miệng.

“Cô nương là người tốt”

Ta sửng sốt, tiện đà nhin không được mà cười ra tiếng. Ta cho tới bây giờ đều biết, ta là một người tốt.

Nàng ngẩng đầu nhìn ta, ánh nèn chiếu vào da mặt nàng làm cho ta nhin không được mà cảm thán tạo hóa thật thật kỳ.

“Ta ở Lôi Khả hai năm, chưa từng có cô nương nào đứng ra bênh vực kẻ yếu như cô nương cả”

Ta vuốt cằm nghĩ một chút , tiện đà thoải mái gật đầu, nàng ta vẫn còn nhớ cảm tình lúc đầu ta mới tới Lôi Khả, giải vây giúp nàng một chuyện.

Khi đó, ta và Lô Dĩ Ngôn cùng nhau rơi xuống vách núi, nửa đường bị mắc vào một nhánh cây, lúc này mới kéo được về một cái mạng, sau đó Lô Dĩ Ngôn mang ta một thân hấp hối trở về Lôi Khả, trị liệu cho ta, ta rốt cục mới tỉnh lại. Lúc ta tỉnh lại, Lô Dĩ Ngôn muốn ta chọn một vài người đến hầu hạ, ta lúc đó liền nhìn thấy tổng quản Lôi Khả đang khi dễ Khuynh Thành.

Lúc ấy ta cảm thấy nàng thực đáng thương, ánh mắt không tránh né, cũng không nói lời cầu xin, chỉ cảm thấy cô nương này thú vị liền chọn nàng ta, không nghĩ tới hành động đó của ta lại được nàng ghi tạc sâu trong lòng như vậy.

Khuynh Thành đưa tay dịch dịch góc chăn cho ta, lại nhú mày nhìn bắc đèn, lúc này mới không chút hoang mang nói tiếp.

“Cô nương tội gì phải làm khó nhệ công tử?”

Tầm mắt của ta đột nhiên dừng lại, nguyên bản biểu tình đang thoải mái trong nháy mắt lạnh đi: “Lô Dĩ Ngôn bảo ngươi tới đảm đương thuyết khách?”

Khuynh Thành quay đầu nhìn ta chằm chằm rồi chậm rãi lắc đầu: “Không ai bảo ta đến cả, chính là nhìn thấy cô nương sống quá mệt mỏi mà thôi”

Ta nghiêng người, ánh mắt nhìn chằm chằm ánh nèn trên bàn, chỉ cảm thấy ánh mắt khô khốc. Một người nếu trên lưng đeo nhiều tội danh phản bội, có nhiều kẻ thù, như thế nào mà sống thoải mái cho được?

“Khuynh Thành. . . .ngươi có người nhà không?”

Khuynh Thành sửng sốt, sau đó yên lặng đứng lên. Nàng mang tới cho ta một chậu nước ấm, lại nhúng khăn mặt đưa tới cho ta: “Khuynh Thành, từ nhỏ đã là cô nhi, cho nên không có người nhà”

Lòng khe run lên, nói như vậy nghe thế nào cũng thật quen thuộc? Ta lắc lắc đầu, đề cái trán đưa tay cầm khăn mặt nóng ấm úp lên mặt, thẳng đến khi nó lạnh mới bỏ ra.

“Không còn sớm nữa, Khuynh Thành ngươi đi ngủ đi”

Khuynh Thành nghĩ chút rồi gật đầu, cúi người bưng chậu nước ra ngoài.

Ta ngửa mặt nằm, nắm thật chặt chân trên người. Giờ phút này trong phòng yên tĩnh, trong đầu ta lúc này tràn ngập những lời nói lúc nãy của Khuynh Thành, ta làm Lô Dĩ Ngôn khó xử? Trên đời này trừ bỏ chính mình ra sẽ không có ai biết, ta đối với Lô Dĩ Ngôn, đối với Lôi khả có giấu một bí mật.

Ba tháng trước, lúc từ đỉnh núi rơi xuống, mặc dù may mắn sống sót, nhưng tâm của ta giống như bị xé rách, tất cả hết thảy tựa hồ to không còn ý muốn sống nữa, Lô Dĩ Ngôn không ăn không uống bên cạnh ta ba ngày, cuối cùng bất đắc dĩ đem một bí mật của Lôi Khả nói cho ta. Hắn nói, kỳ thật Chung Ngô tộc có một người không chết, lúc đó ta rốt cục mới biết được toàn bộ quá trình Chung Ngô tộc bị diệt.

Người gây ra họa này chính là Lôi Khả.

Quân thượng của Lôi Khả không biết từ đâu biết được Chung Ngô tộc có thể luyện chế ra được thuốc trường sinh bất lão, vì thế liền dẫn một đội quân tới tấn công Linh Dẫn cốc, kết giới mỏng manh của Linh Dẫn cốc

không chịu nổi một kích của hắn. Tộc nhân trốn chạy mọi nơi, bị bắt rồi giết, còn thừa lại một bộ phận nhỏ bị bắt đến cửa thông, bắt đả đả nhảy xuống sông Trường Sinh.

Sông Trường Sinh, truyền thuyết nói rằng chảy về phía Phong Đô, hội tụ theo hướng con đường xuống Minh giới, dòng nước chảy xiết, phàm là người nhảy vào, không có ai sống sót.

Lôi Khả không thu hoạch được gì, tức giận sai quân đem đốt sạch cốc.

Một Linh Dẫn cốc bốn mùa tươi tốt trong lúc đó cháy thành một mảnh rộng lớn. Ngay tại lúc bọn họ chuẩn bị rời đi, bọn họ phát hiện ông nội đang hấp hối trong Thỏ Ngọc cư. Quân thượng Lôi Khả nhìn thấy quyền trượng của ông nội rất cực hiểu được. Vì thế liền bắt người duy nhất còn sống là ông nội ta mang về Lôi Khả.

Thời điểm nghe được, đáy lòng ta nửa vui vẻ nửa buồn. Ông nội ta may mắn còn sống, nhưng buồn là làm thế nào có thể lên vào Lôi Khả được. Nếu để cho người ngoài biết được ta là Thiếu chủ của Chung Ngô tộc, chứ nói đến việc cứu ông nội, chỉ sợ muốn bảo vệ mình an toàn cũng không được, vì thế ta liền giả vờ làm một bộ mặt vô ưu vô lo, nói là bị mất trí.

Không buồn không vui, quên hết tất cả mọi chuyện thì tất nhiên sẽ không lo. Ta duy nhất chỉ nhớ rõ một chuyện đó chính là ta muốn giết một nữ tử tên A Lê, còn lại ta quên hết.

Lô Dĩ Ngôn cho ta thân phận mới rồi mang ta về Lôi Khả. Hắn nói với mọi người ta tên là Cô Nhược Tuyết, là vị hôn thê của hắn. Nhưng ta lại đối với bọn họ lại cất chứa bí mật.

Chung Ngô tộc là đất hoa, ng tiên tộc, kỹ thuật chế thuốc thiên hạ vô song, ta có thể luyện ra thuốc mất trí, thế nhưng ta không thể trộm được các dược liệu, vậy nên ta đành lừa hắn mang ta về Lôi Khả.

Ta chung quy cũng không hận Lô Dĩ Ngôn, tuy rằng hắn cũng góp phần diệt tộc ta, hắn là địch nhân của ta, nhưng mỗi khi hận ý bốc lên, thì ta lại nhớ tới hình ảnh hắn không chút do dự liều mình nhảy xuống vách núi đen, khi đó hắn cũng không biết mạng chúng ta lớn cỡ nào, hắn chỉ một lòng hi vọng dù có chết cũng phải đuổi theo ta.

Ta đưa tay đặt lên song cửa, tựa đầu vào. Bên ngoài bóng đêm dày đặc, tuyết rơi thật dày, ta hí hóp mắt chợt nhìn thấy màu sắc quần áo quen thuộc của Lô Dĩ Ngôn đang ngửa đầu nhìn mái nhà nơi ta đang ở. Ta không biết hắn đứng đã bao lâu, chắc có lẽ lúc chưa đốt đen, có lẽ là lúc hắn sai người tặng quả mơ cho ta, trời tuyết bay lả tả, phủ lên người hắn như một người tuyết.

Ta đưa tay đóng cửa sổ lại, cẩn thận lo nghĩ mang giày, mặc thêm áo choàng liền đứng dậy mở cửa ra. Bên ngoài gió thổi tuyết bay, tóc mai của ta bị gió thổi bay, có một số việc, cần phải chấm dứt.

Lô Dĩ Ngôn đứng thẳng lẳng lặng nhìn ta, mỗi bước ta đi trong mắt hắn liền ôn như vài phần. Tuyết đọng dưới chân ta kêu ‘xèo xèo’, ta từng bước đi tới trước mặt hắn, sau đó vươn tay ôm hắn. Lô Dĩ Ngôn sững sốt, hai tay không biết như thế nào cho phải.

Ta hít hít mũi, lực đạo trên cánh tay tăng lên: “Ta thật là vị hôn thê của ngươi sao?”

Thân mình Lô Dĩ Ngôn cứng đờ, tiện đà yết hầu hừ một tiếng. Ta ngẩng đầu lên nhìn hắn, khoe miệng khơi mào một mặt ý cười: “Kia, nếu ngươi thú ta, cả đời ngươi chỉ đối đãi tốt với một mình ta thôi có được không?”

Lô Dĩ Ngôn nhìn ta chằm chằm, ánh mắt kiên định gập đầu: “Tuyết, ta sẽ một đời bảo hộ nàng, tuyệt đối không bao giờ bỏ nàng một mình”

Con người của ta tối sầm lại, sau đó chui vào trong lòng ngực hắn. Lô Dĩ Ngôn biết những lời này nói ta chưa hẳn đã tin, hắn muốn dùng hành động thực tế chứng minh lời thề của mình. Sinh tử cũng tùy, bất quá cứ như thế đi. . . .

Ta nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó chậm rãi nói: “Vậy chúng ta thành thân đi”

Thiên địa một mảnh tĩnh lặng, có thể nghe được tiếng rơi của bông tuyết. Lô Dĩ Ngôn vươn hai tay ra, gắt gao ôm lấy ta, giọng nói khó có thể nén được sự kích động. Hắn nói, Tuyết, nếu một ngày hắn cô phụ ta, liền để cho trời phạt. . . .

Ta không đợi hắn nói xong, liền khiêng chân nhẹ nhàng hôn lên đôi môi lạnh băng của hắn.

Lòng ta sớm đã tan nát, vì cứu ông nội nên không tránh được phải lừa gạt hắn, ta chỉ có thể dùng cách này bù đắp cho hắn, nhiều nhất cũng chỉ có thể mà thôi. . . .

25. Chương 25: Đoạn Tụ. . . đầu Năm Nay, Thực Lưu Hành Sao?

Edit: Rika

Thời gian chậm chậm trôi qua, trong Tần Tương thành có người đang tập nập chuẩn bị hôn sự của ta và Lô Dĩ Ngôn. Mọi thứ đều được bài trí cẩn thận.

Cả người ta được chăm sóc hầu hạ cẩn thận từ trang phục đến sinh hoạt.

Hôm nay mặt trời vừa lên, ta liền khoát áo choàng trắng lông cừu đi dạo trong viện. Lô Dĩ Ngôn đã nói qua với ta, Lô Khả không khác tổ chức giang hồ là mấy, ở trong này từng nơi từng chốn đều tràn ngập nguy cơ, đi sai một bước, liền mất mạng. Cho nên, ngày thường ta rất ghi nhớ lời hắn nói, một tắc cũng không ra ngoài. Nhưng hôm nay

Trên người khoác áo lông cừu, nhìn hoa mai trong sân, ta lôi kéo Khuynh Thành ra ngoài.

Khuynh Thành giật giật môi nhưng cũng không nói gì thêm.

Suy nghĩ của nàng ta hiểu được.

Nghĩ đến việc Lô Dĩ Ngôn vẫn bảo vệ ta trong lòng bàn tay, nhắc nhở Khuynh Thành không nên để ta đi ra ngoài, tránh việc ta phát hiện ra nơi ở của gia gia, nhưng, hắn lại không nghĩ tới, hai người cô độc một khi trở nên hữu tình, thì mọi thứ khó có thể nói trước được.

Ta cùng Khuynh Thành nhàn nhàn tản bộ, ánh nắng rơi xuống, ta đưa tay che trên trán, nghiêng tai liền nghe thấy cách đó không xa là tiếng cười yếu ớt của nữ tử xen là gió bắc.

Ta nghiêng đầu nhìn Khuynh Thành: “Đây là?”

Khuynh Thành đưa mắt nhìn thoáng qua, sau đó thản nhiên nói: “Đây là các cô nương của Phù Dung lâu”

Ta dừng động tác sửa sang lại y phục, hơi hơi sững sốt. Phù Dung lâu đó không phải là Phù Dung lâu của Tô tỷ tỷ sao?

“Phù Dung lâu?” Ta đưa ánh mắt vô hại nhìn Khuynh Thành chằm chằm, giả ngu giả ngơ hỏi: “Nghe tên có phải hay không là nữ nhân của gia chủ, đây có phải là mỹ nhân của quân thượng không?”

Khuynh Thành nghe thế sắc mặt không khỏi thay đổi, nàng ta vội vàng nhìn về phía trước rồi bước tới hai bước đến bên cạnh người ta, lôi kéo ống tay áo ta nhỏ giọng nói: “Cô nương chớ nói lung tung, đàm luận về quân thượng Lô Khả có thể đưa tới họa sát thân, sắc trời không còn sớm, chúng ta nên trở về thôi”

Ta đưa mắt nhìn trong sân ẩn hiện những bóng dáng với y phục rực rỡ, cười lắc đầu.

“Ta nghe các nàng nói chuyện thật thú vị, ta cũng rất thích náo nhiệt”

Khuynh Thành cắn môi không nói gì, ta cười cười lôi kéo tay nàng đi.

Trong sân, các cô nương tất nhiên là không chào đón sự có mặt của bọn ta, thấy bọn ta tiến vào, bật người trao đổi ánh mắt, sau đó nhìn mặt ta, hơi hơi lộ ra vẻ hèn mọn. Ta âm thầm suy nghĩ một chút, thực không có sinh khí. Các nàng xinh đẹp dị thường, thất nhiên hơn hẳn ta.

Một cô nương mặc một thân màu vàng hơi ửng đỏ đứng dậy từ trong đám người, khiêu khích nhìn ta: “Các người là người của viện nào, không hiểu quy củ của Lô Khả sao, cứ nhiên dám tới nơi này, nếu như bị quân thượng biết sẽ chặt chân của các người”

Khuynh Thành há miệng thở dốc muốn giải thích một phen, tay kéo nàng bước về phía trước.

“Ta mới tới Lô Khả, trong đó có rất nhiều quy củ thật chưa hiểu hết, nơi này là nơi nào ta cũng không biết, làm phiền cô nương chỉ bảo”

Hoàng sam nữ tử nhú nhú mây, ánh mắt khinh thường liếc ta một cái, xoay người trở về trong đám người.

“Thật sự càng ngày càng không có quy củ, ngay cả người mới đến cũng không học được quy tắc”, nói xong quay đầu nhìn ta, không kiên nhẫn nói: “Đây là Bách Phượng đường, các tỷ muội trong Phù Dung lâu ở đây để chờ bốn vị công tử ra lệnh, hạ nhân các người không nên tới, các người. . .”

Lời còn chưa dứt, trong đám người có một cô nương mặc cẩm y tuyệt sắc chậm rãi đứng dậy, nàng a nhìn về phía hoàng y nữ tử lắc đầu. Hoàng y nữ tử bĩu môi vừa định mở miệng cãi lại, nhưng nhìn thấy ánh mắt tức giận của cô nương cẩm y kia liền đành chỉ, không nói nữa.

Ta quay đầu nhìn nàng, nở một nụ cười: “Ta thật không hiểu, kính mong các vị cô nương chỉ điểm”

Hoàng y nữ tử mỉm cười, cúi đầu xuống mang theo ý từ chối nhẹ nhàng: “Cô nương nói gì thế, chúng ta cũng chỉ là nô bộc của chủ tử, làm sao nói chỉ điểm được, nhưng vừa rồi ta cũng chỉ nói thế chứ không có ác ý gì, nếu có gì đắc tội mong cô nương thứ lỗi”

Ta nhìn bộ dạng phục tùng nhu thuận của nàng, nhất thời xua tay liên tục.

“Sao thế, cô nương, cô. . .”

Một câu còn chưa nói xong, ta liền ngăn cả người, ở phía sau các nàng, trên thềm phía xa kia, Tô tỷ tỷ đang bắt khả tư nghị nhìn ta, nàng chậm rãi đi tới trước mặt ta, nhẹ giọng kêu: “Mật nhi. . .”

Ta cố gắng bình tĩnh, giả vờ không biết nàng là ai, thấp thoáng phía xa thấy Lô Dĩ Ngôn đang đập tuyết đi tới. Ta âm thầm nở nụ cười, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống.

Nếu là hấn đến đây, ta không cần khó xử mà giả vờ, hấn tất nhiên không muốn ta và Tô tỷ tỷ nhận ra nhau, cho nên hấn sẽ kịch liệt phủ nhận, một mặt lại khẳng định ta chính là Cô Nhược Tuyết.

Quả nhiên, Lô Dĩ Ngôn chạy đến bên cạnh ta rồi trừng mắt quát Khuynh Thành: “Nhược Tuyết thân thể còn chưa tốt, người như thế nào lại để nàng ra ngoài?”

Khuynh Thành cúi đầu, không nói tiếng nào.

Ta kéo tay áo Lô Dĩ Ngôn: “Là do ta, do ta lôi kéo nàng ra ngoài. . .”

Lô Dĩ Ngôn nhìn lướt qua Khuynh Thành, sau đó thay ta kéo lại áo lông cừu, im lặng, trong khoảng thời gian ngắn cả sân viện tĩnh mịch, không khí có chút xấu hổ, lúc này, trên một cành cây gần đó truyền đến tiếng trêu chọc: “Ồ, nhị ca, đây là đang tức giận sao?”

Tay ta run lên, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn lên cây, một thiếu niên mặc áo choàng đỏ thắm đang tủm tỉm cười nhìn ta.

Lô Dĩ Ngôn đưa tay phẩy bông tuyết trên vạt áo, khoanh tay giữa đầu, mỉm cười nhìn lên cây nói: “Tứ đệ, đệ còn dám ra đây sau, đệ dám cùng thuộc hạ của mình nói chuyện chống lại thê tử của ta, đệ không sợ ta tìm tới đệ tính sổ sao?”

Cậu ta vẫn cứ cười, từ trên cây nhẹ nhàng nhảy xuống, đứng trước mặt ta. Ta nhìn thấy gương mặt hấn trong suốt trắng nõn, nhất thời lại có chút thất thần

“Nhị tẩu, đang nhìn gì đấy? Không phải là nhìn thấy bộ dạng tuần tú của đệ nên có suy nghĩ gì trong đầu sao?” Nói xong, hấn ngẩng mặt cười hai tiếng, ánh mắt làm như lơ đãng liếc qua Lô Dĩ Ngôn.

Ta xấu hổ khụ khụ hai tiếng: “Nói bậy. . .”

Lô Dĩ Ngôn kéo tay ta, ngẩng đầu chậm rãi nhìn hoàng y nữ tử lúc nãy, ngoài cười nhưng trong không cười, mở miệng nói: “Mộ Hiểu, người chó nói tránh sang chuyện khác, thuộc hạ nơi này của người phải xử trí như thế nào? Nhược Tuyết là thê tử sắp cưới của ta, coi như là một nửa chủ tử của Lôi Khả, thuộc hạ mạo phạm chủ tử, nên xử lý như thế nào hấn là người biết?”

Mộ Hiểu nhướn mày đi tới huých vai Lô Dĩ Ngôn: “Nhị ca, anh định làm gì. . . .mỹ nữ này của đệ rất nhất gan, huynh không nên hù dọa các nàng”

Lô Dĩ Ngôn nhướn mi, chậm rãi đi tới trước hoàng y nữ tử, đưa tay lên bóp cằm nàng ta, buộc nàng ta phải đối diện chính mình : “Quy củ. . . người chẳng lẽ không biết sao, nhìn bộ dạng người xinh đẹp nõn nà, giết cũng thật đáng tiếc, chẳng qua. . .”

Hoàng y nữ tử đành chỉ hô hấp, cõi lòng đầy mong chờ nhìn Lô Dĩ Ngôn, nhưng câu tiếp theo hắn nói ra lại khiến nàng ta hoàn toàn tuyệt vọng.

Lô Dĩ Ngôn mở miệng, không mang theo một cảm xúc nào nói: “Không bằng đem đầu lưỡi của nàng cắt đi”

Ta nhìn bộ dáng tuyệt tình của hắn, ta kinh ngạc, trước giờ với ta hắn chỉ là bộ dạng ôn hòa, mặc dù có chút bá đạo nhưng vẫn đáng yêu, nhưng giờ lạnh lùng thị huyết như thế, ta có chút sợ hãi.

Tô tỷ tỷ đầu hơi cúi chậm rãi ngẩng lên, nàng đưa mắt liếc nhìn Mộ Hiểu, cuối cùng nhìn chăm chú lên mặt ta. Ta cuống quýt chuyển tầm mắt, sau đó ôm lấy cánh tay Lô Dĩ Ngôn.

“Người làm cái gì thế, nàng không biết ta là ai, ta chỉ muốn cùng nàng nói chuyện chút thôi, nếu nói sai thì người sai là ta mới đúng, huống chi, ngày đại hôn của chúng ta cũng gần đến rồi, dính máu tanh thật không tốt lắm”

Lô Dĩ Ngôn có chút đắm chiêu quay đầu nhìn ta, chưa kịp mở miệng, cách đó không xa có một nam tử xinh đẹp cùng một đám nha hoàn lắc hông nhẹ nhàng bước tới.

“A, ở títt phía xa kia có thể nhìn thấy bên này vô cùng náo nhiệt, có cái gì chơi vui thế, nói cho ta nghe với nào”

Tứ công tử “Xì” cười một tiếng, một tay gác lên vai người mới đến: “A Âm, có người làm nhị ca tức giận, nhị ca đang muốn cắt đầu lưỡi của nàng”

A Âm ngạc nhiên nhảy dựng, xoay người rút khăn tay lau lên mặt mình, giả vờ chấm chấm nước mắt: “Đệ rất ngoan, nhìn thấy mỹ nhân không thể xuống tay được, vậy mà nhị ca đương nhiên lại hạ thủ, tiểu nương tử nũng nịu như thế này, làm sao có thể chịu được nỗi đau ấy?”

Lông mi Lô Dĩ Ngôn run rẩy một chút, sau đó cứng ngắt xoay người nhìn nam tử xinh đẹp kia, tứ công tử cùng Tô tỷ tỷ đều che miệng cười trộm.

“Đệ không ở bên cạnh hầu hạ nghĩa phụ, chạy tới nơi này xem náo nhiệt làm gì?”

A Âm lắc hông đem nữ tử đang quỳ phía dưới dìu lên “Còn không phải là lo liệu trang phục cho nhị thiếu phu nhân sao, A Âm ngày đêm lo lắng không yên, thật là khổ cực nha, nhị gia lại không nguyên ý liếc mắt nhìn người ta một cái, thực sự là làm người ta thương tâm muốn chết. . .”

Lô Dĩ Ngôn vặn vẹo gương mặt “Đã bao lâu rồi không gặp đệ, muốn cái gì thì nói thẳng, miễn cho việc đệ về nói lung tung với nghĩa phụ”

A Âm nghe vậy đột nhiên nở nụ cười tươi như hoa, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Lô Dĩ Ngôn: “Như vậy, nhị gia liền thưởng nha đầu kia cho người ta đi”

Lô Dĩ Ngôn nhìn ta, ta cực lực gật đầu, hắn không tự nhiên nhìn tứ công tử, mở miệng nói: “Cũng không phải người của ta, đệ tự đi mà thảo luận”. Nói xong ôm thất lưng của ta hướng về phía sân viện của ta mà rời đi.

Ta quay đầu nhìn thoáng qua, A Âm giờ khăn vẩy tiến bọn ta.

“Vậy A Âm liền cảm ơn nhị gia. . .”

Ta sợ run cả người, cuống quýt quay đầu lại.

Lô Dĩ Ngôn thấy ta như thế, liền nói: “Nàng không cần để ý đến hắn, hắn đoạn tụ đấy”

Ta sửng sốt, đoạn tụ. . . đầu năm nay, thực lưu hành sao?

26. Chương 26: Thói Quen Thật Sự Là Một Cái Gì Đó Rất Đáng Sợ

Edit : Loli

Beta : Rika

Tuyệt động trong đại viện dưới ánh mặt trời phát ra ánh lấp lánh, Lô Dĩ Ngôn mang ta về phòng, thay ta cởi đi áo lông cừu, lại nắm tay giúp ta chà xát cho ấm lại rồi mới ngồi xuống rót ỉnh chén trà.

Ta nhìn trộm hai má đỏ bừng còn chưa kịp rút đi của hắn, lôi kéo ống tay áo Khuynh Thành trộm hỏi: “Nhị gia ngày thường uy phong là thế, như thế nào hề thấy A Âm lại như chuột thấy mèo vậy?”

Nghe câu hỏi của ta, ngum trà thơm vừa mới uống từ trong miệng Lô Dĩ Ngôn liền phun ra, bắn lên vạt áo làm ướt một mảng. Khuynh Thành cầm khăn che miệng cười trộm, rút tay đi về phía cửa nói: “Cô nương chính mình hỏi Nhị gia đi, ở Lôi Khả nói xấu sau lưng chủ tử sẽ bị cắt lưỡi đó.”

Ta chớp mắt nhìn chằm chằm Lô Dĩ Ngôn, yên lặng. Cuối cùng mặt hắn thực khả nghi đỏ lên.

Lô Dĩ Ngôn hít vào một hơi thật sâu, hé miệng nói: “Ta.”

“Ấy da, nhị gia xinh đẹp khuynh thành như vậy nhất định mỹ nhân đứng đầy sân, thật sự là phung phí của trời, người chờ, ta nhất định đem A Âm tài giỏi kia cưới cho người.” Trong viện truyền đến một loạt tiếng động, thẳng cho đến khi khuôn mặt vui mừng của A Âm lộ ra từ cửa tiến vào. Hắn híp mắt hướng tới ta cười thật quyến rũ, phất phất chiếc khăn nhỏ bé trong tay.

“A Âm gặp qua Nhị Gia cùng nhị thiếu phu nhân.”

Lô Dĩ Ngôn nhảy dựng lên, chỉ vào mũi A Âm run rẩy quát: “Người như thế nào lại tới nữa, người quả thật muốn làm cao da chó sao?”

A Âm nghe vậy uốn éo thân mình, ngồi xuống bên người ta.

“Đã nói Nhị gia vô tình, A Âm vội tới muốn tặng nhị thiếu phu nhân chút vật liệu may mặc lại bị Nhị gia ghét bỏ đến nông nổi này, A Âm về sau làm sao còn lẫn lộn được ở Lôi Khả, Nhị gia nếu thật sự ngại A Âm chướng mắt, được, Nhị gia mau tới bẩm báo với quân thượng để người trực xuất ta ra khỏi Lôi Khả là được rồi” Nói xong, A Âm nhưng lại thật sự cầm khăn nhỏ lôi kéo tay của ta lau đi nước mắt trên mặt.

Lô Dĩ Ngôn phát điên ở trong phòng đi đi lại lại.”Đây là nói gì vậy, ta khi nào thì. Người cứ động một tí là lại bảo tìm nghĩa phụ trực xuất khỏi Lôi Khả để làm chi, người cũng không phải không biết cuộc sống hàng ngày của nghĩa phụ đều cần người tới để ý, người.”

A Âm đem một góc khăn nhỏ nhắc lên, ta rõ ràng nhìn thấy thời điểm khi hắn nhìn thấy Lô Dĩ Ngôn thì hai mắt cười cong cong như hình bán nguyệt.

Hắn hướng tới ta chớp mắt vài cái, tiếp tục thật ủy khuất nói “A âm vẫn vì Nhị gia suy nghĩ, biết được trong thành có kẻ đồn thổi ta cùng Nhị gia đoạn tụ, cho nên A Âm mới vợ vệt mĩ nữ khắp nơi, cái gì tròn đẹp, béo hay gầy, đẹp hay xấu, A Âm ta đều ăn cả, đây không phải là vì sự trong sạch của Nhị gia hay sao, vừa vặn A Âm không phải tốn công lấy lòng.”

Ngay lập tức, ta bừng tỉnh đại ngộ. Cái gọi là mèo sợ chuột bắt quá là bởi vì cùng chung một mục đích đoạn tuyệt tay áo.

Lô Dĩ Ngôn nắm, cầu ,cào đầu của hắn, mặt đỏ lên nghiêm nghị hướng A Âm làm một lạy.”Cô nãi của ta. Người, hảo tâm của người ta đều hiểu hết, chính là người càng làm như vậy người ngoài càng thích nói luyên thuyên, người chỉ cần cách ta xa một chút là tốt rồi.”

A Âm lắc lắc khăn tay nhỏ bé, dợm đứng lên, mày liễu khêu lên.”Thôi được, nguyên bản quân thượng nhớ tới Nhị gia là nhi tử mình yêu thương nhất, muốn làm cho tân nương tử thật xinh đẹp rạng ngời xuất giá, lúc này mới tìm ta đến may y phục, thêu phượng hoàng, nếu Nhị gia đã muốn trốn ta như trốn ôn dịch như vậy, A Âm ta sẽ không mặt nóng dán lên mông lạnh*.”

(*mặt nóng dán mông lạnh:chỉ người khác lạnh nhạt/hờ hững(như cái mông lạnh). Mô tả người nhiệt tình nói chuyện nhưng lại nhận được sự hờ hững, lạnh nhạt từ người kia, nhiệt tình không được đáp lại như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt)

Nói xong, A Âm run rẩy vạt áo, hướng tới bọn thị nữ đứng ở trước cửa: “Dem vật liệu may mặc đặt ở trong này đi, ta nói này nha đầu xinh đẹp, chính người tự mình kêu thị nữ nhà người tìm chỗ may đi.” Một bên hô, một bên A Âm hướng về phía cửa phòng đi đến. Một chân vừa mới bước ra ngoài đã bị Lô Dĩ Ngôn kéo lại.

Lô Dĩ Ngôn không thể tin nhìn chằm chằm A Âm.”Người nói thật? Nghĩa phụ xác thực phái người tới giúp Tuyệt nhi may xiêm y?”

A Âm lắc đầu không kiên nhẫn nhìn lướt qua những thứ bày trong phòng, chính là con mắt không chịu được liếc nhìn Lô Dĩ Ngôn một cái.”Ừ.”

“A.” Lô Dĩ Ngôn đột nhiên buông A Âm rồi mừng rỡ như điên chạy tới trước mặt cầm tay ta, bộ dạng kia thật giống một tiểu hài tử chiếm được đồ vật mình yêu thích .

“Tuyệt nhi, nàng nghe được sao, nghĩa phụ hẳn là cho A Âm đến may xiêm y cho nàng đó.”

Ta hơi hơi nhú mày, trên thực tế ta hiện tại có chút mơ mộng. Ta ngoại trừ đối với việc A Âm là một nam tử quyền rũ lại đi làm những chuyện nữ công có chút giết mình ra, thì một chút cũng không cảm thấy có gì đáng giá để Lô Dĩ Ngôn mừng rỡ như điên như thế. Lô Dĩ Ngôn nuốt nuốt nước miếng trong miệng, ồ ồ cảm xúc lúc này mới chậm rãi nói.

“A Âm hẳn nguyên bản là truyền nhân của hàng thêu Hồ Nam, Giang Nam đứng thứ Mười thời Ngũ Đại , hẳn thêu Phượng Hoàng nghe nói từng có thể khiến cho trăm điều tới hướng mình, sau khi hẳn vào Lôi Khả vẫn chỉ vì mình nghĩa phụ may y phục , nàng hiểu không, nghĩa phụ hẳn dành cho nàng nhiều đối đãi đặc biệt!”

(thời NgũĐại (có năm triều đại thay đổi nhau thống trị vùng Trung Nguyên: Hậu Lương, Hậu Đường, Hậu Tấn, Hậu Hán, HậuChu ở Trung Quốc, 907-960)

Ta nhìn khuôn mặt tươi cười của Lô Dĩ Ngôn, nở ra một nụ cười đáp trả hẳn, chính là trong lòng lại ỉn ỉn đau. Đối đãi đặc biệt Hẳn giết chết hơn ba trăm tộc nhân của ta, cho dù hẳn có đem toàn bộ thế giới này dâng tới trước mặt ta, cũng không thể bù đắp lại được!

A Âm dùng ánh mắt cổ quái liếc nhìn Lô Dĩ Ngôn, lúc này mới từ trong ngực lấy ra chiếc thước dây nhỏ chuẩn bị giúp ta lấy số đo thân thể, lặp đi lặp lại suốt một buổi chiều, vừa quyết định kích thước vừa lựa chọn hình thức cuối cùng đến chạng vạng A Âm mới đến lúc rời đi. Mà một buổi chiều này ta vẫn luôn lo lắng ánh mắt ý vị thâm trường của A Âm, hẳn đến tận cùng là vì điều gì mà đột nhiên dùng ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm Lô Dĩ Ngôn? Hay là hẳn cũng là một kẻ bị diệt tộc đang bí mật ẩn núp ở Lôi Khả?

“Đang nghĩ tới cái gì?” Lô Dĩ Ngôn đột nhiên đưa tay gõ đầu ta. Ánh trời chiều chiếu vào trên người hẳn, đem hẳn nhuộm thành ánh vàng kim, trong nháy mắt, ta giống như lại thấy được dáng vẻ nam nhân phong hoa tuyệt đại kia đứng trong ánh chiều tà, hẳn cũng luôn yêu chiều như vậy xoa đầu ta, hỏi ta một câu: nha đầu, suy nghĩ cái gì?

Thế sự biến hóa, hình như ta rời khỏi hẳn đã gần được bốn tháng. Bốn tháng này không biết hẳn sống có được không..

Ta nở một nụ cười.”Ta nghĩ, thói quen thật sự là cái gì đó rất nghiêm trọng.”

Lô Dĩ Ngôn lại gần thăm dò trán ta, thấy không có bị gì dị thường lúc này mới đem ta ôm vào trong lòng ngực.”Như thế nào đột nhiên nhớ tới vấn đề này.”

“Không có gì, chính là đột nhiên cảm thấy như vậy, có thể là do sắp thành thân nên có chút cảm thán đi.”

Lô Dĩ Ngôn nhẹ nhàng cười, đem cằm để ở trên trán ta.”Đúng thế, thói quen thật sự rất nghiêm trọng, nàng xem, chúng ta chậm rãi thành thói quen có lẫn nhau hàng ngày.”

Ta nhẹ nhàng cười không có lên tiếng.

Đúng vậy, Cừ Cử chàng nói thói quen có bao nhiêu đáng sợ, ta dễ dàng như vậy hình thành thói quen có chàng hàng ngày ở bên chăm sóc, ta từng làm càn như vậy, vô ưu vô lo như vậy, chính là bởi vì ta biết dù thế nào đều có chàng bên cạnh, vô luận phát sinh chuyện gì chàng đều luôn bên cạnh, thế nhưng, chàng xem, bốn tháng trôi qua, ta lại chậm rãi quen với việc không có chàng trong sinh mệnh bản thân, ta cũng quen với khoảng trống bên cạnh, thói quen khoảng trống bên cạnh này rồi cũng từ từ có người đến lấp đầy.

Chàng nói thói quen có phải hay không rất đáng sợ.

Nghĩ đến đây, thân hình ấm áp của Lô Dĩ Ngôn đột nhiên trở lên cứng ngắc, trên người tản mát ra từng trận lãnh khí. Hắn đem ta đẩy ra trước ngực rồi mặt đen nghiêm mặt nói: “Đến đây rồi thì xuất hiện đi, làm gì lén lút như vậy.”

Trên xà nhà phát ra vài tiếng động nhỏ, sau đó ba thiếu niên liền từ trên xà nhà nhảy xuống, ta giật mình mở to hai mắt nhìn ba người từ trong hư không xuất hiện, khi nào thì, đây là thời điểm gì vậy?

Tứ công tử cười hắc hắc.”Nhị ca ôm mỹ nhân trong ngực sao còn dễ dàng tức giận như vậy, cẩn thận dọa đến Nhị tẩu của ta nha.”

Mộ Hiểu đứng bên cạnh nhìn như một tiểu sinh sạch sẽ tuấn tú nói: “Đúng thế, nghe nói chung quy tức giận đối với cái kia không tốt lắm, nếu ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt sau thành thân, nghiêm trọng hơn là không sinh được tiểu chất (cháu trai) cho chúng ta, chúng ta không gánh nổi trách nhiệm này đâu nha.”

Ta nghe vậy hơi hơi sững sốt một chút.”Ảnh hưởng cái gì, cùng chất nhi có quan hệ gì?”

Bốn nam nhân trong phòng nghe vậy liền sững sốt, tiếp đó liền phá ra một trận cười rộ, Lô Dĩ Ngôn ghen đỏ mặt liếc trộm ta một cái, “Không có gì không có gì.” Sau đó hắn đen mặt hướng ba người kia quát lớn: “Làm loạn còn chưa đủ, đều không có việc gì làm có phải hay không?”

Trong phòng nam tử nhìn qua lớn tuổi này giờ chưa nói gì khụ khụ lên tiếng: “Đã nói các người đừng tới nháo lão Nhị, hắn tính tình nóng nảy, nếu thật sự ảnh hưởng đến cái kia, nhìn xem hắn có xẻ các người ra không!”

“Cái gì cái gì, đại ca, người rõ ràng khi nghe chúng ta muốn tới biểu hiện tích cực nhất nha. . . .”

“Chính là chính là.”

Trong phòng trong nháy mắt loạn thành một mớ, ta ngồi xổm một bên chống đầu nhìn bốn nam nhân này mồm mép cãi cọ, nhìn thấy bọn họ mở ra khế vào cái miệng mà cảm thấy hoảng sợ. Nguyên lai thời điểm nam nhân nhàm chán tới cực điểm cũng thích tám chuyện sinh hoạt cá nhân của người khác.

Ta hơ hơ , lúc này, ở trên bầu trời Lôi Khả nổ vang một chùm pháo, trong phòng trong nháy mắt trở lên im lặng.

Đại công tử thần sắc trầm ổn nói: “Đã xảy ra chuyện, chúng ta đi!”

Trong nháy mắt, ba nam nhân đến vội vàng trong chớp mắt cũng lại đi vội vã, Lô Dĩ Ngôn đỡ bả vai ta, nói “Tuyệt, nàng chờ ta, không cần xông loạn!”

Ta nghe lời gật gật đầu, Lô Dĩ Ngôn đứng dậy liền như một cơn gió biến mất trước mắt ta.

Ta giương mắt nhìn nơi pháo hoa nổ ngoài cửa sổ còn chưa tan đi khói đặc, chậm rãi lâm vào trầm tư. Đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại khiến cho Lôi Khả phải điều động tới bốn vị công tử này. Xem ra lúc này Lôi Khả hẳn là phòng bị rời rạc đi, lúc này không phải là thời cơ tuyệt hảo để ta tìm kiếm gia gia sao.

Tới Lôi Khả lâu như vậy ta cũng nghe được không ít chuyện, nghe nói ở trong này có một thiên lao, có lẽ gia gia đang ở nơi này.

“Bịch” đột nhiên một tiếng động từ bên ngoài của sổ truyền đến, ta cả kinh vội vàng vươn cổ. Một cảm giác quái dị truyền đến, ta tựa hồ cảm giác được hơi thở của Cừ Cử. Chính là, điều này sao có thể?

“Khuynh Thành, sao lại thế này?”

Trong viện, Khuynh Thành một thân áo trắng đang gom lại mảnh vỡ. Nàng ngẩng đầu lên nhìn ta, trên mặt mang theo hai hàng nước mắt .”Ta không cần thận đánh vỡ cái bình.”

Ta gật gật đầu rút trở về, trong lòng có chút mất mát nho nhỏ. Không phải hẳn. Cười tự giễu, ta càng ngày càng cảm thấy được bản thân vô năng, Chung Ngô Mật ời là Chung Ngôn Mật, không nói đến hẳn vứt bỏ người, không để ý người nhảy xuống vách núi, chỉ bằng việc gia gia người bị giam trong ngục sống chết còn không rõ, người cư nhiên còn có lòng thanh thoi ở nơi này suy nghĩ chuyện tư tình nhi nữ. . . .

Ta chậm rãi đứng lên khoác thêm áo lông cáo mở ra cửa phòng.

“Khuynh Thành, ta muốn ra ngoài hít thở không khí, người không cần đi theo ta , ta không có đi xa, người ở lại chuẩn bị cơm canh chiều đi, ta hôm nay rất muốn ăn canh.”

Khuynh Thành nhìn chằm chằm ta bình tĩnh gật đầu, lại cúi đầu im lặng đích quét dọn sân. Ta ảm đạm cười bước ra sân.

27. Chương 27: Tự Làm Bậy Không Thể Sống...

Edit: Loli

Beta: Rika

Lôi Khả quả nhiên vắng lặng, mới vừa rồi còn oanh oanh yến yến, tiếng cãi nhau vang khắp đình viện mà hiện tại đã sớm trở thành một mảnh yên lặng.

Ta đứng ở trước cửa sân hơi hơi do dự một chút sau đó đẩy ra đại môn Bách Phượng Đường. Ta đã sớm nghe nói thiên lao liền kề với Lưu Ly viên của đại phu nhân, hiện giờ ta chỉ cần tìm được Lưu Ly viên thì nhất định có thể tìm ra thiên lao. Lưu Ly viên thôi mà. Chỉ cần tìm được người đến đây dẫn đường cho ta

Trong viện là một tiểu nha đầu búi tóc chỏm hai bên đang chuyên tâm cào đi lớp tuyết đọng lại trong viện, thấy ta tiến vào liền nghiêng đầu nhìn ta chằm chằm, đợi khi nhận ra ta là ai liền cuống quýt ném dụng cụ cào tuyết đi rồi hướng ta thì lễ.

“Nô tỳ gặp qua Nhị Thiếu phu nhân.”

Ta cười ha hả, hòa ái dễ gần tiến đến kéo tay nàng.

“Tốt, thật là nha đầu lanh lợi.”

Tiểu nha đầu đỏ mặt, đầu hơi cúi thấp, trong chốc lát lại tỏ mò liền nghiêng đầu lên nhìn ta, nói ” Nhị thiếu phu nhân có chuyện gì sai bảo sao?”

Ta sững sốt, xấu hổ khụ khụ hai tiếng vội buông tay nàng ra.”Lúc trước A Âm có đến chỗ ta lấy số đo, sau đó đi vội vàng nên để quên một số thứ ở chỗ ta, ta nghĩ mang trả lại cho hắn.”

Tiểu nha đầu cắn cắn môi lộ ra thần sắc khó xử.”Nhị Thiếu Phu nhân, A Âm hẳn ở tại trên đảo, nơi đó trừ bỏ quân thượng cùng A Âm ra những người khác đều không thể lên.” Nàng chọc chọc má tự hỏi một chút rồi nói.”Nếu không Thiếu phu nhân đem vật đó đến chỗ Đại Nhân hoặc Nhị Phu Nhân, nếu như quân thượng ra đảo trở về, A Âm nhất định cũng sẽ đi theo.”

Ta nghe đến mấy lời đó trong lòng không khỏi mừng thầm , đúng là nha đầu lanh lợi, như thế chẳng phải vừa đúng ý ta hay sao!

“Này. Được chứ?” Trên mặt ta hơi kéo ra thần sắc khó xử.

“Không sao đâu, Nhị Thiếu Phu nhân cũng coi như là con dâu của hai vị Phu nhân, đi gặp mẹ chồng tương lai một lần thì có gì không được chứ? Đi, nô tỳ đưa người qua đó !” Nói xong, nàng nhặt lên dụng cụ cào tuyết đem dụng cụ vào góc tường, phúi phúi tuyết cùng bụi bặm dính trên người rồi vui vẻ tiêu sái đến bên cạnh đi trước dẫn đường cho ta.

Ta hơi cười. Đuổi kịp bước chân của nàng.”Được rồi, vậy chúng ta phải qua chỗ Đại Phu nhân đi.”

Tiểu nha đầu gật đầu, dẫn ta hướng vào sâu trong Lôi Khả.

Từ một năm trước khi ta cùng Tô tỷ tỷ tới gặp Vân Thanh Đường đã từng nghe qua người dân thành Tần Tương nhắc tới Lôi Khả, thời điểm đó họ gọi Lôi Khả là thành trong thành, lúc đó ta còn chưa hiểu rõ hàm nghĩa bên trong những lời này, hiện giờ đi một vòng trong này trái lại ta đã có hiểu biết một phần.

Lôi Khả đích xác có thể so với một tòa thành trì, sự khổng lồ cùng xa hoa của nó là thứ mà ta từ trước tới nay chưa từng tưởng tới, ta ngụ tại Lạc Tuyết cư vốn đã cực kì xa hoa lãng phí, nhưng là càng hướng vào trung tâm Lôi Khả ta càng phát giác, những thứ ta thấy cho đến bây giờ bất quá chỉ là một góc băng sơn nhỏ của Lôi Khả mà thôi!

“Nhị Thiếu Phu nhân mau nhìn, cái sân phía trước chính là Lưu Ly viện của Đại Phu nhân.” Đang nghĩ ngợi liên miên, dải lụa nhỏ đột nhiên quay đầu cười sáng lạn nói.

Ta theo tay nàng nhìn lại không khỏi có chút giật mình. Kia chính là một cái sân nhỏ mộc mạc. Không có ngôi lưu ly, không có kim khảm ngọc, trong tòa thành xa hoa dậm dật này, nó lộ ra vẻ tồi tàn lụi bại.

“Này, chính là Ngọc Lưu Ly viên của Đại Phu Nhân?”

Tiểu nha đầu cười gật đầu, đối với phản ứng của ta thật là hiểu rõ.

“Đại phu nhân là một người rất giản dị, cho nên mới có một khoảng sân như thế này, tuy rằng nó nhìn qua có chút đơn sơ, nhưng là hoa sen trong viện lại nổi tiếng xa gần, nếu không phải Lôi Khả canh gác sâm nghiêm, này vẫn nhân thi sĩ khắp nơi trong giang hồ nhất định là muốn đem cánh cửa Lôi Khả đập hư để có thể đến nhìn ngắm khung cảnh sen nở nơi này rồi!”

Ta im lặng gật đầu, dưới chân lại nhịn không được bước hai bước về phía Lưu Ly viện . Ta bắt đầu có chút tò mò, nữ chủ nhân của tòa thành trì xa hoa này, thế tử hành tung bí ẩn được quân thượng sủng ái, nàng đến tột cùng là dạng nữ nhân như thế nào?

Tiểu nha đầu vỗ tay.”Nhị Thiếu phu nhân, chúng ta đi thôi!”

Phục hồi lại tinh thần,ta cuống quýt khoát tay áo.”Không cần, một mình ta có thể đi được, còn làm phiền tiểu Sắc người đi Lạc Tuyết cư một chuyến tìm Khuynh Thành, ta bảo nàng nấu canh, lại quên mất phải dặn nàng nấu canh gì”

Tiểu sắc nhẹ cười, gật gật đầu, “Vậy Nhị Thiếu Phu nhân muốn uống canh gì?”

Ta nghiêng đầu suy nghĩ một chút, bát canh cá làm vì Cừ Cừ trước đây không hề báo trước bỗng xuất hiện trong đầu.”Canh cá. . . .

“Được, vậy Tiểu Sắc liền cáo lui .” Nói xong, tiểu Sắc cứ như chạy trốn quay lại đường cũ trở về. Nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của nàng ta bỗng có chút thất thần.

Ở tuổi của nàng, ta vẫn còn là Thiếu chủ Chung Ngô tộc của Linh Dẫn cốc, chỉ là hiện tại, nhà của ta đã mất, tộc của ta cũng không còn. Ta đột nhiên có chút thống hận chính mình, nếu ta không rời đi thì có bao nhiêu tốt đẹp, có lẽ tin tức về Chung Ngô tộc sẽ không bị lan truyền nhanh chóng theo y thuật của ta, và có lẽ ta cũng có thể cùng người trong tộc mình đồng sinh cộng tử.

Xoa nhẹ cái trán hơi đau, ta gắng nâng dậy tinh thần rồi sau đó liền lén lút ở chung quanh Ngọc Lưu Ly viện tìm kiếm vị trí thiên lao, nhưng mà cho đến khi sắc trời hoàn toàn biến đen ta lại vẫn như cũ không thấy nửa điểm bóng dáng của thiên lao. Có một chút thất bại, ta tìm một chỗ núi giả ngồi xuống, chống đầu suy nghĩ bước tiếp theo nên làm cái gì.

Tiếp tục tìm? Lô Dĩ Ngôn nếu như trở về không thấy ta nhất định sẽ nghi ngờ, thậm chí còn có thể liên lụy Khuynh Thành, không tìm? Cơ hội tuyệt hảo giống như hôm nay không phải mỗi ngày đều có, bỏ lỡ lần này thì không biết đến khi nào mới có cơ hội chuẩn ra.

Đang nghĩ ngợi, đỉnh đầu đột nhiên bị thứ gì đó ném vào, không quá đau, nhưng tại thời điểm đêm khuya yên tĩnh này lại khiến ta sợ tới mức kinh hô.

“A!”

Ta cuống quýt bưng kín miệng mình, cẩn thận nhìn chung quanh, sau khi không thấy có người mới chú ý thấy dưới chân có một quả thông nhỏ. Chính là thứ này đã chọi vào đầu ta? Ta quyết miệng ngẩng đầu lên nhìn hướng thân cây trên đỉnh đầu, nhưng mà vừa nhìn thấy làm ta hoàn toàn sợ chết khiếp.

Trên cây, một thiếu niên áo gấm đang dùng một đôi mắt như cười như không nhìn chăm chăm ta.

Ta nhảy dựng lên, cánh tay run rẩy chỉ vào thiếu niên nói không nên lời. Như thế nào, mọi người trong Lôi Khả bộ thích leo cây lắm hay sao? Mộ Hiểu đã thế, đứa nhỏ này sao cũng vậy!

Thiếu niên nhú nhú đuôi mắt, cong lông mi cười nói: “Ta nhìn ngươi đã nửa ngày, ngươi đánh mất cái gì vậy?”

Trong lòng ta kinh sợ. Nửa ngày, nửa ngày là từ khi nào? Là sau khi ta ngồi ở nơi này, hay là từ sáng sớm khi ta cùng với tiểu nha đầu bước chân vào Lưu Ly viện?

Tâm vắt ngang, ta chỉ vào mũi thiếu niên kia nổi giận mắng: “Tiểu tử thôi, ngươi cuống rình mò sao, nếu sớm đã đến đây sao không ra mặt sớm, trốn ở trên cây thừa dịp ta không chuẩn bị làm ta sợ như vậy thấy vui lắm sao?”

Thiếu niên kia hiển nhiên là không dự đoán được ta sẽ phản ứng mạnh như vậy, sau khi sửng sốt một chút, cao giọng cười ha hả, theo trên cây nhảy xuống. Lúc này ta mới phát hiện, cái gọi là thiếu niên, là tiểu hài tử kì thật so với ta còn cao hơn một cái đầu, hắn dựa vào gương mặt non nớt họa thủy bày ra kia đã thành công mê hoặc tầm mắt ta.

“Tiểu tử thôi?” Hắn vuốt cằm hơi trầm tư một chút, sau đó đột nhiên đem khuôn mặt vươn tới gần mặt ta, ta nhìn chăm chăm khuôn mặt đột nhiên phóng đại kia, gần trong gang tấc rồi vội vàng đem mặt lui về phía sau một khoảng cách, một phen bưng kín vật áo.

“Ta nói cho người biết, ta không phải người có thể để người khác tùy tiện tiện, ngươi không cần vọng tưởng khi dễ ta, ta chính là vị hôn thê của Lô Di Ngôn, hắn tính tình đích thực thô bạo, nếu ngươi khi dễ ta hắn biết được nhất định sẽ lột da ngươi!”

Khóe miệng thiếu niên khẽ nhếch làm như nghe được chuyện gì đó rất mắc cười liền ý vị sâu xa mỉm cười, sau đó khoát tay áo dựa vào trên thân cây bên cạnh.”Ta khi nào thì nói muốn khi dễ ngươi chứ, hơn nữa ngươi đem vật áo che đầy gắt gao như vậy có phải hay không là muốn nhắc nhở ta nên làm chút gì đó?”

Ta sửng sốt, sau đó thả mạnh vật áo, cẩn thận sửa sang lại xiêm y trên người. Hắn giống như thật sự sẽ không có hành động gì quá phận, khụ khụ, quả nhiên là tuổi lớn, luôn trông gà hoá cuốc, sai lầm, sai lầm.
.....

Thiếu niên nhặt lên quả thông rơi trên mặt đất khẽ thưởng thức, sau đó dùng khóe mắt liếc ta.”Ngươi còn chưa nói ngươi đang tìm cái gì, nơi này là Lưu Ly viên của Đại Phu Nhân, không thể xông loạn, chọc giận quân thượng nhất định sẽ không có trái cây ngon để ăn!”

Ta chợt dạ dùng chân đi đi tuyết đọng dưới chân.”Ta vội qua đưa đồ cho A Âm, nhưng là không nghĩ đến đồ chuẩn bị mang qua lại không cẩn thận làm mất.”

“Cái gì vậy?”

“Thước dây!”

E sợ thiếu niên kia không tin, ta cố gắng trừng lớn hai mắt dùng sức nhìn hắn, thiếu niên đánh giá ta một chút rồi “Phốc” một cái nở nụ cười.

“Đừng có tiếp tục trừng mắt nữa.” Hắn đem quả thông trong tay ném lên trên cao, ở thời điểm nó rơi xuống ngón trở nhẹ bắn ra đem hạt thông đánh vào mặt hồ đã đóng băng, lưu lại trên mặt băng một lỗ nhỏ hoàn chỉnh.”A âm sẽ không để ý mấy thứ đó, ngươi mau trở về đi thôi, bị người bắt được sẽ không tốt cho lắm, huống chi.”

Ta hoang mang khó hiểu nhìn hắn: “Huống chi cái gì?”

Thiếu niên giương mắt cười ngọt ngào, thân ảnh chợt lóe lên rồi không thấy bóng dáng. Chính là trong không khí còn sót lại thanh âm chưa tiêu tán của hắn : “Huống chi phu quân người tính tình thực sự thô bạo, nếu tìm không được người cẩn thận đêm nay bị hắn ăn sạch vào bụng.”

Gương mặt ta nháy mắt đỏ bừng, nhón nhấc ném hạt thông trong tay về phía thân cây trước mặt. Nhưng mà người một khi yếu thế thì mọi việc đều không thuận, hạt thông co dãn vô cùng tốt kia sau khi cùng thân cây tiếp xúc một chút lúc sau liền khua cái cánh nhỏ thật đáng yêu bay ngược về phía ta cực nhanh. Trốn tránh không kịp, cái trán của ta liền sưng lên một cục u nhỏ.

Tự làm bậy không thể sống, tự làm bậy không thể sống

Trở về Tuyết cư, một đường thuận lợi, chính là cách cửa Lạc Tuyết cư thật xa đã thấy thân ảnh Khuynh Thành cầm đèn lồng lo lắng đứng ở đó, nàng sau khi nhìn thấy ta liền vội bước hai bước hướng phía ta đi đến, ta thấy môi nàng mở ra khép vào rốt cục tới gần mới nghe rõ: “Nhị gia đến đây, ngài thực tức giận.”

Ta đang muốn cân nhắc một chút thực tức giận này đến tột cùng là đạt tới trình độ gì, vừa nhắc đầu liền thấy Lô Dĩ Ngôn hé ra sắc mặt đen xì xuất hiện trước mắt ta .

Khuynh Thành cúi đầu rất là thức thời cầm theo đèn lồng trở về nhà dưới, trong lòng ta thấp thỏm khê liếc nhìn Lô Dĩ Ngôn, sau đó thực thận thiện kéo tay hắn đi vào trong viện

“Ta biết người sốt ruột , thực xin lỗi, ta. A! Lô Dĩ Ngôn người làm gì?”

Trong nháy mắt khi ta kéo lấy cánh tay hắn, Lô Dĩ Ngôn đột nhiên khom người một tay khiêng ta trên vai, thi triển khinh công hướng lầu trên bay tới.

28. Chương 28: Tỷ Lấy Cái Gì Chứng Minh

Edit : Rika

Trong phòng một mảnh tối đen, Lô Dĩ Ngôn đá văng cửa đem ta đặt trên mặt đất, sau đó đóng cửa lại.

Lòng ngực đập thành thịch, ta nhin không được lui về sau hai bước.

Phía sau là cái bàn dài, ta nhớ rõ trên đó có một cái bình hoa sứ, ta đưa tay sờ soạng quả nhiên chạm tới cái bình lạnh lẽo. Ta âm thầm nghĩ, nếu Lô Dĩ Ngôn làm ra hành động gì khác lạ thì ta sẽ cầm bình hoa ném hắn, nghĩ thế ta liền bất động nắm chặt cái bình.

Trong bóng đêm, ánh mắt Lô Dĩ Ngôn sáng quắc nhìn ta chằm chằm, một hồi thật lâu cũng không có hành động. Thời điểm ta thả lỏng sự cảnh giác, Lô Dĩ Ngôn liền đi tới trước mặt ta.

Trái tim ta đập bình bình lòng bàn tay đang cầm cái bình hoa thấm đầy mồ hôi. Ta thực không nghĩ muốn làm tổn thương Lô Dĩ Ngôn, đây là lần đầu tiên ta có hành động thế này, cho nên ta thực khẩn trương. Hắn một lần lại một lần làm bạn với ta, vị ta thậm chí nhảy xuống vực nếu ta làm tổn thương hắn, ta làm người thực không phúc hậu, nếu chuyện này truyền ra ngoài, ta tránh không được phải mang trên lưng tội danh vong ân phụ nghĩa”

“Lô Dĩ Ngôn, người. . . .”

Lô Dĩ Ngôn cái gì cũng không nói, đột nhiên hắn vươn tay gắt gao ôm ta vào trong lòng ngực.

“Nàng có biết hay không ta thực sự lo lắng? Vì cái gì nàng không nghe lời ta mà ở trong phòng, vì sao nàng lại không nghe lời? Nơi này có rất nhiều nguy hiểm, nàng có né tránh được không, nếu nàng xảy ra chuyện gì, nàng bảo ta phải làm sao bây giờ? Rõ ràng nàng đã đáp ứng ta rồi, vì sao nàng lại không nghe lời, vì sao nàng muốn gạt ta?”

Ta tựa vào lòng ngực của hắn, nghe lời nói kích động của hắn, trong lòng ta dần dần nổi lên một cảm giác khó hiểu, trái tim giống như bị co thắt, mềm nhũn.

Ta chậm chậm buông bình sứ trong tay ra, sau đó đưa tay nhẹ nhàng vỗ về trên lưng hắn. Lúc này Lô Dĩ Ngôn giống như một tiểu hài tử bị bỏ rơi, trong lòng tràn đầy đau thương.

“Thực xin lỗi, sau này sẽ không như thế nữa. . . Ta. . . ta sẽ nghe lời người nói, không bao giờ. . . . là người nữa. . . .”

Hắn đem mặt vùi vào trong cổ ta, trong chốc lát, ta cảm thấy một dòng chất lỏng ướt át dính vào trong da của ta.

Lô Dĩ Ngôn hẳn khóc

“Tuyệt, nàng có yêu ta không?”

Ta hơi sững sốt, ánh mắt ảm đạm một chút, rồi sau đó trong cổ họng phát ra một tiếng mồm manh. Lô Dĩ Ngôn ngẩng đầu, đưa tay ôm mặt ta đối diện với hắn. Ánh trăng xuyên qua song cửa sổ chiếu vào trong phòng, đem đôi mắt còn ngấn nước của hắn chiếu rọi rõ ràng.

“Nàng có yêu ta không?”

Ta đem ánh mắt chuyển sang một bên, mỉm cười: “Chúng ta không lâu nữa sẽ là phu thê, người định nói gì?”

Lô Dĩ Ngôn xoay đầu ta lại, cố chấp hỏi: “Trả lời ta đi, có hoặc không?”

Trong nháy mắt, ta luống cuống.

Đối với Lô Dĩ Ngôn, ta có cảm kích, có thưởng thức, có tâm động, nhưng trong lòng ta hiểu được, tất cả những cái này không gọi là yêu. Một đời này của ta, tất cả trái tim của ta đều đã mang ra giao cho Cừ Cừ, mặc dù hắn phản bội, mặc hắn không quan tâm ta, nhưng ta cũng khó mà quên được.

Ta chậm rãi nâng tay lên ôm hai má Lô Dĩ Ngôn, nhìn thấy trong mắt hắn che giấu sự sợ hãi, nhẹ giọng nói: “Người đang sợ cái gì?”

Lô Dĩ Ngôn sững sốt, chậm rãi buông tay ra. Hắn chậm chậm đi đến bên cửa sổ mở cửa ra, mê mang nhìn Lôi Khả chìm trong tuyết trắng.

“Tuyệt, nàng xem tuyết rơi đọng lại thật đẹp, thật đẹp, thế nhưng khi mùa xuân đến, ánh mặt trời làm chúng ta chảy ra, khi đó, nếu ta muốn ngắm tuyết, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Ta cẩn thận suy nghĩ câu nói của Lô Dĩ Ngôn trong đầu, lần đầu tiên ta cảm thấy mình thực lực bất tòng tâm. Trước kia Cừ Cừ khi nói chuyện cùng ta đều dùng từ ngữ rất đơn giản, cho nên ta chưa bao giờ cảm thấy năng lực lý giải của ta có vấn đề gì, thế nhưng giờ nói chuyện với Lô Dĩ Ngôn ta hoàn toàn cảm thấy mơ hồ, ‘tuyết’ trong câu hỏi của hắn, đến tội cùng là ta hay là tuyết đọng?

Lô Dĩ Ngôn bắt đầu dĩ nỡ nụ cười, sau đó xoay người nhìn ta chằm chằm “Tuyệt, ta hỏi nàng một câu nàng có yêu ta không thực sự khó trả lời đến như vậy sao?”

Mắt của ta hơi sụp xuống, trong lòng rối loạn. Lời nói của Lô Dĩ Ngôn cứ văng vẳng trong tai ta.

Cừ huynh, bảo vệ khối thịt béo này cho tốt, nếu người đối đãi với nàng không tốt, ta sẽ đoạt lại!

Một đời này nàng không yêu ta, vậy thì hận ta cũng tốt.

Tuyệt, ta hỏi nàng một câu nàng có yêu ta không thực sự khó trả lời đến như vậy sao?

.

Ta kéo tay hắn đặt lên mặt ta, sau đó nhẹ nhàng ôm hắn vào trong lòng.

“Đối với ta, người là độc nhất vô nhị trên đời này”

Lô Dĩ Ngôn nhẹ nhàng cười ôm chặt ta, ta ở trong lòng ngực của hắn, yên lặng nhắm hai mắt lại, khóe mắt chậm rãi rơi ra hai giọt lệ. Đây là lần đầu tiên ta thấy Lô Dĩ Ngôn khóc.

Trên đời này, Lô Dĩ Ngôn là người duy nhất ôm ta vượt qua bờ vực, cho ta biết rằng tính mạng của bản thân không thể hủy đi một cách tùy ý được, mặc dù ta không thương hắn, nhưng tâm ý của ta vĩnh viễn để dành cho hắn một vị trí, mà ta đối với hắn là ấy vậy, là tôn trọng, là có lỗi, tất cả đau lòng của ta đều tồn tại trong hai giọt lệ này, trong đêm tối mông lung, chỉ có ánh trăng là sáng rực.

Lô Di Ngôn, thực xin lỗi, thực xin lỗi. . . .

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng thổi dài cùng tiếng gió, ta nhắm chặt hai mắt nên không để ý, trong thiên địa một mảnh xác xơ tiêu điều.

Trắng lạnh như nước, Lô Di Ngôn chỉ ngồi trong chốc lát liền trở về xử lý công việc, Khuynh Thành tắt nến rồi bưng đồ điểm tâm lên cho ta. Ta ngồi trước bàn mà đầu óc hỗn loạn, đây là những món ăn ngày thường ta rất thích, nhưng giờ ta lại không muốn ăn.

Khuynh Thành lại vội vàng dọn xuống rồi chạy tới phòng bếp mang canh cá lên cho ta.

Ta nhìn lướt qua món canh cá, trong đầu ta chậm chậm hiện lên hình ảnh của Cừ Cừ. Người nói, ta nên làm cái gì bây giờ? Ta nên làm như thế nào mới có thể tìm được gia gia, mới có thể không làm tổn thương Lô Di Ngôn?

“Cô nương, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

Ta cố gắng nở nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó cầm lấy đôi đũa. Lúc này, cửa phòng ta có người gõ, phát ra âm thanh nặng nề. Ta cùng Khuynh Thành sững sốt, đưa mắt nhìn nhau, sau đó Khuynh Thành vội vàng chạy ra mở cửa.

Tiếng nói chuyện bên ngoài dứt quãng, ta nghe cũng không rõ lắm, ta cầm đôi đũa khơi khơi món này một chút, món kia một chút, trong chốc lát liền nghe thấy tiếng bước chân hai người xa dần.

Khuynh Thành mở cửa phòng tiến vào, thản nhiên mở miệng nói: “Cô nương, Vân trang chủ cầu kiến”

Ta trầm mặc một chút, Tô tỷ tỷ liền bước vào phòng. Ta lấy đá đánh lửa châm đèn lên, trong lúc đó ánh mắt hai người bọn ta đối diện với nhau, trong nháy mắt ta liền hiểu được, chuyện ta giả vờ mất trí nhớ đã bị người ta biết. . . .

Khuynh Thành nhìn hai bọn ta có việc muốn nói nên thực nhu thuận lui xuống, hai chúng ta đều không mở miệng nói chuyện, trong lúc nhất thời trong phòng chỉ có thể nghe được tiếng tách tách chày của ngọn nến. Gần đây thật có nhiều chuyện khiến ta đau đầu. . . .

Ta đưa tay day day cái trán, sau đó lấy đũa gấp một ít thịt bò bỏ vào bát của Tô tỷ tỷ. Tô tỷ tỷ đột nhiên đưa tay nắm lấy cánh tay sắp rơi xuống của ta, sau đó đưa mắt nhìn ta chăm chăm.

“Mật nhi, muội đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì muội phải hóa thân thành Cô Nhược Tuyết? Vì cái gì muội phải giả cho Nhị công tử? Cừ Cừ đâu?”

Ta thở ra một hơi, ngẩng đầu, thần sắc hoang mang nhìn Tô tỷ tỷ: “Nhiều vấn đề như thế, tỷ muốn ta trả lời câu hỏi nào trước đây?”. Ta âm thầm dùng sức giãy ra khỏi cái nắm tay của Tô tỷ tỷ, nhàn nhã gấp đồ ăn. Sau đó ta không chút để ý nói tiếp: “Như thế nào? Chẳng lẽ tỷ không biết Chung Ngô tộc đã bị diệt tộc sao? Chẳng lẽ tỷ không biết gia gia của muội sao, người đã từng là ân nhân cứu mạng của tỷ bị nhốt tại nơi nào đó của Lôi Khả, một mình chịu tra tấn trời buộc sao?”

Tô tỷ tỷ nghe đến những lời này, cả người chấn động, kinh ngạc há to miệng, không dám tin nhìn ta chăm chăm.

“Muội nói. . . .Chung Ngô tộc bị.....bị.....”

Nhìn tỷ ấy ngay cả một câu đầu đủ cũng nói không được, ta khinh miệt cười nói: “Bị diệt tộc, tỷ không có nghe sai, tộc nhân của muội, bị giết hại, bị buộc nhảy sông Trường Sinh, Giản Noãn, Quy Hải Thương, Nhị Cầu, Tiểu Mai, còn có đứa con chưa kịp sinh ra của bọn họ hết thấy đều chết hết, hiện tại chỉ còn muội và gia gia là còn sống, hết thấy mọi chuyện chẳng lẽ tỷ một mực không biết sao?”

Tô tỷ tỷ càng thâm mê hoặc, biểu tình giống như thật sự nàng không biết, ta hơi hơi nhú mày.

“Biết đường vào Linh Dẫn cốc, chỉ có một người ngoài biết mà thôi, như thế nào, chẳng lẽ người dẫn đoàn binh Lôi Khả tiến vào Linh Dẫn cốc không phải là tỷ sao?”. Nói tới đây, tay của ta nhịn không được mà run lên, chiếc đũa cùng cái bát trong tay đụng chạm nhau, phát ra tiếng vang nhỏ.

“ta. . .” Trong nháy mắt, đôi mắt Tô tử tử tràn ngập một tầng hơi nước, bộ dáng kia thật động lòng người. “Mật nhi, nếu tử nói việc này tử không chút nào cảm kích, nếu tử nói từ trước đến nay tử không lộ bất kỳ tin tức nào của Linh Dẫn cốc ra ngoài, muội có tin tử không?”

Ta hơi sửng sốt, ta cũng từng hèn mọn hỏi qua Cừ Cừ, chàng tin ta không? Khi đó Cừ Cừ cũng không nguyên tin tưởng ta, như vậy hiện tại ta hẳn phải tin tưởng tử ấy sao?

“Tử lấy cái gì chứng minh?”

Tô tử tử cắn môi, hơi trầm mặc một chút.

“Mạng của tử” Nàng ngẩng đầu kiên định nhìn ta: “Tử giúp muội tìm gia gia, sau đó giúp đỡ muội trốn đi”

Ta nhìn ánh mắt tử ấy trong lòng yên lặng tính toán, quân thượng của Lôi Khả tính tình tàn bạo, quái đản, mọi người đều biết, Tô tử tử thực sự dùng tính mạng của mình đổi lại tự do cho ta và gia gia.

Ta trầm mặc một chút, sau đó ngẩng đầu lên lạnh lùng nói: “Muội tin tử một lần, nhưng nếu tử gạt muội, dù có xuống âm phủ, hóa thành lệ quỷ, muội cùng mấy oan hồn trăm tộc nhân cũng sẽ không buông ta cho tử.”

29. Chương 29: Chỉ Cần Gọi Tên Chàng, Thế Giới Này Liền Tươi Đẹp

Edit: Loli

Beta: Rika

Trăng treo đầu liễu, người hẹn hoàng hôn.

Đây vốn là câu thơ cực phẩm có ý tả tình cảnh, nhưng lúc này khi ta nhìn đến hai thân trang phục hắc y đủ để dung nhập vào trong ánh trăng của ta cùng Tô Tử tử đột nhiên muốn bật cười thành tiếng

Ước hẹn như thế xác thực có phần hợp với phong cảnh.

Tiếng gõ canh ở Lôi Khả đã vang lên mấy lần, canh ba đã qua, nơi này liền lâm vào yên lặng, giống như toàn bộ sinh vật sống tại đây trong chớp mắt không hẹn mà cùng nặng nề đi vào giấc ngủ .

Thân hình Tô tử tử mạnh mẽ như con thoi qua lại trong bóng đêm, võ công của ta mặc dù không tốt, nhưng cũng may năm đó ở Linh Dẫn cốc từng học qua chút kỹ năng chạy trốn, tuy rằng dọc đường bám theo có chút thở không ra hơi, nhưng nếu cố gắng chống đỡ, trên đường sẽ không bị bỏ lại quá xa. Tiếng gió rít gào bên tai, lạnh thấu xương cắt vào trên mặt, như sợi tơ cửa vào nhẹ đau.

Phía trước, Tô tử tử nhẹ nhàng ngừng lại lục tìm ở một gốc cây cứng cáp. Ta thở phì phò trốn sau nàng thò đầu ra tìm hiểu.

“Làm sao vậy?”

“Tối rồi.”

Ta liếc mắt nhìn vẻ khí định thần nhàn của Tô tử tử, sau đó nhìn cảnh sắc xung quanh ta lại thấy có chút quen thuộc.

“Nơi này lúc ban ngày ta đã từng đến, nhưng mà ta tìm cả một ngày cũng không thấy bóng dáng nào, tử xác định chính là nơi này?”

Tô tử tử cười nhẹ, tràn đầy tin tưởng chỉ vào phía bên trong cái sân nhỏ tối tăm cách đó không xa nhẹ giọng thì thầm nói : “Sẽ không sai. Mọi người trong Lôi Khả đều biết thiên lao ngay tại vùng phụ cận Lưu Ly viện, nhưng người có thể tìm thấy lại ít ỏi chẳng có bao nhiêu, nguyên nhân trong đó, tử nghĩ muội hẳn là hiểu được.”

Ta cắn môi gật gật đầu. Quả thật, một tổ chức giống như Lôi Khả, ở trên giang hồ kẻ thù dĩ nhiên không ít. Người có thể bị giam vào trong thiên lao dĩ nhiên là không thể lưu lại, nhưng mà cũng không thể giết chết. Ví như ông nội của ta. Nếu như đem thiên lao xây dựng trắng trợn, chỉ sợ tù nhân đi vào sẽ nườm nượp không dứt.

“VẬY CỬA VÀO RỒT CUỘC Ở NƠI NÀO?”

Tô tỷ tỷ khom người yên lặng không tiếng động đến gần Lưu Ly viện, sau đó khoát tay áo ý bảo ta đi theo.”Tỷ mang muội đi.”

Ánh trăng ngày càng sáng , Lôi Khả tuy rằng không có đèn điện, nhưng cũng có thể đem những sự vật trong bóng đêm trông thấy rõ ràng. Tô tỷ tỷ nhìn ta gật gật đầu, sau đó đỡ lấy thắt lưng của ta nhẹ nhàng mang ta vào bên trong Ngọc Lưu Ly viện.

Chẳng lẽ, cửa vào thiên lao ở ngay trong Lưu Ly viện? Trách không được ta hao hết thiên tân vạn khổ cũng tìm không ra. Có ai có thể nghĩ đến thiên lao Lôi Khả lại ở ngay trong sân nhỏ của Phu nhân Lôi Khả!

Đi vào Lưu Ly viện, ngẩng đầu nhìn quét một vòng, sau đó không khỏi ngây ngẩn cả người.

Đã sớm nghe tiểu Sắc nói qua, sen trong viên nổi tiếng xa gần, đối với điều này ta từng xem thường không thêm nhìn, nở ra có đẹp bất quá cũng chỉ là hoa sen mà thôi, còn có thể có cái gì khác thường chứ, nhưng mà tối nay vừa thấy, ta tin phục. Ta rốt cục có thể hiểu được vì cái gì mà hoa sen nơi này lại nổi danh như thế.

Không phải ở nó nở ra có bao nhiêu đẹp, mà đẹp là ở tiết trời!

Hoa sen trong viên này thế nhưng lại ở trong khí trời tháng chạp rét đậm mà nở rộ xinh đẹp ! Trên bờ tuyết dày, nhưng trong hồ nước chảy ồ ạt, sương mù bốc lên làm cho sắc hồng phần của những đóa hoa được tôn lên linh khí bức người

Tô tỷ tỷ nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của ta, mỉm cười nói: “Muội cũng phát hiện nơi này khác biệt ?”

Ta thật thà gật đầu, chỉ vào hoa sen trong hồ nói: “ Nơi đây thật kỳ quái, đại phu nhân nàng sẽ không phải là thần tiên chứ!”

Tô tỷ tỷ che miệng cười .”Mật Nhi, trên đời này không có nhiều thần tiên như vậy đâu, cả đời cho dù có gặp một người thì cũng là phúc phận mà tu luyện mấy đời mới có được .”

Nghe vậy ta hơi hơi sững sốt, gặp thần tiên chính là phúc phận tu luyện mấy đời sao? Cừ Cừ thương ta sâu như vậy, ta sao lại cảm thấy đời trước ta nhất định là đã làm chuyện xấu đây?

Chúng ta đang ở nơi này chăm chú nhìn hoa trong hồ khe khẽ nói chuyện, đột nhiên hai hòn đá bay đến, lần lượt “Thùng thùng” rơi vào trong nước. Tô tỷ tỷ thân hình chợt lóe lói kéo ta trốn vào lùm cây bên cạnh.

Chung quanh có người! Là địch hay bạn?

Tô tỷ tỷ cùng ta liếc nhìn nhau một cái, ta hiểu được, trong lúc còn chưa hiểu rõ tình huống phía trước ra sao thì tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, ta vội nín thở lắng lắng quan sát động tĩnh xung quanh.

Sau một lúc lâu, cánh cửa gỗ phía đông đối diện chúng ta mở ra, một tiểu nha hoàn khoác cung trang màu hồng phần vừa dụi mắt gấp vừa tiến vào nhà xí. Trong chốc lát, lại thở ra hơi xoa xoa tay quay trở lại , oành một tiếng đóng cửa lại.

Nàng không có phát hiện ra chúng ta, hoặc có thể nói nói, chúng ta cũng không có phát hiện nàng, nếu không có hòn đá kia làm chúng ta kinh hách, chỉ sợ chúng ta vừa vận bị nha đầu này nhìn thấy. Xem ra chỗ tối có người giúp chúng ta. Nhưng ở Lôi Khả, ta ngoài Tô tỷ tỷ ra thì không có quen biết qua người khác, sẽ là ai đây?

Tô tỷ tỷ lắng tai nghe một chút động tĩnh xung quanh, nghĩ rằng sẽ không lại có động tĩnh khả nghi khác lúc này mới vỗ ngực nhẹ nhẹ nói:

“Sẽ là ai? Mật Nhi muội ở Lôi Khả còn có bằng hữu khác sao? Tu vi người này hẳn cực cao,tỷ một chút cũng không cảm nhận được hơi thở của hắn.”

Ta hoang mang đến cực điểm.”Ồ Lôi Khả, ta ngoài trừ tỷ ra, có chút giao tình cũng không có người nào, đừng nói gì đến người tu vi ở trên tỷ, ta...” Đột nhiên, trong đầu của ta hiện ra một bóng người, giọng nói không khỏi chân chừ.

“Làm sao vậy?”

Ta xem hào quang lóe lên trong mắt Tô tỷ tỷ , nhếch miệng cười lắc đầu. Ta như thế nào liền quên, còn có một Lô Dĩ Ngôn đâu?

Lô Dĩ Ngôn tu vi dĩ nhiên ở trên Tô tỷ tỷ , hơn nữa hắn từ trước tới nay đối với ta luôn rõ như lòng bàn tay, chỉ sợ đã sớm nhìn thấu quỷ kế mất trí nhớ của ta, như vậy hắn nhất định cũng biết ta sở dĩ trà trộn vào Lôi Khả chính là muốn cứu gia gia, hắn nếu như giúp ta, không thể nghi ngờ chính là phản bội quân thượng của hắn, hắn như thế nào lại ngốc như vậy!

“Mật Nhi? Muội làm sao vậy? Phát gốc cái gì? Muội nghĩ ra là ai sao?”

Ta nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Đối với Tô tỷ tỷ vẫn là có điều giữ lại.”Không có gì, chúng ta đi thôi!”

Tô tỷ tỷ gật gật đầu, sau đó khom thắt lưng dắt ta men bờ ao sang tảng đá bên cạnh. Nàng nâng tay chỉ vào ngọn đèn treo trên vách đá.

“Chính là nơi này , như thế nào, không nghĩ tới thiên lao lại ở ngay bên dưới của hồ sen này!” Ta mở lớn miệng gật gật đầu, ai thiết kế ra cái này, thật là có đủ... Biến thái! Tô tỷ tỷ giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta, khẽ cười rồi từ trong lồng ngực lấy ra hai viên đá đánh lửa

“Thiết kế này thật là...” Nàng cẩn thận dùng từ, nhưng cũng không tìm được từ thích hợp, chính là hướng tới ta xấu hổ cười cười.”Quả thật là không thể nào... Nhưng mở ra cơ quan thiên lao này lại càng...”

Ta xem bộ dáng áp úng của nàng, không khỏi nổi lên tò mò, chẳng lẽ ? Nhìn hai hòn đá đánh lửa trong tay nàng, trong đầu ta bất ngờ nảy ra ý nghĩ, nhưng mà nháy mắt lại biến mất, cho đến khi Tô Tỷ Tỷ đem đá lửa đến gần ngọn đèn, một chút cọ sát phát ra tia lửa.

“Ý Tỷ là, cơ quan này là phải đem đèn đốt lên?”

Tô tỷ tỷ cẩn thận nghe ngóng động tĩnh chung quanh, trên đầu dần dần toát, nàng cúi đầu “Ừ” một tiếng, sau đó liền lại tập trung sự chú ý đánh hai viên đá lửa trong tay. Đột nhiên, ta hiểu được liền bước tới, cầm tay Tô tỷ tỷ , giữa hai đá lửa hiện lên nhúm lửa nhỏ, sau đó lại chậm rãi tắt đi.

“Tô tỷ tỷ, qua canh ba toàn bộ Lôi Khả đều không đốt đèn, nếu Tỷ đem ngọn đèn này châm lên sẽ thế nào?”

Tô tỷ tỷ lau mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.”Không có gì đáng ngại.”

“Làm sao có thể?” Ta cau mày gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt Tô tỷ tỷ .” Quân Thượng Lôi Khả thông minh như thế sao có thể không chú ý đến chuyện này, Tỷ nói thật uội biết, không được gạt muội!”

Hàng lông mi dài của Tô tỷ tỷ run lên , sau đó mỉm cười nói: “Mật Nhi, tỷ không phải là đã đồng ý với muội là dùng mạng của tỷ để chứng minh sao?”

Đầu ta oành một cái, tốt đẹp trong quá khứ của Tô Tỷ Tỷ đối với ta trong nháy mắt đều xuất hiện trong đầu. Ta cách lớp quần áo vươn tay sờ lên miếng ngọc Tô tỷ tỷ tặng ta, trong lòng khẽ chua xót, Tô tỷ tỷ vẫn thanh bạch thản nhiên, ta sao có thể đem nghi ngờ đổ lên đầu nàng chứ?

“Tỷ, không chút nào trách muội hoài nghi tỷ sao..”

Tô tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn ta nhẹ nhàng cười, nâng tay xoa đầu ta.

“Mật Nhi, đối lại là một người khác cũng sẽ làm như vậy, tỷ không trách muội, huống chi... Nếu như lúc trước không có gia gia muội chữa trị cho tỷ, khả năng giống như muội nói, trận đại nạn này thực sự sẽ không xảy ra. Cho nên truy tìm căn nguyên, rốt cuộc vẫn là do tỷ mà ra, từ trên xuống dưới hơn ba trăm mạng người này tỷ dù có chết vạn lần cũng không đền hết tội...”

Ta nhìn Tô tỷ tỷ hơi hơi chau mày, trong lòng hiện lên tất cả đều là tình cảnh ngày đó ở Linh Dẫn cốc. Tô tỷ tỷ, nàng vẫn là Tô tỷ tỷ lúc đó yêu thương ta, hoài nghi nàng ta cũng tràn ngập mâu thuẫn ...

“Muội...”

“Hừ.” Đột nhiên Tô tỷ tỷ cau mày vươn tay che miệng ta, kéo tay ta vọt tới núp sau một thân cây. Nàng hơi khiêu chân mày cẩn thận quan sát động tĩnh chung quanh, đôi mắt trong bóng đêm linh hoạt như mắt mèo.”Cố người đến , không biết sẽ là ai...”

Ta mở to hai mắt học theo Tô tỷ tỷ quan sát xung quanh, trong lòng giống thấp thỏm giống như con thỏ lo sợ bất an. Xem ra tối nay cướp ngục không thuận lợi.

Hai tiếng chuông vang, ở cánh rừng đối diện đột nhiên nứt ra một con đường, hai ông lão mặc áo trắng giống nhau tay cầm quả trượng vội vàng đi tới địa phương mới vừa rồi ta cùng Tô tỷ tỷ đứng. Bọn họ từ trong lồng ngực lấy ra đá đánh lửa, khẽ đánh hai cái liền châm lên ánh nến trên thạch bích

“Đát” một tiếng, chính giữa ao chậm rãi nổi lên một bức tường đá, đem toàn bộ hồ sen chia làm hai nửa, theo tiếng nước tí tách, từ chính giữa ao chia hai nửa, một cầu thang bằng đá dài thông với nơi tối tăm dưới lòng đất . Hai lão già liếc nhìn nhau một cái sau đó liền không lên tiếng theo cầu thang đá đi vào bên trong địa lao tăm tối.

Ta sớm đã há mồm tròn mắt, thẳng cho đến khi Tô tỷ tỷ cầm tay ta dùng sức mới có thể hoàn hồn về.

Tô tỷ tỷ hướng về phía ta làm dấu miệng “Mật Nhi, tối nay cướp ngục chỉ sợ là không thể được, chúng ta đi về trước.”

Ta dùng sức giãy ra túm lại tay Tô tỷ tỷ.”Này làm sao có thể, cơ hội như vậy khó khi nào mới có được, bỏ qua lần này, ai biết còn phải chờ tới khi nào!”

Tô tỷ tỷ nhìn lướt qua chung quanh, hạ giọng giải thích nói: “Mật Nhi, hai vị mới đến vừa rồi chính là trưởng lão Lô Khả, tu vi của bọn họ chỉ sợ tỷ cả đời này cũng không bằng, chớ nói chỉ hai chúng ta, cho dù là có mười tám người đều không thể động tới một góc áo hai người họ, nếu người tùy tiện hành động, bại lộ thân phận, chỉ sợ ngày sau cứu gia gia người càng khó hơn!”

Ta rối rắm nhìn đầm sen đã muốn khép lại, cảm thấy sớm đem những lời Tô tỷ tỷ suy nghĩ vài lần. Lời nàng nói không có sai, nhưng , ta thật sự cứ như vậy buông tha sao...

“Nhưng , chúng ta có thể chờ bọn họ đi rồi lại...”

“Mật Nhi!” Tô tỷ tỷ cau mày trừng mắt nhìn ta .”Muội có biết trong nhà lao này giam giữ ai không?”

Ta nhìn Tô tỷ tỷ hai má ửng hồng mờ mịt lắc đầu .”Không phải là giữ người không thể giết cùng không thể thả sao...”

Tô tỷ tỷ nhìn ta, đột nhiên gục đầu xuống bất đắc dĩ nở nụ cười.”Không sai, thế nhưng, trong lao này chỉ giữ có hai người, một người là gia gia muội, một người khác đã bị giam ở nơi này ba mươi lăm năm lại chưa từng có người đến thăm vấn, muội nói, hai vị trưởng lão lần này tới là muốn thăm vấn ai ?”

Trong đầu ta đột nhiên bừng tỉnh. Chẳng lẽ nói bọn họ nhanh như vậy đã mất kiên nhẫn muốn tìm gia gia giết khẩu?

“Vậy không phải ông nội của muội sẽ lãnh ít dữ nhiều hay sao? Không được, muội càng không thể không đi, muội...”

“Mật Nhi, muội không cần tự làm mình hoảng sợ!” Tô tỷ tỷ nâng tay vỗ vỗ lưng ta, để cho ta một ánh mắt ý bảo ta yên tâm, liếc nhìn bốn phía rồi giúp ta nhảy ra khỏi sân. Nàng nói chúng ta trở về bàn lại. Quả thật, Lưu Ly viện nguy cơ trùng trùng này xác thực không phải là nơi tốt để nói chuyện.

Lạc Tuyết cư, tối đen một mảnh, ta cùng Tô tỷ tỷ quay lại như gió, Khuynh Thành không có nửa phần bị kinh động.

Ta sờ soạng tìm được đá lửa vừa định đốt đèn lại bị Tô tỷ tỷ cản lại. Ta nhìn nàng nhẹ nhàng lắc đầu liền chậm rãi buông xuống đá lửa trong tay. Ban đêm lúc này mọi người đang ngủ say, Lạc Tuyết cư đột nhiên sáng đèn , thực sự là không hợp lý cho lắm.

Ta ngồi xuống bên cạnh bàn, tay run rẩy rót cho chính mình chén trà sau đó cố gắng ổn định lại hô hấp chờ Tô tỷ tỷ nói tiếp.

Trầm mặc thật lâu sau, Tô tử tử đã nhẹ giọng mở miệng, mà sợ hãi của ta theo từng lời nàng nói chậm rãi tăng lên.

“Tử tử chỗ muối đi ra liền ở khắp nơi hỏi thăm một chút, lúc trước thời điểm Lôi Khả đánh vào Chung Ngô tộc liền biết thiếu chủ không có ở đây, cho nên bọn họ để lại một người, mục đích là vị muốn dụ muối.”

Thân thể của ta run lên, nước trà trong tay vì thế cũng sánh ra mấy phần.

Trách không được Tiểu Mai cho dù bị thương nặng cũng khẳng khẳng đến bằng được Phấn Đại, trách không được, hóa ra chính mình ngay từ đầu đã tiến vào thế cục sớm được người ta chuẩn bị tốt, vốn tưởng rằng trong ván cờ này mình là người cầm cờ, nhưng ngờ đâu bản thân đã sớm bị người xem thấu cái số phận của tiểu binh...

“Cho nên...” Tô tử tử liếc mắt nhìn ta một cái, thanh âm dần dần thấp xuống.”Bọn họ bắt gia gia muối chẳng qua vì muối, chỉ cần muối không xuất hiện gia gia sẽ không gặp nguy hiểm gì!”

Ta nắm chặt chung trà trong tay, nghiêng về phía trước dùng chiếc bàn chống đỡ thân thể đã sớm chết lặng.”VẬY, bọn họ vì sao muốn muối? Vì sao?”

Tô tử tử hoang mang nhíu nhíu mày.”Điều này tử cũng không thể biết, tử chỉ là một trang chủ nhỏ nhỏ, ý nghĩ của quân thượng tử khó có thể đoán ra.”

Ta trầm mặc một lát, sau đó buông chung trà trong tay, nghiêng ngả lão đảo đi tới phía chiếc giường, đưa lưng về phía Tô tử tử phát phát tay.”Hôm nay chỉ đến đây thôi, muối, muối mệt mỏi, Tô tử tử, tử cũng trở về nghỉ ngơi đi...”

Tô tử tử không nói gì, nhưng là sau một lát ta liền nghe được cửa sổ khép lại phát ra “Đát” một tiếng. Ta rơi vào trong giường cảm giác sự rét lạnh trước nay chưa từng có, kéo lấy chăn ôm ở trong lòng, đem chính mình co lại thành một đoàn. Đây là làm sao vậy, Cừ Cừ không tin ta, A Lê muốn giết ta, Lôi Khả quân thượng muốn tìm ta, vì sao trong nháy mắt tất cả mũi nhọn đều muốn hướng về phía ta, ta đến tột cùng đã làm sai cái gì?

Trong đầu mơ hồ hỗn độn, thần kinh của ta ở trong không ngừng nghi vấn trở nên bồng bềnh trao đảo, giống như rơi vào một giấc mộng thật dài, trong mộng Cừ Cừ đắp chăn cho ta, vuốt mày ta, hôn nhẹ lên trán ra, nước mắt khi đó liền lập tức dâng lên.

“Cừ Cừ... Cừ Cừ...”

Không cần nói nhiều lắm, chỉ cần nhớ kĩ tên chàng như vậy, chỉ cần như vậy ta sẽ cảm thấy, toàn bộ thế giới này kỳ thật vẫn bình yên ...

30. Chương 30: Bảo Trọng.

Edit: Rika

A, ông trời ơi.

Giết ta đi, người ta yêu rõ ràng là Cừ Cừ mà!!!

Ánh sáng ban ngày dần dần khép lại, ta chống đầu ngồi bên cửa sổ nhìn Lôi Khả dị thường quạnh hiu, cảnh sắc ảm đạm tang thương. Những năm ta còn ở Linh Dẫn cốc, giờ này giăng đèn kết hoa chuẩn bị chào đón người mới đến, hiện giờ người không còn, nhà đã mất, cảnh xưa nay đã tan biến. . . . Còn có Ngưu thôn không còn Đại Ngưu đón mừng năm mới, không biết cả nhà thôn trưởng bá bá sẽ như thế nào đây?

“Cô nương?”

Khuynh Thành đứng phía sau khoác áo lên cho ta, thăm dò gọi ta một tiếng, nhìn thấy thần sắc hoang mang của nàng, lúc này ta đưa tay lau mặt, mới phát hiện nước mắt ta sớm đã lăn dài.

“Cô nương có tâm sự?” Nàng rót cho ta một ly trà nóng, sau đó ngồi xuống cái ghế nhỏ cạnh ta, một đôi mắt trong suốt nhìn ta.

Ta xấu hổ nở nụ cười: “Làm gì có, chỉ là gió thổi bụi bay vào mắt, cay mắt mà thôi”

Khuynh Thành có chút đăm chiêu nghiêng đầu nhìn ta, nhưng vẫn không hỏi thêm gì, ta nhất thời cảm ơn nàng tới cực điểm, bởi vì nếu Khuynh Thành hỏi ta, ta sẽ trả lời như thế nào đây? Khuynh Thành lấy rổ kim chỉ ra may lại y phục, ra vẻ quan tâm nói.

“Cô nương, ban đêm gió lớn, đi ra ngoài nhớ mặc nhiều một chút.”

Ta sửng sốt, rồi nhanh chóng hiểu được ý của nàng. Tối qua ta và Tô tỷ tỷ cùng xông vào Lôi Khả bị phát hiện. Thế nhưng. . .

“Người biết?”

Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn ta cười, ánh mắt xinh đẹp của nàng lóe sáng: “Biết cái gì?”

Ta nắm tách trà trong tay, hớp một ngụm, cảm thấy sáng tỏ, Khuynh Thành ở đây cố ý không lật tẩy ta: “Khuynh Thành, người làm như vậy nếu người khác biết được sẽ phải rơi đầu, người vì cái gì mà phải giúp ta?”

Khuynh Thành đem áo choàng trong tay khoác lên người: “Ta nói nếu trước kia khi chưa vào Lôi Khả cô nương đã từng giúp ta, cô nương có tin không?”

Ta nhẹ nhàng lắc đầu: “Cái đó chỉ là nhất thời giúp đỡ, ta thật sự không nghĩ người sẽ không tiếc sinh mạng của mình mà báo đáp”

Khuynh Thành nhẹ nhàng che miệng cười, an tĩnh bắt tay vào may áo, bộ dáng kia cực kỳ bình thản. Hơi trầm mặc trong chốc lát, nàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Bởi vì ta cũng từng nếm trải qua cảm xúc tiếc nuối, nhưng đã là chuyện không thể cứu vãn được nữa, chỉ hy vọng cô nương đừng đạp lên vết xe đổ của ta. . .”

Ta kinh hãi, miệng lắp bắp. Đừng đạp lên vết xe đổ? Chẳng lẽ, Khuynh Thành cũng bị diệt tộc?

“Người. . .”

Khuynh Thành nhanh chóng khôi phục tinh thần, sắc mặt lạnh nhạt, cúi đầu xuống tiếp tục may vá y phục. Thế nhưng những lời nói tiếp theo đã hoàn toàn tiết lộ những tâm sự nơi đáy lòng nàng.

“Trên đời này, có rất nhiều việc có thể bù đắp lại, làm sai có thể làm lại, nhưng có một việc luôn luôn làm cho chúng ta cảm thấy bất lực, chỉ khi nếm trải được cảm xúc tiếc nuối, làm cho người đau khổ, không phải làm đau thân thể, không phải mất đi tiền tài, mà là mất đi trái tim, không có trái tim sẽ không thấy hối hận, ta không muốn thừa nhận cảm giác đau đớn này, không có trái tim, mặc kệ sống chết. . .”

Bên trong một mảnh trầm mặc, ta có chút khiếp sợ nhìn Khuynh Thành chằm chằm, cảm nhận hết tư vị của thể gian. . . Khuynh Thành nàng, đến tận cùng đã nếm bao nhiêu đau khổ?

“Khuynh Thành. . .”

Lời của ta còn chưa nói ra, trong tiểu viện liên vang lên tiếng gọi: “Khuynh Thành. . . Khuynh Thành...”

Khuynh Thành lạnh nhạt đứng lên, để đồ qua một bên rồi mở cửa cho tiểu Thu vào.

“Thời tiết lạnh thế này mà còn tới đây, nhị công tử lại bảo mang quả mơ tới àh?”

Tiểu Thu nghịch ngợm đưa nháy mắt, hướng ta hành lễ, sau đó nhẩu tới xoa tay vào ấm lò: “Đúng là Nhị gia bảo ta tới, nhưng không phải là tặng quả mơ, mà Nhị gia bảo ta mời Nhị thiếu phu nhân tới Lạc Uyển các”

Ta vén tóc mai trên tai, đưa tay ra sưởi ấm: “Có chuyện gì mà Lô Dĩ Ngôn không tới đây, trước kia hắn nói nơi đó là nơi trọng yếu, ta không dám tới đâu”

Tiểu Nhu cắn môi nói: “Nhị thiếu phu nhân nói gì thế, Nhị gia không cho ngài đi loạn là vì sự an toàn của ngài. Lần này nếu có các vị công tử ở đó, Nhị gia khẳng định sẽ tới đây, làm sao lại để cho ngài đi ra ngoài trong trời đông giá rét chịu lạnh thế này chứ. Nhị gia quả thật là người rất coi trọng tình cảm, tiểu Nhu đi theo Nhị gia hơn mười năm, lần đầu tiên nhìn thấy Nhị gia thật tâm che chở ột người con gái, Nhị thiếu

phu nhân, ngài quả thật may mắn” Tiểu Thu nói xong còn không ngừng nhăn nhó cái mũi, hướng tái ta sinh động gợn ngón cái lên.

Ta cùng Khuynh Thành liếc mắt nhìn nhau rồi cùng bật cười, Khuynh Thành đưa tay chỉ chỉ lên đầu tiểu Thu, sẵn giọng: “Tiểu nha đầu nhanh mồm nhanh miệng”. Sau đó xoay người đi tới phía sau bình phong lấy áo khoác lông cáo cho ta.

“Ta đem tiểu thư nhà ta giao cho người, hầu hạ cho tốt”

Tiểu Thu cười tiếp nhận áo lông cáo trong tay Khuynh Thành mặc vào cho ta, trước khi ra khỏi cửa còn làm một cái mặt quỷ trên chóc Khuynh Thành: “Khuynh Thành tỷ yên tâm, nếu ta mà hầu hạ tiểu thư nhà cô nương không tốt, lấy tính cách Nhị gia không chừng sẽ lột da ta. Tiểu Thu còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa cơ!”

Ta mỉm cười, cùng tiểu Thu đạp tuyết đi tới Lạc Uyển các.

Tiểu Thu là một tiểu nha đầu mới lớn, dọc đường nói cười không ngớt khiến tâm trạng ta vui vẻ, vì thế một đường này tuy hơi xa, nhưng hai chúng ta đi với nhau cũng không cảm thấy mệt. Đáo mắt liền tới nơi ở của Lô Dĩ Ngôn. Trước cửa là tấm bản đề “Lạc Uyển các” to cứng cáp hữu lực, thật có chút giống với tình cách cuồng vọng không khống chế được của Lô Dĩ Ngôn.

Tới trước cửa, tiểu Thu nhí nhảnh lúc này thay bằng một bộ dáng nghiêm túc, ta nghĩ chắc ngày thường Lô Dĩ Ngôn đối với hạ nhân rất nghiêm khắc.

Trong đại sảnh, hai bên là hai hàng võ sĩ mặc trang phục màu đen đang đứng, bốn vị công tử của Lô Khả ở một góc làm cho người vào nhìn liền cảm thấy sợ hãi. Ta hơi đỏ mặt cúi đầu đi tới bọn họ, Lô Dĩ Ngôn nghiêm mặt đi tới đưa ta tới bàn rồi cởi áo khoác lông cáo xuống cho ta, một loạt hành động tự nhiên như thế này lại dẫn đến một trận bàn tán của ba công tử còn lại.

Đại công tử lạnh nhạt đưa tay vỗ má, giọng nói cực kỳ phiến muộn: “Nhìn đi, nhìn đi, Nhược Tuyết nha đầu thật là may mắn, Nhị đệ có bao giờ đối xử ôn nhu tử tế như thế với chúng ta đâu cơ chứ?”

Lông mày Lô Dĩ Ngôn run rẩy một chút, cứng ngắt đem áo khoác đưa cho tiểu Thu.

“Nói thế cũng không được, chúng ta đều là những nam tử hán, tất nhiên là không thể chiếm được sự ưu ái của Nhị ca rồi, muốn trách thì trách mẫu thân vì sao không đem chúng ta sinh thành những thiếu nữ xinh đẹp!” Tam công tử bắt chéo chân bề nghệ nói. Ta đỏ mặt một trận mồ hôi lạnh, đưa mắt nhìn Lô Dĩ Ngôn, thấy bàn tay hắn nắm chặt tới nổi cả gân xanh.

Đại công tử làm bộ dạng suy nghĩ: “Cũng không đúng, ta nhớ rõ, Nhị đệ có giúp Tứ đệ mua đồ vật này nọ! Đúng rồi, mỗi lần xuất môn đi làm nhiệm vụ đều mang về cho Tứ đệ đồ vật này nọ, đệ xem, đều là nam nhân, nhưng đai ngọc cũng không giống nhau, thiệt là!” Hắn đột nhiên nhìn chằm chằm Lô Dĩ Ngôn rồi như bừng tỉnh đại ngộ đưa tay vỗ đầu, nhảy dựng lên: “Hóa ra, hai người các người chính là đoạn tụ! Đáng thương cho A Âm, chỉ là vật hi sinh mà thôi!”

“Loảng xoảng!” Lô Dĩ Ngôn không thể nhịn được nữa, một quyền nện lên trên bàn, Tứ công tử đang ngồi ăn vụng táo, bị lời nói của Đại công tử kích thích, rồi bị hành động của Lô Dĩ Ngôn dọa, nhất thời gương mặt trắng noãn biến thành màu gan heo.

“Khụ. . . . huynh.. . . khụ khụ. . . .huynh mới là đoạn tụ”

Ta nhìn hắn ho tới khóc chịu, liền đi tới hai bước, vỗ vỗ lưng hắn, đưa khăn tay ra cho hắn, hắn cũng hào phóng nhận lấy, thế nhưng khi ta ngẩng đầu, liền phát hiện ba người còn lại trong phòng tròn mắt kinh ngạc nhìn chúng ta.

“Làm sao vậy?”

Tam công tử một bộ dáng xem kịch vui, vỗ vỗ vai Lô Dĩ Ngôn: “Nhị ca, huynh phải cố lên. . . .”

Đại công tử đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn ta và Tứ công tử, rồi than thở: “A, nguyên lai lại là ta làm rồi, khẳng định Tứ đệ đào gốc tường nhà Nhị đệ. . . .”

Ta chán nản, đây là cái gì, chẳng lẽ ở Lô Khả, đoạn tụ cùng đục góc tường đều rất lưu hành sao?

Lô Dĩ Ngôn xấu hổ khụ một tiếng, mặt đen thui nhìn Tứ công tử quát: “Đệ không phải ghét nhất bị người khác đụng chạm sao, làm sao mà Nhược Tuyết giúp đệ vỗ lưng lại thấy đệ hưởng thụ như thế?”

Tứ công tử sững sốt, đôi mắt nhìn ta chăm chăm chỉ trong gang tấc, sau đó rõ ràng ta nghe được tiếng nuốt miếng táo xuống cổ họng của hắn.

Này. . . . không khí có chút quái dị.

“Cái kia. . . . người gọi ta tới có chuyện gì?” Ta vội đi tới bên cạnh người Lô Dĩ Ngôn, đụng bờ vai hắn nhẹ giọng hỏi.

Tam công tử mắt như sao sáng nhìn qua, cau mày kháng nghị: “Đệ nói không được, nghĩa phụ cưới vợ không mở tiệc chiêu đãi mọi người, Nhị ca không thể không tuân theo quy củ”

Lô Dĩ Ngôn nhướn mày nói: “Cái gì mà không hợp quy củ, huynh cùng nghĩa phụ đã nói chuyện, nghĩa phụ cũng đồng ý rồi”

Trong nháy mắt Đại công tử liền bình tĩnh lại, hắn nhấp một ngụm trà, trầm giọng nói: “Nhị đệ, mở tiệc chiêu đãi quần hùng, việc này không phải nhỏ, Lôi Khả gây thù rất lớn, ngày đại hôn nếu mở cửa ra ngoài, tránh không được thành phần hỗn tạp, Tam đệ phụ trách an toàn của Lôi Khả, nếu xảy ra chuyện gì, đệ nói xem đệ ấy biết làm như thế nào? Đệ cũng phải suy nghĩ một chút cho Tam đệ chứ. . . .”

Tứ công tử gật đầu: “Đại ca nói đúng đây, Nhị ca, đệ thấy Nhị tẩu của không phải là người ham vinh hoa phú quý, đệ nghĩ tỷ cũng không để ý đâu. Đúng không, nhị tẩu?”

Ta không dự đoán được Tứ công tử đột nhiên hỏi ý kiến của ta, ta kích động liền gật gật đầu, Lô Dĩ Ngôn đưa ánh mắt ai oán nhìn ta, lạnh giọng nói: “Việc này mọi người cứ yên tâm, thủ hạ Liệt Hỏa Đường Cung của ta đều giao cho Tam đệ toàn quyền chi phối, nếu xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ tình nguyện đi thỉnh tội với nghĩa phụ, tuyệt kiên quyết không làm liên lụy mọi người, cả đời này, ta chỉ cưới một người, xin mọi người đừng ngăn cản ý định của ta”

Lời đã nói đến nước này, không thể nói lại lần nữa, ba vị công tử nhìn nhau rớt cục cũng từ bỏ ý định, ngồi trong chốc lát đều lục tục cáo từ.

Ta nhìn Lô Dĩ Ngôn bộ dáng buồn bực không vui, nằm dài trên bàn nhìn hắn. Cuối cùng chịu không nổi, Lô Dĩ Ngôn liếc ta một cái, bộ dáng không tự nhiên.

“Nàng làm gì mà nhìn ta chăm chăm thế?”

“Vì chuyện mở tiệc chiêu đãi mà người nhất định phải làm khó người nhà thế sao, xảy ra chuyện thật có thể bọn họ một bên nhìn người chịu phạt sao? Người”

“Không sao, nàng đừng lo” sau đó hắn liếc ta một cái: “Ta làm cũng vì nàng. . . .”

Ta sững sốt, trong lòng ta chợt xuất hiện cảm giác hạnh phúc cùng áy náy. Vì hôn lễ này, người tình nguyện làm mất lòng huynh đệ, ta cảm thấy rất có lỗi, ta mà rời đi thì sẽ bộ ước với hắn, kiếp này của hắn chỉ có một lễ cưới này, kiếp sau của Chung Ngô Mật ta nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp lại phần ân tình này. . . .

“Được rồi, hôn kỳ đã định ngày hai tám tháng chạp, ta còn ra ngoài làm một nhiệm vụ nữa, mấy ngày tới sẽ không ở cùng nàng, nàng phải cẩn thận, chiếu cố chính mình thật tốt chờ ngày ta trở lại.”

Ta nhìn sự ôn nhu trong mắt hắn, gật gật đầu, đứng dậy định đi về Lạc Tuyết cư.

“Từ từ. . . .”

Ta quay đầu lại nhìn Lô Dĩ Ngôn, thấy hắn muốn nói lại thôi, sau đó khoát tay áo: “Không có gì, đường tuyết trơn, nàng cẩn thận” Nghĩ nghĩ lại bổ sung nói:

“Bảo trọng. . . .”

Ta miệng cười ha ha, khoát tay với hắn đi ra ngoài. Đi tới cửa nhìn thấy tiểu Thu đang cào tuyết, nghĩ nghĩ liền lôi kéo nàng tới góc tường. Tiểu Thu nhấp mắt hoang mang khó hiểu nhìn ta: “Nhị thiếu phu nhân, có chuyện gì sao?”

Ta mở miệng, trức trặc hỏi nàng: “À, mấy ngày nay Nhị gia ngủ có ngon giấc không?”

Tiểu Thu sưng sốt, sau đó như nghĩ ra điều gì cười cười, ta nhĩ nàng nghĩ rằng ta đang lo lắng quan tâm cho Lô Dĩ Ngôn. Nàng nhấp hé miệng, lấy tay áo che miệng nói nhỏ vào tai ta: “Nhị gia mỗi ngày rất vội vã, nếu có thể ngủ liền ngủ, chẳng qua, hai ngày nay quân thượng có giao nhiệm vụ cho ngài, sáng sớm hôm nay Nhị gia mới về Lôi Khả, chắc là hai ngày nay ngủ không ngon lắm. . .”

Tiểu Thu còn nói miên man rất nhiều, nhưng nghe xong tâm tình ta liền đi xuống.

Lô Dĩ Ngôn hai ngày nay không ở Lôi Khả, vậy, đêm qua người nhắc nhở ta là ai?

31. Chương 31: Con Thỏ Nóng Giận Còn Cẩn Người

Edit: Rika

Dọc đường đi về Lạc Tuyết Cư, tuy nói thiếu Tiểu Thu làm bạn có vẻ buồn đi không ít, nhưng một đường ta cứ suy nghĩ về người giúp đỡ mình tối hôm qua, bất tri bất giác đã thấy tâm biến đề Lạc Tuyết cư xa xa hiện lên.

Thời tiết đã rét đậm, lạnh lẽo, ta mau chóng muốn vào phòng cho nhanh để sưởi ấm, không nghĩ nửa đường lại đụng phải một người. Ta lao đảo vài bước mới ổn định được thân hình, ngẩng đầu liền nhìn thấy một tiểu nha đầu khiêu khích nhìn ta.

Trong ánh mắt kia bao hàm sự uất giận, rõ ràng không phải bởi vì ta mới đụng nàng. Thế nhưng ở Lôi Khả, ta luôn lẩn tránh mọi người, không thích giao du với ai, quả thật ta không nhớ mình đã làm gì mà đắc tội với nha đầu này không nữa.

Mấp máy môi, ta vừa mở miệng, nha đầu kia liền nhìn ta mắt đắm lệ, giang hai tay ra ôm ta vào.

Ta cả kinh, trợn tròn mắt nhìn nàng ta thay đổi một trăm tám mươi độ. Mới vừa rồi vẫn là biểu tình khinh thường, nay vì sao lại biến đổi đột nhiên tốt như vậy?

Nha đầu kia bỏ nhào vào trước mặt ta, khóc thảm thiết: “Tam phu nhân, ngài phải làm chủ cho tiểu Tuyết. . .”

Ta hơi hơi cau mày, cảm thấy có điểm khả nghi, xoay người lại liền nhìn thấy một cô nương ăn mặc hoa lệ, đôi mắt xéch trần ngập dịch ý nhìn ta, thật lâu sau mới cất tiếng nói.

“Tương la ai, hóa ra là nhị thiếu phu nhân của Lôi Khả chúng ta”. Nói xong xách lỗ tai tiểu Tuyết tục giận nói: “Người, cái đồ nha đầu đui mù chết tiệt kia, ngay cả nhị thiếu phu nhân người cũng dám nhận xứng bậy, quân thượng vô cùng coi trọng phu thê nhị công tử, người nhận nhầm người, cẩn thận ta lột da người”

Ta nhìn chằm chằm tiểu Tuyết, trong lòng có điểm băng khoắn, nha đầu kia không biết ta là ai, nhưng dù sau, người vừa mới đụng nàng chính là ta.

“Tam phu nhân. . . ngài đừng giận, mới vừa rồi nô tỳ mới đụng phải nàng, nàng. . .”

“A. . . người...người...” Tam phu nhân đang hung hăng túm tai tiểu Tuyết đột nhiên thả tay ra, phúi phúi ống tay áo lơ đãng nói: “Nhị thiếu phu nhân đừng để ý, tuy quân thượng sủng ta, nhưng người đó từ xưa chỉ thích nữ nhân cười chứ không thích khóc, về sau, ta còn phải dựa vào sự giúp đỡ của muội muội đó”

Ta sưng sốt, không rõ trong hồ lô của nàng ta bán thuốc gì. Theo lý mà nói, nàng là tam nương của Lô Dĩ Ngôn, ta cũng nên gọi bà một tiếng nương, nhưng hiện giờ nàng lại xưng tỷ muội với ta, ta thực không rõ ở Lôi Khả thân phận được phân chia như thế nào?

“Tam phu nhân nói gì thế, Nhượng Tuyết nghe không rõ lắm. . .”

Tam phu nhân nhẹ nhàng bước tới bên cạnh ta, đánh giá ta từ trên xuống dưới, sau đó tặc lưỡi: “Muội muội không hiểu à? Tội gì cùng ta xa cách như thế, quân thượng chưa từng quá quan tâm tới người khác, nhưng khi nhìn thấy nhị thiếu phu nhân liền như người mất hồn, ai nha, xem ra là chuyện xưa của Tam Lang và Ngọc Hoàn, muội muội lại muốn làm người tuyệt pháp sao?”

Ta mặc dù đọc văn thư không nhiều, nhưng cũng đọc qua không ít thoại bản, chuyện xưa của Tam Lang và Ngọc Hoàn ta cũng biết chút ít, đơn giản chỉ là các cách quan tâm con dâu, để con dâu hiểu thảo với mình. Trong nháy mắt ta liền hiểu được.

Lô Di Ngôn là nghĩa tử của quân thượng Lô Khả, vậy ông ta sẽ là công công (cha chồng) của ta, so sánh một hồi, nàng ta lại nghĩ ta và quân thượng có tình cảm thân ái? Ai nha, não của nàng ta rối cuộc được cấu tạo bằng gì đây?

Ta làm bộ dáng phục tùng hướng tới nàng ta gật gật đầu: “ Tam phu nhân hiểu lầm rồi, ta chưa từng gặp qua quân thượng, làm sao mà xảy ra chuyện như phu nhân nói, cho dù là có gặp, Lý Tam Lang cùng Dương Ngọc Hoàn cũng không phải là tấm gương để mọi người noi theo. Huống chi, trong lòng Nhược Tuyết chỉ có Lô Di Ngôn, nếu có điều kiện, ta thật muốn cùng chàng rời xa trần thế, ẩn cư ở thế ngoại đào nguyên”

Tam phu nhân liếc mắt nhìn ta, trong mắt tràn đầy khinh thường.

“Nếu là như vậy, tại sao ngươi còn làm khó dễ nha đầu kia?”

Đầu ta bay lên hàng ngàn dấu hỏi, ta làm khó dễ nha đầu kia khi nào?

“Tam phu nhân lại hiểu lầm, ta và nàng chỉ đụng nhau một chút, ta cũng không làm gì khó khăn với nàng ấy cả”

Tiểu Tuyết chớp chớp đôi mắt tràn đầy nước mắt: “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ biết sai rồi, đụng phải phu nhân chính là lỗi của nô tỳ, thế nhưng, phu nhân tội gì phải đòi lột da tiểu Tuyết. . . hu hu. . .”. Nói xong, nàng ta còn bụm mặt khóc nức nở.

“Ầm” một cái, trên đỉnh đầu ta như bị sét đánh trúng, mặc dù ta ngu ngốc nhưng cũng hiểu được, chủ tớ hai người này là đang diễn trò.

Ta bất đắc dĩ đưa tay xoa xoa đầu, tam phu nhân cười lạnh một tiếng: “Nhị thiếu phu nhân cùng nha đầu này đều có chung chữ Tuyết làm tên, ba trăm năm trước hẳn cũng là người một nhà, tội gì mà phải làm khó nhau?”

Lòng ta vang lên tiếng vỡ vụn. Tam phu nhân nàng ta mắng chửi người thật thô tục, cái gì mà ba trăm năm trước là người một nhà, người muốn nói là ta bất quá trước kia cũng là một con a hoàn phải không? Lúc này, ta đặc biệt nhớ lại, nếu ta nói cho nàng, cô nãi nãi ta tên là Chung Ngô Mật, không phải là Cô Nhược Tuyết, cô nãi nãi ta chính là tộc trưởng của tiên y tộc, thì nàng ta sẽ có biểu tình gì nhỉ?

Cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, ta kéo ra gương mặt tươi cười. Bên ngoài đã hai năm, ta cũng hiểu được rất nhiều đạo lý, trong đó có một cái là: ‘Người đang dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu’

Tuy rằng trong lòng ta không khuất phục, nhưng ngoài mặt phải trưng ra bộ mặt lấy lòng.

“Tam phu nhân. . . “

“Ai nha, thì ra ngươi ở đây!” Đột nhiên một giọng nói từ trong Lạc Tuyết cư truyền ra, A Âm tinh thần vui vẻ đi tới, thân thiện khoát tay lên vai ta: “Phu nhân tốt của ta, thật có nhã hứng nha? Trời lạnh như thế này sao lại ra ngoài hóng mát? Tân nương tử mà sinh bệnh thì sẽ không đẹp nữa”

Ta vui vẻ, vỗ vỗ tay A Âm, nhất thời lệ nóng doanh tròng. Là người nào nói ta hứng trí đi tới đây hóng mát? Tiểu cô nương ta bị lạnh cóng tới phát run mà ngươi không thấy hay sao?

Ta mỉm cười: “A Âm, làm sao bây giờ, ta dường như đã dọa tiểu Tuyết rồi, tam phu nhân đang nói chuyện cùng ta. . . nếu không thì mọi người vào trong Lạc Tuyết cư mà nói chuyện tâm tình nha. . .”

Nghe ta nói như vậy, A Âm lúc này giống như mới nhìn thấy tam phu nhân, kinh ngạc nói: “A Âm thật có mắt không trông, không nhìn thấy tam phu nhân, thật đáng chết, A Âm khi trở về sẽ hướng quân thượng thỉnh tội”

Sắc mặt tam phu nhân biến đổi, xấu hổ cười, liên tục xoa tay: “A Âm nói gì thế, việc nhỏ này không cần làm phiền tới quân thượng, huống chi, tuyết ngoài trời rơi khá lớn, mọi người đi đường nhìn không thấy cũng là chuyện thường”

A Âm nghe thế liền vui vẻ vỗ tay: “Thiếu phu nhân nghe chưa? Tam phu nhân tha thứ cho người rồi đó, trận tuyết này đúng là lớn thật nhĩ” Nói xong, A Âm đột nhiên âm trầm nói: “Huống chi, cấp bậc ở Lôi Khả luôn rõ ràng, ta chưa từng nghe nói chủ tử đừng phải hạ nhân mà còn phải xin lỗi, thật sự là tiểu Tuyết nha đầu bị dọa rồi”. Sau đó hắn đưa tay nắm lấy cằm tiểu Tuyết nói: “Không bằng ta mang người tới đảo của quân thượng, kêu quan thượng cho người chút an ủi được không?”

“Ha ha, tiểu Kiều, người lại chọc cho A Âm tức giận à?”

Một tiếng nói nhu thuận từ trong rừng cây truyền đến, ta ngẩng đầu lại thấy một nữ tử hoa lệ, nhìn hai người lớn lên thật có chút giống nhau.

A Âm xoay chuyển đôi mắt, nhìn người mới đến: “Nhị phu nhân nói gì thế, A Âm làm sao dám tức giận với tam phu nhân. Nói cho cùng, ta cũng chỉ là một tên nô tài. . .”. Nói xong, A Âm làm bộ dường như muốn khóc, làm cho nhị phu nhân cười khê.

“A Âm thật là đáng yêu, Lôi Khả ai chẳng biết người quân thượng quan tâm nhất chính là A Âm, chỉ sợ quân thượng không cần tỷ muội chúng ta, cũng không muốn đánh mắng A Âm đâu”

A Âm nhất thời thu lại bộ dáng đau lòng, vui vẻ cười: “A Âm thích nhất nhị phu nhân, hiện tại A Âm còn có việc, chờ xong việc nhất định sẽ gửi nhị phu nhân một vài bí quyết dưỡng nhan”

Nhị phu nhân tươi cười gật đầu: “Ta sẽ không quấy rầy A Âm nữa, ta sẽ mang tiểu Kiều cùng tiểu Tuyết về dạy dỗ”. Nói xong, hướng tới A Âm mỉm cười, lại hướng tới ta gật gật đầu, dắt muội muội của mình và cả đoàn người hầu rời đi.

Ta thấy tam phu nhân đưa tay ra sau làm động tác gãi gãi, rút cuộc đợi các nàng đi xa ta liền ngồi xổm trên mặt đất phả lên cười.

A Âm cũng ngồi xổm xuống bên cạnh, mở miệng hỏi ta: “Người đang làm chuyện xấu gì đó?”

Ta che miệng nhụn khí: “Ta vừa mới dùng ít dược lên người tam phu nhân. . . bảo đảm trong vòng một tháng nàng không dám tới ta gây phiền toái”

A Âm nghiêng đầu nhớ tới bộ dáng kỳ lạ của tam phu nhân, liền hiểu rõ, cười ha hả, ở bên tai ta nhẹ giọng nói một câu sau đó mới đứng dậy đi tới Lạc Tuyết cư. “Nhanh vào trong phòng, bên ngoài rất lạnh, người là sinh mệnh của nhị gia! Nữ nhân mà sinh bệnh thì sẽ không còn đẹp nữa đâu”

Ta nhìn chằm chằm bóng dáng của A Âm, nhú mày suy nghĩ lời nói của hắn, thu lại gương mặt tươi cười ngoan ngoãn theo hắn vào phòng.

Mới vừa rồi A Âm nói: ‘ Sau này không cần làm như thế, người làm muội muội của nhị phu nhân bị thương nàng ta cũng không thể nói gì, nhưng nàng ta sẽ không bao giờ từ bỏ ý đồ của mình đâu’

Nghĩ lại, con thỏ nóng giận còn cắn người, khó bảo toàn đôi tỷ muội này không phải là con thỏ không biết cắn người.

32. Chương 32: Không Có Gì Phải Đáng Xấu Hổ

Edit: Loli

Beta: Rika

Đã nhiều ngày trôi qua, Lô Dĩ Ngôn cùng Tô tỷ tỷ đều không thấy xuất hiện trước mặt ta, có lẽ là Lôi Khả lại có cái nhiệm vụ lớn gì đó. Nhưng mà làm ta kinh ngạc là, Khuynh Thành cũng luôn thảnh thỏa không rõ tung tích. Mỗi khi ta hỏi đến, Khuynh Thành luôn cười nhẹ rồi đem ta đẩy đi chỗ khác. Tuy là tò mò, nhưng là cũng không tốt nếu cứ hỏi đến chuyện riêng tư của người khác.

Khiến người ta cho rằng mình là bà tám sẽ không tốt lắm, tuy nhiên, ta ở trong mắt người khác kỳ thực chính là một bà tám không hơn không kém...

Từ đêm đó sau khi ta cùng Tô tỷ tỷ dò xét Lưu Ly viên,ta vẫn luôn không có thời gian rảnh rỗi để lại tới đó dò xét kết quả, gia gia có hay không bị đưa vào đó vẫn là một ẩn số. Lập tức, Tô tỷ tỷ đi vắng, một mình

ta giữa ban ngày xông đến Lưu Ly viên tuy không phải là việc làm sáng suốt, nhưng mà ta quả thật không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn .

Ta choàng thêm áo lông cáo, đem thanh chủ thủ nhỏ Cừ Cừ tặng ta giấu vào trong tay áo để đề phòng vạn nhất, sau đó liền đẩy cửa đi xuống lầu, ngang qua phòng Khuynh Thành, ta liếc mắt qua, quả nhiên là trống không.

Lôi Khả người đi lại ngày càng ít, dọc đường đi ta ngay cả một tỳ nữ quét dọn giống như tiểu Sắc cũng không nhìn thấy, tuy nói điểm khả nghi cảm thấy không ít, nhưng ta cũng âm thầm thấy may mắn, như vậy chuyến này của ta là làm ít công to .

Hoa sen trong Lưu Ly viên vẫn rực rỡ như trước, ta thăm dò cảnh vật xung quanh, lúc này mới cố gắng khắc chế sự run rẩy sờ soạng trong lòng ngực lấy ra hai khối đá lửa “đắt đắt” đánh lửa.

“Người nào!”

Đột nhiên một thanh âm kinh ngạc từ sau lưng truyền tới, ta cả kinh khiến hai khối đá lửa trong tay liền rơi xuống đất. Ta xoay đầu, một nha đầu mặc cung trang màu phấn hồng đã sớm rút kiếm đâm về phía ta.

“Dừng tay!”

Thanh âm biếng nhác truyền ra từ gian trong gian nhà, nha đầu kia quả nhiên ngừng tay, hướng về phía cánh cửa đen của căn lầu cung kính hành lễ.

A Âm nhéo xoay cổ, cười cợt từ trong đi ra, nhìn thấy mũi kiếm của nha đầu kia chỉ vào ta thì không khỏi sửng sốt.

“Thiếu phu nhân?” Hắn chép miệng, hướng về phía ta nhẹ nhàng lắc lắc ngón trỏ, ngón tay kia dài thanh mảnh, làm ta không khỏi thấy xấu hổ.”Sắp phải xuất giá, không ở Lạc Tuyết cư sống yên phận, lén lút chạy tới nơi này làm cái gì?”

Ta ghen lời, tùy tiện chỉ một ngón tay.”Chỗ nào lén lút chứ, ta rõ ràng...”

A Âm liếc mắt nhìn ta cười quyền rũ.”Ta mới vừa ở trên lầu nhàm chán nhưng là vừa đúng nhìn chăm chăm ra ngoài đại môn , người không phải vào từ cửa lớn, người rõ ràng là trèo tường mà vào đây...” Hắn ngáp một cái, lưỡi biếng duỗi thắt lưng, khoác kiện áo choàng rộng thùng thình bưng bình tỉnh đại ngộ nói: “Nga! Chẳng lẽ thiếu phu nhân đến là vì A Âm?”

Ta xấu hổ cười, cũng không có trả lời tưởng tượng này của hắn. Lại nhịn không được cảm thấy ảo não. Người Lôi Khả từ trước đến nay thích nói duyên duyên, đều là dạng như thế này, có lẽ nghĩ không ra một ngày, tin đồn khúc mắc giữa ta và Lô Di Ngôn, Mộ Hiểu, A Âm ba nam nhân này có lẽ mọi người đều hiểu.

Bất quá... A Âm thật là nam nhân sao? Nhớ tới chuyện đoạn tụ có liên quan đến A Âm, ta không khỏi lắc đầu.

“Nhị thiếu phu nhân suy nghĩ cái gì?”

“Suy nghĩ xem A Âm có phải nam nhân hay không!” Miệng chuyển động theo tâm, bị A Âm đột nhiên hỏi như vậy, ta thể nhưng dễ dàng nói ra suy nghĩ trong lòng lúc này.

Nha đầu kia sửng sốt, nhịn không được che miệng cười trộm, sắc mặt A Âm hơi ửng hồng, không được tự nhiên xoay người lắc mông tiến đến bên cạnh lôi kéo tay áo ta nói.”Nhị thiếu phu nhân khi dễ người, uống công A Âm còn giúp người may giá y, người muốn biết A Âm có phải hay không nam nhân còn không đơn giản...”

Trong lòng biết hắn vừa muốn nói lời nói đại nghịch gì, ta giựt tay hắn ra nhảy ra sân.

Nhưng mà gót chân ta còn chưa đứng vững, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy thiếu niên ngày ấy. Lúc này hắn đang ngồi vắt vẻo trên cây, hai chân đung đưa nhìn ta cười cười.

“Người... Người, lại là người!” Ta trông ánh mắt mang ý cười của hắn thì bản năng người mẹ trong ta trở dậy, đi đến phụ cận nhỏ giọng nói:

“Người chẳng lẽ không biết nơi này là đầm rồng hang hổ sao, làm sao có thể chạy loạn ở đây, bị người bắt được sẽ không toàn mạng đâu!”

Thiếu niên bĩu môi.”Người không phải cũng vậy sao, bị người bắt được sẽ không toàn mạng đâu”

Ta hắng giọng, nghiêm trang nói: “Ta khác, ta là nhị thiếu phu nhân nơi này, ta đến đây là tìm đại phu nhân nói chuyện phiếm ...”

“Nga...” Thiếu niên như bưng tỉnh, động thân nhảy từ trên cây xuống, chậm rãi đi đến bên cạnh ta, đem khuôn mặt tiến tới trước mặt ta, ta nhìn vào đôi mắt sáng không có một tia vẩn đục của hắn, trong nháy mắt lại thấy như bản thân bị hãm sâu vào đó.”Nhưng mà, ta nghe nói, đại phu nhân hình như đã ra khỏi thành, không có ở trong Lưu Ly viên nha!”

Ta sững sờ, tiếp đó liên tục xua tay.”Chính là vậy, ha ha, cho nên, người xem ta không phải là mất công không quay về sao... Ha ha...”

Thiếu niên nhìn ta kỹ một chút, sau đó lùi đầu về.”Quả nhiên là mất công quay về ... Ha ha...”

Thấy hoa mắt, ta nhìn không được dụi dụi mắt, nhưng mà đến khi mở mắt thì phía trước đã không còn bóng người. Lúc này ta không khỏi có chút hoài nghi, người này có thể đến vô ảnh đi vô tung chắc chắn không phải kẻ đơn giản, hắn sẽ là ai đây? Đột nhiên ta nghĩ tới viên đá hòm đó, chẳng lẽ đúng là hắn cảnh báo cho ta? Nhưng, trước đó chúng ta chỉ gặp nhau có một lần duy nhất, hắn dựa vào cái gì giúp ta đây?

Suy nghĩ này tự cảm thấy chắc chắn, ta cũng lười suy nghĩ, lắc lắc đầu xoay người hướng về phía Lạc Tuyết cư, nhưng mà khi ta nhìn thấy một đội nhân mã trước cửa Lạc Tuyết cư, ta không khỏi nhíu nhíu mày. Ta thừa nhận ta có chút không có tiền đồ, ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu mình chính là: nhị phu nhân dẫn muội muội của mình đến trả thù .

Tục ngữ nói , “Không làm chuyện thẹn với lòng, ban đêm không sợ quỷ gõ cửa”. Ta quả nhiên vẫn là không nên vì nhất thời thống khoái mà kẻ đơn cho tam phu nhân.

Tục ngữ lại nói, “Là phúc không phải là họa, là họa tránh không khỏi”. Gia gia còn chưa có cứu ra, ta tất nhiên là sẽ không rời đi Lôi Khả , không lý khai Lôi Khả,

Ta thực sự là trốn không được chỉ trích của hai tỷ muội này . Nghĩ, ta chỉ có thể kiên trì đi qua. Nhưng mà đến gần mới thấy, người tới đều một thân trang phục màu hồng phấn. Nhất thời, ta hoang mang . Các nàng tới tính sổ không phải là nên mang theo những người vạm vỡ hay sao...

Xem ra, môi trường Lôi Khả kỳ quái quả nhiên tạo nên tính cách các nàng kỳ quái...

Ta lặng lẽ lại gần, thấy trong viện không có hai thân ảnh diêm dúa lòe loẹt kia, lúc này mới vụng trộm lôi kéo cánh tay một nha hoàn hỏi : “Chủ tử các người đâu?”

Nha đầu kia quay đầu lại thấy ta, lạnh lợi hành lễ, những nha đầu chung quanh nghe thấy tiếng vang cũng đều quay đầu lại hướng ta hành lễ, trong lúc nhất thời, trong viện thanh âm “Bái kiến nhị thiếu phu nhân” vang lên liên tiếp. Ta hết cách dựa vào tường day day hai bên thái dương. Vốn nghĩ muốn vụng trộm đi vào, nhưng mà thanh thế “lớn” như vậy chỉ sợ đã sớm kinh động tới người đến, phương thức tra tấn người quả thực bất đồng...

Ta khoát tay ý bảo các nàng miễn lễ, lắc lư lão đảo đi vào sân, gói thuốc bột nắm trong tay áo cũng bị lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi của ta thấm vào mà trở lên ẩm ướt. Được lắm, ta xác định sẽ đưa được tiếp cho nhị phu nhân, nếu là thật sự kinh động quân thượng Lôi Khả, tốt nhất là cũng đem ta giam vào thiên lao để làm bạn với gia gia đi!

Nhưng thời điểm khi ta nhìn thấy bộ mặt tươi cười từ trên lầu hai hé ra, ta hận không thể đem giày cởi ra ném về phía người tới.

“A Âm? Người không phải ở Lưu Ly viên sao?”

A Âm cầm khăn tay nhỏ bé khoát tay .”Nhị thiếu phu nhân đi lên nói chuyện!”

Tâm của ta thả lỏng không ít, cước bộ lên lầu cũng nhẹ đi vài phần. Nhìn thấy tươi cười trên mặt A Âm trong lòng ta nổi lên một chút khó chịu. Người này mang theo nhiều nữ nhân như vậy đến chỗ ta, làm cái

quỷ gì? Chẳng lẽ hần vẫn còn rối rắm vấn đề hần là nam nhân hay nữ nhân, cho nên muốn ở trước mặt ta trình diễn một bộ xuân cung đồ sống để chứng thực một chút hần chắc chắn là nam nhân?

“A Âm, người không phải ở Lưu Ly viên sao, làm sao lại đến đây trước ta được?”

A Âm sững sốt.”Ta khi nào thì ở Lưu Ly viên , nhị phu nhân thích nói giỡn rồi.”

Ta lập tức ngốc, cảm thấy nổi da gà. Chẳng lẽ A Âm là đang cố lơ đi vấn đề hần là nam hay nữ? Nghĩ như vậy, ta nhất thời liền trở lại bình thường! Nếu hần không muốn nhắc tới, ta cũng sẽ không tiếp tục nhắc lại vấn đề, ngồi xuống châm chén trà, ta khẽ nâng mắt nhìn sắc mặt thập phần không tốt của A Âm.

“Kia, A Âm mang nhiều người như vậy đến chỗ ta làm gì?”

A Âm hì hì cười, ngồi xuống phía đối diện ta.”Đương nhiên là muốn đến cho người lựa chọn hai nha đầu để sai vặt trong viện rồi!”

Ta sững sốt, trong lòng nghĩ thầm chẳng lẽ Khuynh Thành đã nhiều ngày gạt ta làm ra chuyện gì, cho nên mới muốn kêu ta đổi nha đầu sao? Nghĩ, ta cố gắng duy trì bình tĩnh, làm bộ như không chút để ý hỏi: “Ta cảm thấy Khuynh Thành rất tốt , không cần lại thay đổi!”

Nghe đến đó A Âm nhin không được nở nụ cười, “Nhị thiếu phu nhân, mặc kệ nói như thế nào thì Lôi Khả ở trên giang hồ cũng là số một trong hai đại môn phái, người muốn Nguyệt thánh nữ Lôi Khả đến làm nha hoàn sai vặt cho người thế không phải là cố ý chế giễu Lôi Khả hay sao!”

Đầu óc ta xoay chuyển hơi chậm, ba chữ Nguyệt thánh nữ ở trên mặt rồi rầm hồi lâu cũng không suy nghĩ cẩn thận, Khuynh Thành như thế nào lại thành Nguyệt thánh nữ Lôi Khả rồi ?

A Âm chắc là nhìn ra hoang mang của ta, khiêu khích miệng cười nói: “Nàng không nói cùng người ?”

“Nói cái gì?”

Ta cảm thấy ta hỏi lời này không đầu không đuôi, Khuynh Thành cần nói cùng ta cái gì không phải rõ ràng sao, ta như thế nào còn muốn hỏi thêm câu này đây. A Âm đối với câu hỏi này thực ra không lưu tâm, chỉ cười dài vậy ta kêu người hầu đều lui ra ngoài, đứng dậy đem cánh cửa đóng lại cẩn thận, lúc này mới lại ngồi xuống.

“Lúc trước Nguyệt thánh nữ đã làm sai chuyện, cho nên bị quân thượng điều đi rồi, đã nhiều ngày nay Lôi Khả lựa chọn một Nguyệt thánh nữ mới, Khuynh Thành nàng, chính là người may mắn này .”

Ta nhìn chằm chằm nước trà trong tay đến thất thần. Ta nghĩ điều đi rồi đại thể chính là bị điều đến âm tào địa phủ đi, mà người may mắn này, ta không biết Khuynh Thành lên làm Nguyệt thánh nữ rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh. Thế nhưng lần này ta trái lại có một dự cảm mãnh liệt, Khuynh Thành làm như vậy nhất định là có mục đích !

Ta gật gật đầu.”Nha đầu thôi, đều không sai biệt lắm , A Âm trực tiếp giúp ta chọn một người là được, ta tin tưởng người!”

A Âm nghe vậy ngẩng đầu híp mắt cười.”Tin tưởng ta?”

Ta lại gật gật đầu. A Âm chậm rãi thu hồi ý cười, thần sắc nghiêm chỉnh.”Vậy người nếu thật sự tin ta, không bằng nghe ta một câu khuyên.”

Ta nhìn hần, trong mắt hoang mang. A Âm sắc mặt càng thêm trắng bệch, hần nhìn chằm chằm ánh mắt của ta , gần từng tiếng nói: “Người rời khỏi nhị gia đi!”

Những lời này tựa như tiếng sấm nổ ầm bên tai , ta khiếp sợ thật lâu sau mới không linh hoạt nghĩ đến, chẳng lẽ nói ta lộ ra dấu vết gì?

Xấu hổ nở nụ cười, ta đứng dậy đi tới bên cửa sổ, đẩy ra cửa sổ khẽ lên tiếng.”A Âm người đang nói cái gì vậy, ta cùng hần chỉ còn ba ngày nữa là đại hôn, người bảo ta rời khỏi hần là có ý tứ gì? Người không sợ ta sẽ nói cho Lô Dĩ Ngôn, để hần xử phạt người?”

A Âm nghe vậy nhẹ giọng cười, cũng đứng dậy đi tới bên cạnh ta, ngóng nhìn những bông tuyết trắng ngoài cửa sổ. Hắn không có trực tiếp trả lời, ngược lại nhẹ giọng hỏi: “Lôi Khả là địa phương ăn tươi nuốt sống, người ở nơi này không sợ hãi sao?”

Tay nắm thành quyền, cố gắng khiến cho bản thân bình tĩnh lại.”Sợ, sao lại không sợ chứ, nhưng cũng may là nghĩa phụ coi như cũng thích ta, cho nên...”

“Người như thế nào kết luận hắn thích người?” A Âm quay đầu trừng đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn ta. Trong lúc nhất thời ta có chút hồ thẹn. Đúng nha, ta ngay cả người đó còn chưa thấy qua, làm sao có thể liên kết luận người ta sẽ thích mình?

“Hắn không phải phái người đến may quần áo cho ta sao, Lô Dĩ Ngôn hắn nói, người chỉ vì một người là hắn...”

A Âm cười nhạo đánh gãy lời của ta, nói.”Là chính ta tự mình thỉnh cầu .”

Ta sửng sốt, không thể hiểu được ý tứ hắn đang nói.

Ngón tay A Âm khẽ gõ lên song cửa, thanh âm dần dần hư ảo.”Quân thượng chưa bao giờ đối với nữ nhân bên ngoài để bụng ngoài nòng, làm sao có thể nghĩ đến chuyện cho ta đến may y phục cho người, đây là ta chính mình xin đi ...”

Ta nuốt nước bọt, cảm thấy yết hầu khô khốc dị thường. Cuống quýt chạy đến bên cạnh bàn uống hộp trà.

“Người ngày trước nhiều lần cứu ta, lại chủ động xin may y phục cho ta, không phải là người... Người sẽ không thích ta đâu?”

Ta cảm thấy ta nói những lời này có chút vô sỉ, lại có điểm không biết tự lượng sức mình, nhưng, sau khi cô phụ Đại Ngưu cùng Lô Dĩ Ngôn , ta thật sự cuối cùng cũng không có cô phụ bất cứ kẻ nào. Cũng may khi ta vừa ngẩng đầu liền thấy A Âm nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Vừa muốn thả lỏng, đột nhiên nhớ tới một việc lòng lại căng thẳng.

“Người, người sẽ không là...”

A Âm quay đầu, cười khở nhìn ta, vẻ chua xót trong nụ cười kia không cần nói cũng biết. Hắn đưa lưng về phía ánh sáng, khuôn mặt chìm trong bóng râm, càng khiến hắn có vẻ yếu ớt mỏng manh.

“Là thật , lời đồn đãi ở Lôi Khả là thật, mọi người đều biết, cũng chỉ có mình hắn là cho rằng đó là chuyện cười. Ta, ta thương hắn như vậy...”

Ta cả kinh, chung trà trong tay “Loảng xoảng” đánh rơi trên bàn, phát ra rất kêu rất vang.

“Người, người yêu Lô Dĩ Ngôn?”

A Âm bĩu môi, quay đầu đi. Thanh âm của hắn mang theo hơi lạnh ngoài kia thổi qua, giống như muốn mang hết điều linh của một thời phồn hoa Lôi Khả .

“Hắn không tin, hắn cho rằng chỉ là mọi người trong lúc trà dư tửu hậu đặt chuyện gây cười, cho nên ta liền vì hắn diễn trò, ta thu thập mỹ nữ, chỉ là vì muốn cho tâm của hắn được thoải mái, ta may y phục cho người vì muốn hắn vui vẻ, nhưng, ta thực sự vô cùng chán ghét đám nữ nhân tự ỉnh là đúng, ta càng chán ghét may giá y cho người.”

“A Âm...”

“Ta làm hết thấy cho người, cùng yêu không quan hệ, cùng thương hại không quan hệ, cùng đại nghĩa không quan hệ, cùng thiện lương không quan hệ, hết thấy hết thấy, chỉ là vì ta thương hắn, nhưng, hắn cái gì cũng không biết, hắn một lòng đều ở chỗ người...”

Ta đứng dậy đi đến trước mặt hắn, lại không biết nói thế nào để an ủi. Trên lông mi A Âm hiện vài giọt nước trong suốt, nhìn thật khiến người ta đau lòng. Ta nhẹ nhàng nâng tay đem A Âm ôm vào trong lòng, vỗ về sợi tóc mềm mại của hắn.

“Tiểu Tuyết, ta thương hắn như vậy chính là tội không thể tha sao, tội không thể tha sao?”

Ta nhẹ nhàng lắc lắc đầu.”Không phải, A Âm, không phải.”

Điều này không có gì, thật sự, người yêu Lô Dĩ Ngôn cùng ta yêu Cừ Cừ không có gì ngoài hai thân phận, không có gì là bất đồng, cái chúng ta trả giá đều là một mảnh chân tình, điều này không có gì phải xấu hổ cả.

A Âm ổn định cảm xúc một chút, sau đó ngẩng đầu kiên định nhìn ta, thanh âm chưa sót.”Ta vốn nghĩ, nếu các người có thể sống hạnh phúc, ta cũng cam tâm, nhưng, ta nhìn thấy trong ánh mắt người nhìn hần, có thương tiếc, có ân hận, chỉ là không có yêu, tiểu Tuyết, người căn bản là không thương hần đúng hay không!

Ta nhìn A Âm, thật lâu sau chậm rãi gật gật đầu. Đúng vậy, ta căn bản không thương Lô Dĩ Ngôn.

“Cho nên, người rời khỏi hần đi, rời khỏi hần, sau này hần nhất định có thể tìm được một nữ tử lương tình tương duyệt, có thể hạnh phúc đến già.”

Ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi gật gật đầu

33. Chương 33: Một Cái Chải Tận Đuôi, Hai Cái Tóc Trắng Mi Bạc

Edit: Rika

Trăng đêm nay thật dị thường, chiếu sáng chói lọi, đem Lôi Khả chiếu rực rỡ như ban ngày. Phía tây bầu trời bị nhuộm một màu đỏ, xa xa giao hòa cùng với màu trắng của tuyết.

Ta mở cửa sổ chống tay lên nhìn tuyết đọng trên sân. Sau đó nhìn tới vàng đỏ trên trời, thân mình không tự giác động đậy. Đưa tay đem cửa sổ đóng lại, sau liền nhìn thấy Tô tỷ tỷ đứng trong ánh nến mập mờ.

Thần sắc của tỷ ấy mệt mỏi, trên người còn mang theo mùi vị phong trần. Ta nghĩ chắc là tỷ ấy vừa trở về Lôi Khả liền không nghỉ ngơi chạy đến nơi này.

Ta đứng dậy rót cho tỷ ấy một ly trà, đem đẩy đến trước mặt tỷ. Tô tỷ tỷ mệt mỏi cười, nụ cười thật tình vui vẻ, từ trong lồng ngực lấy ra một vật giao cho ta.

Ta hoang mang đưa tay ra cầm vật tỷ ấy đưa đem tới ngọn đèn cẩn thận xem xét, sau đó liền cảm thấy hốc mắt nóng lên.

“Cái này, đây là. . .”

“Đây là một nhúm tóc của gia gia muội, tỷ đã nhìn thấy gia gia”

Ta cuống quýt giữ chặt tay Tô tỷ tỷ, gấp gáp hỏi: “Gia gia như thế nào, gia gia có khỏe không?”

Tô tỷ tỷ trấn an vỗ vỗ tay ta, say đó đưa tay day day trán: “Lúc tỷ thấy gia gia, trừ bỏ gầy đi một ít, thì tinh thần rất tốt”. Ngừng lại một chút, Tô tỷ tỷ nghiêm mặt nói: “Dọc đường đi tỷ luôn nghĩ tới phương pháp giải quyết, tính đi tình lại chỉ có một cách”

“Cách gì?” Ta vội vàng hỏi, trong con người lóe lên sự nóng vội.

“Chưa nói đến biện pháp, tỷ thật lòng hỏi muội, muội thật tình muốn gả cho Nhị công tử sao?”

Ta giương mắt nhìn ô mai trên bàn, trong lòng ta có hàng ngàn hàng vạn tâm sự, nhưng cũng chỉ có thể hơi lắc lắc đầu.

“Nếu thời gian có thể quay trở lại, nếu như muội có thể gặp Lô Dĩ Ngôn trước, có lẽ hiện tại sẽ khác. Thế nhưng, muội đã giao trái tim cho người khác, muội lấy cái gì thành thân cùng Lô Dĩ Ngôn đây? Lâm trận rồi bỏ chạy thực tình muội rất có lỗi với hần, nhưng muội không hề yêu thương hần, sống chung với nhau nhưng không có hạnh phúc, như vậy muội càng cảm thấy có lỗi hơn”

Ánh mắt Tô tỷ tỷ tối sầm lại, giống như muốn bộc lộ điều gì. Nhưng chỉ là trong nháy mắt, sau đó tỷ ấy lắc đầu thản nhiên nói: “Nhu thế, biện pháp này nhất định có thể thực hiện được. Ngày mốt là ngày thành thân của muội và Nhị công tử, đến lúc đó Lôi Khả thiết đãi quần hùng. Tỷ cứu gia gia muội, đưa đến nơi hẻo lánh của Lôi Khả, tỷ sẽ mua chuộc lính gác nơi đó, đến lúc đó, muội chỉ cần dịch dung cho tốt, lẫn vào bên trong tân khách, nhất định có thể mang gia gia muội trốn ra ngoài Lôi Khả”

Ta lắc lắc đầu: “Nếu như bị phát hiện, chẳng phải là sẽ liên lụy đến tỷ sao?”

Tô tỷ tỷ nghe vậy đột nhiên nở nụ cười: “Muội nói, tỷ còn cái gì để mất nữa?”

Ta sửng sốt, sau đó liền chưa sót hiểu được ý nghĩa câu nói ấy.

Ta không còn tộc nhân, không còn Cừ Cử, nhưng còn có gia gia, nhưng Tô tỷ tỷ thì không, trên thế gian này, còn ai có thể coi là người thân thích với tỷ ấy nữa? Đối với một người cô độc, còn có cái gì khiến người ta rung động, khiến người ta sợ hãi nữa?

“Cái này. . .” Ta cắn cắn môi, không biết phải nói như thế nào. Mà Tô tỷ tỷ cũng không cho ta có cơ hội phản bác.

“Rời khỏi Lôi Khả, muội tính đi đâu?”

Ta nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói: “Quay về Linh Dẫn cốc là điều không sáng suốt, kết giới đã bị hủy, nếu như bị người ta đuổi tới nhất định sẽ không còn đường thoát, nhưng, trừ bỏ Linh Dẫn cốc, muội còn có thể đi đâu?”

Tô tỷ tỷ trầm mặc trong chốc lát, từ bên hông gỡ xuống một miếng ngọc bội, mặt ứng hồng nói: “Không bằng, muội và gia gia trực tiếp đi lên phía bắc, đi tìm quân gia Thất Phật Được ,Trần A Nam, nếu hần nhìn thấy miếng ngọc này tất sẽ thu lưu hai người”

Ta nao nao, nhìn thấy thần sắc tỷ ấy không tự nhiên liêng hỏi: “Vị Trần A Nam này, không biết là gì của tỷ?”

Nhìn bộ dáng thẹn thùng của tỷ ấy, có thể biết Trần A Nam này là tình lan của Tô tỷ tỷ, lúc này nghe ta hỏi như thế, mặt càng đỏ hơn, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Chỉ là cố nhân mà thôi”

Khi đó, ta chỉ biết cố nhân là người xưa có chút quan hệ với chính mình, ta chưa bao giờ nghĩ tới, cố nhân cũng có thể là người đã mất.

Hai mươi tám tháng chạp, Lôi Khả chiêu đãi khách khứa, Lôi Khả lúc này khoát lên những dải lụa đỏ, hiện lên khung cảnh vui vẻ. Mà hết thấy điều này, là mừng đại hôn của Nhị công tử Lôi Khả.

Trên giang hồ đồn đãi, Nhị công tử tuần mỹ vô cùng, là nhân tài mới xuất hiện, nhưng không ai biết tí gì về thân phận nương tử của Nhị công tử. Mọi người chỉ nói Cô Nhược Tuyết bắt quả chỉ là một nữ tử mồ côi được Lô Dĩ Ngôn cứu về, sau nảy sinh tình cảm rồi thành thân.

Quả thật, bọn họ nói không sai, vô luận là Cô Nhược Tuyết hay Chung Ngô Mật, hiện tại nàng là một người mồ côi không họ hàng thân thích.

Lạc Tuyết cư được bố trí một cách hoàn hảo, rèm đỏ, màn đỏ, nệm đỏ, khăn trải giường đỏ, chữ hỉ đỏ. . . Nơi này được bố trí như nhà mẹ đẻ của ta, cho thấy rằng Lô Dĩ Ngôn đã quá mức long trọng tới hoa mỹ.

Ta và Lô Dĩ Ngôn quen biết đến nay cũng khoảng thời gian khá dài, trong lòng biết hần xưa nay là người tiết kiệm, nhưng không biết vì sao đối với việc này hần lại rộng rãi đến thế.

Trong phòng, nha hoàn bận bịu tới lui không thôi. Ta ngồi trước gương tùy ý để A Âm trang điểm cùng chỉnh sửa y phục sao cho đẹp nhất. Ta chưa bao giờ biết, người bình thường như ta lại có thể đẹp như thế này. Hàng mi như liễu rủ, môi đỏ như cánh đào, đôi mắt sáng trong, làm dụ hoặc mọi ánh nhìn.

Sắc mặt A Âm tái nhợt, nghiêm mặt nói vào bên tai ta: “Như thế nào càng nhìn càng thấy giống Tô tiểu nha đầu kia nhỉ?”

Ta mỉm cười ra vẻ hiểu biết, mặt của Tô tỷ tỷ là bác của ta, tất nhiên là có điểm giống nhau rồi.Sau khi rời khỏi Lôi Khả, ta sẽ đi không trở lại, thiên hạ to lớn, không biết có thể còn gặp lại nhau nữa hay không?”

“Tiểu Tuyết, được kia quả nhiên rất hữu dụng”

Khóe miệng ta giật mấy cái, nhóm tỷ nữ trong phòng mỉm cười.

A Âm suy nghĩ gì đó, ở phía sau lưng ta cầm lược gỗ chải tóc cho ta từng cái từng cái một. Một cái chải tận đuôi, hai cái tóc trắng mi bạc, ba cái con cháu đầy đàn, bốn cái giàu có sung túc. Đang lúc A Âm định

chải lượt thứ năm, tỳ nữ mang đồ ra ngoài bỗng hừ hừ vài tiếng. Sau đó tiếng “ Rầm, rầm” vang lên, tỳ nữ đó ngã xuống.

Các tỳ nữ xung quanh cảm thấy tò mò, đều muốn đi tới xem một chút, nhưng chỉ vừa di chuyển, trong nháy mắt đều ngất đi.

A Âm híp mắt ha hả cười: “Tiểu Tuyết nha đầu, thủ đoạn của ngươi thật tinh nha!”

Ta cười cười, rất nhanh đem y phục trên người cởi ra, thay đồ khác, sau đó hướng A Âm vẫy vẫy tay, rón rón rên đi ra khỏi Lạc Tuyết cư.

Khách nhân tập hợp ở Lôi Khả, ta một thân tố y lôi kéo A Âm xuyên qua đám người. A Âm ngẫu nhiên gặp một vài người quen còn dừng lại nói vài câu, vẻ mặt có chút tự đắc.

Ngược lại lòng ta thì không yên, thỉnh thoảng còn đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, sợ không cẩn thận mà chạm phải Lô Dĩ Ngôn.

Kỳ thật, ta càng sợ hãi Lô Dĩ Ngôn sau khi nhìn thấy ta sẽ hỏi vì sao ta phải lừa gạt hắn.

Địa điểm diễn ra hôn lễ được dựng ở ven hồ trung tâm Lôi khả, ta hẹn Tô tỷ tỷ đứng ở một lầu gác cách xa nơi này, khi ta cùng A Âm đi chỉ ngẫu nhiên gặp vài người, còn lại dọc đường đi vô cùng thuận lợi.

Thời điểm chúng ta tới, Tô tỷ tỷ còn chưa đến, ta chán nản nhìn lầu gác bên cạnh, cổ cứng ngất nhìn ngọn cờ bay bay trên đỉnh. Lầu gác Lôi Khả ở Tầm Tương thành được xưng là đệ nhất, nhưng độ cao của nó còn vượt qua sự tưởng tượng của ta, nghe nói chỉ cần đứng ở lầu gác cao nhất, có thể nhìn thấy toàn bộ Tầm Tương thành.

“Tiểu Tuyết nha đầu thật lợi hại, mỹ nhân mặt lạnh nổi tiếng ở Lôi Khả mà nàng lại nguyện ý giúp người”. A Âm tựa vào cây cột, nhướn mày quyến rũ nói.

Ta ngẩn ra, không rõ ý tứ trong lời nói của hắn, ngẩng đầu nhìn thấy Tô tỷ tỷ mang theo một người đi tới. Người nọ tuy cúi đầu, nhưng theo động tác của người đó, chỉ liếc mắt một cái ta liền nhận ra, đó chính là gia gia của ta.

Mũi ta chua xót, ta vội nâng tay lên xoa xoa mũi.

A Âm cười hiểu biết: “Tiểu Tuyết nha đầu, nguyên nhân mà ngươi cứu ông ấy. . . .kia, chỉ sợ ngươi cũng không phải là Cô Nhược Tuyết. . .”

Ta nhìn chằm chằm thân ảnh gia gia đang từ từ tiến lại đây, thần nhiên đáp: “Đúng, ta là Chung Ngô Mật”

Thần sắc A Âm biến đổi, thân hình bỗng đứng thẳng lên: “Ngươi đúng là Chung Ngô Mật?”. Ta nhìn A Âm gật đầu, A Âm lại đột nhiên nở nụ cười: “Quân thượng anh minh một đời, người muốn tìm chính là ngươi, nhưng quân thượng lại không coi trọng ngươi, cho nên không thể nhận ra”.

Ta quay đầu nhìn A Âm, hốc mắt đỏ hồng, nhẹ giọng đáp: “Là Lô Dĩ Ngôn đem ta bảo vệ quá chặt, nếu không khi nhìn thấy quân thượng của các ngươi, chỉ sợ là đã bị phát hiện”

Đang nói, Tô tỷ tỷ đã mang theo gia gia tới trước mặt ta, ta mếu máo, oa một tiếng rồi khóc to, vừa khóc vừa nói: “Gia gia, người làm con sợ, rất sợ. . .”

Gia gia vỗ đầu ta, im lặng không nói, hồi lâu không thấy ông nói gì. Gia gia già đi rất nhiều, trong trí nhớ của ta, gia gia là bộ dáng trẻ trung khỏe khoắn, nhưng trên trán ôn lúc này đã thấy nếp nhăn che kín khá nhiều.

Tô tỷ tỷ cẩn thận nhìn xung quanh, nói nhỏ: “Mật nhi, nơi này không phải là nơi để nói chuyện, hai người trước tiên phải rời khỏi thành đã”

Ta gật gật đầu, giúp đỡ gia gia đi, vừa tiến được hai bước, đột nhiên nghe được tiếng cười của A Âm. Ta vô cùng hoang mang quay đầu lại, nhíu mày nhìn A Âm.

“Ngươi cười cái gì?”

A Âm hơi lắc lắc đầu: “Hắn đến đây”

“Ai?” Ta giật mình, trực giác đầu tiên mách bảo ta là quân thượng của Lô Khả, nhưng khi A Âm nói ra tên người đó, ta không khỏi nghĩ đến, ta thật tâm lúc này chỉ muốn người đối mặt với mình là cái người mà mọi người nói là giết người không chớp mắt, lãnh huyết vô tình – Quân thượng của Lô Khả. Bởi vì như thế, ít nhất ta có thể bắt chấp tất cả, toàn lực ứng phó, nhưng với hắn.. . .

Tô tỷ tỷ nhíu mày: “Tỷ một chút cũng không cảm giác được”

A Âm cười cười: “Mùi hương của hắn ta rất quen thuộc, sẽ không sai. Ta muốn đem Tuyết nha đầu rời khỏi nơi này, nhưng cuối cùng vẫn bị hắn phát hiện, nhất định hắn sẽ chán ghét ta. . .” A Âm nói xong, nụ cười trên mặt bỗng hóa bi thương.

“Người là nói. . .” “Ta đưa tay chỉ vào A Âm, lòng không tin tưởng: “Là. . .”

A Âm cười gật gật đầu: “Nhị gia đến đây. . .”

Nghe hắn nói, bàn tay đang vươn ra của ta bỗng hạ xuống. Trầm mặc thật lâu, sau đó đột nhiên ta kéo tay Tô tỷ tỷ, năn nỉ nói: “Mau dẫn muội và gia gia ra ngoài, mau. . .”

“Nàng quả nhiên không muốn nói lời từ biệt cùng ta sao?”

Đột nhiên phía sau truyền đến một âm thanh trầm thấp, pha lẫn chút mệt mỏi. Ta tròn tròn mắt, sau đó chậm rãi xoay người, liền nhìn thấy gương mặt mà ta không muốn gặp lúc này nhất.

34. Chương 34: Yêu Một Người Còn Có Cái Gì Đáng Hay Không Đáng Sao ?

Edit: Loli

Beta: Rika

Ở Tần Tương thành thời tiết luôn thất thường, giống như hiện tại, mười dặm trời quang lại đột nhiên rơi xuống trận tuyết dày như lông ngỗng.

Từng mảnh từng mảnh, rơi trên mặt đất, dòng suối nhỏ, trên những hòn giả sơn, sau đó đọng trên bờ vai, đuôi lông mày của Lô Dĩ Ngôn .

Thê lương như vậy.

Trên người hắn vẫn còn mặc hỉ phục đỏ thẫm, đứng dưới trời tuyết tựa như một vị thần cô độc

“Mật Nhi, đến lúc này, nàng vẫn không muốn cùng ta nói lời cáo biệt, hẹn gặp lại sao?”

Ta cả kinh, hai tay giấu trong tay áo đột nhiên nắm chặt.

“Người bảo ta cái gì...”

Lô Dĩ Ngôn cười mệt mỏi, đầu hắn hơi hơi gục xuống dường như là đang chăm chú nghiên cứu đất dưới chân, sau đó nhẹ giọng cười ngẩng đầu lên gắt gao nhìn ta.

“Mật Nhi...”

“Người... đã biết? Người có biết chuyện ta không mất trí nhớ!”

Rõ ràng là một câu hỏi, nhưng mà chính ta cũng biết rõ, ta rõ ràng đã khẳng định.

Lô Dĩ Ngôn nhìn chằm chằm ánh mắt ta, sủng nịch cười cười, từ trong lồng ngực lấy ra một thứ, run lên, một sợi tơ màu tím buộc và chiếc bình sứ nhỏ liền lắc lư trong tay hắn.

Đây là ——

“Mật Nhi, nàng còn nhớ thời gian nàng sống ở Ngưu gia thôn, chuyện trên giang hồ nàng đều không biết, nhưng chuyện nàng được mệnh danh thần y, nàng còn nhớ chứ? ! Vô lo tư vị như thế nào? Giải ưu tư vị lại như thế nào?”

Ta cả kinh, lại ra vẻ trấn định hỏi: “Người lấy nó từ đâu ?”

Lô Dĩ Ngôn mỉm cười, xoay tay thu hồi lại bình sứ “Từ lúc nàng làm trò trước mặt ta, ta ngay tại trên giường của nàng phát hiện cái chai này. Quên đi tất cả chắc chắn là vô lo, nhưng mà người đã quên tình cảm chân thành, đã quên từng hạnh phúc, quên hết tất cả thấy không phải chính là một loại ưu sầu khác sao, cho nên, ta đem giải được của vô lo gọi là giải ưu, Mật Nhi, nàng nói xem có chuẩn xác không?”

Ta sưng sốt, cảm môi không biết nên trả lời hắn như thế nào. Nếu như ta nói cho hắn, giải được này quả thực tên là giải ưu, không biết hắn nên cảm khái như thế nào là vận mệnh trên người.

Lô Dĩ Ngôn hắn, là người hiểu Chung Ngô Mật nhất trên đời, nhưng mà nhất định không phải là Chung Ngô Mật bỏ hết tất cả để yêu một người. Dữ dội vô vãn, dữ dội vô vãn!

“Người đều đã biết, vậy người vì sao còn giả bộ như cái gì cũng không biết, Lô Dĩ Ngôn, người vì sao còn đối xử với ta như vậy, người biết rõ nếu có một ngày thân phận thật của ta bị bại lộ, tất cả của người đều sẽ bị hủy hoại, vinh hoa của người, tài năng của người, thậm chí cả mạng của người nữa, người thấy đáng giá sao?”

Lô Dĩ Ngôn nhìn ta thản nhiên cười, một đôi mắt đẹp lộ ra hốc mắt sâu trùng, không biết rốc cuộc đã bao lâu rồi hắn chưa có được một giấc ngủ ngon, trong ánh mắt che kín tơ máu, thật giống như con thỏ mà Khuyên Thành vẫn nuôi dưỡng.

Hắn không có trả lời vấn đề của ta, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói : “Yêu một người còn có cái gì đáng hay không đáng sao ? Nàng yêu Cừ Cừ có nghĩ tới đáng giá hay không sao? Hắn phản bội nàng, nàng lại như trước không thể quên hắn, nàng có từng nghĩ tới đáng giá hay không không?”

Nghe xong những lời này ta cũng không biết phải nói tiếp thế nào. Ta biết Lô Dĩ Ngôn yêu ta, nhưng ta lại không biết rằng hắn yêu ta sâu như thế.

Yêu Cừ Cừ, sâu đậm trầm luân, có bao nhiêu khắc cốt chỉ mình ta rõ.

“Lô Dĩ Ngôn, thực xin lỗi, lừa người lâu như vậy, ta vẫn nghĩ... Người cái gì cũng không biết...”

Lô Dĩ Ngôn ngẩng đầu nhìn tuyết bay đầy trời, vươn tay đón chúng rơi xuống lòng bàn tay, sau đó lại nhìn chúng chậm rãi tan chảy. Về mặt kia sao tịch mịch đến thế...

“Tất cả ta đều không biết?” Hắn không nhìn ta, giống như tự mình lẩm bẩm lầu bầu .”Nàng giả vờ mất trí nhớ, giả bộ yêu thương ta, muốn gả cho ta, tất cả mọi chuyện ta đều rành mạch. Nhưng mà, ta lại liều chết đem nàng tiến vào Lôi Khả, cam nguyện nhìn nàng đi cứu gia gia nàng, để cho nàng làm mọi chuyện mình muốn làm. Nàng có biết, vì sao ta nhất định phải mở tiệc chiêu đãi quần hùng sao?”

Ta lặng lẽ nhìn tuyết rơi trong lòng bàn tay hắn nhẹ nhẹ lắc đầu. Ta tựa hồ cho tới bây giờ đều không biết hắn suy nghĩ cái gì.

“Lôi Khả chế độ sâm nghiêm, nếu nàng muốn mang gia gia ra ngoài nói thì dễ hơn làm, ” hắn nhẹ giọng nói xong, ngữ điệu thông thả .”Chỉ có mở tiệc chiêu đãi quần hùng, trước ngày thành hôn canh phòng ở Lôi Khả mới có lỗ hổng. Mật Nhi, ta sẽ thả nàng đi...”

Hắn chậm rãi quay đầu, trong mắt ánh lên vẻ yêu đuối. Không giống sự bá đạo, giáo hoạt ngày xưa. Giờ phút này hắn thật giống một tiểu hài tử mất đi tất cả.

Ở trong suy nghĩ của hắn, là Chung Ngô Mật từ bỏ hắn.

“Người muốn thả ta đi—— “

Lô Dĩ Ngôn gật gật đầu.”Cho nên ta mới dung túng để cho A Âm cùng Vân Tiểu Tô diễn màn kịch treo đầu dê bán thịt chó đó. Mật Nhi, khi ta thả nàng đi rồi, không phải vì ta không yêu nàng, không nghĩ ở bên nàng đến già, mà là vì muốn để cho nàng có một cơ hội lựa chọn hạnh phúc. Dù sao ở trên đời này, còn có cái gì so với hạnh phúc của nàng trọng yếu hơn...”

Ta nghe Lô Dĩ Ngôn nói, chỉ cảm thấy trong ngực mãnh liệt rung động, giống như tu la muốn phá người chui ra, hô hấp khó khăn.

Vội cắn chặt răng đem cảm xúc mãnh liệt trong ngực đè ép , ta ách cổ họng nói: “ Đời này ta nợ người, nếu như còn có kiếp sau, một ngày nào đó ta sẽ trả lại cho người.”

Lô Dĩ Ngôn nghe vậy chỉ cười nhẹ , không nói gì thêm, chỉ hướng A Âm khoát tay áo, ý bảo bọn họ đem ta cùng gia gia ra khỏi thành.

Dưới chân giống như mọc rễ , giờ phút này ta lại có chút luyến tiếc, là luyến tiếc Lô Dĩ Ngôn, hay là thói quen có hấn trong cuộc sống, ta cũng không biết...

“Đợi chút...”

Tay đỡ gia gia của ta khẽ run, sau đó chậm rãi xoay người nhìn Lô Dĩ Ngôn. Hấn cười cười, hướng ta mở rộng cánh tay.

“Mật Nhi, ta, có thể ôm nàng một cái không? Kiếp này chỉ sợ chúng ta khó có cơ hội gặp lại, ta, có thể ôm nàng một cái chứ?” Ngữ khí như vậy, như là hèn mọn mà cầu khẩn.

Hầu như không chút do dự, ta buông gia gia ra, chạy vội qua, bổ nhào vào trong lòng Lô Dĩ Ngôn , nước mắt nhịn hồi lâu cuối cùng vẫn mãnh liệt chảy ra

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta vốn muốn dành cho người một lời chào hoàn mỹ, vậy mà ta còn khóc... Thực xin lỗi...”

Lô Dĩ Ngôn nâng tay vỗ nhẹ lên đầu ta, thanh âm khan khan.

“Mật Nhi, nàng còn nhớ rõ ta từng hỏi nàng rằng nàng có yêu ta không sao? Kỳ thật khi đó, ta đã biết đáp án, ta biết trong lòng nàng vẫn chỉ có Cừ Cừ, nàng căn bản không bỏ hấn xuống được, ta muốn nói, hấn đáng giá, hấn từng đến Lôi Khả tìm nàng, ta không có nói ra, tha thứ cho ta ích kỷ, ta chỉ muốn, nàng cùng hấn có ngàn sinh vạn thế có thể giải trừ hiểu lầm, ta chỉ thầm nghĩ hảo hảo cùng nàng trải qua đoạn ngày này. Nàng tha thứ ta...”

Ta mạnh mẽ lắc đầu, nước mắt .”Người không cần nói như vậy, ta cho tới bây giờ đều không trách người, cho tới bây giờ đều không có , ta nói kiếp sau muốn tìm người đều là sự thật, ta nói là thật sự, người tin ta, người tin ta!”

Lô Dĩ Ngôn đẩy người ra đứng thẳng nhìn ta, đánh giá cẩn thận, sau đó chậm rãi nở nụ cười, kia ý cười lan tràn đến khóe mắt, híp thành một con đường nhỏ. Sau đó hấn thở dài.

“Vậy nàng nhất định phải nhớ kỹ lời thề của mình, kiếp sau nếu nàng không tới tìm ta, ta cũng nhất định phải đi tìm nàng, khi đó, bất luận người bên cạnh nàng là ai, ta cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng phải đem nàng về bên mình, nàng nhất định phải nhớ rõ!”

Ta dùng sức gật đầu, nước mắt . Hai mắt mờ mờ, ta đột nhiên cảm thấy Lô Dĩ Ngôn tiêu tụy đi nhiều...

Hấn nâng tay áo ôn nhu lau nước mắt cho ta, sau đó thanh âm nghẹn ngào, tận lực ép không để nước mắt chảy ra, khẽ đẩy ta về phía A Âm.

“Được rồi, thời gian không còn sớm , đi nhanh đi, nàng... bảo trọng...”

“Ai cho phép các người dời đi? Lôi Khả là nơi người nào muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?”

35. Chương 35: Bị Thúc Giục, Rốt Cục Cũng Xuất Hiện

Edit: Rika

Ta đột nhiên nhớ lại, ngày mốt là ba mươi tháng chạp. Hiện nay trong Tần Tương thành pháo hoa nổ ồn ào, từng trận âm thanh lọt vào tai, mặc dù nơi này lầu gác cao, nhưng vẫn có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Một thiếu niên mặc cẩm y hoa phục ngồi trên chòi gác, hai chân thon dài duỗi đưa. Cái miệng nhỏ nhắn của hấn như cười như không, thân mình động một cái liền nhảy xuống sàn nhà.

Tòa lầu cao như vậy, té xuống chỉ có chết. Nhưng tiếng hét của ta chưa kịp phát ra, lại nhìn thấy thân hình của thiếu niên trong không trung chợt biến mất, nháy mắt mấy息, không ngờ hấn lại yên lặng đứng trên đồng tuyết.

“Người sao lại ở đây?” Ta chỉ vào người thiếu niên, không khỏi giật mình.

Ánh mắt thiếu niên nghịch ngợm, không biết ở chỗ nào lấy ra một ly rượu vàng, sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Vậy, các người vì sao ở đây? Ta nhớ rõ mọi người hiện giờ tập trung ở ven hồ, tộc trưởng Chung Ngô giờ phút này chẳng phải là đang ở Thiên lao sao. Các người hiện tại bất cớ nhĩ thiếu phu nhân, lại còn cướp phạm nhân quan trọng của Lô Khả, quả nhiên thật to gan...”

Hắn vân đạm phong khinh nói, nhưng sự bình thản này lại giống như một hòn đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, nháy mắt gợn sóng lẫn lộn.

Trong chớp mắt, mọi người đều quỳ xuống, chỉ có ta cùng gia gia ngẩng đứng một chỗ.

Trong lúc nhất thời, tiếng bá kiến quân thượng vang lên không dứt.

Ta sửng sốt, nhìn thấy thiếu niên lại đem chén rượu rót đầy, uống một hơi cạn sạch, ta đưa tay chỉ vào người hắn.

“Tiểu tử, người đang làm cái quỷ gì vậy, bộ dạng của ngươi so với Lô Dĩ Ngôn còn trẻ hơn vài phần, người chính là nghĩa phụ của hắn sao?”

Thiếu niên dựa vào một cây cột tà nghệ nhìn ta, cười tà mị: “Chung Ngô Mật, người và Cừ Cử ở cùng một chỗ đã lâu như thế, sao ngay cả chuyện nhỏ này cũng không tiếp thu được?”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc khó đoán.

“Cừ Cử sống vạn năm, nhưng bộ dạng vẫn như hoa như ngọc, so với Phan An còn đẹp hơn mấy phần”

Bàn tay vươn ra của ta chậm rãi hạ xuống, quay đầu nhìn thấy Lô Dĩ Ngôn đang quỳ, Tô tỷ tỷ, A Âm, ta đột nhiên cảm thấy có chút vô lực. Nụ cười trên mặt ngưng đọng lại, sau đó khóe miệng giật giật, ta ran thành những mảnh nhỏ.

Ta chậm rãi xoay người, lạnh lùng nhìn chăm chú vào tên thiếu niên cười vô lại kia, hai tay buông lỏng bên người ta nắm chặt thành quyền.

“Nói như thế, người hạ lệnh diệt Chung Ngô tộc, hại hơn ba trăm tộc nhân đánh mất tính mạng, chính là người”

Thiếu niên không nhìn ta, chỉ lạnh nhạt cười, thái độ kia, không cần nói cũng biết.

Ta nhìn biểu tình không quan tâm của hắn, nháy mắt cừu hận bao phủ lý trí, mười ngón tay khẽ động, nắm lấy thanh chủy thủ trong tay áo vọt lên. Ta đã quên, kỳ thật ta có thể lựa chọn phương pháp hạ độc cho an toàn, ta đã quên ta là thân ý Chung Ngô Mật.

Ông tay áo bị người gắt gao nắm trụ, cước bộ không thể dừng lại, ta nhìn về sau, Lô Dĩ Ngôn và gia gia đang nắm một bàn tay của ta, hướng tới ta lắc đầu.

Quân thượng nhếch khóe miệng mỉm cười: “Ngôn nhi, may mà người ra tay nhanh, nếu không mỹ nhân nũng nịu này của người đã hóa thành một khối xương trắng”

Thân mình Lô Dĩ Ngôn hơi hơi chấn động, sắc mặt tái nhợt đứng lên.

“Để cho Mật nhi cùng tội phạm quan trọng trốn đi là chủ ý của con, thỉnh nghĩa phụ rộng lượng bỏ qua cho những người khác, tất cả tội lỗi, con xin gánh hết”

Nghe thấy lời nói đó, tia huyết sắc cuối cùng trên mặt A Âm liền biến mất, bờ môi của hắn run lên, sau đó nhẹ giọng mở miệng.

“Nhĩ gia, ngài quả là hồ đồ, tính tình của quân thượng, chẳng lẽ ngài còn không rõ hay sao?”

Lô Dĩ Ngôn trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên suy sụp lắc đầu: “Nghĩa phụ, thật sự phải như thế sao?”

Quân thượng mỉm cười, tán thưởng nhìn A Âm. “Trên đời này, chỉ có người là hiểu ta. . .”. Đại chưởng vùng lên, cửa thành đang mở ra đột nhiên đóng lại. Lòng ta đột nhiên run lên, có một loại cảm giác bị bóp nghẹn.

“Người rốt cục muốn như thế nào?” Ta nắm tay gia gia, cố gắng làm cho giọng nói mình bình tĩnh tới mức có thể, nhưng sự run rẩy của thân mình vẫn làm lộ ra sự khủng hoảng của ta.

Quân thượng nhìn cửa thành, đột nhiên cười quỷ mị, nâng tay lên liền nắm được cổ ta và gia gia.

“Nghĩa phụ!” “Quân thượng!”

Trong nháy mắt, ba người đang quỳ trên mặt đất hô to, lo lắng nhìn cổ của ta và gia gia trong tay quân thượng. Sống lớn ngàn này, lần đầu tiên ta cảm thấy cần cổ mình bị người nắm trong lòng bàn tay, có thể dễ dàng bẻ gãy như một cành cây khô.

“Đừng sợ!” Hắn đột nhiên cúi xuống ôn nhu an ủi nói vào bên tai ta: “Ta không tính giết nàng, dù sao ta còn có việc dùng đến các người, chỉ là muốn dùng các người làm nhệ. . .” Nói xong, hắn liền nhìn cửa thành chằm chằm, khóe miệng đếm ngược.

“Tuy rằng ta biết khoảng cách còn rất xa, nhưng vì nữ nhân của mình, người hãy mau chạy đi, nhớ kỹ, ta đếm đến ba, nếu người không đến, vậy thì nàng hãy chờ mà xuống làm bạn với Diêm Vương. . .Một”

Đầu của ta như đình chỉ, ta không biết đến tột cùng hắn muốn làm trò gì, . . . Hắn muốn ai mắc câu đây? Trong đầu ta chợt hiện ra một bóng người phiêu dật, nhoáng lên một cái rồi biến mất vô tung vô ảnh, thật giống như trăng trong nước, dùng hết sức nhưng không thể nắm được trong lòng bàn tay.

“ Hai. . . .”

Ta bất an nhìn xung quanh, trong ngực quả tim ta đập bình bịch liên hồi, tảng đá trên tường phát ra tiếng vang thanh thúy, gió thổi qua, tạo thành một âm thanh rất dễ nghe.

Đó là —— Một đôi hoa sen Ngọc Linh Lung.

Cử Cử!

Trong nháy mắt, ta giật mình hiểu được, người mà Quân thượng Lôi Khả muốn mắc câu là ai.

“Người . . . đừng uống phí khí lực!” Ta cắn vẹo cái cổ, thở hổn hển đáp. “Người hẳn tâm tâm niệm niệm từ đầu đến cuối chỉ có một mình A Lê, Chung Ngô Mật ta trong mắt hẳn cũng không là cái gì”

“A? Thật không?” Hắn tự tin cười, lực đạo nắm trên cổ ta tăng mạnh thêm.

“Là thật. . .Hắn vì A Lê . . . không tiếc. . . trơ mắt nhìn ta rơi xuống vách núi, hẳn quả quyết sẽ không . . . vì ta, mà đến . . . nơi nguy hiểm. . .”

Giống như tất cả máu trong người bị dồn lại trên đầu, căng phồng lên, lỗ tai ta dường như có thể nghe được tiếng rạn nứt nho nhỏ. Lô Di Ngôn hoảng hốt, tiếng hét của Tô tỷ tỷ ta hết thấy đều không thể nghe thấy, không nhìn thấy, mọi thứ giống như thủy triều, máu chậm rãi chảy trên đỉnh đầu ta, dần dần dừng lại, hô hấp của ta, dần dần bị tước đoạt. . . .

“ Âm. . .” “Oanh!”

Từ chỗ quân thượng đứng vang lên ba tiếng nổ, một đạo sấm sét kim quang lờ lờ bổ xuống. Gông cùm xiềng xích trên cổ hơi hơi buông lỏng, một luồng không khí tươi mát truyền vào trong phổi. Bàn tay trên cổ thả ra, trong nháy mắt ta ghé vào bàn đá, ho không ngừng.

Quân thượng buông gia gia ta ra, ngồi xổm bên người ta, nhỏ giọng cười nói: “Là ai nói vậy nhỉ, người xem, hẳn không phải đã đến đây sao?”

Ta cả kinh, cả người quỳ rạp trên mặt đất, ngẩng đầu lên. Đôi mắt Cử Cử đỏ rực nhìn ta chằm chằm, ngực phập phồng.

“Nàng. . .”

Quân thượng phát tay áo rộng thùng thình đứng dậy, trên mặt dần hiện ra một tia thị huyết cùng hận ý. Hắn vỗ vỗ tay, không biết từ đâu xuất hiện ra hai lão giả áo bào trắng toát, trong tay là trường thương dài, trong nháy mắt làm ta nghĩ tới cái đêm đến Lưu Ly viện vào buổi tối kia.

Hai người này chính là hai vị trưởng lão của Lôi Khả!

Quân thượng nhếch khóe miệng, lạnh giọng quát: “Hai người này giao cho người, nếu làm không tốt. . . vậy tự đến hậu viện làm phần thưởng cho sói tuyết đi. . .”

Ngụ ý không cần nói cũng biết, vô luận ở đây có người kia, nhưng nếu hành động thiếu suy nghĩ, ta và gia gia khó mà giữ được cái mạng nhỏ này.

Thân mình run lên, trên cổ liền bị một bộ móng vuốt lạnh lẽo chộp lấy. Nói móng vuốt là bởi vì, đôi tay này gầy khô héo, chỉ có một tầng da thịt bao lấy khung xương.

Quân thượng vuốt vuốt cằm y trên người, lúc này mới đưa mắt nhìn Cừ Cừ, bạc môi hé mở: “Cừ Cừ thượng thân, biệt lai vô dạng!”

Cừ Cừ nhìn ta chằm chằm một lúc lâu, lúc này mới lơ đãng trả lời: “Mạc Quý, người hành hạ nữ nhân của ta, người không phải là có bệnh chứ?”

Mạc Quý nghe vậy hơi sững sốt, sau đó cười diêm dúa, lẳng lơ dị thường. “Ha ha ha, thật là thú vị, thượng thân Cừ Cừ thiết diện vô tư từ trước đến nay thế nhưng lại gọi một nữ tử phạm trần là nữ nhân của mình, thật là thú vị nha, nếu việc này rơi vào tai người Cửu Trùng Thiên, người nói, bọn họ sẽ xử lý việc này như thế nào?”

Cừ Cừ làm như thực sự mỗi mết, nhưng cũng cười, nhẹ nhàng khoát tay áo “Người tội gì phải nói thế, chuyện năm đó ta cũng có một phần trách nhiệm, nhưng cho dù người giết Mật nhi thì có thể cứu vãn được cái gì? Ta biết cái người muốn là cái gì, ta cho người”

Nghe được lời nói trực tiếp của Cừ Cừ, Mạc Quý không khỏi sững sốt một chút, tiện đà ngửa đầu đưa tay cầm ly rót rượu ra uống một hơi cạn sạch. Hắn chậm rãi tiêu sái đi tới bên người ta, đưa tay nâng cằm ta lên.

“Người còn nói hắn không quan tâm đến người, người xem, hắn . . .”

“Đủ rồi!” Cừ Cừ đột nhiên quát lớn một tiếng, nói: “Chúng ta đi thôi”

Mạc Quý quay đầu nhìn Cừ Cừ lạnh lùng cười, buông cằm ta ra nói: “Ta thay đổi chủ ý, trừ bỏ thứ kia, ta còn muốn thêm một cái khác nữa”

Cừ Cừ nhíu mày, trên mặt lộ ra thần sắc giận dữ. Hắn cắn răng thấp giọng nói “Người còn muốn cái gì?”

Mạc Quý cố ý trầm mặc thật lâu, đợi cho đến lúc Cừ Cừ sắp mất đi nhẫn nại, lúc này mới từ tốn nói: “Này. . . người không làm được, để nàng định đoạt. . .” “Nói xong, ngón trỏ đưa ra, chỉ lên đầu ta.

Đầu ta ong một tiếng, ta liền nói “Người, người sẽ không là muốn ta lấy thân báo đáp chứ . . .”

Ánh mắt Cừ Cừ toát ra hai ngọn lửa, gắt gao nhìn ta chằm chằm, Mạc Quý nghe ta nói thế liền nhịn không được mà nở nụ cười.

“Cũng gần như thế . . .”

“Mạc Quý!” Cừ Cừ ầm nhẫn, tay nắm chặt thành quyền lạnh lùng hét lên một tiếng. Mạc Quý thu lại thần sắc cột nhả, lúc này mới nghiêm túc nói.

“Ta cần Hồi Mộng”

Bệnh cũ khó nói, lục đạo luân hồi chính là vòng quay tuần hoàn, người may mắn dạo một vòng quỷ môn quan, chuyển thế hoàn lương đều bị cảm giác nhân sinh mới mẻ làm cho giống như một giấc mơ, Hồi Mộng ở đây chính là tiên đan thần dược cải tử hồi sinh.

“Chỉ cần người cho ta Hồi Mộng, ta liền thả người cùng gia gia của người, cả đời sẽ không dây dưa nữa”

“Không thể!” Gia gia ta yên lặng từ đầu, lúc này đột nhiên mở miệng nói. Lão giả áo trắng phía sau ông nhú mày, lực đạo tăng lên không ít, ta còn nhìn thấy, móng tay câu lão ta còn đâm vào trong da thịt gia gia, trong nháy mắt máu chảy ra.

“Ta cho người, người mau thả gia gia của ta ra”

Mạc Quý nghe vậy liền cười, hướng tới lão giả áo trắng kia phát tay, người nọ xoay người một cái liền mang gia gia của ta biến mất trong trời tuyết mênh mông.

“Người đem gia gia của ta đi đâu?”

Mạc Quý hớp rượu, nhú nhú khoe miệng : “Người yên tâm, gia gia người phải được chiếu cố tốt nhất, khi nào mang tới Hồi Mộ, ta liền thả ra, nhưng thời hạn chỉ có một tháng, qua kỳ hạn này. . .” Hắn xoay người, ánh mắt hung ác, mở miệng nói: “Người liền trực tiếp đến nhật xác gia gia người đi”

Cả người ta run lên, lực đạo trên cổ đột nhiên biến mất, quay đầu liền nhìn thấy lão giả kia thả tay ra khỏi cổ ta.

Mạc Quý cười cười, hướng về giữa hồ làm động tác mời.

Cừ Cừ thâm ý nhìn ta, đi nhanh tới đảo giữa hồ. Đột nhiên, ta cảm thấy có điều gì đó rất kỳ quặc, nhưng đến tận cùng là cái gì, ta vẫn không thể nói rõ được.

36. Chương 36: Kiếp Sau, Ta Nhất Định Sẽ Gặp Nàng Trước!

Edit: Loli

Beta: Rika

Hai người kia đi đã lâu, nhưng những người có liên can như bọn ta đứng chờ lại không biết phải làm gì.

Hôn lễ bên kia hồ dường như đã tàn, vốn tưởng rằng sẽ là một màn khô hài, không ngờ là khi những người tham dự hôn lễ vừa đi ngang qua chúng ta vừa vui vẻ nghị luận khiến người nghe không khỏi lắp bắp kinh hãi .

“Ôi chào, người nói xem, một đôi tân lang tân nương, trai tài gái sắc đứng bên nhau thật xứng đôi, trước kia từng nghe nói nhị công tử Lôi Khả nổi danh, hôm nay vừa thấy, đáng vẻ đường đường, quả thực bất phàm...”

Ta cùng Lô Dĩ Ngôn nhìn nhau liếc mắt một cái, đều là kinh ngạc đến cực điểm. Một đôi tân lang tân nương... Ta cùng Lô Dĩ Ngôn ở trong này, bên trong còn có một đôi tân hôn nữa?

Ta gãi gãi tóc, cười cười cản lại một vài vị khách đi qua.

“Ôi chào, các vị đại ca, chúng ta tới chậm, không được xem hôn lễ, không biết tân lang người mới nói bộ dáng như thế nào, người mau cho hình dung một chút đi!”

Vị tân khách này là người hay nói, thấy ta đặt câu hỏi liền mở ngay máy hút .”Ôi chào, cô nương người không đi thật là đáng tiếc , một đôi kia quả thực tương xứng, riêng Nhị công tử kia thôi... uy vũ cao lớn, nhìn qua là biết người tập võ. Lớn lên... A... Chính là vị công tử kia!” Hắn nâng tay chỉ chỉ khuôn mặt biến sắc của Lô Dĩ Ngôn, cười nói: “Tuy rằng bộ dáng không phải rất giống, nhưng mà khí chất kia, tương xứng.”

Ta liếc liếc mắt nhìn Lô Dĩ Ngôn một cái, chỉ thấy hắn một tay nâng má, một tay ôm ngang ngực, làm như có điều gì suy nghĩ.

“Vậy tân nương tử kia ra sao?”

Một tân khách khác vội cười cười lên tiếng chen vào .”Hi, khỏi phải nói, chúng ta nguyên lai còn thắc mắc, phải là dạng nữ tử như thế nào mới có thể khiến Lôi Khả có thể cho phép cưới vào , nay vừa thấy, quả nhiên là cái báu vật. Không nói đến cái khác, nàng kia có một đôi mắt tím khiến người nhìn thần hồn điên đảo!”

Ta sững sờ, mắt màu tím?

Sau một lúc lâu, hai người kia nói đủ, liền lắc lắc ra khỏi thành. Ta có chút suy nghĩ quay trở lại bên người Lô Dĩ Ngôn, đụng đụng bờ vai hắn.

“Người đoán ra tên lang kia là ai sao?”

Lô Dĩ Ngôn thần nhiên gật gật đầu.”Cụ thể là ai còn chưa chắc chắn, thế nhưng, không thoát khỏi ba cái tên nhiều chuyện kia...”

Ba cái tên nhiều chuyện... Đây là lần đầu tiên ta nghe Lô Dĩ Ngôn dùng từ như vậy để hình dung đến ba huynh đệ đồng sinh cộng tử kia của hắn. Hắn ngại bọn họ nhiều chuyện, chỉ sợ càng nhiều là khiến bọn họ cuốn vào chuyện tai bay vạ gió này, thế nhưng... Chỉ sợ là ba cái tên đó cũng đã hạ quyết tâm, vô luận xảy ra chuyện gì đều hoa phúc cùng hưởng với nhau .

Cho tới bây giờ đều không vì điều gì khác, chỉ bởi bọn họ là huynh đệ.

Tô tỷ tỷ lui xuống, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng nàng hiển nhiên cũng đối với việc này sinh ra hứng thú, tiến lại gần nhẹ giọng nói : “Chỉ là không biết vị tân nương tử này là ai đây, lại khiến mọi người kinh diễm đến vậy.”

A Âm tựa người trên cây cột, phong tình vạn chủng phẩy phẩy khăn nhỏ .”Tô tiểu nha đầu, năng lực quan sát của người quả thực kém nha, toàn bộ Lôi Khả, ngoài quân thượng ra , còn có ai là mắt tím?”

Tô tỷ tỷ sửng sốt, tiện đà hiểu rõ.

Lô Dĩ Ngôn cúi đầu nói ra tiếng.”Khuyhnh Thành!”

Có liên quan đến một đôi tân lang tân nương giả này là như thế nào mới xứng như trong lời những người kia nói chúng ta không thảo luận được nhiều, bởi vì ở thời điểm Lôi Khả rực rỡ lên đèn, chúng ta rốt cục cũng thấy Cừ Cừ thông thả đập lên mặt nước hồ tiến về phía chúng ta.

Thân hình hắn có chút lay động, ở dưới gió đêm phất phơ như giồng như tùy thời liền có thể thổi ngã. Ta nhú nhú mày không khỏi tò mò, Cừ Cừ rốt cục là đáp ứng quân thượng kia cái gì vậy?

Cừ Cừ giương mắt nhìn ta liếc mắt một cái, cười thật là quyến rũ , sau đó dưới chân mềm nhũn thẳng tắp hướng mặt hồ dưới chân chìm xuống. Ta thét một tiếng chói tai, muốn tiến lên đỡ hắn nhưng mà đã muộn. Chỉ cảm thấy bên cạnh có một làn gió thổi qua, tay chân long ngóng đã thấy có người đỡ Cừ Cừ.

Là Lô Dĩ Ngôn!

Ta nhắc chân vấy cuống quýt chạy tới, nghe thấy hai nam nhân này đang nhỏ giọng lặng lẽ nói .

Cừ Cừ nói, Lô Dĩ Ngôn, người là một người tốt.

Lô Dĩ Ngôn hồi đáp, ta đương nhiên là một người tốt, chỉ tiếc không phải một người được yêu, Cừ Cừ ta tự nhận yêu nàng so với người không ít hơn, duy nhất so ra kém người chính là gặp nàng muộn hơn người một chút, cho nên kiếp sau, ta nhất định phải tìm được nàng trước người, nhất định...

Cừ Cừ nhìn Lô Dĩ Ngôn mỉm cười, giãy dụa đứng lên. Hắn không nói gì thêm, lắc người kiên định hướng phía ta đi tới. Thật lâu sau mới quay đầu nhìn Lô Dĩ Ngôn lộ ra một nụ cười thoải mái.

“Không thể nói trước được ! Cho nên, đều phải hảo hảo sống sót!”

Lô Dĩ Ngôn thần nhiên khoát tay áo, sau đó xoay người đi sâu vào Lôi Khả. A Âm cùng Tô tỷ tỷ không quên nhìn chúng ra, sau đó cũng theo cước bộ của hắn trở về.

Ta nghĩ rằng chuyện lần này dừng lại ở đây, chỉ là ta chưa từng nghĩ tới phía sau lời nói kia của Cừ Cừ cư nhiên còn ẩn một tầng ý khác, đương nhiên, ta cũng thật không ngờ, sau lần li biệt này, ba người có thể tái kiến, lại khó như lên trời...

37. Chương 37: Bắt Đầu Lên Án Cừ Cừ

Edit: Rika

Giao thừa. . .

Đêm nay có mây, ánh trăng cũng không sáng tỏ, chỉ tỏa ra một vầng ánh sáng mờ ảo. Phía sau núi gần thôn trang, có hai phần mộ cô linh lạnh lẽo. Hai ngôi mộ tọa lạc tại vị trí cao của đỉnh núi, vừa vắn có thể nhìn thấy cả thôn trang.

Trên hai phần mộ có tuyết đọng lại, làm ộ phần càng thêm lạnh lẽo dưới ánh trăng.

Đi lên ngọn núi này, ta khó tránh mà thở hồng hộc, hơi thở trong cái đêm giao thừa – đêm ba mươi tết này càng thêm giá rét, từng hơi thở tỏa ra như bốc khói, sau đó tan biến trong không khí.

Ta vươn đôi tay lạnh ngắt phủi phủi tuyết trên hai ngôi mộ kia, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống đất, nhìn vào chữ khắc trên bia mộ.

Bia mộ màu xanh ngọc, đeo khắc tinh tế, chữ trên bia màu đỏ như lấp lánh ánh sáng.

——— Ngưu con yêu Bá Di chi mộ, Ngưu phụ thân vọng lập.

Cử Cử ngồi xổm bên người ta, từ trong giỏ trúc, lấy ra một bình rượu trắng cùng một cái bát ra, sau đó chậm rãi đổ rượu ra.

Âm thanh rót rượu giòn tan, tại đỉnh núi trống trải này, nhìn cảnh tượng náo nhiệt của Ngưu trang, cảm xúc trong lòng ta thật khó miêu tả.

“Ta cho tới bây giờ chỉ biết hẩn tên Đại Ngưu, cho tới bây giờ lại không biết hẩn lại có một cái tên êm tai đến như vậy. . . .”

Cử Cử hơi hơi nhú mày suy nghĩ, tay cầm chén rượu lên, sau đó nhẹ giọng nói: “Đại Ngưu, ta cùng Mật nhi đến thăm ngươi”. Cổ tay chàng hơi run lên, đem chén rượu nữ nhi hồng đổ lên trên mộ. Thời tiết rét lạnh, rất nhanh nơi đó liền kết lại thành băng vụn.

Ngồi một lúc lâu, chân ta tê rần, định đứng lên, Cử Cử lại tiến tới xoa bóp chân cho ta. Ta từ chối, đưa tay đẩy chàng ra, sau đó lại ngồi phịch xuống tựa vào bên cạnh mộ Đại Ngưu.

“Trên mặt đất lạnh, nàng. . .”

“A Lê đâu?” Ta thở phì phò, cắt ngang lời nói của Cử Cử.

Cử Cử hơi trầm mặc một chút, xoay người ngồi tựa vào một bên mộ Đại Ngưu. Khẽ thở dài một hơi, rồi nhẹ giọng nói: “Nàng đi rồi. . . .”

Thân mình ta hơi run lên một chút, sau đó ngồi thẳng lại, nhìn Cử Cử chằm chằm rồi cười ra tiếng.

“Nàng đi rồi. . . . vậy là nàng đi rồi. . . . trách không được, trách không được. . . .” Thanh âm của ta bén nhọn. “Cử Cử, ở trong lòng chàng, Chung Ngô Mật ta rốt cuộc là cái gì? Gọi thì đến, đuổi thì đi có phải không, A Lê mất, chàng cô đơn, chàng tịch mịch, rồi mới nhớ đến ta! Cho dù nuôi một con chó cũng có tình cảm, ta ở trong lòng chàng ngay cả một con chó cũng không bằng.”

Lông mi Cử Cử run lên, ngẩng đầu lên nhìn trời, thần sắc có chút tái nhợt. Chàng thản nhiên nhìn ta cười, ngữ khí lộ vẻ sâu thẳm.

“Ở trong lòng của nàng, nàng nghĩ mình rẻ mạt đến thế sao, tình cảm của ta nhạt nhẽo thế sao?”

Lòng ta run lên, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười trấn định. Cử Cử chàng luôn có cách làm ta đau lòng, làm ta khổ sở.

“Ta không biết. . . Cử Cử, ta cũng không thể xác định, chúng ta, trong lúc đó, có phải hay không còn tồn tại một thứ gọi là tình cảm. . . . Lúc đầu, ta từ đỉnh núi rơi xuống, ta giả vờ mất đi trí nhớ, lúc ấy thật tốt. . . . Chàng đã đi rồi. . . . vì có gì lại còn xuất hiện trước mặt ta. . . .”

Cử Cử kéo kéo khóe miệng, cười cứng nhắc.

“Nàng cũng không thật sự muốn gả cho Lô Dĩ Ngôn, ta phải cho nàng hạnh phúc. . . .”

Ta cười nhạo quay đầu, trộm đưa tay lau đi nước mắt không biết rơi xuống khi nào. Những gì không cam lòng, những câu hỏi, những đau thương, mất mát, những bất lực, bàng hoàng, tuyệt vọng trong lúc này ta không thể tiếp tục nhẫn nại được nữa, nó cứ như con lũ, ồ ạt ủa về.

“Cử Cử. . . chúng ta xa nhau đã bao lâu?”

Cử Cử không trả lời, chỉ thản nhiên cười như cũ: “Năm tháng thì không đủ, bốn tháng thì có thừa”

Ta hấp háp cái mũi cay cay, rất là bất nhã dùng tay áo lau mặt. Sau đó ngẩng đầu nhìn sao trên bầu trời âm đạm, ồm ồm nói.

“Lâu như vậy . . . chàng biết không, lúc mới ra Linh Dẫn cốc, ta vẫn chưa thể gọi tên cái gì là mất đi, cái gì là không chiếm được. Thế nhưng . . . Hết thấy mọi thứ đều đã thay đổi. Mấy tháng này, ta cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Đối với cái được và mất, ta hầu như đã lập được một danh sách. Chàng có muốn nghe không?”

Cử Cử thu lại thần sắc, trên môi vẫn còn nụ cười thản nhiên, hơi hơi gật đầu.

“Ta rời Linh Dẫn cốc hai năm, nhận được niềm vui, được ăn bánh bao, ăn mứt mùa xuân, ta nhận thức người dân trong Ngưu trang, đó đều là thu hoạch, đương nhiên, còn có cả chàng . . . Mặc dù sau này có rất nhiều chuyện không vui xảy ra, nhưng ta đã gặp chàng, đó là điều ta không bao giờ hối hận, mặc kệ chàng có tin hay không. . . . Thế nhưng, ta chưa hề rời bỏ chàng, cho nên cho tới giờ, ta nghĩ ta chưa mất gì”

Cử Cử cầm bình nữ nhi hồng nhuộm lạnh trên mặt đất lên, khẽ uống: “Thế nàng mất cái gì?”

“Ta ở trong thôn hành y tế thế, lại dẫn tới việc tộc nhân trong Linh Dẫn cốc bị toàn diệt, ta làm cho Đại Ngưu chết thảm, đó không tính là mất sao?”

Cử Cử không trả lời, nhưng lại gật đầu. Ta nắm chặt tay đến run rẩy.

“Cử Cử, chàng là thần tiên, cho tới giờ chàng đều không có giữ được, cũng không có cái gì gọi là mất đi . . .”

Cử Cử gục đầu xuống thản nhiên cười, nụ cười châm chọc. Sau đó chàng ngẩng đầu một hơi uống cạn sạch bình rượu, cười quyến rũ hỏi: “Cho nên? Nàng nói nhiều như thế, cụ thể ý nàng muốn là gì?”

Ta hít một hơi thật dài, đưa tay gỡ đôi Ngọc Linh Lung bên hông xuống, đưa lưng về phía Cử Cử, tay chậm rãi đưa lên.

“Ý ta muốn nói là, đã trải qua rất nhiều chuyện rồi, ta không thể sống ích kỷ giống như trước kia nữa. Vô luận chàng trở về tìm ta có mục đích gì, chúng ta cũng không thể trở lại như trước được nữa”

“Ta trở về tìm nàng có mục đích gì. . .” Chàng nhẹ giọng nhắc lại. “Ta đơn giản là muốn mang hạnh phúc đến bên nàng. . . .”

“Cử Cử. . . . Ta không thể cứ ý lại cái hạnh phúc ấy, không có chàng ta cũng nhất định có thể hạnh, phúc!”

Trầm mặc thật lâu, tuyết rơi trong không trung không biết đến khi nào mới ngừng, đồi núi một mảnh tịch liêu, chỉ nghe phát phơ tiếng tuyết rơi. Còn có, đôi Ngọc Linh Lung va chạm nhau trong gió tạo ra âm thanh thanh thúy.

“Mật nhi vì A Lê, ta lúc ấy không cứu nàng, có phải nàng rất hận ta, đúng không?”

Ta trừng lớn hai mắt, cẩn thận nhìn chằm chằm cổ tay áo bị tuyết đọng. Ta nghĩ, tình cảm của ta đối với Cử Cử vẫn không thể lý giải được, không thể xóa đi được, nhưng, ta tựa hồ muốn cự tuyệt hẳn, mà nguyên nhân không phải vì A Lê. . . .

“Ta không hận chàng nhưng nhiều nhất . . . chính là thất vọng .. .”

Ta chậm rãi nâng tay lên, dùng đầu ngón tay ấm áp đem phôi bông tuyết kia xuống, sau đó chậm rãi nói: “Thời điểm đó, ngay cả Lô Di Ngôn và Đại Ngưu đều tin ta, nhưng chàng thì không . . . Cử Cử, hiện tại đã chết nhiều người như thế, tuy rằng ta biết thâm án diệt tộc của Chung Ngõ tộc không thể tính lên người

chàng, nhưng . . . cái chết của Đại Ngưu, Tiểu Mai, ta cả đời này cũng không thể tha thứ. . . ta yêu chàng, dù có yêu bao nhiêu đi chăng nữa, cũng không chịu nổi loại khảo nghiệm này.”

Cừ Cừ vẫn không nói gì, ta nghĩ, giờ giống như mất đi tình cảm chân thành, chàng chắc cả đời cũng chưa cảm nhận được. Ngọc Lung Linh trên tay kêu leng keng trong gió, thế nhưng Cừ Cừ dường như không có ý định cầm lại, ngay tại lúc ta sắp buông xuống, một trận gió thổi qua, tay ta bỗng nhẹ hẫng đi.

Cừ Cừ rốt cục cũng đem Ngọc Lung Linh lấy trở về.

Trong nháy mắt, tim của ta hoàn toàn đảo lộn. . . .

“Mật nhi. . . nếu . . . ta nói Chung Ngô tộc còn có người sống sót, tội của ta, có thể giảm bớt hay không?”

Ta hơi hơi lắc đầu: “Nói cái gì cũng không được, ta. . . . chàng nói gì?”

Ta cuống quýt quay đầu, nhìn thấy một thân áo trắng của Cừ Cừ đứng dậy đón gió. Chàng chậm rãi xoa người, một nụ cười mỉm với ta.

“Ta nói, Chung Ngô Tộc không bị diệt hết, vẫn còn người sống!”

38. Chương 38: Một Chút Năng Lực Của Ta Dành Cho Người Thân Yêu

Edit: Loli

Beta: Rika

Trong nháy mắt thời gian như ngừng lại. Tuyết trên núi rơi ngày càng mạnh. Lập tức đọng đầy mái tóc đen của Cừ Cừ, xa xa nhìn lại, như là một đêm đã hóa bạc đầu.

Giữa một mảnh trời mênh mông này, ta giống như thấy lại thấy qua cảnh tượng từng ám áp ở Linh Dẫn cốc , ví dụ như cảnh Tiểu Mai gánh theo thùng nước đi tìm Nhị Cẩu, lại ví như cảnh Hoa thẩm cùng Hải thúc lét lút hện hồ ở bờ suối cửa thôn...

“Những điều chàng nói, đều là sự thật?” Thanh âm ta run run cẩn thận hỏi lại.

Cừ Cừ đưa lưng về phía ta nhìn tuyết bay dưới khe núi, chậm rãi gật đầu.

“Ngày đó Lôi Khả tấn công Linh Dẫn cốc, sau khi kết giới bị phá bỏ, có một bộ phận tộc nhân đã nhảy xuống sông Trường Sinh.”

Ta sửng sốt, cảm thấy người như sắp ngã. Bàn tay giấu trong tay áo không khỏi nắm thật chặt, móng tay cắm sâu vào da thịt vẫn không hề có cảm giác. Một đoạn này ta đã sớm nghe từ miệng Lô Dĩ Ngôn. Mà nguồn gốc của sông Trường Sinh ta cũng nhất thanh nhị sở.

Một đường chảy về Phong Đô —— nơi vong linh ngủ yên nơi đáy sông, ta làm sao có thể tiếp tục hi vọng xa vời, chỉ cần bốn tháng sau, tộc nhân của ta có thể sống lại

Còn?

“Cừ Cừ, sông Trường Sinh, chảy vào Phong Đô, tuyệt đối không có khả năng còn sống ...”

Cừ Cừ xoa người nhìn ta chằm chằm , thật lâu sau đem khóe miệng chậm rãi nâng lên.

“Mật Nhi, người nhảy xuống sông Trường Sinh cũng sẽ không chết, chỉ là sẽ bị lưu lại trên đường xuống hoàng tuyền, vừa không thể siêu sinh, cũng không thể hoàn dương. Tộc nhân của nàng, bọn họ vẫn còn trên đường hoàng tuyền.”

“Trên đường hoàng tuyền.” Ta hít một ngụm khí lạnh, đầu ngón tay càng trở nên lạnh băng. Trước đây từng cùng đám bằng hữu ngồi ở trà lâu nghe bà con kể chuyện về các truyền thuyết, có liên qua đến đường hoàng tuyền cũng nghe được không ít. Ta còn nhớ rõ, có một người từng nói, người sống vào hoàng tuyền, đều bị bão cát nơi đó cát vào da thịt cốt tủy , cho đến khi thân thể chết đi mới có thể nhập vào luân hồi, chẳng lẽ, tộc nhân của ta giờ phút này đang phải chịu loại thống khổ đó!

“Ta muốn trở về Linh Dẫn cốc!”

Cừ Cử đứng thẳng đón gió, tuyết bay đến dừng lại trên dung nhan tuyết thể của chàng, lại chậm rãi hòa tan, tóc đen theo gió tung bay, dáng vẻ đó của chàng giống như muốn theo gió bay đi, không biết vì sao, ta cảm thấy chàng hiện tại thực vô cùng yếu ớt. Nhưng loại cảm giác này chỉ loáng lên một cái rồi biến đi, một cái chớp mắt, chàng đã cười quyến rũ dị thường.

“Nàng là muốn nhảy xuống sông Trường Sinh sao?” Chàng nâng tay chỉnh lại những sợi tóc hỗn độn, mặt nhăn như tơ.”Nha đầu, nàng quả nhiên vẫn gốc như trước kia.”

Nghe một tiếng nha đầu, tâm của ta không tự chủ được giật mình . Đã lâu rồi, không có người kêu ta như vậy, mà ta thế nhưng cũng chậm rãi quên đi, ta từng cùng chàng ngồi trên sườn núi này, đầu gối lên chân chàng, nghe tiếng chàng gọi một tiếng rồi lại một tiếng nha đầu, cùng chàng nói lời hẹn ước.

Mọi thứ, giống như chỉ mới phát sinh ngày hôm qua, nhưng mà, lại giống như đã trôi qua cả nghìn năm vậy...

“Lời này của chàng có ý tứ gì?” Ta xoay người qua không tiếp tục nhìn chàng nữa.

“Nàng nhảy xuống sông Trường Sinh cũng không thể quay lại, nàng cũng sẽ giống như tộc nhân của nàng, vĩnh viễn lưu ở nơi đó, nha đầu, nàng không nghĩ rằng tiền mất tật mang chứ... Dù sao, nàng vẫn còn gia gia cần phải cứu!”

Ta nhìn bia mộ Đại Ngưu thập phần không tình nguyện gật đầu. Chàng nói không có sai, nếu đối với tộc nhân của mình ta không đủ sức, vậy ít nhất ta cũng muốn mang gia gia an toàn ra khỏi Lôi Khả!

“Chàng có biện pháp sao?”

Cừ Cử nhú nhú này, ôm vai nhìn ta chằm chằm.”Ta mang nàng vào Minh cung.”

“Cái gì? Chàng...”

Ta một câu còn chưa nói xong, lại đột nhiên thấy mặt Cừ Cử giãn ra nhìn chằm chằm về phía xa xa .”Có người đến ...”

Ta chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy hai người đang loạng choạng trong màn tuyết, nước mắt không khỏi dâng lên. Hồi lâu, người tới tựa hồ cũng phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta, dừng sờ ở tại chỗ.

Đột nhiên, một tiếng rống khàn khàn giống như tiếng dã thú từ xa truyền lại, một thân ảnh lao lên phía trước giống như một mũi tên đánh về phía ta. Rồi sau đó người bên cạnh lấy năng lực phản ứng kinh người nhảy lên đè thân ảnh kia xuống mặt đất, một hồi xé rách, thẳng đến khi từ trên mặt tuyết đứng dậy, cảnh tượng kia thật giống như thiên binh vạn mã đạp tuyết mà đến.Cho đến khi một tiếng thét truyền đến.

“Tam Ngưu, người con mẹ nó mau bình tĩnh lại, nàng là cô gái Đại Ngưu thích, người động một sợi tóc của nàng ta liền phế người!”

Đây là lần đầu tiên ta nghe được Nhị Ngưu gào ra một câu tức giận như thế. Ta ngây người, Tam Ngưu cũng im lặng . Sau đó, Nhị Ngưu từ trong tuyết đứng dậy, không thèm quan tâm đến từng mảng tuyết lớn dính vào trên người, đôi mắt đỏ ngầu nhìn thẳng vào ta.

Ta thấy được cảm xúc lay động trong mắt hắn, ẩn chứa oán hận.

“Nhị Ngưu...” Thanh âm của ta đã lên tới yết hầu, lại bị ánh mắt Nhị Ngưu ép trở về.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn ta một cái,cúi xuống túm lấy bộ ngực vẫn đang phập phồng kịch liệt của Tam Ngưu. Hai người bọn họ không nói gì thêm, chỉ chậm rãi đi qua ta, quỳ gối trước mộ Đại Ngưu . Toàn bộ quá trình, im lặng giống như mọi người đều chết lặng phía sau.

Ta nhìn lại chỗ tuyết mới vừa rồi bị hai huynh đệ Ngưu gia đánh ta, nơi đó hơi hơi hõm xuống một cái hố, mắt không kiềm được từ từ trở lên ướt át.

Ta một chút cũng không oán hận thái độ của họ đối với mình, ta biết là ta bị trừng phạt đúng tội. Nếu không phải ta, người Ngưu thôn không bị mê hoặc, Đại Ngưu cũng sẽ không chết...

Cừ Cừ lặng lẽ nhìn phản ứng của hai huynh đệ Ngưu gia, mím miệng không nói một câu. Ta nghĩ, áy náy của chàng hẳn là cũng không thua kém ta, mặc dù chàng còn không biết rằng, đầu sỏ gây nên mọi chuyện chính là A Lê mà chàng luôn tâm tâm niệm niệm.

“Chung Mật Nhi!” Nhị Ngưu đột nhiên cúi đầu lạnh lùng gọi tên ta. Chậm rãi quay đầu lại, nhìn đến Tam Ngưu vẫn kiên nhẫn dọn dẹp phần mộ bên phải luôn bị ta sơ ý bỏ sót.

Đó là —— Tiểu Mai!

“Một đoạn thời gian này ngươi đã đi đâu?”

Ta cúi đầu, dùng mũi chân cọ cọ đồng tuyết trước mặt.”Ta đi Lôi Khả, hại các ngươi lo lắng ...”

Một đạo ánh mắt phóng tới, ta đột nhiên cảm thấy rất lạnh, ngẩng đầu lại thấy Nhị ngưu cười lạnh nhìn ta chằm chằm.

“Lo lắng... Chung Mật Nhi, ngươi quả nhiên là ngu xuẩn, ngươi cho là ở Ngưu thôn còn có ai chờ mong ngươi trở về? Trừ bỏ Đại Ngưu ngu ngốc này, còn có ai chịu tha thứ cho ngươi! Chung Mật Nhi, ngươi nên thấy may mắn! Nếu ngươi không bỏ chạy đến Lôi Khả, chỉ sợ là ở nơi này còn muốn có một cái mộ cho ngươi đây, ngươi có biết mình chết thế nào không, ngươi là bị người trong Ngưu thôn phỉ nhổ mà chết!”

Ta nhìn không thấy bộ dáng lúc này của mình, nhưng mà ta có thể cảm giác được tất cả máu trong nháy mắt đều dồn lên đầu, ta có thể nghe thấy tiếng ù ù trong tai. Ta nghĩ, mặt của ta nhất định là tái nhợt đến đáng sợ!

“Nhị Ngưu, Đại Ngưu chết chúng ta đều thất đáng tiếc, nhưng mà ngươi phải hiểu được, tất cả trách nhiệm không phải do Mật Nhi, ngươi nói như vậy cũng không công bằng!” Cừ Cừ ôm vai, nhú lại mày nhìn chằm chằm Nhị Ngưu, ngữ khí lạnh lạnh.

Nhị Ngưu sững sốt một chút, tiếp đó một hồi chằm chằm quay đầu gắt gao nhìn chằm chằm Cừ Cừ. Hai mắt hần đỏ ngầu từ đầu đến chân đánh giá Cừ Cừ vài lần, ánh mắt lạnh lùng kia như muốn đem người Cừ Cừ chọc thủng!

“Cừ Cừ... Cừ tiên sinh, đúng vậy, toàn bộ trách nhiệm đúng là không nên đổ lên đầu một mình nàng, đa tạ ngươi nhắc nhở, ta thế này mới nhớ lại là còn có một người! Ta nghe nói, A Lê là tìm đến nương tựa ngươi, ta còn nghe nói ngươi vì nữ nhân kia mà không tin tưởng nàng, làm hại nàng nhảy xuống vực ! Ha ha ha! Ha ha ha! Ông trời có mắt, ta muốn nói đây chính là báo ứng! Hai người các ngươi xứng đáng tra tấn lẫn nhau, xứng đáng không thể tương phùng !”

Sắc mặt Cừ Cừ càng thêm khó coi, ta nhìn thấy ngón tay thon dài của chàng gắt gao xiết chặt ống tay áo, gân xanh nổi trên mu bàn tay .

Tam Ngưu cuối cùng cũng đứng lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm ta, hồi lâu mới hơi mở miệng.

“Mật Nhi, đại ca của ta thích ngươi ngươi không thể không biết, vì ngươi hẳn cố gắng học viết, hẳn không để ý cha ta ngăn cản mà cùng ngươi vượt qua núi Thiên Lam, mỗi khi nói đến ngươi đều đỏ mặt lấp bắp, sau lại còn vì ngươi mà chết thảm, cho nên, không vì cái gì khác , chỉ riêng phần tình cảm này của đại ca mà hôm nay hai huynh đệ chúng ta không thể làm gì ngươi, nhưng, từ nay về sau, hai người các ngươi đều đừng bước vào Ngưu thôn, nơi này đã không còn là Ngưu thôn năm đó, hai người các ngươi cũng không phải là hai người năm đó bị chúng ta tôn sùng là tiên nhân, sau này, cho dù là gặp ở trên đường, chúng ta liền coi như không quen biết đi!”

Huynh đệ bọn họ mỗi người nói một đoạn lời, bái tế Đại Ngưu cùng Tiểu Mai rồi không chút biểu tình bước qua bên người ta rồi đi

Tuyết, kéo đến càng ngày càng dày.

Ta nghĩ,thấy nhau mà không nhận thức, tâm như tro tàn đại thể là chính là cái dạng này đi .

Không trung bị tuyết đọng chiếu rọi càng phát ra sáng ngời. Hai bóng dáng lão đảo trên sơn đạo kia càng khiến tâm ta đau đớn. Ta cắn môi nắm chặt hai tay, cho đến khi hai người bọn họ băng qua một mảnh cỏ

khô héo, không còn nhìn thấy bóng dáng, cuối cùng khó có thể tiếp tục duy trì, ta đặt mông ngồi dưới đất gào khóc.

Ngưu thôn là ngôi nhà thứ hai của ta trên đời này, sau khi Linh Dẫn cốc bị hủy, nó cuối cùng cũng bị chính ta hủy đi rồi...

Khóc lâu, ta rốt cục mệt mỏi, nức nở ngồi dưới đất tò mò nhìn Cừ Cừ ngồi xổm bên cạnh đem ngón giữa cùng ngón cái tay trái niết cùng một chỗ, làm ra đủ các loại hình dạng, sau đó một đóa lại một đóa kim hoa bay ra từ lòng bàn tay chàng, dọc theo trăm ngàn đường từ bốn phía tiến vào Ngưu thôn, trong đó có hai đóa nhẹ nhàng đuổi theo phía sau Nhị Ngưu cùng Nhị Ngưu .

“Đây là cái gì?”

Cừ Cừ mệt mỏi thở hổn hển thở ra miệng, ở bên cạnh ta ngồi xuống.”Kết giới bảo hộ. Ta có thể làm, cũng chỉ đảm bảo những người còn sống bình an...”

Ta chảy nước mắt gật đầu, quay đầu nhìn khói lửa bay lên từ thôn trang, chậm rãi bình phục tâm tình. Ta nghĩ, tiểu Toàn ở tại nơi này, có lẽ cũng là điều cuối cùng ta có thể làm, là chuyện cuối ta có thể làm cho những người ta yêu mến này ..

“Chúng ta đi thôi...” Cuối cùng nhìn thoáng qua mộ Đại Ngưu cùng Tiểu Mai, ngẩng đầu chậm rãi đứng dậy, hướng dưới núi đi tới, thật lâu sau cũng không thấy Cừ Cừ đi theo, một loại cảm giác quái dị đột nhiên xâm nhập đại não ta, ta quay mạnh người, lại thấy Cừ Cừ khó nhọc đứng lên . Chắc là cảm giác được cái nhìn chăm chú của ta, chàng chậm rãi ngẩng đầu, hướng ta cười quyến rũ, sau đó đột nhiên đổ người về phía sau!

“Cừ Cừ!”

Toàn bộ sơn cốc, trong nháy mắt liền tràn ngập một tiếng gào sợ hãi này của ta, đập vào vách núi vọng lại, đình tai nhức óc.

39. Chương 39: Thứ Nàng Đưa, Dù Là Độc Được Ta Cũng Ăn

Edit: Rika

Mùng một, tuyết bớt rơi hẳn. Tuy rằng trong khách điểm người ở rất thưa thớt, nhưng gần chính Ngọ, đến thời điểm ăn cơm vẫn có khá nhiều người tới. Giờ phút này ngồi ở trong phòng nghe âm thanh náo loạn dưới lầu, thật phi thường náo nhiệt.

Ngoài cửa sổ có một gốc mai vàng, đúng lúc vừa nở hoa. Một đóa hoa ngạo nghễ nở trong tuyết, xa xa nhìn lại tựa như ngọn lửa. Ta chống cằm tựa vào song cửa nhìn ra ngoài, khí lạnh bên ngoài trong nháy mắt ập vào mặt ta, nháy mắt thanh tĩnh.

Ta nhấp nhấp đôi môi khô khốc, đưa tay đem cửa sổ đóng lại. Lúc này mới quay đầu nhìn Cừ Cừ im lặng nằm trên giường.

Chàng, đã ngủ gần tám canh giờ . . .

Giờ phút này hai má chàng bởi vì nóng mà đỏ hồng lên, lông mi dài cong tựa như cánh bướm khép chặt. Nếu không phải sắc mặt chàng tái nhợt, ta thật hoài nghi chàng chỉ là đang ngủ mà thôi, nhưng ——

Ta nhìn chăm chú cánh tay chàng, trên cổ, làn da tái nhợt, hơi nhăn lại. Ta không biết, chàng có còn sống hay không. . .

Giờ phút này, quanh thân Cừ Cừ tỏa ra một tầng sáng nhạt, giống như một cái kén bao vây chàng trong đó, mà ta không thể nào lại gần được, mỗi lần ta sắp chạm đến chàng, tầng sáng kia sẽ cuộn cuộn nổi lên, đem cả người ta hất văng ra xa, mặc dù không bị thương, nhưng ta cũng đành vô lực mà thôi.

Ta thường cho rằng mình có một phần dòng máu tiên y tộc, nhưng ta chưa bao giờ gặp qua cảnh này, có muốn cứu cũng không được.

Đương nhiên, ta đã quên chàng không phải là người, mà chàng chính là vị thần cao cao tại thượng ở Cửu Trọng Thiên. Mà thần có thể chết hay không, vấn đề này ta thủy chung chưa bao giờ hỏi qua . . .

Ta đem cái ghế dài kéo tới, sau đó đặt mông ngồi xuống, tay cầm ly trà lạnh suy nghĩ tới xuất thần. Hiện tại, còn có ai có thể giúp ta cứu chàng?

Trong đầu không ngừng hiện ra một bóng người, cuối cùng, dừng lại ở một thân ảnh phiêu dật. Hắn có một đôi mắt tím xinh đẹp, bộ dáng non mịn xinh đẹp làm người ta không thể quên, hẳn chính là ma đầu của Lôi Khả.

Mạc Quý!

Có lẽ, hẳn thật sự là lựa chọn cuối cùng của ta.

Nghĩ xong, ta đem chén trà bỏ lại lên bàn, đứng dậy sửa sang hành lý trở lại Lôi Khả, nhưng ở phía sau ta, ta khó có thể tin được, hàng lông mi của Cừ Cừ giật giật một chút.

Tầng sáng nhạt trên người dần tan đi, cuối cùng không tiếng động chậm rãi tan biến trong không khí. Ngay sau đó, ta nhìn thấy tay chàng hơi giật, rồi giống như qua thật lâu, cái miệng của chàng cũng hơi mím một nụ cười, chậm rãi mở mắt ra.

“Nha đầu, ta vừa mới tỉnh ngủ liền nhìn thấy ánh mắt ẩn tình của nàng, thật dễ hiểu lắm đó!”

Chàng chống mình ngồi dậy, nhìn qua trước sau vẫn xinh đẹp kiêu ngạo, phóng đáng không thể kiềm chế được, thế nhưng ta nhìn đến cánh tay của chàng vì cố gắng chống đỡ mà nổi cả gân xanh lên.

Nhất định là có chuyện gì, chàng có chuyện gì ta!

Ta mang theo tức giận cầm tay nải trên tay ném xuống, sau đó rất nhanh đi đến trước mặt Cừ Cừ, rất thô lỗ nắm cánh tay chàng ra muốn bắt mạch. Thế nhưng khi ta vừa chạm tay vào, ta sợ ngay người.

“Chàng . . .” Ta nắm tay chàng, kinh ngạc tới nói năng lộn xộn.

Cừ Cừ chớp đôi mắt cười quyến rũ, đem hai tay ta nắm trong lòng bàn tay mình. “Ta làm sao vậy? Chỉ là mạch không có đập mà thôi, sao nàng lại kinh ngạc thế, nha đầu, phải chăng nàng đã quên, ta vốn không phải là người. . .”

Ta nhìn sâu vào trong đôi mắt xinh đẹp của chàng, cẩn thận cân nhắc nhưng lời này, cuối cùng không thể không thừa nhận kiến thức của ta thật thiếu cặn.

“Chàng đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì mà biến thành như thế này, ở Lôi Khả, chàng đã đáp ứng Mạc Quý cái gì?”

Ta đứng đắn nghiêm túc hỏi, thế nhưng Cừ Cừ lại cười đến vận đậm phong khinh. Chàng buông tay, mái tóc dài phong tình vụn vụn được vén qua tai, ánh mắt lưu chuyển, nằm nghiêng người trên giường.

“Nha đầu, ta chỉ là mệt mỏi nằm ngủ trong chốc lát, nàng như thế nào lại hỏi nhiều vấn đề như thế, nếu nàng thật sự lo lắng cho ta, không bằng cứ ở lại bên người ta, như vậy, ăn – mặc – ở – đi lại của ta nàng đều không phải nhất thanh nhị sở sao (cái gì cũng biết), không còn phải lo lắng nữa.”

“Mơ tưởng!”

Ta liếc mắt nhìn chàng, hừ lạnh một tiếng đứng dậy dọn lại tay nải rơi trên đất.

“Cả một ngày không ăn cơm, ta giúp chàng gọi chút đồ ăn, chàng muốn ăn cái gì?” Ta một bên đưa lưng về phía Cừ Cừ, đem hành lý cất vào trong tủ, một bên nhẹ giọng hỏi. Chàng có thể tỉnh lại, tâm tình ta buông xuống.

Sau lưng tầm mặc thật lâu, sau đó Cừ Cừ mới miễn cưỡng đáp: “Nha đầu, ta muốn ăn cháo nàng nấu”

Ta đang vui vẻ bỗng trầm lại, lưng cũng cứng ngắc. Từ nhỏ đến lớn, số lần ta xuống bếp cực ít, món duy nhất ta làm chỉ là bánh điểm tâm hoan hỉ, còn cháo. . .

Ta tội nghiệp quay đầu, mở miệng than thở: “Có thể gọi cháo không? Cháo tao nấu, có chút . . .”

Cừ Cừ miệng méo xẹo, thân mình hơi run, sau đó ủy khuất nói: “Thôi, ta yêu nàng như thế, làm sao có thể nhẫn tâm làm khó nàng. . .”

Ta nghe Cừ Cừ nói, nét mặt ta phút chốc đỏ bừng.

“Quên đi, ta hơi mệt, cơm không ăn được, có lẽ ta sẽ ngủ một giấc, nàng tùy ý làm gì thì làm . . .”. Nói xong, chàng cứ nhiên ngáp một cái, sau đó nằm xuống.

“Ta đi, ta đi”

Một trận gió thổi vào phòng, một ít bụi còn thổi bám vào trên miệng Cừ Cừ. Ta chưa bao giờ thấy chàng cười bay bổng đến như thế.

Vù, . . .Ta cho tới bây giờ cũng không biết mình có thể chạy trốn nhanh như vậy. . . .

Sự thật chứng minh, bắt buộc người khác làm chuyện mà người ta không muốn, chính mình sẽ gặp báo ứng. Ta nghĩ, Cừ Cừ hiện tại nhất định sẽ hiểu rất rõ ý nghĩa câu nói này.

Hàng mi đẹp của chàng nhú lại, chạm vào nhau, giống như trước mặt chàng đang có một vấn đề nan giải ngàn năm vậy.

“Sao lại có cái biểu tình này, chàng là muốn ăn cháo mà”

Cừ Cừ cầm cái thìa múc một vật đen thui lên, mặt mày run rẩy: “Nàng nói, đây là cháo sao?”

Ta thu gót áo sau một lúc lâu không nói nên lời, trên mặt đỏ ửng từ tai xuống cổ. Cừ Cừ nói đúng, cái chén trước mặt này, ngay cả ta cũng không biết có nên gọi nó là cháo hay không nữa. . .

“Không muốn thì đừng có ăn, ta lại không có ép buộc chàng . . .” Nói xong, ta làm bộ muốn đem cái chén nóng hôi hổi, đen thui kia đi. Cừ Cừ nhanh tay nhanh chân đoạt lại cái chén.

Chàng còn không sợ chết, phóng một cái mị nhãn tới ta: “Nha đầu, đồ nàng làm, cho dù là độc được ta cũng uống”

Ta oán trách miệng lưỡi hằn trợn tru, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào ấm áp, ta đứng dậy muốn ra ngoài gọi một món khác cho chàng, nhưng đã bị chàng nắm cổ tay lại.

Ta quay đầu đột nhiên nhìn thấy vẻ nghiêm trang trên mặt chàng, trong nháy mắt có chút thất thần.

“Nha đầu, nàng thật sự không thể tha thứ cho ta, để ta trở lại bên người nàng sao?”

Ánh mắt của chàng tràn ngập tình ý, là lo lắng, không đúng, là tiếc nuối, là hối hận, là chờ mong. . . . Tất cả hết thảy đều cất chứa trong ánh mắt ấy, không thể phiêu tán được.

Ta vẫn duy trì nụ cười như cũ, nhẹ nhàng gỡ bàn tay ấm áp của chàng ra, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Cừ Cừ, ta nói rồi, ta sống một mình cũng rất tốt, chàng không cần tự trách mình, không cần tiếc nuối, chúng ta vẫn có thể làm bạn tốt, nhưng, tình yêu thì không thể, chúng ta hãy buông tha lẫn nhau có được không?”

Ánh mắt Cừ Cừ nhìn ta dần mất tiêu cự, thật lâu sau chàng yên lặng cúi đầu, ngoan ngoan uống hết bát cháo, sau đó nở nụ cười thản nhiên nằm xuống giường, im lặng nhắm mắt lại.

Từ đầu đến cuối, chàng không nói một câu nào.

Ta thở dài một hơi, xoay người mang bát cháo ra khỏi phòng. Ta cũng không trực tiếp đi xuống phòng bếp, mà dựa vào khung cửa chậm rãi ngồi xuống. Giờ khắc này, cả người ta trống rỗng, có trời mới biết, chỉ câu nói ngắn ngủi kia mà dường như ta phải dùng hết khí lực mới có thể nói ra được.

Trong phòng một mảnh yên lặng, thật lâu sau, ta nghe thấy giọng nói của Cừ Cừ lẩm bẩm: “Nha đầu, tội của ta không thể tha thứ sao . . .”

Nước mắt mãnh liệt muốn trào ra, quẩn quanh trong hốc mắt, ta cố gắng ngẩng cao đầu, buộc chính mình không được rơi lệ.

Cừ Cừ, tội lỗi không thể tha thứ không phải là chàng, mà là ta, ta không thể ở bên chàng, cũng không phải do chàng làm sai điều gì cả, chính là ta —— Đại Ngưu cũng tốt, Tiểu Mai cũng thế, thậm chí còn Lô Dĩ Ngôn, Tô tỷ tỷ, A Âm Những người này cần hạnh phúc, nhưng tất cả sinh mệnh của mọi người chỉ

vì một lần tùy hứng của ta mà bị hủy hoại, ta khó có thể tha thứ cho chính bản thân mình, chàng nói, bọn họ không còn nhìn thấy hy vọng nữa, làm sao ta có thể một mình một người hạnh phúc, vui vẻ được?

Trong phòng dần dần im lặng, ta đứng dậy bưng cái bát tới phòng bếp, lúc trở về, gia chủ đang đứng bên cái ao nhỏ, một câu vui đùa làm trong lòng ta lại đau đớn thêm.

Gia chủ nhà này là một cô bé tới tuổi dậy thì, thấy ta liền nói: “Hai phu thê tỷ thật tốt, trượng phu của tỷ bệnh, tỷ chăm sóc ngày đêm không rời, tương lai muội cũng muốn được hạnh phúc như thế”

Ta cười khổ, không nói đến việc ta và Cừ Cử thiếu chút nữa đã thành một đôi, nhưng cuối cùng vẫn không thể bái đường làm vợ chồng chính thức, nếu là thật, là ai nói, hai người ở cùng một chỗ không rời có thể coi là hạnh phúc?

Hạnh phúc ư, làm sao có thể dễ dàng như thế?

Cừ Cử ngủ thẳng một giấc đến giờ cơm chiều cũng không thấy dậy, ta thì mệt mỏi nhiều ngày, thế nên cũng dựa vào giường mà ngủ.

Ban đêm, một trận quang mang làm chói mắt, ta bừng tỉnh, mở to ánh mắt sợ hãi.

Trên giường Cừ Cử lại phát ra một tầng ánh sáng, nhưng lúc này lại mãnh liệt hơn rất nhiều, bên trong vàng sáng chói mắt đó, có một thân ảnh đang giãy dụa từ trong cơ thể Cừ Cử muốn thoát ra.

Một thân bạch y, đầu tóc đen nhánh, đôi mắt lưu ly xinh đẹp, người đó nghiêng nhiên chính là Cừ Cử.

40. Chương 40: Đau Thương Qua Đi, Ta Cũng Không Thể Tự Dối Gạt Mình Rằng, Đó Chỉ Là Giấc Mộng Ba Năm

Edit: Rika

Chuyện gì đã xảy ra?

Ta khiếp sợ đứng tại chỗ, một hồi lâu mới phản ứng được, liều mạng vọt tới, nhưng mà ánh sáng không còn ảm áp giống như lúc trước, nó có một lực lượng đẩy mạnh ta ra ngoài, cả người ta đập vào cái ván cửa, đau rất . . .

“Có ai không. . . có ai không, có ai mau tới. . . cứu. . . chàng”

Ta nằm trên mặt đất, kịch liệt gọi to, nhưng dường như âm thanh không thể bật ra ngoài, cổ họng ta ngòn ngọt, sau đó một búng máu từ khóe miệng ta chảy ra.

Chỉ sợ cú đập khi nãy đã tổn thương tới lục phủ ngũ tạng, nếu không có người tới, ta chỉ sợ chàng sẽ chết. . .

Ta giương mắt nhìn thân ảnh mơ hồ trong tầng ánh sáng, ta đột nhiên cảm thấy thật bình tĩnh. Ta có thể chết cùng chàng, như vậy, có phải hay không đó là một kết cục tốt đẹp?

Hỗn hỗn độn độn, trước mắt ta chậm rãi hiện lên nhiều thân ảnh, theo gió di động, chậm rãi chồng chất lên nhau, cuối cùng huyền hóa thành một bạch y nữ tử. Một đôi mắt hoa đào, đôi chân mây lá liễu, trên gương mặt trắng nõn là đôi môi hồng chúm chím, thật là quyến rũ.

“Người . . .”

Nữ tử đưa mắt nhìn, thế nhưng trong mắt chỉ có sự lạnh lùng, làm ta thanh tỉnh lại, lúc này mới chột ngồi dậy, sửa sang lại y phục.

“Người đi nấu một chén thuốc bổ máu, chờ Cừ Cử tỉnh lại cho chàng uống”

Nghe được lời của nàng ta, ta không khỏi ngẩng đầu nhìn lại trên giường, ánh sáng vẫn chưa giảm, chỉ là ở cổ tay của Cừ Cử và nàng ta hiện lên một sợi dây trắng nõn, trói chặt sự sống hai người, phía bên ngoài có mười hai cây kim châm lóng lánh, không hề có kẻ hở vậy hai người vào bên trong.

“Chàng đây là thế nào” Ta chống tay đứng dậy, tổn thương đau đớn trước ngực dường như lúc này không còn tồn tại nữa.

Nàng ta cũng không trả lời, nhưng đôi mắt trong trẻo lạnh lẽo kia lại nhìn ta chăm chăm, ta không khỏi chột dạ, vội cầm gói thuốc lên rồi nói “Ta đi sắc thuốc”, sau đó nhanh chân chạy về phòng bếp.

Ta rất không thích ánh mắt nàng ta nhìn mình, thế nhưng ta biết nàng ta sẽ không làm tổn thương bọn ta, nếu quả thật có ý đồ xấu, chỉ sợ vừa rồi nàng đã không cứu ta.

Ở trên giang hồ, mỗi người có một cách sống riêng của mình. Ta nghĩ, nàng ta là một người tốt.

Đêm đã khuya, xung quanh một mảnh im lặng, chỉ có lò lửa nóng vang lên tiếng lửa cháy. Ngọn lửa trong lò thỉnh thoảng phóng to lên, nhẹ nhàng đốt lên. Thuốc trong ấm sôi sùng sục, mùi thuốc chậm rãi lan tỏa khắp phòng bếp.

Ta ôm đầu gối coi chừng lò lửa, coi chừng ấm thuốc, càng coi trọng tính mạng của Cừ Cừ.

“Cạch” một tiếng, gió đêm thổi lên bốn phía, cửa sổ phòng bếp bị thổi mở ra, ta thu mình lại, sau đó đứng dậy đóng cửa sổ lại, nhưng trong nháy mắt ta liền sợ nổi cả da gà.

Trong phòng bếp này, ngoại trừ ta, còn có người.

“Ai?”

Ta một bên hỏi, một bên cẩn thận dịch chuyển đến bên lò lửa, ta cầm lên một cái cây to, còn chưa kịp đánh ra.

Bầu không khí càng thêm quỷ dị, phòng bếp trống rỗng ngoại trừ ta không còn một ai khác, nhưng ta vẫn có cảm giác dường như ngồi không yên. Ta cầm thật chặt cây gỗ, cẩn thận đi về phía bên cạnh.

Một đạo hắc ảnh chợt lóe lên, gậy gỗ trong tay ta cũng bị ném ra ngoài

“Meo meo”

Con mèo của chủ nhà bị gậy gỗ đập trúng, kêu thê lương một tiếng, sau đó không biết chạy biến đi nơi nào.

Nguyên lai là con mèo

Ta tự giễu cười cười, thở dài một hơi, xoay người ngồi xuống gần bếp lò đưa tay vỗ vỗ ngực. Song lúc ta ngẩng đầu lên, lại phát hiện trên mặt đất có một bóng người đang sóng vai cùng ta.

“A. . .”

Tiếng thét chói tai này chỉ kịp kêu lên một tiếng đã bị một bàn tay ngang ngạnh bịt lại. Ta lấy tay cầm lấy đôi bàn tay to trên miệng ta, liều sống liều chết đập chân, trong nháy mắt, ta cảm giác như bị người ta khinh bạc.

Đầu óc hỗn loạn.

Ta chớ không phải là may mắn như thế chứ, gặp được hái hoa tặc?

“Mặt nhi, nàng như thế sẽ đưa tới rất nhiều người đấy, đến lúc đó người đó nhìn thấy bộ dạng này của ta và nàng, nàng giải thích thế nào đây?”

Đôi chân đang đạp loạn của ta chợt dừng lại.

Giọng nói này ta nhận ra.

Tả Khâu Ngạo.

Ta không giãy dụa nữa, Tả Khâu Ngạo chậm rãi buông tay ra, sau đó sửa sang lại y phục, đôi mắt gắt gao nhìn ta chăm chăm.

Ta theo bản năng lui về sau hai bước, lúc này mới cẩn thận nhìn hắn một chút. Dường như vẫn giống như lần xuất hiện trước đây, y phục không dính một chút bụi đất nào, còn giống tiên nhân không nhiễm khói lửa nhân gian hơn cả Cừ Cừ.

“Sao người lại tới đây?”

“Không chào đón?”

Ta nhúu chặt mày, đặt mông ngồi xuống bên cạnh ấm thuốc, khẩu khí lạnh lùng đáp: “Mỗi lần tới đều không có chuyện gì tốt, ta tại sao phải hoan nghênh người?”

Tả Khâu Ngạo nghe vậy cũng không tức giận, lấy một cái ghế nhỏ cũng ngồi xuống bên cạnh ta. Lò lửa chiếu vào mặt hắn, hợp với y phục xinh đẹp, càng phát ra bản sắc quý mị.

“Nói đi, chuyện gì?”

Tả Khâu Ngạo xòe bàn tay ra hơ trên lò lửa, cười một cái rồi nói: “Ta tìm nàng có chuyện gì. Không phải là mong nàng thực hiện lời hứa năm đó sao, theo ta trở về làm Thiếu phu nhân của Tả Khâu gia”

Nghe vậy ta không khỏi cười lạnh lùng, dứt một cây củi vào bếp lò rồi mới nói với hắn: “Không nên nói những lời này . . . ta cũng không phải con nít mà tin vào chuyện ma quỷ, không nói đến chuyện khi nhỏ chúng ta gặp nhau, ngay cả đoạn ký ức này ta cũng rất mơ hồ, ta không tin người coi trọng lời nói đùa này, hiện tại, bên cạnh Ngạo thiếu chủ mỹ nữ như mây, vô luận thế nào cũng không thể nhắm tới một người dung chi tục phấn như ta là thiếu phu nhân của Tả Khâu gia”. Ta giơ một tay lên gãi đầu, giả vờ bưng tỉnh đại ngộ: “A, ta nhớ rồi, trước kia ta còn có nghe nói một người đẹp Diêm Cơ có quan hệ rất gần với người”

Tả Khâu Ngạo hí mắt một cái, sau đó nở nụ cười.

“Tứ đại gia tộc đều nói Chung Ngô tộc của nàng văn đàm phong khinh, bên ngoài thể ngoại đào nguyên, nói Chung Ngô Mật nàng không màng thế sự, tính tình không tốt, vậy mà, cả việc ta cũng Diêm Cơ đi chung nàng cũng nhất thanh nhị sở”

Ta mỉm cười, từ chối cho ý kiến. Tay lại không tự giác xoa nhẫn ngọc trên tay. Lớn thêm một chút, ta xác thực không có suy nghĩ gì cả, cái gì cũng không muốn biết, chỉ một lòng một dạ yên ổn, ta muốn sống bình thường, thế nhưng, hiện thực phơi bày, ta không thể không gánh trách nhiệm trên vai, trong tay ta nắm hơn một trăm tính mạng con người, không thể không thay đổi. . .

“Tả Khâu Ngạo, ta cho tới bây giờ đều không nghĩ ngờ ý muốn cưới ta về của người”

Tả Khâu Ngạo cười cười, nhún vai, nhìn chằm chằm lò lửa đợi ta nói lời tiếp theo.

“Ta hoài nghi —— mục đích người muốn cưới ta là nghĩ Chung Ngô tộc có thể lực tiên nhân phía sau, đúng hơn là, người muốn có —— Thần Nông đỉnh”

Nghe được ba chữ “Thần Nông đỉnh”, ta rõ ràng nhìn thấy ánh sáng trong mắt Tả Khâu Ngạo, như vậy càng thêm khẳng định suy đoán của ta là đúng.

“Chung Ngô Mật, ta nghĩ, ta đã đánh giá thấp nàng . . . Ta nghĩ nàng không quan tâm đến tứ đại gia tộc, là người đơn thuần nhất, không ngờ, hết thấy đều không phải . . .”

Ta gật đầu, cười rất có phong độ.

“Đa tạ Ngạo thiếu chủ khen ngợi”

Ta cầm lấy cái muôi nhẹ nhàng gõ lên cục đá, cố gắng áp chế nội tâm đang gợn sóng của ta.

Thần Nông đỉnh ta cũng chỉ là nghe sơ qua, sợ rằng còn không hiểu biết bằng Tả Khâu Ngạo, lần này nếu từ trong miệng hắn biết được một, hai . . ., ngược lại cũng là một thu hoạch ngoài dự đoán.

“Ta từ trước đến nay rất chán ghét nghiên cứu sử sách của tộc, đối với Thần Nông đỉnh cũng không biết nhiều, ta chỉ biết nó có khả năng luyện ra đan dược thượng đẳng, nhưng vì sao Ngạo thiếu chủ lại có chủ ý với nó như thế?”

Tả Khâu Ngạo ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát thần sắc trong mắt ta, lúc này mới cười nói: “Nàng chẳng lẽ không biết, Thần Nông đỉnh có khả năng luyện chế ra thuốc trường sinh bất lão”

Hắn từ từ đứng lên, đẩy cửa sổ ra, bên ngoài chẳng biết lúc nào đã có tuyết rơi.

“Ngày xưa, thần Phục Hy chỉ có một con gái, gọi là Mật Phi, Mật Phi hạ giới định cư bên sông Lạc Hà, ông đã phái thuộc hạ xuống thủ hộ nàng, ban thưởng cổ thần khí Thần Nông đỉnh, để bảo vệ Mật Phi vạn sự an khang. Sau đó Mật Phi trượt chân rơi vào trong nước, chết, nhưng cũng vì thế rời bỏ thân thể phàm trần, phi thăng thành thần. Đương nhiên người được thần Phục Hy phái xuống bảo hộ Mật Phi tứ phân ngũ liệt (chia năm xẻ bảy), chia ra làm nhiều bộ tộc khác nhau, mà Thần Nông đỉnh rơi vào tay Tôn gia tộc”

“Ý của ngươi là, Chung Ngô tộc là hậu duệ của họ?”

Tả Khâu Ngạo gật đầu “Đúng, Chung Ngô Mật, hiện tại, gia tộc xuống dốc, cũng là thời gian để các gia tộc khác phát dương quang đại, làm sao, hay nàng nghĩ không muốn lấy chồng?”

Ta từ từ đứng lên, lạnh lùng nhìn Tả Khâu Ngạo “Là ai nói cho ngươi biết Chung Ngô tộc xuống dốc”

Tả Khâu Ngạo nghiêng đầu buồn cười nhìn ta chầm chầm “Chung Ngô Mật, thời khắc huy hoàng của gia tộc nàng đã qua, ta không tin một nàng ngay cả một nơi ăn chốn ở cũng không có mà có thể một lần nữa chấn hưng gia tộc, không nói đến việc nàng không giao Thần Nông đỉnh ra, ta có thể liên hợp với người của tộc khác chiếm lấy, chỉ là ta không muốn thế, nàng nói nàng có thuốc trường sinh bất lão, thiên hạ ai ai cũng muốn được trường tồn mãi mãi, nếu họ biết chẳng phải họ sẽ chém giết nàng, đưa nàng tới cuộc sống vạn kiếp bất phục. Cho nên . . .”

Hắn chậm rãi bước tới, vươn một tay ra, thật là phóng đảng nâng cằm ta lên, đe dọa nhìn ta.

“Cho nên, Ngạo thiếu chủ đây là tiên lễ hậu binh*, ta dù có lấy hay không lấy chồng, kết quả cuối cùng vẫn là Chung Ngô tộc biến mất, Thần Nông đỉnh rơi vào tay ngươi?”

(Tiên lễ hậu binh: trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới tạo áp lực)

Tả Khâu Ngạo nhìn đỉnh đầu ta, làm như nghiêm túc suy nghĩ một hồi: “Cũng có thể nói như thế, nhưng, ta cũng không có chán ghét nàng, nếu nàng gả cho ta, ta cũng có thể suy nghĩ lo lắng cho Chung Ngô tộc một danh phận:

Ta thản nhiên cười, giơ tay lên hất bàn tay của hắn ra, sau đó đưa mắt nhìn ngọn lửa nhỏ phía dưới.

“Ngạo thiếu chủ, ta vẫn có chút nghi vấn, muốn mong thiếu chủ thành thật trả lời giúp ta”

Tả Khâu Ngạo gật đầu, ở bên cạnh ta ngồi chồm hổm xuống.

“Lúc trước, người tiết lộ tin tức ra ngoài để Chung Ngô tộc bị diệt có phải là ngươi? Lúc đó ngươi không nói nguyên nhân vì sao đến Ngưu thôn tìm ta, có biết Tiểu Mai đang nguy hiểm tính mạng đi đến Ngưu thôn không?”

Tả Khâu Ngạo vẫn vươn đôi tay ra hơ trên bếp lửa, một đôi mắt màu đen phản chiếu lại ánh lửa nhìn rất dị thường.

“Loại chuyện gây tổn hại này ta đương nhiên không làm . . .” Hắn ngẩng đầu vô hại nhìn ta, cười ngọt ngào. “Là do Diễm Cơ nói ra ngoài, còn về phần Tiểu Mai. . . ta một đường hộ tống nàng, ta không giúp nàng bổ sung nguyên khí đi tới Ngưu thôn, nàng nói, ta có biết hay không? Mật nhi, con người luôn có sự ích kỷ, nàng gả cho ta, hoặc có thể đem Thần Nông đỉnh giao ra đây, ta dùng Vong Hồn lệnh để dẫn dắt tộc nhân của nàng đi vào trên đường hoàng tuyền. Thần Nông đỉnh lưu lạc mấy trăm năm, cũng không có người mở ra được, nàng cũng không cần cảm ơn ta cứu gia tộc nàng, liên thủ cùng ta, ta đảm bảo nàng ngàn đời hạnh phúc, như thế nào?”

Ta vẫn cúi thấp đầu không lên tiếng, khóe miệng thậm chí còn nở nụ cười, nhưng mồ hôi trong lòng bàn tay run rẩy đã tuôn ra khá nhiều.

Nguyên lai sự thực đúng là cái dạng này. . . Tả Khâu Ngạo, ta phải làm như thế nào để tha thứ cho ngươi?

Tay đặt trên cục đá, thừa dịp Tả Khâu Ngạo không chú ý, ta len lén cầm một vị thuốc, quay đầu mỉm cười với hắn.

“Ngạo thiếu chủ, trong lòng ta đã có quyết định rồi, ngươi có muốn nghe hay không?”

Tả Khâu Ngạo dường như khó lường được tình huống này, mắt nhìn chăm chăm ta, tay trái chuyển động bấm lên mu bàn tay phải.

“Quyết định của ta là, người phải chết”

Hai tay đột nhiên bèn nhọn hướng về phía trước, toàn bộ cục đá bên trái Tả Khâu Ngạo hướng tới hắn, nước thuốc nóng hồi bắn lên mặt hắn.

Không nhìn đến thương thế của hắn tốt cùng thế nào, ta xoay người nhanh chóng hướng phía trên lầu chạy đi, phía sau là tiếng kêu rên thê thảm của hắn, ngoài ra còn có tiếng bước chân thật gần.

“Chung Ngô Mật, ta giết người!”

“Ha ha, Tả Khâu Ngạo, người chỉ biết Chung Ngô tộc ta am hiểu y thuật, nhưng cũng không biết Chung Ngô tộc ta hạ cổ độc cũng là cao thủ nhất đẳng, trong thuốc ta có cho cổ trùng, lần này nếu người giết ta, người tất nhiên cũng chẳng có kết quả tốt gì, ha ha, Chung Ngô Mật ta chết còn kéo theo người làm đệm lưng, ta rất vui”

Tiếng trường kiếm phía sau kéo tới, động tĩnh to lớn như thế cũng kinh động không ít khách trọ. Mọi người đều nhô đầu ra muốn tìm hiểu chuyện gì, nhưng thấy vẻ mặt hung thần ác sát của Tả Khâu Ngạo liền nhín không được mà rút đầu về, chỉ mở hé hé cánh cửa ra xem náo nhiệt.

“Tả Khâu Ngạo, Chung Ngô Mật ta vô năng, nhưng cũng cho người ném thiên đao vạn quả, hôm nay chết trong tay người ta không có gì phải nói, chỉ là khuôn mặt này của người, cổ độc của ta không có ai có thể phá giải được, ha ha, ta muốn người cả đời phải nhớ ta, mỗi khi nhìn thấy vết sẹo này liền nhớ ta, đau như cả đời.”

Phía sau đã không còn đường để trốn, ta cố gắng vừa nói vừa cạy xa phòng chữ Thiên. Phòng Cừ Cừ ở, ta mới vừa rời chạy trốn, cố gắng rời xa gian phòng kia, ta sợ quấy rầy Cừ Cừ. . .

Tả Khâu Ngạo không nói nhiều, một tay ôm lấy mặt đầy máu, một tay nâng kiếm lên đâm ta, kiếm phong chuẩn xác, phản chiếu ánh trắng, làm ta đau nhói.

Trong đầu trống rỗng, ta tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

. . .

Đau đớn không hề xuất hiện, ta chậm rãi mở mắt, lại nhìn thấy phòng chữ Thiên truyền ra một chùm tia sáng, áp chế thật chặt thế kiếm của Tả Khâu Ngạo.

Tim ta đột nhiên nhảy dựng lên, ta vội vã vòng qua người đã hóa đá của Tả Khâu Ngạo, cuồng nhiệt nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng.

“Cừ Cừ . . . Là chàng sao? Chàng đã tỉnh lại, có phải không? Chàng . . .”

Cửa từ từ mở ra, ta há to miệng nhưng không nói được lời nào. Nụ cười cứng ngắt trên mặt, cả người như lọt vào vực sâu vạn trượng.

Bạch y nữ tử kia —— không, đã không còn là bạch y nữ tử. Lúc này, ở trên người nàng ta chỉ có một kiện áo lụa mỏng manh, cái yếm đỏ bên trong thấy rất rõ ràng.

Uyên ương hí thủy . . . dĩ nhiên là uyên ương hí thủy. . .

Thân thể không bị không chế lão đảo về trước hai bước, ta dựa vào lan can khó có thể tin nhìn một màn trước mắt. Tuy ta hiểu biết không nhiều, nhưng ta cũng biết một thân y phục của nàng có ý nghĩa gì, ta cũng biết dấu vết đỏ hồng trên cổ là như thế nào.

“Người, các người . . . Không phải người đến giúp đỡ ta sao?”

Nàng ta liếc mắt nhìn ta một cái, một lát sau mới mở miệng nói: “Ta đến vì tình lang của ta, liên quan gì tới người?”

Tình lang. . . . nàng ta là đang nói Cừ Cừ sao . . .

Đột nhiên trong phòng truyền đến âm thanh rất nhỏ, nàng ta xoay người đi vào phòng, bên ngoài vang lên tiếng xì xầm bàn tán. Ta nhìn phiến cửa khép chặt, thật lâu không nói ra lời.

Ta thật sự rất muốn xông tới nắm áo Cừ Cừ mà hỏi, vì sao, vì sao lại đối đãi với ta như thế, vì sao?

Thời gian ta yêu hắn, bỗng từ đâu biến ra một A Lê, lúc ta định tha thứ cho hắn, lại từ đâu xuất hiện một nữ nhân không rõ lai lịch, Cừ Cừ a Cừ Cừ, đến tột cùng là chàng có bao nhiêu thiếu nữ? Mà lần này, chàng muốn giải thích với ta thế nào đây? Chẳng lẽ nói, nàng ta cũng là nữ tử bị chàng cô phụ mấy ngàn năm trước sao?

Ta, hiển nhiên đã đánh giá cao chính bản thân mình. Cừ Cừ, ngay cả mặt mũi của chàng ta cũng không muốn nhìn thấy nữa rồi.

Một lát sau nàng ta đưa cho ta một cái bọc, ta nhận ra, nó là của ta.

“Của người” Nàng ta nhắc tay, chuẩn bị ném vào lòng ta “Chàng đã tỉnh, người có thể đi . . .”

“Chờ một chút!” Ta đột nhiên suy nghĩ, hướng tới nàng ta nói: “Ta không tin, ta không tin chàng đuổi ta đi, ta muốn gặp chàng, muốn gặp chàng”

Nàng ta đột nhiên nở nụ cười, kéo kéo sa mỏng trên người, che lại cảnh xuân vô hạn trước ngực. “Ta theo chàng đã năm vạn năm, đã gặp qua vô số nữ nhân, mỗi một người đều không tin chàng là vô tình như thế. . . . Được rồi được rồi, ta để cho người gặp chàng một chút, thế nhưng, người chờ một lát, chàng. . . cần thay đồ. . .”

Một câu nói như vậy hoàn toàn làm vỡ vụn suy nghĩ của ta, ta nghĩ hết thấy mọi chuyện đều là nàng ta bịa đặt ra, thế nhưng, nàng ta không cự tuyệt yêu cầu của ta, cho phép ta nhìn thấy chàng, chàng, thực sự tỉnh, thực sự đuổi ta đi. . .

Chật vật cất bước, ta đến trước phòng chữ Thiên, hai tay vịn khung cửa. Nàng ta từ trong phòng đi ra, sau đó tránh mình sang một bên, vẫy tay ý bảo ta đi vào.

Chân giờ lên rồi hạ xuống, ta đột nhiên quay đầu hướng cầu thang chạy đi. Nước mắt một lần nữa kìm không được tuôn rơi . . .

Ta không nên nhìn thấy chàng, một lần cũng không nên. Chàng đã không còn bóng dáng phong hoa tuyết đại lần đầu ta nhìn thấy, cũng không còn hẹn ước xinh đẹp khi xưa nữa. Hết thấy đều xa lạ, ta gặp lại chàng còn có ý nghĩa gì, chỉ là thêm đau thương, để cho người khác chê cười mà thôi.

Ta thật sự muốn, coi ba năm qua như một giấc mộng, tỉnh mộng, thế giới này. . . . tựa hồ không bao giờ tồn tại một người tên là Cừ Cừ nữa, không còn người nhẹ nhàng vỗ đầu ta, ôn nhu gọi ta một tiếng “Nha đầu”

41. Chương 41: Cá Lớn Nuốt Cá Bé, Bản Năng Sinh Tồn, Điều Này Hắn Hiểu Rõ Hơn Người.

Edit: Rika

Năm tháng như thoi đưa, lần đầu tiên ta cảm nhận được giá trị ý nghĩa của câu nói này, ta rời khỏi Cừ Cừ đã ba ngày. Ba ngày, một thời gian rất ngắn, thế nhưng cũng có thể rất dài. Ta ở nơi này cảm thấy như mình đã chết đi, cảm thấy như đã trải qua một đời thống khổ nhất.

Ta cũng từng suy nghĩ sau này sẽ ở chỗ này, hoặc là có con cháu gởi đầu, quá khứ bình yên, hoặc là ta xa lánh mọi người, sống cô độc suốt quãng đời còn lại, hoặc cũng có khả năng chết trong lòng người yêu, cũng có thể chết lạnh băng trên giường hẹp.

Thế nhưng, ta lại quên mất một loại khả năng khác, ta sẽ bị người đuổi giết.

Lúc này ta đang trốn ở miếu Nguyệt Lão ngoài thành Quý Châu, trốn sau tượng Nguyệt Lão, cẩn thận thu liễm khí tức, thấp tha thấp thỏm đến cực điểm.

Mà người ngoài cửa đang truy đuổi ta, đó là người đã theo ta ba ngày, một thanh y kiếm khách.

Ta rời khỏi Cừ Cừ, một đường xuôi Nam đi tới Phong Đô, lại bị người ta một đường truy sát, trước kia trên người ta có mang độc dược nên còn có thể kéo dài một trận, mà giờ khắc này, đạn tận lương tuyệt*, ta không còn đường lui nữa.

(*Đạn tận lương tuyệt: hết đạn cạn lương thực)

Cánh cửa dãi gió dầm mưa, giấy đỏ dán trên cửa gỗ khắc hoa văn bong tróc ra, cửa nhẹ nhàng được đẩy ra “Chi nha chi nha”, tiếng động vang lên trong đêm tối vắng vẻ này càng làm cho người ta sợ hãi. Ngoài cửa hai con chim bị kinh động, kêu vài tiếng rồi vỗ cánh bay đi. Thanh y kiếm khách bước từng bước đi tới phía tượng phật. Thanh kiếm của hắn rà rà trên tảng đá, phát ra âm thanh làm người nghe Mao Cốt Tung Nhiên (rợn tóc gáy, sồn da gà)

Ta biết, hẳn nhất định biết ta trốn ngay sau tượng Nguyệt Lão.

Một âm thanh vang lên, ta không khỏi nhú nhú mày, len lén nhón chân lên nhìn qua khe hở của bức tượng, lại phát hiện hẳn lúc này lấy bầu rượu bên hông xuống, mở nắp ra, sau đó đặt miệng ngòi trên mặt đất.

“Lục nghĩ tân phơi rượu, hồng nê tiểu hỏa lô. Muộn thiên dục tuyết, năng uống một chén vô?”* Dứt lời, tự mình giờ vò rượu lên, quay qua ánh trăng ngoài cửa sổ uống một hớp.

(Tạm dịch: Rượu xanh mới nấu, trên bếp lửa đỏ. Một ngày tuyết rơi, sao không uống một chén? – cái này mình dịch không sát lắm, có gì không đúng mong thông cảm nha)

Ngoài cửa sổ ánh trăng dày, vài đám mây nhỏ bay tới bay lui. Xa xa phía chân trời phản chiếu màu đỏ hồng, quả nhiên là tuyết rơi. Thử hợp với bài thơ, thật chuẩn xác.

Hắn là đang mời ta đi ra cùng hắn cộng ẩm? Hắn không phải muốn giết ta sao, vì sao hắn đối với ta như hòa như thế?

“Nha đầu, đoạn đường này ta có rất nhiều cơ hội giết ngươi, thế nhưng ngươi biết vì sao ta lưu lại ngươi đến giờ này không?” Hẳn rất là hào sảng dùng ống tay áo lau rượu trên khóe miệng, cúi đầu nhắm mắt như đang nói chuyện với chính mình.

Không biết vì sao, lúc này, tâm tình nặng nề trong lòng ta đột nhiên tan biến. Ta chậm rãi ngồi xổm xuống, dựa vào tượng Nguyệt Lão đơn hậu an toàn ngồi xuống.

“Bởi vì, ta cũng có một nữ nhi lớn lên rất giống ngươi. Thấy ngươi, ta cuối cùng nhớ tới bộ dáng của con, ta không thể hạ thủ được. . .”

Ta cúi đầu vò vò nắn nắn nhúm đất dưới chân. Thanh âm có chút thê lương.

“Vậy vì sao người còn một đường đi theo ta tới thành Quý Châu? Dọc theo con đường này, ngươi cũng đã nếm không ít mùi đau khổ?”

Thanh y kiếm khách cười cười, có chút thở dài: “Nha đầu, trên thế giới này có rất nhiều chuyện không thể tránh được. Giết người cũng có nhiều loại, có người dùng dao giết, có người dùng kiếm giết, có người dùng thuốc độc để giết, có người bị chôn sống, có người được ban ột thước vải trắng, thế nhưng còn có một loại là mượn đao giết người, ngươi có biết hay không?”

“Mượn đao giết người. . .” Ta nhẹ nhàng nói lại những lời này, trong đầu nổi lên gương mặt dữ tợn của A Lê ở Ngưu thôn. Ký ức chợt ủa về, ta nhớ rõ lời nàng ta nói lúc trước, là bị người chỉ điểm.

“Ngươi phái người tới là ai?”

Kiếm khách cười khổ lắc đầu “Nha đầu, chuyện cho tới bây giờ, biết lại những chuyện này, còn có ý nghĩa gì? Quỷ Thủ Mộc Văn Đình, một kiếm xuất thủ, không được sai lệch. Coi như biết, thì phải làm thế nào, hướng chi. . . ta chưa từng gặp qua bộ dáng của nàng”

Đột nhiên ta cảm thấy tất cả cũng không còn ý nghĩa nữa.

Ta không biết vì sao ta đến Phong Đô, ta không biết đi đâu mà tìm Thần Nông đình, thậm chí, hôm nay, người ta tin nhất trên đời cũng muốn vứt bỏ ta, sống không bằng chết, sống không bằng chết. . .

“Đại thúc, ta bỏ qua, ta không chạy, thế nhưng, có thể hay không cho ta vài canh giờ? Ta rất muốn nhìn một chút trận tuyết này. . .”

Thanh y kiếm khách không trả lời, chỉ là rút từ bên hông ra một cây sáo trúc nhỏ nhẹ nhàng thổi. Tuy cây sáo nhìn hơi thô ráp, nhưng dường như hần rất yêu thích, giống như là từ tay ái nữ làm cho hần.

Tựa như hần nói, trên đời này mỗi người đều có một vài chuyện không thể tránh được, đến tột cùng người khác uy hiếp hần điều gì, mạng của con gái sao với những cái khác có ý nghĩa gì? Phải sống thì nên cố gắng, muốn chết, thì cũng chậm rãi bình yên mà chờ đợi.

Ta từ từ đứng dậy, ung dung đi tới. Ôm đầu gối ngồi vào bên cạnh Mộc Văn Đình, lắng lắng nghe thổi sáo, mà ngoài cửa sổ, những bông tuyết tiêu sái chậm chậm rơi xuống, hòa vào tiếng sáo.

Đẹp quá.

“Con gái người, hiện tại ổn chứ?”

Đôi mắt to màu xám của Mộc Văn Đình chợt mất đi ánh sáng, một đôi tay to thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve thân sáo, từ từ lắc đầu.

“Ta không biết, đã rất lâu rồi không nhìn thấy nó. . .”

“Nếu như người muốn, giết ta nàng nhất định sẽ bình yên trở về. . .”

Mộc Văn Đình khó có thể tin trọn tròn hai mắt nhìn ta chằm chằm, hồi lâu trong đôi mắt hỗn độn kia tràn đầy nước mắt, hần chậm rãi đứng lên, giơ cao Thanh Phong kiếm.

“Nha đầu, cuộc đời này của đại thúc nợ người, ta thay con gái ta cảm ơn người”

Kiếm đâm xuống, sạch sẽ lưu loát, không sai lệch, Quỷ Thủ Mộc Văn Đình, quả nhiên không phải là hư danh.

Thế nhưng, tiếng kiếm bén nhọn cũng không đâm tới trên người ta, mũi kiếm đi tới một tấc trước ngực ta, chợt đình chỉ.

Khóe miệng Mộc Văn Đình hơi cong lên, sau đó hần thoải mái cười, chậm rãi nhắm mắt ngã xuống, phía sau hần một thanh niên khôi ngô áo xám đứng chấp tay, tay kia mới vừa rời đánh ngất Mộc Văn Đình.

“Đi theo ta!” Hần phát ống tay áo xoay người đi tới cửa gỗ, động tác như vậy, cự kỳ giống – đại hiệp.

“Nhưng nhưng, ta đi, nữ nhi của hần làm sao bây giờ?”

Bước chân của người nợ không dừng lại chút nào, chỉ lạnh lùng đưa lưng về phía ta bình tĩnh nói: “Người trong giang hồ cư xử với nhau vượt xa dự đoán của người, ở đây không phải là Linh Dẫn cốc, cũng chẳng phải là Ngưu gia trang của người, không có tộc nhân của người, không có người cưng chiều người, không có sự bảo vệ của người người yêu, cá lớn nuốt cá bé, bản năng sinh tồn, nhưng đạo lý này Mộc Văn Đình nhìn thấu triệt hơn người, hần sẽ không trách người, nếu như người thật sự không yên lòng, người cảm thấy tính mạng mấy trăm tộc nhân của người cũng không quan trọng bằng tính mạng của con gái hần, người có thể lưu lại, ta cũng không bắt buộc”

Theo từng lời hần nói, cửa gỗ cũng mở ra, từng trận tuyết xen lẫn gió bắc gào thét thổi tới, thế tới hung mãnh.

Hần quả nhiên không nói gì nữa, chỉ là đưa lưng về phía ta đón khắp bầu trời hoa tuyết bay, chẳng nghĩ điều gì. Nhưng ta biết, hần đang đợi câu trả lời của ta.

Liếc mắt nhìn Mộc Văn Đình té trên mặt đất, ta thật áy náy hướng phía cửa gỗ xoay người rời đi.

Xin hãy tha thứ, lúc này đây ta thật ích kỷ, ta thật không có cách nào dùng hơn một trăm mạng người để cứu con gái người, ta sống, chính là mong muốn của bọn họ.

Ngoài cửa, gió tuyết thổi, người nợ mang ta đi qua miếu Nguyệt Lão tới một hẻm nhỏ hẻo lánh, một chiếc xe ngựa xuất hiện trước mặt, hần tựa hồ rất ít nói, chỉ là im lặng ngồi phía trước kéo dây cương..

Ta nhìn hắn, sau đó vén váy leo lên xe ngựa. Một đường xóc này, đợi lúc ta ngủ được một thời gian, xe ngựa rốt cục cũng dừng lại.

Vén lên rèm cửa xe ngựa, ta nhìn tấm biển to chình ình hiện lên trước mặt.

Thất Phật Đường!

“Người là Trần A Nam?” Ta kinh ngạc kêu lên, người áo xám dừng bước, xoay người lạnh lùng nhìn ta, thân ảnh của hắn trên nền tuyết, càng phát ra vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Người có dị nghị gì?”

42. Chương 42: Đã Trở Về!

Edit: Rika

Nội đường của Thất Phật Đường cao lớn trang nhã, thúy trúc từng bách, đứng ở trên lầu các vẫn có thể thấy được. Cùng nhảy đi tới, ta lại không nhìn thấy cho dù một pho tượng Phật, thực sự không hiểu ở đây vì sao được gọi là Thất Phật Đường.

Trần A Nam chính là một người tính tình cổ quái, dọc đường luôn xa cách đối với ta, ta đi phía sau hắn cũng tự nhiên không dám nhiều lời. Chỉ là xugn quanh vùng lông mày của hắn lúc này đang cau lại, tựa hồ có tâm sự gì.

“Đến rồi, người ở đây”. Hắn đưa tay chỉ chỉ gian nhà trước mặt.

Ta gạt đầu cười, đẩy cửa phòng ra.

Sạch sẽ, ngăn nắp, giống như cảm giác của Thất Phật Đường. Trần A Nam không nói gì thêm, xoay người đi trong gió tuyết, nhưng mà ngẫm nghĩ một chút, rồi dừng cước bộ quay đầu lại, ánh mắt phức tạp nhìn ta.

“Người muốn đi Phong Đô?”

Ta sững sốt, sau đó suy nghĩ, nhất định ta Tô tỷ tỷ đã sớm liên lạc với Trần A Nam. Vì vậy ta gạt đầu, bước vào trong phòng, sau đó đứng ở cửa lẳng lặng nhìn hắn, nhặt nhẹo mỉm cười.

“Là việc phải làm”

Trần A Nam gạt đầu, cũng không có ý vào phòng ta, tựa hồ không muốn nói chuyện. Hắn khoát tay áo, nhìn trời cuồn mây đen kéo tới, trước sau như một, vẫn lãnh đạm.

“Người nghỉ ngơi trước đi, sau đó cùng ta sẽ nói chuyện”

Trần A Nam nói chúng ta sẽ nói chuyện, vậy mà cũng phải đợi tới ba ngày sau. Trong thời gian này, ta càng cảm giác được, hắn dường như không muốn dẫn ta tới Phong Đô”

Hắn tựa hồ đang trì hoãn thời gian, muốn giam ta ở nơi nhà cao cửa rộng này.

Ta cũng đã đi tìm hắn, nhưng đúng là vườn không nhà trống. Bọn hạ nhân trong Thất Phật Đường dường như không muốn nói về hành tung của Trần A Nam. Vô luận ta nói bóng nói gió như thế nào, cũng không thể moi được một chút tin tức gì về hắn.

Ngay lúc ta không thể tiếp tục nhẫn nại được nữa, chuẩn bị rời khỏi Thất Phật Đường, một mình đi tới Phong Đô, lúc đi tới cửa chính liền gặp Trần A Nam cả người đầy máu.

Ánh mắt của hắn vẫn lạnh lẽo buồn tẻ, chỉ kịp kéo ta nói đi tìm đại phu, sau đó người cũng ầm ầm ngã xuống.

Tuyết trong viện bị nhuộm máu đỏ rực lên.

Trong phòng đốt long diên hương nhàn nhạt, ta dựa vào đầu giường hắn nhin không được ngủ gà ngủ gật.

Trần A Nam, hẳn quả nhiên là một nam nhân khẩu xà tâm phật, đi ra cửa trừ gian diệt ác, bảo vệ dân lành. Chuyện như vậy vì sao không nói với ta một tiếng, để ta ngồi đây suy nghĩ miên man?

“Người tại sao ở chỗ này?” Đột nhiên, một âm thanh bên cạnh truyền tới, ngẩng đầu một cái, dĩ nhiên thấy hắc dã tình, tuy rằng sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng lo lắng cũng giảm bớt.

Ta hắc hắc cười: “Trần đại ca, huynh thật là một người tốt”

Nghe được câu này, sắc mặt Trần A Nam hơi thay đổi, sau đó hai má ửng hồng, chậm chạp mở miệng, lặp lại lời ta nói: “Người tốt. . .”

Ta gật đầu: “Đúng vậy, người tốt”

Khóe miệng của hắc hơi hơi cong lên, đôi mắt nhìn chăm chăm lên màn trướng, giọng nói nhu hòa: “Muội nói, hạng người như thế nào mới có thể gọi là người tốt”

(Lúc này đối xứng hô của Trần A Nam với Mật nhi từ người sang muội, vì lúc đầu là lạnh nhạt, còn bây giờ là trò chuyện, với lại thái độ của Trần A Nam cũng tốt hơn lúc đầu)

Ta nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rất là nghiêm túc đáp: “Không làm chuyện xấu, một lòng suy nghĩ vì người khác. Giống như huynh vậy, vì hương dân mà liều mạng bảo vệ”

Nghe ta nói như vậy, hắc rốt cục quay đầu nhìn ta , nhưng trong đôi mắt lại bao hàm một tia khinh thường.

“Thất Phật Đường ở trên giang hồ tuy không phải là đại bang phái gì, nhưng ở thế hệ này vẫn nói được làm được, có thể nói, Thất Phật Đường giẫm chân một cái, hơn một nửa giang hồ sẽ chấn động. Mọi người trên giang hồ gọi là Bang phái chính nghĩa”. Nói đến đây, hắc tựa hồ nhớ tới điều gì, ánh mắt từ từ vụt sáng.

“Cho nên nếu ta làm chuyện xấu, cũng không bị thế nhân đuổi giết, bởi vì ta sinh ra chính là người của chính nghĩa, nhưng luôn có ngàn vạn ánh mắt nhìn chăm chăm vào ta, nếu có sai lầm, ta sẽ bị lời đồn đãi nuốt sống. Cuộc sống mệt mỏi và khô khan như thế, nhưng ta lại không có dũng khí để thay đổi, sau lưng ta là mạng sống hơn cả nghìn người, ta không thể đánh cược được, nói như thế muội hiểu không?”

Hắc nhìn đám mai vàng ngoài cửa sổ, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Cái này cũng giống như muội không thể buông tha cho vận mệnh của Chung Ngô tộc. . . Chúng ta, chung quy không phải sống chỉ vì bản thân mình. . .”

Ta hơi sững sờ.

Không phải sống vì bản thân mình. . .

“Môi của huynh hơi khô, muội rót cho huynh chén trà”. Giọng nói của ta có chút gấp gáp, cuống quýt đứng dậy hướng bàn trà đi tới.

“Không cần, ta hơi mệt, muội về trước đi, ta phải ngủ một chút”

Hiện tại lúc này cả người ta đổ mồ hôi hột, nghe được câu nói này tâm tình cũng buông lỏng, thở ra một hơi dài, sau đó cười cười, dặn hắc an tâm dưỡng thương, rồi liền vội vàng vàng trốn chạy.

Trốn chạy.

Không sai, cái từ này dùng để hình dung tâm tình của ta giờ khắc này thật sự là chuẩn xác.

Chẳng bao lâu, trên trời tuyết lại rơi, từng bông tuyết rơi vào trên mặt ta, nhẹ nhẹ cảm nhận sự lạnh lẽo trong đó. Ta lão đảo trở lại sân viện nơi ta ở, ta chống tay lên cây cột sơn hồng bong tróc ra từng mảng trên hành lang, không khỏi thở dài một tiếng.

Trần A Nam thực sự nhìn thấu tất cả. Ta cũng giống như hắc vậy, quả thật không thể ích kỷ sống cho riêng mình. . .

Trần A Nam cũng không ngủ lâu lắm, lúc sắc trời hơi đen, cửa phòng ta bị người gõ, mở cửa phòng, đã thấy trên đỉnh đầu hắc có chút tuyết đọng, trên đôi giày cũng có khá nhiều bông tuyết.

Lúc này, ta đứng dậy cầm đèn, hần liền không nói lời nào ngồi trước bàn, ánh mắt lấp lánh nhìn ra ngoài cửa sổ đến xuất thần.

“Nàng cực kỳ thích mùa này. Trận tuyết đầu mùa hàng năm, luôn luôn đòi đi ngắm. . .”

Ta ôm đèn đi tới, thấy ánh mắt Trần A Nam cư nhiên có một tầng âm áp.

“Huynh nói cái gì?”

Trần A Nam im lặng một hồi, sau mới phản ứng lại, lúng túng hắng giọng một cái, nhìn ta đang ngồi vào đối diện mình.

“Ta nghe nói, muội muốn tới Phong Đô cứu tộc nhân của mình?”

Ta chậm rãi lắc đầu: “Đều không phải, muội tới Phong Đô, là vì muốn vào Hoàng Tuyền quỷ giới, chỉ ở đó mới có tộc nhân của muội”

Nghe ta nói như vậy, Trần A Nam nhìn không được khép hờ hai mắt lắc đầu: “Hoàng Tuyền quỷ giới há là nơi phạm phu tục tử như chúng ta nói muốn tới là tới được sao, trong đó hung hiểm không rõ, không biết muội đã từng nghĩ tới chưa?”

Nghe hần nói như vậy, nụ cười trên mặt ta càng rạng rỡ. Ta cùng với Trần A Nam chung đụng tuy chỉ vài ngày, nhưng ta có thể xác định, huynh ấy là một người đỉnh thiên lập địa, chứ không phải là người sợ đầu sợ đuôi.

“Muội nhớ, trước kia huynh cũng đã nói qua, hai chúng ta không phải sống chỉ vì bản thân mình. Tất cả tộc nhân của muội chịu tai ương sát hại, khi đó, trong một đêm, muội đã mất đi tất cả thân nhân. Thế nhưng, trời xanh có mắt, còn có thể có một nhóm người có khả năng sống sót. Huynh nói, muội có thể buông tha sao? Muội là hi vọng của mọi người, bọn họ, làm sao không phải là hi vọng của muội chứ?”

Nghe ta nói như thế, Trần A Nam cũng không nói gì, gơ tay vỗ nhẹ cằm, một lát sau mới lên tiếng: “Theo ta được biết, ở Phong Đô có một cánh cửa Âm Dương, mỗi đêm tới giờ Ngọ (23 – 1 h sáng) cửa kia sẽ mở ra, cho phép quỷ sai hai giới du động. Lúc đó đi vào quỷ giới là thời điểm tốt nhất. Thế nhưng. . .”

Nói đến đây, ánh mắt Trần A Nam sáng quắc nhìn ta chằm chằm, sắc mặt dị thường ngưng trọng. “Hoàng Tuyền quỷ giới được xây dành cho những linh hồn người chết, nếu vi phạm thiên lý nhất định sẽ bị giảm tuổi thọ. Mặc dù muội có thể thuận lợi tiến vào quỷ giới, bất kể tuổi thọ bị hao tổn, nhưng nếu trên đường bị cô hồn dã quỷ quẩn lấy. . .”

Ngón tay của ta hơi lay động, trong lòng bàn tay tràn ra một tầng mờ hôi lạnh.

“Thì sao?”

“Thế gian này phạm là sinh linh đều có nguyên thần, thân thể bị diệt, nguyên thần sẽ đi vào lục đạo luân hồi. Như vậy, sinh mệnh mới có thể sinh sôi không thôi, người lạ nhập quỷ giới, nếu bị ác quỷ quẩn lên, nguyên thần bị chiếm đoạt, trọn đời không thể siêu sinh!”

Lòng ta hoảng hốt, chén trà nhỏ trong tay đổ ra, màu vàng nhạt của trà trong nháy mắt làm bắn ống tay áo của Trần A Nam. Nhưng hần chỉ nhàn nhạt phát tay, tay áo lại trở về hiện trạng như cũ.

“Tâm tình của muội ta có thể hiểu được, con người không phải là cây cỏ vô tình, nghĩ đến rất nhiều tâm nguyện kiếp này chưa thực hiện được sẽ ngóng trong kiếp sau sẽ có một kết quả tốt hơn, như vậy sẽ vạn kiếp bất phục, đó đích thật là chuyện đáng sợ, cho nên, ta khuyên muội nên suy nghĩ một cách tốt nhất”

Hần đứng dậy mở cửa, gió lạnh liền không chút kiêng kỵ thổi vào, lưng một mảnh lạnh băng, ta ngồi xuống bàn, chẳng bao lâu, phía sau xiêm y của ta đã ướt đầm mồ hôi.

“Không cần suy nghĩ” Ta chậm rãi gục đầu xuống, hai tay nắm chặt lại cùng một chỗ.

Bước chân Trần A Nam đang ra tới nửa cửa liền dừng lại, cứ như vậy một chân trong một chân ngoài cửa, xoay người nhìn ta. Ta biết, hần đang đợi đáp án của ta.

Ta từ từ ngẩng đầu, hướng tới Trần A Nam cười tươi sáng.

“Ước nguyện ban đầu cầu muối sẽ không thay đổi, muối nhất định phải thực hiện được”

43. Chương 43: Hoa Sen, Thần Nông Đỉnh, Bạch Y Nhân

Edit: Rika

Thời tiết thành Quý Châu rất là dị thường, hôm qua chính là một trận tuyết lớn, hôm nay cư nhiên tuyết dần dần muốn tan đi. Ta đưa thuốc cho Trần A Bam, bảo hắn tỉnh dưỡng vài ngày, đợi cho thương thể chuyển biến tốt liền cùng nhau tới Phong Đô.

“Ôi chào? Chung cô nương ra ngắm tuyết sao?”

Ta quay đầu, nhìn thấy tỷ nữ Hữu Liên đang bưng thau nước bằng đồng hướng phòng Trần A Nam đi tới, nhoẻn miệng cười.

“Đúng thế, muốn ngắm một chút tuyết, chỉ là thực đáng tiếc, tuyết dường như đang tan đi, thời tiết thành Quý Châu thật kỳ lạ”

Hữu Liên là một cô nương nhanh nhẹn nhanh miệng, vừa nghe ta nói như thế, liền đặt thau đồng lên lan can, đứng nói chuyện cùng ta.

“Dạ, từ trước tới giờ thành Quý Châu thời tiết luôn không bình thường, những người già nói, là bởi vì thành Quý Châu cách Phong Đô quá gần, nơi đó nhiều quỷ mị, cho nên mới ảnh hưởng tới thời tiết từng khu vực khác nhau của thành Quý Châu, làm cho khí hậu thực dị thường. Thế nhưng, nghe nói mấy trăm năm trước, có một dòng tộc thần thông dời đến ở trên Linh Sơn sau thành Quý Châu, từ đó thời tiết thành Quý Châu liền khôi phục bình thường, chỉ là, gần nửa năm nay không biết vì sao lại biến thành bộ dạng này, đại hạn, lũ lụt, người nào trong thành Quý Châu cũng không thoát được, nếu không phải do đường chủ nhà ta thường xuyên cứu tế hương dân, chỉ sợ là thành Quý Châu sớm đã không còn ai ở nữa”

Nghe Hữu Liên nói liên tục, ta không khỏi ngây ngẩn cả người, lại bắt được từ then chốt trong lời nói của nàng.

Chẳng hạn là bộ tộc thần thông, hay Linh Sơn.

“Ý là, Linh Sơn ngay phía sau thành Quý Châu”

Hữu Liên liền gật đầu.

“Đúng vậy, đi xe ngựa nửa ngày là đến, nghe nói trên trên núi bốn mùa rất bình thường”

Ta vỗ vỗ cánh tay Hữu Liên, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của nàng vội vàng vàng chạy đến chuồng ngựa kêu một gã sai vặt chuẩn bị xe ngựa, hướng tới Linh Sơn phía sau thành mà đi.

Từ nhỏ ta ở trong Linh Dẫn cốc, ra khỏi Linh Dẫn cốc liền trực tiếp đi theo Tô tỷ tỷ tới Lôi Khả trong thành Tàn Tương, đối với thành trấn nông thôn bên ngoài ta dĩ nhiên không hiểu nhiều. Thế nhưng ta vẫn nhớ kỹ, kết giới của Linh Dẫn cốc chúng ta được thiết lập tại một khe núi tên là Linh Sơn.

Bộ tộc thần thông, Linh Sơn.

Xem ra Linh Dẫn cốc ở ngay trước mặt ta, chỉ là không biết, chuyến này ta đi đến tột cùng có thể tìm được Thần Nông đỉnh hay không?

Trước khi trời tối, ta rốt cục cũng tìm được cửa vào.

Nhưng, cảnh vật xinh đẹp của Linh Dẫn cốc không còn tồn tại nữa. Ánh mắt trời lóe lên kim quang nhàn nhạt chiếu lên phiến lá mỏng đã không còn nữa, cửa thôn nằm lơ lửng trên mặt đất, khắp nơi đều có thể nhìn thấy dấu vết bị đốt cháy.

Ta từng bước một chặt vật đi vào bên trong, đột nhiên dưới chân vấp phải cái gì đó, cả người liền ngã trên mặt đất.

“Ai da. .”

Ta ôm cái đầu gối đau đớn, đang định đứng dậy, trước mặt hiện lên một gương mặt thối rữa làm ta thất kinh kết âm lên.

“A. . .”

Ta ngồi trên mặt đất hoảng sợ, tay cào cào tứ tung, sau lưng lại đụng phải cái gì. Chạm rãi quay đầu, lại là một gương mặt hư thối nữa. Ánh mắt nhìn về phía phòng Tiểu Mai, trên người mặc bộ áo choàng hồ điệp dị thường lạ mắt. .

Toàn bộ Linh Dẫn cốc, trừ bỏ Nhị Cửu, sẽ không có. . người nào mặc cái áo choàng hài hước dị thường này. . .

Ta thất tha thất thểu đứng lên, ngồi chồm hổm dưới đất nhìn giò bò đầy thi thể của Nhị Cửu, sau đó đột nhiên một trận buồn nôn truyền tới, ta quỳ rạp trên mặt đất kịch liệt nôn mửa. Vừa ói vừa khóc, ở nơi này tử thi tràn ngập, dị thường quỷ dị.

Ta khóc đến khi nước trong hốc mắt không còn chảy ra được nữa, trong dạ dày cũng chẳng còn cái gì để mà nôn ra, ta loạng choạng chống tay đứng lên, thất tha thất thểu đi về phía hướng của Ngọc Thỏ cư.

Ngọc Thỏ cư là một quầy thuốc nhỏ trong cốc, nghỉ đến thời gian ở Lôi Khả, tất cả mọi người trong tộc phải chiến đấu với kẻ địch, toàn bộ Ngọc Thỏ cư không một bóng người. Dược liệu, giá sách hỗn độn đầy đất, không khó nhìn ra, ở đây đã bị lục soát gắt gao.

Bọn họ cũng là đang tìm Thần Nông đỉnh sao?

Ta móc trong lòng ra hộp quẹt châm lửa lên, cảnh sắc xung quanh càng thêm rõ ràng.

Ta đi qua giường ngủ của Tô tỷ tỷ, chỉ là phía trên đã vương đầy bụi. Còn có trong phòng, trước đây Hải thúc luôn luôn thích treo một ít chim trĩ lên phía trên, nhưng hiện giờ trong này cũng đầy bụi và mạng nhện.

Bàn, ghế, cân đồng, sách thuốc, dược liệu. . những thứ này. . , đều là những thứ nuôi ta lớn lên, nhưng bây giờ, mọi thứ đã mất hết, hết thảy đã bị phá hủy. . .

Vành mắt của ta càng trở nên khô khốc, chân cũng nhịn không được mà run rẩy.

Ta cầm hộp quẹt dựa trên tường trượt xuống, chậm rãi nhắm mắt lại.

Chung Ngô Mật, người là một đại tai ương. Nếu không phải do người đột nhiên muốn xuất cốc, nếu không phải người ở Ngưu thôn treo biển hành nghề y, có lẽ Chung Ngô tộc chỉ là một câu chuyện truyền thuyết được người trên phố kể lại, hay cũng có lẽ sẽ không có người tìm tới cửa, sẽ không giá họa tai ương cho cả gia tộc. . .

Nghĩ như vậy, tay của ta không tự chủ đập mạnh vào tường, từng cái từng cái, cho đến lúc máu rỉ ra.

“Ken kết”

Đột nhiên, một âm thanh truyền đến, ta giật mình, hoảng hốt trừng hai mắt. Lại phát hiện phía bên phải ta, một cái hốc to chừng một quả đu đủ đột nhiên hiện lên vách tường.

Chợt xoay người ngồi dậy, cầm hộp quẹt chiếu vào cái hốc, lại mơ hồ phát hiện ở trong đó tựa hồ ẩn giấu một quyển sách. Nhặt lên một cành cây trên mặt đất, cẩn thận khều, một lát sau, cuối cùng ta cũng đem cái vật trong hốc kia moi ra.

Nhẹ nhàng lật quyển sách, bốn chữ vàng chói chang phía trên làm ta lóa cả mắt.

Quỳnh tộc tộc chí.*

(tộc chí: ghi chép)

“Đây là ghi chép lại lịch sử của Quỳnh tộc? Tại sao lại ở chỗ này?” Ta cau mày mở quyển sách kia ra, trên trang thứ nhất hiện ra một tràng chữ không khỏi hấp dẫn ánh mắt ta.

Phụ thần thượng cổ Phục Hy để nữ nhi yêu quý nhất xuống phàm trần, phù hộ Quỳnh tộc muôn đời an khang, Ngô Đẳng đời sau phải để cho con cháu gờ tay thể với linh hồn, thiên thu vạn đại, bất ly bất khí.

“A! Đây là. . .” Ta che miệng kinh hô, trong đầu đột nhiên hiện lên lời nói mấy ngày trước của Tả Khâu Ngạo, vốn cho rằng hẳn nói với ta chỉ là chuyện bịa đặt nhằm lừa gạt ta, không ngờ, lại là sự thật.

Tay ta run rẩy, lật mở từng trang.

Cách vài tờ, chữ viết trong đó đều thay đổi, chắc là chữ viết của mỗi đại trưởng tộc mỗi thời, ở chính giữa, có một tờ chữ viết tựa hồ không rõ, nhìn lại là do giọt nước rơi xuống làm chữ nhòe ra, nhưng, chữ viết tuy không rõ ràng, nhưng vẫn có thể đọc được nội dung trong đó.

Một trang này, ghi lại chuyện phân liệt của Quỳnh tộc. Trên đó viết, Quỳnh tộc tách ra thành bốn tộc, là: Chung Ngô, Tả Khâu, Tổ Hòa, Cửu Phương. Thần vật phụ thần tặng cho, cùng tộc chí giao cho dòng họ Chung Ngô giữ, mặc dù tách ra, nhưng tâm vẫn hướng về nhau.

Đọc đến đây, ta nhin không được mà cười rộ lên.

Tâm hướng về nhau. . .

Là một lời nói dối hoang đường cỡ nào, nếu tâm hướng về nhau, thì như thế nào lại tứ phân ngũ liệt, xem ra vị tộc trưởng này ngay cả chính mình cũng không tin chuyện này, cho nên thời khắc ghi lại đoạn lịch sử này, lệ rơi đầy cả trang sách.

Ta không để ý lật qua, đến khi lật đến trang ghi thời gian cuối cùng, ta nhin không được mà ngừng lại.

Chữ viết trên kia quen thuộc như vậy, kiểu chữ khê nghiêng, mỗi khi viết phải dừng ở trên, sau đó mới mạnh mẽ nhấn lên chữ.

Gia gia, người hiện giờ tốt chứ. . .

Chẳng bao lâu, ánh trăng ngoài cửa sổ dâng lên, ngồi ở chỗ này mơ hồ vẫn có thể nghe được âm thanh của dòng suối. Ta xốc lại tinh thần, đem tộc chí nhét vào trong lòng, đi ra khỏi Ngọc Thổ cư, đứng ở trước sông Trường Sinh một lúc lâu, lúc này ta mới hướng phía nhà đi tới.

Không sai, đó là nhà của ta, mặc dù tộc nhân đã mất, gia gia không còn đây, ta hết thấy tất cả đều mất, nhưng nơi này vẫn là nhà của ta.

Cử gỗ chỉ còn lại một cái trục, lung lay lỏng lẻo như muốn rơi, theo gió thổi đung đưa đung đưa, trong phòng một mảnh đen kịt, đứng ở cửa thậm chí có thể cảm nhận được mùi mốc meo trong phòng, thế nhưng, ta vẫn cảm thấy nơi này thật thân thiết.

Ta tựa hồ có thể thấy dưới ánh sáng của ngọn nến, ta lấy bánh hoan hỉ lấy lòng gia gia, cũng tựa hồ nghe được tiếng Tiểu Mai ở ngoài sân gọi ta: Mật nhi, người tới đây, người xem, Nhị Cẩu lại cùng Đậu Thái ở thôn sát vách muốn tìm bảo vật, ta không nghe theo, người đi giúp ta đùa giỡn trên chóc hai người bọn họ đi.

Ta nhẹ nhàng vuốt ve khuôn cửa cháy đen, chỉ cảm thấy trong ngực có vật gì đó đè nén như muốn bộc phát ra, thế nhưng, ta không thể nói được gì.

Ta sinh ra, lớn lên, ta lần đầu tiên động tình đều ở nơi này, ta nghĩ, ta sẽ cứu tất cả tộc nhân trở về, một lần nữa quay lại đây, bắt đầu lại tương lai của chúng ta.

Ta tin tưởng ta nhất định có thể!

Ta đơn giản phủi sạch bụi trên giường, tìm một ít rơm rạ trải lên, ta định ở lại đây một đêm, đợi cho trời sáng lại tiếp tục Thần Nông đỉnh. Song khi ta nằm dài trên giường, nghe gió đêm rít gào bên tai ta, ta vô luận như thế nào cũng không ngủ được. Trần trọc, quyết đem một nửa ghi chép còn lại trong tộc chí đọc hết.

Cuốn tộc chí này phần lớn ghi lại nhưng đại sự phát sinh ra trong tộc, từ lúc ẩn cửa ở Linh Dẫn cốc, sự việc dần ít lại. Thần Nông đỉnh ngoài việc xuất hiện ở trang thứ nhất, những trang sau không còn nhìn thấy nữa, thật giống như tất cả các tộc trưởng đều đã thương lượng, đối với chuyện này không muốn đề cập tới.

Tuy rằng ta không tìm được đầu mối của Thần Nông đỉnh, nhưng đối với ghi chép năm trăm năm trước lại có một điều rất đáng chú ý.

Đó là một vị biết bói toán, có người nói khả dĩ tộc trưởng Thông Thân, tên là Chung Ngô Khấu. Năm trăm trước đã trình trọng ghi vào trong tộc chí.

Thần nữ tái lâm, Ngô Đăng cần phải chuẩn bị làm tốt công tác chuẩn bị nghênh đón.

Cái người được gọi là thần nữ này, là Mật Phi sao? Mật Phi xuất hiện? Nàng không phải từ lâu đã rời khỏi nahan thể, phi thân thành tiên sao? Vì sao lại xuất hiện? Mặc dù nàng giáng trần, làm sao mà Chung Ngô Khấu lại hốt hoảng như thế. Một thượng tiên, chẳng lẽ còn muốn nhóm người phạm phụ tục tử này bảo hộ sao?

Ta nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, kéo áo trên người lại, mệt mỏi cười. Sau đó đầu óc suy nghĩ, nghĩ tới một loại khả năng khác.

Mật Phi thăng tiên, để lại Thần Nông đỉnh vốn không thuộc về nhân gian, chẳng lẽ bốn, năm trăm trước nàng giáng trần vì muốn thu lại Thần Nông đỉnh? Thế nhưng, nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của gia gia, ta nghĩ Thần Nông đỉnh vẫn còn trong tay Chung Ngô tộc, Mật Phi lúc đó cũng không lấy đi. Vì sao nàng lại không mang Thần Nông đỉnh đi? Nàng hiện tại ở nơi nào? Là ở Cửu Trọng Dao bề ngễ nhìn đám người bảo hộ nàng tứ phân ngũ liệt, lưu lại thể gian sao?

Gió lạnh thổi qua, ta không tự chủ lại xiết chặt xiêm y, đứng dậy muốn đóng cửa sổ lại, nhưng mà vừa đứng lên, tộc chí trên đầu gối lại trượt xuống cái khe dưới giường.

Ta tự giễu thở dài, vén tay áo lên hướng xuống dưới lấy tộc chí ra, sau khi lấy được tộc chí, nhìn lại, ta luôn cảm thấy có một cái gì đó không tự nhiên, nhưng đến tận cùng không tự nhiên chỗ nào ta lại không rõ lắm.

Mang tộc chí lên rồi ngồi trở lại giường, xuyên thấu qua khe cửa sổ nhìn ra ánh sáng bên ngoài. Trong đầu lóe sáng, trên giường điêu khắc đóa hoa sen khảm bảo thạch trên nhụy hoa.

Bảo thạch?

Ta đột nhiên nhảy lên một cái, ôm tộc chí cảm xúc cuộn cuộn. Đáp án tựa hồ miêu tả sinh động.

Chung Ngô tộc mặc dù lịch sử lâu đời, thế nhưng tác phong trong tứ tộc cũng là đơn giản nhất, mặc dù không phía chân giường đều khắc hoa sen, nhưng cũng không có khả năng dùng bảo thạch khảm lên nhụy hoa.

Ta nhanh chóng đem tộc chí nhét vào trong lòng, muốn người đi vào nhìn cái khe hở hẹp kia, cẩn thận quan sát đóa hoa sen kia, chạm trở bình thường, chỉ là ánh tím trên bảo thạch khảm lên nhụy hoa an tĩnh lóe ra ánh sáng, ta dĩ tới, so sánh tử ngọc trên nhẫn của ta, màu sắc như nhau.

“A. . Hay đây chính là bí mật của Thần Nông đỉnh?”

Giọng nói ta run rẩy, đưa ngón tay nhẹ nhàng vuốt bảo thạch, lại cảm thấy được nó dường như buông lỏng, hơi cổ sức, chính đóa hoa sen, dĩ nhiên nó lún vào trong chân giường.

Ngoài cửa sổ ầm ầm một tiếng vang thật lớn. Ta nhanh chóng đứng dậy mở cửa phòng, lại nhìn thấy từ cửa phòng thờ tổ tiên đối diện đột nhiên sáng rực lên. Đẩy cánh cửa kia ra, ta liền kinh ngạc phát hiện bức hình đại tộc trưởng cuộn cuộn bay lên, ở phía sau lộ ra một cánh cửa ngầm.

“Hay thật , Chung Ngô tộc còn có cả bí mật này. . .”

Không suy nghĩ nhiều ta vội vàng đẩy cánh cửa ngầm ra, bên trong là hành lang tối mở, tuy hai bên những ngọn đèn được thắp lên, nhưng lại vẫn có vẻ âm trầm kinh khủng.

Ta cẩn thận nhìn xung quanh, ta lắng nghe tiếng bước chân mình phát ra rồi vọng lại, ngẩn ngui. Xem ra ở phía trước không xa hẳn có một phiên cửa đá hoặc vật gì đó cản lại.

Quả nhiên, quẹo qua hai hành lang, một cái cửa bằng đá xuất hiện trước mắt.

Ta run run ngón tay nhẹ nhàng đẩy cửa đá ra, sau đó liền bị một đạo kim quang chói mắt chiếu tới làm ta đau mắt. Một lát sau, đợi mắt ta dần thích nghi với ánh sáng, ta ngẩng đầu nhìn về phía phát ra nguồn sáng đó.

Một được đỉnh được cung phụng đặt trên một tòa bạch ngọc, rạng rỡ chiếu sáng.

“A, Thần Nông đỉnh!”

Ta vui vẻ hô lên một tiếng, sau đó chạy tới, ngay tại lúc ta bước ra một bước đầu tiên, toàn bộ thạch thất kịch liệt động dậy, hai nhien đá dưới chân đột nhiên tách ra, thân thể ta mất trọng tâm rơi xuống.

“A”

Đột nhiên, ngay lúc ta la lên, ta rõ ràng nhìn thấy một bóng trắng theo ta nhảy vào trong động.

Ai, sẽ là ai?

44. Chương 44: “Nha Đầu, Ta Vẫn Luôn Yêu Nàng, Nàng Cho Rằng Ta Coi Nàng Là Người Thay Thế Sao?”

Edit: Rika

“Nha đầu, nàng có khỏe không?” Một giọng nói lo lắng vang lên trên đầu ta, người ta run lên, trong đầu trống rỗng. Chàng lục lọi xung quanh tựa hồ kiểm cái gì đó, một lát, lấy mấy viên hỏa tinh bắn ra, rốt cục trong bên trong sáng lên,.

Trên gương mặt của Cừ Cừ, mặc dù đang tức giận, lại có vẻ tái nhợt dị thường.

“Nàng có khỏe không, có bị thương hay không?” Chàng khom người, hơi thở ấm áp phả vào gò má của ta, làm cho nó ấm lên. Ta chống cánh tay, bất động thanh sắc lui về sau, thẳng đến khi sống lưng chạm phải vách tường đá mới dừng lại.

“Người sao ở chỗ này?”

Nụ cười trên miệng Cừ Cừ nở ra, đi tới đối diện ngồi xuống, gương mặt tươi cười.

“Từ trước tới giờ, nàng ở đâu ta ở đây, có cái gì mà phải ngạc nhiên?”

Ngực của ta đau xót, quay đầu sang một bên, không để ý tới lời của Cừ Cừ, bắt đầu quan sát xung quanh. Tâm bảo đừng lo, nhưng lúc này ta thực hoảng sợ.

Vị trí của chúng ta hẳn là nằm dưới nền đất sâu nhất ở Linh Dẫn cốc, nhưng mà bốn vách tường xung quanh trơn tuột vô cùng chắc chắn, thậm chí ngay cả một đường ghép nối cũng không có.

Vậy, chúng ta phải thoát ra bằng cách nào?

Cừ Cừ cuộn ngón tay gõ gõ, nhưng cũng không có âm thanh lỗ hổng phát ra.

“Thật cứng rắn” Đôi lông mi đẹp cùng đôi mắt đẹp không khỏi nhíu lại.

Tâm tình của ta một trận đè nén.

Ta muốn hỏi hẳn một câu, nếu lúc đó hẳn ở trong phòng vui vẻ cùng mỹ nhân, tuyên bố muốn ta rời đi, lúc này cần gì phải làm bộ làm tịch đứng ở nơi này nói những lời thế này. Lời đến khóe miệng, lại không thể nói được, chỉ là không được tự nhiên hỏi một câu.

“Người sao lại ở đây?”

Cừ Cừ từ từ xoay người, nghiêng đầu cười nhìn ta.

“Không phải ta đã nói rồi sao?” Hắn ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên tức giận nói: “Ta cũng muốn hỏi nàng một câu”. Hắn chậm rãi xoay người, bình tĩnh nhìn ta chằm chằm, ánh nến nhảy lên, không phân rõ biểu tình trên mặt hắn.

“Nàng vì sao không nói lời nào mà lại rời đi?”

Nghe Cừ Cừ hỏi như vậy, ta thực sự không nhịn được lửa giận trong ngực, thế nhưng, lại cũng không biết diễn tả bằng lời ra những tâm tình của ta thời khắc này, giận giữ cười. .

“Không lời từ biệt. . .”

Ta ngẩng đầu nhìn trời, nhưng chỉ thấy một mảnh đen kịt “Người không phải là thần tiên sao? Dùng một cái tiên pháp là có thể trước rồi đi khỏi cái nơi quỷ quái này.”

Trên mặt Cừ Cừ hiện ra một mặt ửng hồng, chán nản ngồi dưới đất, ngửa đầu, khuôn mặt tươi cười dịu dàng nhìn ta: “Năng lực của bộ tộc nàng quả nhiên không thể khinh thường, tiên thuật của ta, căn bản không thể rời đi cái mặt thất bằng sắt này. Trừ phi. . . trừ phi có người tới cứu chúng ta.”

Ta nhướn mày lên, trong giọng nói không tự chủ xen lẫn tia ghen tuông: “Tiên hữu của người đâu ? Người sao không dọi năng tới cứu người?”

Vùng xung quanh lông mày Cừ Cừ cau lại: “Tiên hữu? Ý nàng nói là Bạch Hoài tiên tử sao?”

Ta sững sốt, trong lòng không khỏi đau xót. Hóa ra tên của nàng ta là Bạch Hoài. . . Tên này nói ra đều tình thơ ý họa. Còn ta, Mật nhi? Mật nhi, người là tâm can bảo bối của ai, là mật ngọt của ai?

Xung quanh tối đen, Cừ Cừ vẫn không nhìn thấy biểu tình trên mặt ta, che miệng ngáp một cái, đôi tay thon dài kéo ta ngồi xuống bên cạnh.

“Nha đầu, kỳ thực nếu có thể ở chỗ này cả đời, cũng có thể xem ông trời đối với ta vẫn còn ưu ái”

“Người nói cái gì?”

“Không có gì”

Đang nói chuyện, đột nhiên cảm thấy tấm sắt dưới chân đột nhiên di động về trước, ta nhin không được kinh hô một tiếng.

“Chúng ta đi về chỗ cũ, ha, được cứu rồi”

Cừ Cừ miễn cưỡng dựa người vào tường, giơ tay lên nắm lấy lỗ mũi của ta.

“Nha đầu ngốc, nàng tử tử nhìn một chút, chúng ta không phải đi tới, mà là cái hộp sắt này đang không ngừng co rút nhỏ lại”

Ta cả kinh, cuống quít đứng lên, nương theo ánh nền nhìn rõ không gian xung quanh quả thật bị thu nhỏ lại. Tốc độ tuy chậm, nhưng cũng không đến một chung trà, ta và Cừ Cừ nhất định sẽ bị ép thành một bãi thịt vụn.

Hắn tựa hồ rất uể oải, chậm rãi đứng lên, đứng ở trước mặt ta, ôm ta vào trong lòng: “Nha đầu, nàng nên nhớ cho kỹ, lời ước hẹn muôn đời của chúng ta. . .”

Ta hơi sững sờ, không rõ vì sao hắn lại đột nhiên nhớ tới những chuyện này, chợt cảm thấy thân thể nhẹ một chút, Cừ Cừ dùng sức ôm ta lên, đặt ta lên chân của hắn.

“Người, làm cái gì vậy?”

Ta vùng vẫy đòi xuống, tiếc rằng cánh tay Cừ Cừ ôm chặt eo ta, vô luận như thế nào cũng không động đậy được. Cừ Cừ chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay ôm ta thật chặt, tiếng động dần dần nhỏ lại.

“Nha đầu, ta chỉ có thể làm được như vậy, xin lỗi, xin lỗi. . .a. . .”

Đột nhiên Cừ Cừ kêu lên một tiếng đau đớn, toàn bộ thân thể mềm nhũn, đầu gác lên trên cổ ta, hơi thở yếu ớt, chỉ có hai tay vẫn ôm chặt ta không thả.

Thở nhẹ hai tiếng, Cừ Cừ cũng không còn có bất kỳ phản ứng nào, trong ánh nền hiện lên một tia sáng lạnh lùng làm mất ta đau nói, ta cố ổn định tinh thần, nhìn xuyên qua Cừ Cừ, âm thanh hoảng sợ vang lên, phía trên tường sắc bốn phía hiện lên những mũi thương sắc bén, toàn bộ nhìn giống như bức tường thép giết chết Đại Ngưu lúc trước, giống nhau như đúc.

Đây là báo ứng sao? Ta làm cho Đại Ngưu chết thảm, đây là báo ứng của ta sao?

Ta nhìn dung nhan mê man của Cừ Cừ, thời gian tựa hồ trôi qua thật lâu, lúc này ta mới có thể hiểu được câu nói lúc trước của Cừ Cừ.

Có lẽ, để ta cùng Cừ Cừ táng thân ở nơi này, có thể xem như một loại ưu ái của ông trời.

Ta là tộc trưởng của Chung Ngô tộc, lần này đi tới Quỷ giới khó mà sống sót được, còn Cừ Cừ là thượng tiên cao cao tại thượng trên Cửu Trọng Dao, không nói đến giữa ta và Cừ Cừ còn có A Lê và Bạch Hoài, chỉ cần thân phận của hai chúng ta, cả đời này cũng khó mà thành mộng đẹp.

Từ lâu ta đã được nghe kể rằng, thần tiên và người phạm yêu nhau, từ trước đến nay đều không có kết cục gì tốt đẹp. Ta làm sao có thể mong chờ trời cao vì hai người bọn ta mà cảm động được chứ?

Ta vươn hai tay ôm Cừ Cừ vào trong lòng, khoe miệng nở nụ cười, giờ khắc này không quan tâm đến sống chết nữa.

“Kỳ thực, ta cho tới bây giờ cũng không muốn rời khỏi chàng, nhưng rõ ràng, chàng là người bảo ta đi, thời khắc này chàng lại nói ta không tốt. Rốt cục chàng có bao nhiêu ngu ngốc, tại sao thương ta rồi lại coi ta như đồ bỏ đi, không có ta, chàng có thể an tâm chờ đợi A Lê, đợi không được A Lê, chàng cũng có Bạch Hoài tiên tử làm bạn, chàng tội gì để ta. . . Ai. . . Chàng nha, nói yêu ta cũng là chàng, thương tổn ta cũng là chàng, phút cuối cùng này ta vẫn không biết, rốt cuộc chàng là dạng người nào. . . Ta thế này, cũng thật không xứng ở bên cạnh chàng”

Tường sắt từ từ tiến tới, ta nắm chặt tay, nhắm chặt hai mắt lại.

“Cừ Cừ, chàng là thần tiên không chết được, chia tay ở đây, chàng có thể đợi ta giống như đợi A LÊ được không. Không cần ngàn năm vạn năm, không cần cả đời, chỉ cần vài năm nhớ tới ta mà thôi. . . “

Cánh tay cùng trên lưng ta truyền đến một trận đau đớn, ta biết mũi thương xuyên thấu vào trong xương cốt của ta. Cắn chặt môi, cố gắng đem những đau đớn nuốt vào trong lòng.

“Chàng hãy chờ ta. . .”

Ta ghé vào đầu vai của Cừ Cừ, một giọt nước mắt rơi xuống, nóng hôi hổi.

“Oanh!”

Đột nhiên một tiếng vang thật lớn, tường sắt bốn phía giống như bị cái gì đánh thật mạnh vào mà dừng lại, sau đó nhanh chóng rút ra bốn phía, khôi phục lại hình dạng lúc đầu.

Ta tròn to hai mắt, quả nhiên không thể tin được hai chúng ta cứ nhiên tìm được đường sống trong chỗ chết.

Cừ Cừ tựa hồ cảm nhận được nguy hiểm qua đi, khoe miệng không khỏi nở ra một nụ cười, sau đó cánh tay buông lỏng ta ra, cả người ngã ra sau.

“Cừ Cừ!”

Cánh tay ta chụp đến ôm chàng vào trong lòng, nhưng bởi vì thân thể Cừ Cừ giờ phút này không có trọng lượng mà rơi xuống. Âm thanh to lớn vọng đi vọng lại trong tai ta.

Hai gò má của Cừ Cừ đỏ sẫm, ta vươn tay ra, nhiệt độ kinh người.

“Chàng bị sốt cao?”

Cừ Cừ hơi mở mắt nhìn ta, liếm liếm đôi môi khô khốc gật đầu. Ta xoay người ngồi dậy.

“Không được, cứ tiếp tục như thế thân thể sẽ không thể chịu nổi, chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp ra ngoài”

Trên cánh tay, Cừ Cừ dùng lực kéo ta trở lại trong ngực, miệng vẫn nở nụ cười như đứa trẻ.

“Giờ phút này đã nhất định lại một mạng, không nên phí sức nữa, cái cơ quan năng rắn chắc kiên quyết không mở ra. Nha đầu, có thể cùng nàng chết ở chỗ này là ông trời đã ưu đãi ta, câu này, ta nói rất nghiêm túc. . .”

Ta nhìn đôi mắt mê ly của chàng, đột nhiên cảm thấy số phận thật sự có chút buồn cười.

Ta thương chàng, chàng tựa hồ cũng yêu ta, thế nhưng quanh đi quẩn lại, vài lần chúng ta gần nhau rồi lại bỏ qua nhau, nếu có duyên phận, không đúng, nếu nói không có duyên phận, sinh tử tồn vong, ở bên cạnh nhau vẫn là người cũ.

Quan hệ như vậy, ta đến tột cùng vẫn không thể hình dung được.

Cử Cử chậm rãi giơ tay lên vuốt nhẹ hàng lông mày đang cau lại của ta, chống thân thể ngồi dậy, ôm ta vào trong lòng, sau đó thiên địa thay đổi, ta nhìn kỹ lại, lúc này ta đã bị Cử Cử đặt dưới thân.

Cử Cử mím môi, bên trong khóe mắt lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, chậm rãi tựa đầu ép xuống. Đôi môi nhẹ nhàng rơi vào trán ta, trên mặt ta.

Trong đầu ta ‘ong’ một tiếng, tất cả máu dường như đình chỉ hoạt động, nửa người dường như mất đi tri giác.

Phảng phất cảm nhận được sự cứng ngắc của ta, Cử Cử nhẹ giọng nói bên tai ta: “Thả lỏng”. Hơi ấm từ từ truyền từ cổ vào trong người ta, ta chỉ cảm thấy da gà toàn thân nổi lên.

“A. . .”

Cử Cử hơi cắn cắn khóe miệng ta, rồi hôn môi ta, chậm chậm cắn cắn, mút vào. Một đôi tay cũng từ từ chậm rãi chạy trên vạt áo của ta.

“Chờ một chút!” Ta đột nhiên nghiêng đầu rời khỏi nụ hôn của Cử Cử, cường bách Cử Cử nhìn vào mắt ta: “Ta là ai?”

Cử Cử mỉm cười, đưa tay sờ tóc ta, lấy ra một trâm cài tóc đỏ thẫm, trong nhất thời tóc đen buông xuống, bầu không khí càng dị thường. Cử Cử trở mình ôm ta vào trong lòng, không quan tâm đến phản kháng của ta, động tác trong tay vẫn không ngừng.

“Không được, ta không phải là một người thay thế”

Ngay lúc ta định hung hãn cắn Cử Cử một cái, định thoát ra, Cử Cử lại hôn lên tai ta.

“Nha đầu, người ta yêu vẫn luôn là nàng, nàng nghĩ rằng ta coi nàng là người thay thế sao?”

Ta sửng sốt.

Cử Cử càng cười xán lạn, bàn tay xé ra, trong nháy mắt đem quần áo của ta cởi ra. Ánh lửa dần nhạt đi, ta chỉ nhìn thấy xiêm y hồng nhạt của ta chậm rãi bay xuống, giống như một đám mây. . .

45. Chương 45: “muội Rốt Cục Có Bao Nhiêu Thích Người Đàn Ông Đây?”

Edit: Rika

Đường phía trước tựa hồ rất dài rất dài, nơi cuối đường không có một bóng người, vô luận ta chạy theo như thế nào, cự ly vẫn thủy chung không thay đổi.

Đây là cảnh mà ta mơ cả đêm.

Sáng sớm, khi ta bị một luồng ánh sáng mặt trời chiếu vào làm cho tỉnh giấc, cả người đau nhức không gì sánh được, tựa hồ ta thực sự chạy theo người trong mơ cả đêm. Ta và Cử Cử vẫn ở trong mật thất bằng sắt đó, chỉ là ở phía trên không biết bị người ta đánh vào bao lâu.

“Chung cô nương, cô ở đâu?”

Là Trần A Nam.

Ta liếc mắt nhìn Cử Cử, giơ tay nhặt lên quần áo rơi tả tơi, ta ăn mặc vào cho thỏa đáng lúc này mới hướng về phía ánh sáng mặt trời chiếu vào hô lên: “Trần đại ca, muội ở đây, chỉ là bên này có người hôn mê, muội một người. . .”

“Thình thịch”

Chưa đợi ta nói xong, một cái bóng màu xám tro liền từ trên trời rơi xuống, vũng vàng đứng trước mặt ta, người này chính là người vốn đang dưỡng thương ở Thất Phật Đường – Trần A Nam.

“Trần đại ca, huynh nhảy xuống đây, vậy ai cứu chúng ta lên?”

Trần A Nam lạnh lùng liếc ta một cái, đưa tay ôm thắt lưng của ta “Muội cho là đường chủ của Thất Phật Đường là cái gì? Mang người lên chỗ này mà cũng cần người hỗ trợ, thì ta như thế nào có thể thống lĩnh một môn phái lớn như thế?”

Ta há miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng lời chưa ra khỏi miệng chỉ nghe gió bên tai gào thét, cảnh sắc vừa chuyển, không ngờ lúc này ta đã đứng trong điện thờ tổ tiên của Chung Ngộ tộc.

“Cảm. . .” Ta vừa muốn nói tiếng cảm ơn, thân thể Trần A Nam lại nhảy xuống dưới, ta chép chép miệng, rụt đầy một cái: “Trần đại ca, cảm ơn. . .”

Cảnh tượng trong phòng thờ tổ tiên vẫn như hôm qua, Thần Nông đỉnh vẫn nằm trên bệ đá bạch ngọc lóe ra tia sáng chói mắt. Gan ta to lên, ta nhảy tới, một tay ôm Thần Nông đỉnh vào lòng, xung quanh một mảnh an tĩnh, không có gì dị thường cả.

“Muội như vậy thật sự là lỗ mãng, nếu như cái đỉnh kia hợp với phòng sắt phía dưới có bộ phận then chốt, thì ta và tiểu tướng công phong lưu phóng khoáng của muội há chẳng phải nằm ngay đơ dưới đó hay sao?”

Ta xoay người, chẳng biết lúc nào, Trần A Nam đã ôm Cừ Cừ đang hôn mê nhảy lên, trên mặt toàn mây đen thui nhìn ta chằm chằm. Ta chột dạ cười, ngoan ngoãn chạy đến bên cạnh kéo kéo tay áo Trần A Nam.

Trần A Nam hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý ta, tự mình đi đến phía cửa, phút cuối cùng quay đầu lại cực kỳ không tình nguyện hỏi : “Người này đặt ở đâu?”

Ta cười hắc hắc, chạy tới mở cửa phòng thờ tổ tiên ra, dẫn hắn đi về phía nhà của ta.

Linh Dẫn cốc mặc dù trải qua kiếp nạn, thế nhưng cũng có một ít dược liệu thượng đẳng được bảo lưu. Phong hàn của Cừ Cừ này chẳng là vấn đề gì.

Ta ở trong phòng châm lửa, nấu một ấm thuốc, sau đó dứt Cừu Cừ uống, lúc này mới chú ý tới biểu tình hài hước trên mặt Trần A Nam đang nhìn chúng ta.

“Huynh, huynh nhìn cái gì?”

Trần A Nam lắc đầu: “Muội rốt cuộc là có bao nhiêu thích người đàn ông này?”

Ta sững sốt, vén lại góc áo của Cừ Cừ rồi ngồi vào chỗ của mình, quay đầu lại nhìn Trần A Nam, ngữ khí ảm đạm: “Huynh làm sao kết luận là muội thích người ta? Lỡ may hai chúng ta chỉ là bình thủy tương phùng? Hoặc. . .” (Bình thủy tương phùng: bèo nước gặp gỡ, tình cờ gặp nhau)

Trần A Nam không đợi ta nói xong, cư nhiên cười sang sảng lên: “Muội sẽ không phải vì một người tình cơ gặp nhau trong một chút, mà trong ánh mắt lại nhu tình thế kia?”

Ta ho một trận kịch liệt, cúi đầu vo góc áo không thêm trả lời. Trần A Nam thu lại thần sắc, đứng dậy nhìn sắc trời ngoài cửa sổ.

“Chúng ta nên trở về Thất Phật Đường, muội muốn đem hắn về sao?”

Ta bỏ tay Cừ Cừ ra, nhàn nhạt lắc đầu, đứng dậy một bước đi ra khỏi phòng: “Muội cho Cừ Cừ uống thuốc xong, không bao lâu sẽ tỉnh lại, đến lúc đó không có gì trở ngại, chúng ta đi thôi”

Trần A Nam không lên tiếng, chỉ là như có điều gì suy nghĩ nhìn ta, ta cuống quýt xoay người không hề nhìn lại hai người bọn họ, vội vội vàng vàng hướng phía ngoài cốc đi ra. Không bao lâu, rốt cục nghe được âm thanh Trần A Nam đáp tuyệt đi tới.

Ta không có khả năng mang Cừ Cừ về Thất Phật Đường, ta thậm chí không có khả năng nói cho Cừ Cừ biết ta còn yêu chàng. Như thế dù hai người chúng ta cách xa nhau nhưng chàng có thể tiêu dao thiên hạ, không cần trái với thiên quy, cũng không cần phải cùng ta đi tới Quỷ giới nguy hiểm.

Ta yêu chàng, cho nên ta không muốn chàng bị tổn thương, đó chính là cách thức biểu đạt tình yêu của ta.

Xe ngựa dần rời xa Linh Dẫn cốc, ta vén rèm lên hướng phía sau lưu luyến không rời, lần rời xa này, có lẽ là kiếp này chúng ta khó có thể gặp lại nhau, Cừ Cừ, chàng nhất định phải sống thật tốt.

“Nếu yêu như thế, hà tất phải chọn con đường này, hai người đều khổ cực”. Trần A Nam đánh xe, mắt nhìn phía trước không chớp thần nhiên nói.

Ta cười hắc hắc, dựa vào thành xe nhắm mắt dưỡng thần.

“Trần đại ca, yêu nhau đâu cần phải gần nhau, rời xa chàng, có lẽ sẽ mang đến cho chàng cuộc sống tốt hơn”

Trần A Nam cười lạnh nói: “Muội cũng không phải hần, muội làm thế nào biết được rời xa muội hần sẽ có cuộc sống tốt hơn?”

Nghe được câu này, ta trong khoảng một thời gian ngắn không biết đáp lại như thế nào, đưa mắt nhìn bóng lưng Trần A Nam, hơi nhíu mày: “Huynh. . .”

“Để ta kể chuyện xưa uội nghe”

Ta gạt đầu, vén màn xe lên, gió lạnh thổi vào trong xe, cơn buồn ngủ suy giảm. Trần A Nam cho xe đi tới một sơn cốc rồi huýt một tiếng sáo dài, lúc này mới chậm chậm mở miệng.

“Thất Phật Đường. . . là bang phái to lớn ở vùng Giang Nam, thế nhưng, từ bảy năm trước đây, nó không phải mang cái tên này, mà là vì một nữ nhân nó đã được đổi tên.”

Hắn quay đầu nhìn ta mỉm cười.

“Ta đã từng nói, ta dù có làm chuyện xấu, cũng không bị thế nhân thảo phạt, chỉ là bởi vì ta sinh ra trong một gia đình chính nghĩa, chỉ là có hàng ngàn hàng vạn ánh mắt nhìn vào ta chăm chăm mà thôi, kỳ thực, nói như vậy cũng không chính xác, trên thực tế, ta cũng không phải là người tốt như trong miệng muội nói, thậm chí, ta còn làm những chuyện xấu vượt xa trên mức tưởng tượng của muội, thiên lý bất dung”

Ta ôm thân thể nhìn tuyết trắng trong sơn cốc, đột nhiên có hứng thú đối với sự quanh quèo kể về chuyện xưa của Trần A Nam.

“Khi đó, ta là thiếu chủ của Đường Lý, tuổi trẻ khí thịnh, ý vào tên tuổi của Đường Lý không ai bì nổi. Bảy năm trước trên giang hồ chợt lưu truyền một kiện bảo vật, có được nó sẽ là người thống nhất thiên hạ, thậm chí có thể trường sinh bất lão. Cha phái ta đi đoạt bảo, ta một đường điều tra cẩn thận, rồi truy tung đến một hộ nông gia. Ta dĩ nhiên dùng tiền dụ dỗ, người nọ lại bất vi sở động, kiên trì nói chưa từng nhìn thấy qua bảo vật. Tuổi trẻ khinh cuồng, ta dường như bị quỷ nhập vào người, cư nhiên nắm lấy con trai của hắn buộc hắn đi vào khuôn khổ, người nọ vô pháp, chỉ đành phải đi vào trong phòng lấy ra một hộp gỗ khắc hoa đưa cho ta”

Ta kéo áo bông vào người gạt đầu: “Như vậy, người nông dân đó lấy đồ đưa cho huynh, huynh vẫn còn muốn làm chuyện xấu?”

Trần A Nam lắc đầu, cầm roi da trên lưng ngựa rút ra: “Thứ người nông dân đưa cho ta căn bản không phải là bảo bối. Lúc ta rời đi liền mở hộp gỗ ra, phát hiện bên trong đó chỉ là một ít phấn son bột nước của nữ tử, cái hộp gỗ kia chính xác là hộp trang điểm của tiểu cô nương. Vì vậy ta giận đùng đùng quay trở lại, vào cửa liền phát hiện, gia đình bọn họ đang dọn đồ chuẩn bị bỏ trốn, dưới cơn nóng giận, ta vỗ vào trán người cha một chưởng, không may, lại đem hắn đánh chết”

“A. . .” Nghe hắn nói như vậy, ta nhin không được hít một ngụm khí lạnh. Trần A Nam nghiêng đầu nhìn rặng mây đỏ phía chân trời, ánh mắt mê ly.

“Việc đã đến nước này, ta nghĩ, ta đã làm liên lụy tới danh tiếng của Đường Lý, đơn giản là giết luôn cả nhi tử của người đó để diệt khẩu, kể từ đó trên đời sẽ không có ai biết đến chuyện này, xong khi ta xuất thủ, kiếm của ta chỉ cách ngực thiếu niên kia một chút, ta cư nhiên gặp được nàng. . .”

“Nàng?”

Trong mắt Trần A Nam hiện lên một tia nhu tình, khóe miệng cũng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Ta đã từng bị thương khi đi làm nhiệm vụ ở phương bắc, được một nữ hài tử cứu lấy mới bảo vệ được một mạng này. Nhắc tới cũng kỳ, chỉ là một tiểu cô nương ngây ngô, thế nhưng lại khuấy đảo trong lòng ta. Nguyên bản ta chỉ cần cho nàng vạn lượng hoàng kim là được, thế nhưng ta lại nhất định muốn mang nàng về nhà ta, chỉ là sau này đi tìm nàng thì không thấy nàng nữa.

“Lúc đó, kiếm của ta chỉ cách ngực thiếu niên kia chỉ có một tấc, thế nhưng ta lại nghe một tiếng hít khí mạnh, tuy âm thanh kia rất nhỏ, thế nhưng ta vẫn có thể nhận ra. Ta kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy nàng đang hoảng sợ bám vào khung cửa nhìn ngoài sân, cả người mặc bộ đồ trắng dài, giống như gió muốn thổi nàng bay đi. Tâm tình lúc đó của ta, hiện tại ta còn nhớ rất rõ, giống như một tiểu tử lần đầu tiên động tình, trái tim bình bịch muốn nhảy ra ngoài, nhưng khi nàng mở miệng, ta ngậm ngẩn cả người, ta biết, cuộc đời này giữa ta và nàng không còn có thể gặp lại nữa”

Ta nhướn mày hỏi: “Nàng nói cái gì?”

Trần A Nam tự giấu cười: “Nàng nhìn người bị ta giết nằm trên sân, mặt tái nhợt hô một tiếng ‘Cha’ “

Ta cứng đờ người, không thể tin mà đưa mắt đánh giá Trần A Nam.

“Huynh giết cha của nàng?”

Trần A Nam gật đầu: “Nàng nhìn cha mình chết, liền chạy tới xoay người bảo hộ trước thiếu niên kia, lạnh lùng nhìn chăm chú vào ta. Nàng nói ‘Nếu muốn giết ca ca nàng, trước tiên hãy giết nàng’. Thật sự là, ta tìm nàng lâu như vậy, làm sao ta có thể giết nàng? Nhưng ta biết rõ, ta đã giết cha nàng, làm đại ca của nàng bị thương nặng, cả đời này nàng sẽ không tha thứ cho ta. Sau đó ta cho người dân xếp cuộc sống của bọn họ ở thành Quý Châu. Thế nhưng, dọc theo con đường này, nàng vẫn cứ theo đuôi ta”

“Nàng là muốn tìm cơ hội trả thù sao?”

Trần A Nam lắc đầu “Dọc theo đường đi, nàng chỉ đi theo chân ta, mắt lạnh nhìn ta, không tới gần, thậm chí ngay lúc ta gặp nguy hiểm cũng là nàng tới mặt báo cho ta. Ta vốn nghĩ rằng nàng muốn báo thù, nhưng nàng ấy lại nghĩ cho tính mạng của ta, nàng cứ như vậy, ta thật sự đoán không ra suy nghĩ trong lòng nàng. Sau đó, nàng cùng anh trai nàng rời đi”

“Tại sao nàng lại rời đi?”

Trần A Nam lắc đầu: “Khi đó ta cũng không biết, sau này nhận được thư nàng ta mới biết nàng và đại ca đi tới Lôi Khả. Từ nay về sau ta và nàng hai thế đối lập, ta cũng chưa từng gặp lại nàng nữa. Khi đó nàng nói, cuộc đời này nàng không muốn gặp lại kẻ không có nhân tính nữa. Vì vậy khi ta tiếp nhận hoàn toàn Đường Lý, ta đổi tên thành Thất Phạt Đường, một lòng hướng thiện. Kỳ thực, ta cũng không tin thần phật, cho tới giờ ta cũng không hoàn toàn tin, mà là nàng đang bố thí lòng khoan dung cho ta. Chung cô nương, kỳ thực, chỉ cần ta nói rõ lòng mình, có thể giữ nàng ở lại. Dù sao ta không chỉ đơn thuần mà tìm kiếm nàng lâu như vậy, vì nàng cũng tìm ta rất lâu. Tình cảm tuổi trẻ là chân thật nhất, nhưng cũng dễ dàng ly tan, chúng ta đều quá coi thường mà buông tha”

Hắn kéo dây cương, quay đầu, biểu tình lạnh nhạt nhìn ta.

“Muốn đi hay ở, quyết định ở muội”

Ta bình tĩnh nhìn con đường phía trước, đột nhiên nở nụ cười: “Trần đại ca, huynh giúp muội một chuyện được không?”

Trần A Nam tuy không rõ nhưng cũng gật đầu. Ta nở nụ cười cầm dây cương trong tay hắn dùng sức đánh, con ngựa nhất thời bị đánh mà chạy nhanh, tạo thành những đường dài trên nền tuyết. Ta không để ý ánh mắt kinh ngạc của Trần A Nam, mỉm cười, gỡ màn che xuống, lui người vào trong xe ngựa.

Trần đại ca, ta và Cừ Cử khác với huynh và Tô tỷ tỷ. Dù sao Tô tỷ tỷ theo huynh, huynh cũng có khả năng làm cho nàng bình an và vui vẻ. Nhưng hai chúng ta lại bất đồng, mặc dù Cừ Cử không nói, nhưng ta cũng có thể cảm giác được thân thể của chàng có biến hóa, ta không biết đến tột cùng chàng và Mạc Quý có giao dịch gì, thế nhưng ta biết, chàng không bao giờ. . . giống như trước đây đánh đầu trắng đó, không gì cản nổi, không gì cản được nữa. Lần này đi tới Quý giới, sinh tử không rõ, ta ngay cả bảo vệ mình cũng không làm được, làm sao có khả năng bảo hộ chàng chu toàn, có thể nói, chàng còn không bảo vệ được chính bản thân mình, ta làm sao có thể liên lụy chàng được? Như vậy, tại sao không để cho chàng chết tâm đi, thân tiên vốn cũng không thể động phạm tâm, không phải sao?

46. Chương 46: Nàng Chỉ Cảm Thấy Nơi Lòng Ngực Hơi Thở Bề Tắc, Không Thể Thở Mạnh Được, Phút Chốc, Nàng Phun Ra Một Búng Máu

Edit: Rika

Hồng tô thủ, hoàng đăng tửu.

Bên ngoài kiệu trông trống khua vang, bên trong kiệu lại vắng vẻ dị thường. Ta xốc khăn hỉ lên, nhìn phong cảnh bên ngoài qua cửa sổ nhỏ.

Đây là lần thứ ba ta ngồi kiệu hoa.

Nói cũng thật buồn cười, lần đầu tiên là giả cho Cừ Cừ, nhưng vì có A Lê giả nên không thành. Lần thứ hai giả cho Lô Dĩ Ngôn, bởi vì không muốn nên bỏ trốn, lần thứ ba lại là giả cho Trần A Nam, lại nghĩ không biết có chuyện gì sắp xảy ra nữa đây.

Một là người ta yêu, một là người yêu ta, ta thật không có phúc, ta giả trúng một người ta không thương, mà người đó cũng chẳng hề yêu ta, chuyện này cũng thật là trào phúng.

Thành Quý Châu hôm nay rất náo nhiệt, tuy rằng nạn đói chưa được giải quyết triệt để, nhưng mọi người vẫn vui vẻ tới tham dự hôn lễ này, ta nghĩ, chắc hẳn là những năm gần đây Thất Phật Đường đã làm rất nhiều việc tốt. Kiệu hoa đột nhiên hơi nghiêng, người ta không tự chủ ngã về phía sau, khó khăn lắm mới ổn định lại được thân thể.

Hữu Liên đi theo cỗ kiệu hơi nghiêng nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, đang qua cầu”

Từ lúc ta cùng Trần A Nam công bố chuyện kết hôn, Hữu Liên liền gọi ta là tiểu thư. Ta nhìn ra cửa sổ, chỉ thấy một gã sai vặt tay đang cầm một tấm vải đỏ, nhất tay áp lên đầu thạch sư trên cầu.

“Hắn đang làm cái gì vậy?”

Hữu Liên ngược mắt nhìn cười nói: “Tân nương qua cầu, nhất định phải có hỉ vật gì đó để té Hà Bá (thần sông), như vậy Hà Bá mới không dám mơ ước tân nương mỹ miều của tân lang”

Ta nghe Hữu Liên nói mà cảm thấy kỳ diệu, ngực cũng không khỏi nhảy lên, thần sông là lần đầu tiên ta nghe nói tới, cũng không biết trong thiên địa có vị Hà Bá này không, nếu lần sau gặp Cừ Cừ ta nhất định phải hỏi cho rõ mới được.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt ta đột nhiên ngưng lại.

Cừ Cừ. . .

“Tiểu thư, xuống cầu rồi, người ổn chứ”

Ta đang ngây ngốc chợt nghe Hữu Liên nói như vậy, liền buông màn kiệu xuống, điều chỉnh lại thân thể. Cỗ kiệu vừa nãy xóc nảy nghiêng nghiêng, giờ rốt cục cũng yên tĩnh trở lại. Không bao lâu liền vững vàng đặt xuống.

Bên ngoài kiệu, bà mối cười hô: “Tân lang đá cửa kiệu”

Ta nghe âm thanh âm ỉ bên ngoài mà cảm thấy buồn cười, ta và Trần A Nam mặc dù giả thành thân, thể nhưng lễ tiết vẫn phải làm đầy đủ.

Ta nghe cộc cộc ba tiếng, thoáng nhìn thấy đôi giày màu đen đá đá ngoài cửa kiệu, sau đó bà mối vén màn kiệu lên, bảo ta đưa ta ra.

“Tân nương rời kiệu!”

Ta nhàn nhạt cười, thận trọng đưa tay ra nắm tay nàng. Gió lạnh thổi tới, khăn voan bị thổi bay, bà mối liền tục đưa tay đè xuống. Lúc đó mới dắt tay ta tiến vào Thất Phật Đường.

“Ôi chao?”

Nhìn thấy ta đứng tại chỗ bất động, nàng ta đột nhiên kỳ quái hừ một tiếng, khí lực trên tay không khỏi mạnh thêm vài phần.

“Tiểu thư?” Hữu Liên cảm thấy có gì không đúng, lại gần kéo ống tay áo ta. Ta cả kinh, vội vã hoàn hồn.

“A?”

“Tiểu thư, đi vào thôi”

“Ừ”. Ta hốt hoảng đáp lời, giơ chân hướng lên bậc thềm bước đi, nhưng ngay tại lúc này, trong đám người đột nhiên phát ra một giọng nói.

“Chờ một chút!”

Lòng ta trầm xuống.

Thật là chàng sao? Người bên kia ta mới nhìn thấy thật là chàng sao? Tại sao chàng lại đến đây?

Bà mối liên tiếp bị chặn đứng, ngực tựa hồ có chút khó chịu giọng nói không khách khí vang lên: “Công tử. . .”

“Là nàng phải không?” Người đó không nghe bà mối nói, tự hỏi một câu, ta nghe được tiếng bước chân, tựa hồ đã đứng ở sau lưng ta.

Đột nhiên một âm thanh to lớn vang lên.

“Công tử, người làm cái gì vậy? Đây là khăn che tân nương, người không được vén lên. A!”

Ta nghe thấy tiếng thét này, rất nhanh lắc đầu né khỏi tay người nọ, rất tự nhiên té vào trong lòng Trần A Nam. Thân thể Trần A Nam đột nhiên cứng đờ, tiện đà đặt tay lên vai ta, giọng nói thấp phần phần khích.

“Vị huynh đài này, hôm nay là ngày đại hỉ của Trần mỗ, rất hân hạnh mời huynh đài ngồi xuống uống một chén rượu nhạt, Trần mỗ tất nhiên rất vui vẻ, thế nhưng huynh đài muốn tới quấy phá hôn lễ, sợ rằng Thất Phật Đường không phải là nơi để huynh đài càn rỡ.”

Ta hơi cúi đầu, ngón tay dưới ống tay áo nắm lại thật chặt. Ngay lúc Trần A Nam nói xong, đôi giày trắng mềm đang di động chợt dừng lại, tiện đà ta liền nghe được âm thanh cười to của người nọ.

“Đại hỉ? Đại hỉ! Hôm nay là đại hỉ của nàng!”

Tiếng nghị luận của mọi người vang ra ngày càng vang dội. Ta mơ hồ nghe Trần A Nam phát ra một tiếng thở dài, tiện đà vung tay lên.

“Người đâu, mời vị nhân huynh này rời khỏi Thất Phật Đường”

Đôi giày vải màu trắng mềm mại vì bị người lôi đi cước bộ có chút lộn xộn. Cừ Cừ cao giọng la lên: “Nha đầu, không phải là nàng, không phải là nàng”

Ta cắn môi liếc nhìn đám đệ tử đưa người rời đi, đột nhiên giơ tay nhắc khăn voan ra, lạnh lùng quát: “Dừng tay”

Tất cả mọi người dừng động tác trên tay lại, không hẹn mà cùng nhìn về phía ta, trong ánh mắt hiện lên tâm tình phức tạp khó có thể nói nên lời. Chỉ có Cừ Cừ, đỏ mắt, trên mặt hiện ra một chút vui vẻ.

“Nha đầu. . .”

Ta nhàn nhạt cười, lôi kéo tay Trần A Nam đi tới trước mặt chàng.

“Có phải người cố tình, thấy đại hỉ của ta, đến đây góp vui phải không. Mới vừa rồi có nhiều chậm trễ, thật xin lỗi, mời vào bên trong”

Trên mặt Cừ Cừ hiện lên vẻ sững sốt, tránh ra khỏi vòng kim kẹp của đám đệ tử Thất Phật Đường, chậm rãi đứng thẳng người.

“Nàng đây là có ý gì? Chẳng phải nàng đã gả cho ta rồi sao?”

Ta bắt đầu dĩ nhún vai.

“Lúc đó tuổi còn nhỏ, thật sự là có yêu người, cũng nghĩ cùng người sống bên nhau trọn đời. Thế nhưng lúc đó chúng ta không có cha mẹ chi mệnh, cũng không có người làm mai mối, ngay cả bái đường cũng chưa làm xong, thế nên, hôm nay ta lấy người khác, cũng chưa tính là tội ác tày trời gì cả”

Cử Cử tròn tròn mắt, trên mặt hiện lên vẻ không tin, nhìn ta, lại nhìn Trần A Nam. Trong giọng nói hiện lên sự nghi hoặc.

“Không có khả năng, ta không tin, mấy ngày trước chúng ta còn ở trong mật thất sắt, nàng không có khả năng. . .”

Ta lạnh lùng khoát tay áo: “Có cái gì là không thể? Có cần ta cầm cái gương tới cho người soi xem không? Người bây giờ không còn phong độ như trước đây nữa, hơn nữa người cũng không thể bảo vệ được ta, ngay cả người cứu ta ra khỏi mật thất sắt kia cũng không phải là người, vậy ta ở lại bên cạnh người có ích lợi gì?”

Ta lạnh lùng xoay người, nắm chặt tay Trần A Nam.

“Cử Cử, ta xuất cốc hai năm, cảm ơn người đã đến làm bạn, thế nhưng ta chán ghét cảm giác không chân thật khi ở cùng người, ta rất ích kỷ, ta cũng không dễ dàng tha thứ việc xuất hiện thêm những nữ nhân khác chen vào ta và người. Mà tướng công của ta thì khác, cả đời này, ta và chàng sẽ không có xuất hiện vấn đề này. Nguyên vọng bây giờ của ta chỉ là cứu tộc nhân của mình, sau đó an an tâm tâm làm thiếu phu nhân của Thất Phật Đường.

Ta nhìn sắc mặt Cử Cử tái nhợt, đuôi lông mày nhướn lên: “Vô luận là cả cuộc đời chỉ yêu một người, yêu thương chăm sóc, không lo cơm áo sinh hoạt, người có thể mang đến cho ta những gì?”

Đôi môi của Cử Cử lay động: “Nàng là đang trả thù ta sao? Nàng trả thù ta vì A Lê giả mà không tin nàng sao? Nàng trả thù những ngày tháng bị giam ở Lôi Khả không có ta bên cạnh nàng sao? Nàng chỉ là không cam lòng có đúng hay không? Đúng hay không?”

Ta ngẩng đầu lên cười ha hả: “Không sai, ta trả thù, thế nhưng ta đột nhiên nghĩ lại, trả thù người cũng không còn ý nghĩa gì nữa cả. Người nhìn lại một chút đi, người còn có gì đáng giá để ta phải trả thù, đáng giá hủy diệt người?”

Cử Cử nghe ta nói mà từ từ cúi đầu xác định, không ngừng lấy tay vỗ về bạch y gấp nếp, vuốt lại tóc, sau đó vỗ vỗ má, mong đợi nhìn ta.

Trong đám người yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe có người hít khí mạnh. Trong lòng không không chế được mà đau đớn, thế nhưng trên mặt vẫn phải nở nụ cười thật tươi.

Ở thế gian này, có một số việc chính là như vậy, biết rõ không thể làm nhưng nhất định không thể tránh được, biết không thể đối trá nhưng không làm được, biết rõ không phải như thế nhưng nhất định phải làm cho nó thiên y vô phòng.

Bà mỗi bữu môi, vòng qua bên cạnh Cử Cử, cười ha hả gạt khăn voan xuống, hướng phía dàn nhạc nói.

“Ôi chào, thiết là, nhạc đâu tấu lên. Thiếu phu nhân, nhanh nhảy qua chậu than”

Ta theo lời cầm cánh tay nàng ta đỡ để nhắc chân lên nhảy qua, lại đột nhiên nghe được tiếng ồn ào sau lưng. Âm thầm nắm chặt tay, bước cuối cùng này phải làm thật nhanh.

“Mau, có ai không, giúp người”. Một âm thanh truyền đến, lộ vẻ lo lắng: “Mau, gọi đại phu”

“Ta đi, ta đi”

“A, nôn ra thật là nhiều máu!”

Thân thể của ta lung lay, Trần A Nam nhanh chóng nắm lấy tay ta từ tay bà mối. Ta chống vào cây cột, chỉ cảm thấy nơi lồng ngực hơi thở bết tắc, không thể thở mạnh được, phút chốc, ta phun ra một búng máu.

“Muội vẫn khỏe chứ?”

Thanh âm lo lắng của Trần A Nam vang lên, đỡ lấy cánh tay ta. Ta nhàn nhạt lắc đầu. Giơ tay lên lau vết máu nơi khóe miệng, nhằm tránh ọi người cảm thấy điều gì bất thường.

Đêm đen giờ tay không thấy năm ngón. Tà nằm trên giường nghe âm thanh náo nhiệt ở tiền viện, trong đáy lòng lạnh thấu xương. Hữu Liên đứng một bên coi chừng ta, sợ ta xảy ra chuyện gì không may.

Cánh cửa vang lên tiếng động, ta nghe Trần A Nam đang nhỏ giọng hỏi Hữu Liên: “Thiếu phu nhân đã ngủ chưa?”

Ta chống cánh tay ngồi dậy, hướng Trần A Nam mỉm cười: “Muội chưa ngủ”

Trần A Nam phát tay cho Hữu Liên lui, tỳ nữ trong phòng cũng hành lễ lui xuống hết. Hắn đóng cửa phòng, tỉ mỉ lắng nghe động tĩnh bên ngoài, lúc này mới đến bên cạnh bàn ngồi vào chỗ của mình, uống một hớp trà.

“Bộ dáng này của muội, ngày mai có thể lên đường sao?”

Ta dựa đầu vào tường, đắp chăn bông lên chân, không yên lòng đáp: “Không có gì đáng ngại, huynh đã quên muội là ai sao, là tiên y đó, chẳng lẽ y thuật của muội mà còn có bệnh không chữa được sao?”

Trần A Nam như hiểu rõ gập đầu, chỉ vào cái giường nhỏ phòng ngoài nói: “Không còn sớm nữa, muội nghỉ ngơi đi”. Suy nghĩ một chút rồi từ trong lòng lấy ra một vật đưa cho ta.

“Cái này, là lễ vật tân hôn.”

Gian ngoài vang lên tiếng động rất nhỏ, ta bình tĩnh lại. Ta biết huynh ấy đã nằm xuống. Ta cho đèn nhỏ lại, lấy tờ giấy Trần A Nam đưa cho ta, trên đó hiện lên hai chữ rõ ràng.

Hưu thư.

Ta mím môi rồi khẽ cười một tiếng, ngực ta không nói ra được sự chua xót. Trước mắt hiện lên bóng dáng Cừ Cừ vuốt quần áo ban ngày.

Ta kỳ thực cũng không lừa Cừ Cừ. Giữa ta và Trần A Nam, quả thật không tồn tại những vấn đề kia. Bởi vì, ta không thương huynh ấy.

Khẽ thở dài một hơi, ta cẩn thận cất hưu thư vào trong áo, sau đó chậm rãi tiến vào trong chăn. Hồi lâu nhớ ra ta quên mất một việc.

“Trần đại ca, huynh đã ngủ chưa?”

“Chưa”

“Cái này, cảm ơn huynh. Trong lòng muội, huynh chính là một người tốt”

Gian ngoài truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng, sau đó là giọng nói ảm áp trầm thấp của Trần A Nam: “Thời gian không còn sớm nữa, ngủ đi”

47. Chương 47: Nàng Xen Vào Nhân – Quỷ, Nàng Chính Là Một Người Môi Giới.

Edit: Rika

Xuân có trăm hoa, Thu có trăng sáng. Hạ có gió mát, Đông có tuyết rơi. Nếu trong lòng không có tâm sự, đó hẳn là phong cảnh đẹp nhất.

Lời nói này một chút cũng không sai, lòng người ta thay đổi tùy thuộc vào hoàn cảnh, thế nhưng vô luận có tâm tư ý niệm như thế nào cũng không có cách nào thay đổi được tất cả. Những lời này của Vô Tuệ Khai Thiền Sư quả thật bao hàm đạo lý thật lớn. Thế nhưng lúc này xem ra, lúc Thiền Sư nói những câu này, hẳn là người chưa tới Phong Đô.

Hay có thể nói, người nhất định chưa từng nhìn thấy màn đêm buông xuống ở Phong Đô.

Phong Đô còn có một tên gọi khác, đó là Quỷ thành. Còn chưa đặt chân đến thành, ta cho rằng tên gọi này chỉ là bởi vì nơi này là giao thoa giữa âm dương hai giới, song khi Trần A Nam đỡ ta từ trong xe ngựa ra ngoài, ta cảm thấy sau lưng không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

Ở đây cũng giống như những thành trấn khác, có khách điểm bình dân, còn có đài sinh tử, thế nhưng trên mặt những người ở đây, lại không thấy chút tươi cười nào. Da dễ vàng như nến, hai bọng mắt to đen thui, nhân thần trống rỗng, cử chỉ chết lặng.

“Đi thôi” Trần A Nam ngẩng đầu nhìn sắc trời, bất động thanh sắc nói. Dẫn đầu hướng tới một hẻm nhỏ.

Trong hẻm nhỏ càng thêm vắng vẻ, chỉ có một vài đứa trẻ ăn xin ngồi dựa vào tường, ta bỗng thấy thương cảm, vừa định cho bọn nó tiền thì bị Trần A Nam nắm lấy.

“Đi”

Ta không hiểu được, thế nhưng bị hấn nắm tay, liền vội vàng bước nhanh theo. Ngõ nhỏ ngày càng rộng ra, dần dần có thể nhìn thấy trên đồi cao có hai ngọn đèn trắng của khách điểm.

Cửa chính khách điểm bình dân cũng xa hoa, cao chừng ba tầng, nhìn thật không tầm thường, chỉ là cái tên trên bảng hiệu lại làm cho người ta cảm thấy nổi cả da gà.

Khách điểm bình dân Hữu Linh.

Tựa hồ như nhìn thấy thần sắc dị thường của ta, Trần A Nam nhìn xung quanh, thận trọng đi lại, thấp giọng nói với ta: “Phong Đô không giống nơi khác, ở lâu tại nơi này, người bình thường đa số sẽ trở thành linh thể môi giới, cho nên, tận lực ít tiếp xúc với người khác”

Ta cuống quýt gật đầu “Cho nên khi nãy huynh mới không để muội cho tiền bọn trẻ xin ăn phải không?”

Trần A Nam gật đầu, hướng phía cửa khách điểm bình dân nói: “Chủ của khách điểm này đã từng được ta cứu, thiếu ta một phần ân tình, cho nên sẽ không hại chúng ta, thế nhưng, mọi việc cần phải cẩn thận, bởi vì muội. . .”

“A, hóa ra là Trần đại hiệp đang nói ta, nghe có vẻ ta giống như một người tội ác tày trời vậy”

Cửa khách điểm ‘chi nha’ một tiếng, bị người bên trong mở ra, một người mặc áo đỏ, ống tay áo thêu hình hoa mẫu đơn, một nữ tử phe phẩy cây quạt tròn phong tư yếu điệu đi ra, miễn cưỡng tựa vào khung cửa, hình thái thập phần quyến rũ.

Ta nhìn chằm chằm cây quạt tròn trong tay nàng, tâm trạng rất là hoang mang: “Trời đông giá rét, cô nương như thế nào lại dùng quạt?”

Mời lời nói ra, Trần A Nam chợt kéo tay ta, bên tai lúc này chợt nhớ tới lời dặn dò phải khiêm tốn hành sự của huynh ấy. Ta rùng mình, ngẩng đầu nhìn Thất Nương, nhìn thấy đôi mắt nàng đột nhiên đỏ lên.

Ta vẫn còn nhớ, ánh mắt của nàng màu đen cơ mà.

Trần A Nam tựa hồ cảm giác được điều gì, hướng phía trước một bước, ngăn cách giữa hai chúng ta, cao giọng nói: “Nếu Thất Nương không chào đón hai phu thê chúng ta, thì hai chúng ta rời đi vậy”. Dứt lời, đưa tay kéo tay quay lại con ngõ nhỏ. Bàn tay hấn nắm chặt tay ta, lúc này ta mới phát hiện lòng bàn tay Trần A Nam tràn đầy mồ hôi lạnh.

Một hồng ảnh chợt lóe, trong nháy mắt liền đứng trước mặt chúng ta.

Thất Nương vỗ quạt tròn, cười một cách tự nhiên.

“Trần đại hiệp đây là đang tức giận sao? Bỏ qua bỏ qua, lúc trước đại hiệp cứu ta một mạng, hôm nay ta cũng nên trả lại, Trần đại hiệp, Trần phu nhân, xin mời.”

Dứt lời, đưa tay vuốt eo một cái, hướng phía trong khách điểm đi tới. Ta phun một bãi nước miếng, hơi ngắt cánh tay Trần A Nam, nhỏ giọng rỉ tai nói: “Ánh mắt của nàng, đột nhiên biến sắc”

Thất Nương là một nữ tử hỉ nộ vô thường, ở đại sảnh dùng cơm không lâu, ta thấy nàng thay đổi tâm tình ba lần, mà mỗi lần tâm tình thay đổi, đôi mắt của nàng cũng thay đổi màu sắc theo.

Trừ bỏ điểm này, Thất Nương coi như là một người có ân tất báo, nàng an bài cho chúng ta phòng hảo hạng, cung cấp không ít thông tin hữu ích của Quý giới. Đối với lần này, Trần A Nam tuy cảm tạ, nhưng lại có vẻ có chút lãnh đạm.

Ta đưa tay rót cho hẳn một chén trà, sau đó ngồi xuống phía đối diện.

“Trần đại ca, muội cảm thấy Thất Nương thật kỳ lạ, đang là mùa đông, vì sao nàng lại phải dùng quạt mát?”

Trần A Nam uống cạn chén trà, cẩn thận đánh giá một phen, lúc này mới nhẹ giọng kể lại chuyện cũ của Thất Nương.

“Thất Nương vốn là một cư dân của thành Quý Châu, thế nhưng tri phủ của thành Quý Châu nhìn trúng sắc đẹp của Thất Nương, cho nên cưỡng bức ép buộc nàng làm thiếp, Thất Nương không chịu cho nên một lòng tìm cái chết, được ta cứu một mạng, sau đó gia đình bọn họ để tránh né tri phủ, bọn họ chuyển đến Phong Đô. Người sống trong Quý thành, lâu ngày khó tránh khỏi nhiễm khí, nhà Thất Nương vốn không phải cư dân của Quý thành này, cho nên tính tình bọn họ có vẻ hoạt bát rất nhiều. Nhưng, khi Quý môn mở rộng là thời gian có thể giết người.

Trần A Nam hớp một ngụm trà.

“Đêm hôm đó, Thất Nương cùng vị hôn phu của nàng thành thân, không khí vui mừng tận trời. Cửa Quý môn vừa mở, liền đưa tới một nhóm Lệ quý lớn”

Nghe đến đó, ta nhìn không được hít một ngụm khí lạnh.

“Lệ quý? Vậy, bọn họ. . .”

Trần A Nam gật đầu “Bọn họ tất nhiên không sống nổi, thế nhưng lúc này, Thất Nương lại đưa ra một cái giao dịch cùng với bọn họ”

“Giao dịch?”

“Đúng, Phong Đô mặc dù người và quý cùng chung sống, thế nhưng dù sao cũng là âm dương cách biệt, khó có thể giao lưu, mà Lệ quý đa số là những oan hồn, còn rất nhiều chuyện khi còn sống chưa đạt được. Cho nên bọn họ cần người dẫn dắt, cho nên, Thất Nương vì bảo vệ người nhà, đồng ý làm người dẫn dắt”

Trần A Nam đứng dậy, bước đi thông thả tới bên cửa sổ, cẩn thận quan sát phía Tây, đưa tay ra bấm đốt tính toán thời gian Quý môn mở cửa.

“Rút linh hồn là một chuyện tổn hại công đức, Thất Nương cũng đành thử, việc này không khác nào đem tuổi thọ của mình và người nhà rút cạn dần, thế nhưng, có khổ cũng không thể nói được. Du đang ở hai thế giới, đối với Lệ quý không thể luân hồi chuyển thế, đề nghị này không thể nghi ngờ là một đề nghị hấp dẫn, cho nên hiện tại Thất Nương trở thành như thế, nàng xen vào Nhân – Quý, nàng chính là một người môi giới. Về phần vì sao mùa Đông mà nàng vẫn dùng quạt trong, đó là bởi vì nàng cảm thấy nóng, linh hồn của nàng lúc này bị giam giữ ở Quý giới làm vật thế chân, mà vị trí thế chân chỗ ấy là Hỏa Nhận cốc”

Ta cho tới bây giờ cũng không biết thế gian này còn có những loại giao dịch mạo hiểm như thế, lúc này nghe Trần A Nam nói liên tục, chỉ cảm thấy tóc gáy trên người dựng đứng lên, cả người không ngừng mà run rẩy.

“Người và Quý cũng có thể có giao dịch, điều này thật sự là. . .”

Trần A Nam bĩu môi “Đa số là lấy tuổi thọ làm điều kiện giao dịch, cho nên, chẳng có cái gì tốt cả. Được rồi, ta tính giờ cũng không sai biệt lắm, chúng ta đi thôi”

Ta gật đầu, ôm túi đứng lên, hướng Trần A Nam cười xin lỗi.

“Trần đại ca, thật xin lỗi, tới Quý giới này là điều phải làm, bởi vì, đó là trách nhiệm của người làm tộc trưởng, thế nhưng, huynh không phải, huynh không cần phải. . . mạo hiểm cùng muội. Mấy ngày nay, đa tạ sự tương trợ của Trần đại ca, ngày khác nếu như muội còn sống, chắc chắn sẽ đăng môn báỉ phóng, muội giờ đưa huynh về Thất Phật Đường”

Trong đôi mắt Trần A Nam hiện lên một sắc thái không giải thích được, vừa muốn mở miệng, chỉ thấy thân hình lay động, cả người không đứng vững được: “Muội. . .Muội cho gì vào trà. . .?”

“Huynh yên tâm, bất quá chỉ là một chút thuốc ngủ, đợi khi huynh trở về Thất Phật Đường sẽ tỉnh dậy, huynh yên tâm, ngủ ngon.”

Theo lời nói của ta, Trần A Nam nhắm mắt, cả người mềm mại ngã xuống. Ta định đem hân kéo lên giường, lại chợt nghe thấy ngoài cửa Thất Nương nhẹ giọng cười.

“Trần phu nhân, vợ chồng các người rất thú vị”

Ta giật mình, lập tức trấn định, đứng dậy mở cửa. Ngoài cửa không có một bóng người, chỉ thấy ở đại sảnh, Thất Nương đang cầm cây quạt, khẽ phe phẩy.

“Thất Nương cũng có hứng thú nhỉ, người ở lâu một, mà còn có thể nghe được tiếng động nhỏ trong phòng vợ chồng chúng ta.”

Thân thể Thất Nương hơi dừng lại một chút, chậm rãi ngẩng đầu lên, ta rõ ràng nhìn thấy, trong đôi mắt màu đen mực của nàng nháy mắt đổi thành đỏ sẫm. Hồng ảnh chợt lóe, chỉ một cái chớp mắt trên lều liễn có một trận áp lực truyền đến. Nàng đến bên tai ta, hơi thở lạnh như băng thổi lên cổ ta, giọng nói càng lạnh.

“Trần A Nam cứu ta một mạng, là ta thiếu hân, ta không làm tổn thương hân, thế nhưng Trần phu nhân thì khác, người biết nguyên thần của ta ở Hỏa Nhận cốc, rất nóng, vừa vặn bắt người bổ dưỡng”

Ta đột nhiên mỉm cười, quay đầu nhìn khuôn mặt dữ tợn của nàng: “Chúng ta làm một giao dịch thì sao nhỉ?”

Nghe ta nói như vậy, Thất Nương đột nhiên sững sốt một chút, hồng quang trong mắt nhanh chóng rút đi, thu tay lại, chống vào eo, quạt tròn phe phẩy.

“Giao dịch? Người cũng biết cùng ta giao dịch thì sẽ như thế nào?”

“Trần A Nam đã nói cho ta biết, người không phải Nhân cũng không phải Quỷ, nói người vì bảo vệ người nhà mà tổn hại tuổi thọ, cho nên ta nghĩ, lúc này hân người cần nhất là tuổi thọ. Ta muốn đưa hân về Thất PHật Đường, thế nhưng trong Phong Đô rất quý dị, ta lo lắng, cho nên muốn nhờ các người đưa hân trở về, ngược lại, ta tình nguyện trao đổi tuổi thọ với người”

Thất Nương tựa hồ nghe được chuyện tốt, liền cười, hai tay khoanh trước ngực. Ánh mắt nhìn ta chăm chú.

“Theo như ta thấy, hai người hân không phải là phu thê thực sự, người không muốn hân hao tổn tuổi thọ?”

Ta nhếch môi cười nói: “Thất Nương nhân lực thật tốt, ta hôm qua vừa bị hưu, việc này nói ra rất dài, thế nhưng làm người có ân phải báo, hân giúp đỡ ta, ta tự nhiên cần phải hoàn trả. Người nói đi, người muốn bao nhiêu năm”

Thất Nương dùng quạt tròn che nửa mặt, con mắt híp lại, lạnh lùng nói: “Ta muốn một phần mười tuổi thọ, bây giờ trước xem tuổi thọ của người đến tột cùng là bao nhiêu”

Dứt lời, tay áo phất lên, người không còn thấy bóng dáng, ta chỉ cảm thấy đau đớn dị thường, khó có thể chịu được, một hồng ảnh nhoáng lên, Thất Nương lại cầm quạt tròn đứng vững trước mặt ta.

“Người là ai?”

Ta xoa xoa trán chậm rãi đứng thẳng người “Đất hoang tiên tộc, tộc trưởng Chung Ngô tộc, Chung Ngô Mật”

Thất Nương sững sốt, tiện đà lắc đầu: “Không, không. . .”

Ta nghiêng đầu nhìn nàng, cẩn thận hỏi: “Thế nào? Tuổi thọ của ta còn bao nhiêu năm?”

Thất Nương nghiêng đầu nhìn ta chằm chằm, trong mắt hoang mang không giải thích được, cuối cùng cười nói: “Chung Ngô tộc. . .Ồi, Thất Nương ta đây đặc tội không nói, mà thôi, Trần đại hiệp đối với ta có ân, tuổi thọ này liền miễn đi”

Ta đột nhiên ngẩn người, không hiểu chuyện gì cả, vừa muốn mở miệng hỏi, ánh nền trong phòng chợt lóe lên, ngoài cửa khách điểm đã yên tĩnh nay càng yên tĩnh hơn.

“Này. . .”

“Xuyt. . .”

Thất Nương cầm cây quạt tròn phát tay bảo ta im lặng, sau đó mười ngón tay nắm cổ tay ta. Ta nhất thời cảm thấy hơi lạnh thấm vào da thịt, cả người rùng mình lên.

“Người đừng lên tiếng, lúc này Quỷ môn vừa mở, nếu bị chúng nó nghe được sẽ rất phiền phức, ta cho người một đạo phù, dán vào trên người người, đợi lát nữa người đi sẽ lừa được Quỷ quan vào được Quỷ giới. Trần A Nam thì ta sẽ thay người đưa về Thất Phật Đường, thế nhưng, ta muốn người giúp ta một chuyện”

Ta mím môi gật đầu, trong ánh mắt Thất Nương hiện ra một tia sáng.

“Người giúp ta lấy nguyên thần ở Hỏa Nhận cốc ra. Vào tối mười lăm người dùng lửa đốt sạch nó.” Nàng nhìn thấy hoang mang trong mắt ta, liền cười nói: “Rút linh hồn không dễ làm, người không ra người, quỷ không ra quỷ, thực sự chẳng phải tốt đẹp gì, chỉ sợ ngàn năm vẫn vậy, vạn năm vẫn thế. Người giúp ta đốt sạch nguyên thần, ta liền có thể đầu thai chuyển thế”

Ta nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó liền gật đầu đồng ý với nàng. Thất Nương hướng ta cười quyền rũ, hai tay nhất tống, cả người ta liền nhẹ bỗng bay ra khỏi khách điểm, một đường theo gió, thẳng đến trước cửa Quỷ môn liền dừng lại.

48. Chương 48: “quỷ Môn Quan, Quỷ Môn Quan, Mười Người Đến, Chín Không Ra”.

Edit: Rika

“Quỷ môn quan, Quỷ môn quan, mười người đến, chín không ra”.

Chỉ ngần ngừ mười hai chữ đỏ sẫm được khắc hai bên thành đá màu đen, không ngừng chảy máu ra. Hai bên đại môn treo cờ trắng, bay phấp phới trong gió lạnh, hòa cùng với những vong linh bên đường. Những vong linh thân thể không ngừng lay động, ta chỉ cảm thấy toàn bộ máu trong người như muốn đông cứng lại.

Quay đầu, hai ngọn đèn của khách điểm Hữu Linh cũng đang đưa trong không trung, Thất Nương đứng ở cửa sổ lầu hai nhẹ nhàng lay động quạt tròn, nhìn ta gật đầu, hướng phía không trung nhẹ nhàng đánh một cái, nhất thời, tất cả nến trong khách điểm hữu linh đều tắt hết, chỉ lưu lại hai ánh đỏ sẫm như ma trời, ta biết, đó là đôi mắt của Thất Nương.

Quay người lại, hít một hơi thật mạnh, ta vác túi lên vai, hướng phía Quỷ giới bước đi.

Vắng lặng.

Là cảm giác đầu tiên của ta.

Đứng ở bên ngoài Quỷ môn mà đã lạnh đến thấu xương, hôm nay tiến vào mới biết, cái lạnh đó cũng chỉ là chuyện nhỏ nhất.

Quỷ môn lạnh lẽo, thân thể lạnh cóng, mà bên trong quỷ môn, là những linh hồn đóng băng.

“Ôi, người có nghe thấy hương vị gì hay không?” Quỷ soa canh cửa nhú nhú mũi hướng tên quỷ soa canh cửa bên cạnh hỏi.

Một quỷ soa khác cũng nhìn bốn phía, cau mày nói: “Nơi này có hương vị gì, ta xem người lâu không ăn thịt người sống nên bị ảo tưởng rồi”

“Làm sao có thể? Ta làm quỷ cũng hơn trăm năm, ngay cả chút định lực như thế cũng không có sao? Ta thật sự cảm thấy mùi vị con người”

“Một trăm năm sao. Hôm kia, Minh Vương nghiền nát Họa Tù động phạm tâm. Người ta cũng làm thần tiên gần được vạn năm đấy. Nếu ta nói, cái mùi vị gì, đó chính là do bản thân người tự nghĩ ra, hai chúng ta nên hảo hảo mà canh Quỷ môn quan thôi. Hôm nay ta đi qua một vòng cầu Nại Hà, nghe nói trong sông gần đây không ổn lắm, có mấy ác quỷ muốn xông ra ngoài, hôm nay Quỷ môn mở ra, nếu như để bọn hắn đi ra ngoài sẽ gây tai họa cho hương trấn thôn dân, chúng ta nên làm việc cho tốt. Chứ không đợi đến lúc Minh Vương dùng Tán Hồn Côn đánh cho hai ta hồn phi phách tán bây giờ”

Quý soa kia lấy cùi chỏ huých khẽ bên cạnh, bàn tay sờ sờ má, lắc đầu than thở: “Mà thôi, mà thôi, cũng có thể là do mũi ta không nhạy”

Hai người nói xong liền đứng nghiêm canh giữ hai bên Quý môn, không nói gì nữa.

Ta che miệng thận trọng bước qua trước mặt bọn họ, thấy bọn họ cũng không phát hiện ra điều dị thường, lúc này mới nhanh như chớp mà đi qua cánh cửa.

Trong Quý giới không có sức sống, nhưng cũng không tĩnh mịch. Mặc dù khắp trời bão cát thổi liên tục, thế nhưng hai bên đường có hàng cây nở hoa trắng. Mỗi bước ta đi qua, hoa trắng dưới chân trong nháy mắt liền biến thành màu đỏ thắm xinh đẹp.

Ta ngồi chồm hổm, quần áo trắng nhẹ nhàng rơi trên nền cát, đưa tay bẻ một đóa hoa đỏ định đeo vào trong tóc mai, lại đột nhiên nghe được bên tai truyền đến một trận thở dài ngạc nhiên.

“A, hoa này, . . . rất quý dị”

Nói chuyện là một cô nương có gương mặt tròn trịa, nhìn bộ dáng kia không giống như người trong địa phủ, trong mơ hồ còn toát ra khí chất thanh tao.

Tay của ta run lên, ngón tay đang cầm đóa hoa bỗng nhiên buông xuống, đóa hoa liền rơi trong gió, trong nháy mắt bị bụi cát thổi đi tan thành mây khói.

Cô nương ngồi xổm bên cạnh ta, hai tay đưa ra cầm lấy cành hoa còn sót lại khi bị ngắt, nhẹ giọng thờ dài: “Đáng tiếc, bảy trăm năm hoa nở, hôm nay tự nhiên cảm thấy. . . thực sự là bất thường”. Nói xong, ở đầu ngón tay của nàng truyền ra hai luồng sáng ấm áp, bao lấy vết tích bị ngắt của đóa hoa, một hồi liền biến mất.

Ta đứng cứng người, không dám nhúc nhích, rất sợ quấy rầy vị cô nương không rõ thân phận này, vốn chỉ muốn tránh nàng đi tìm tộc nhân của mình, thế nhưng không ngờ, nàng dĩ nhiên đặt móng ngồi bên cạnh ta.

“Tiểu bị ngạn a tiểu bị ngạn, người nói ta phải làm như thế nào mới tốt, tam hoàng tử đối đãi không tệ, lần này ta nếu không thể nghĩ ra biện pháp cứu hần, chỉ sợ hần bị đại hoàng tử hãm hại, người nói, rõ ràng là huynh đệ, vì sao nhất định phải đấu đến một ta sống, hai người chết?”

Ta sửng sốt, nghe lời của nàng nói, bên trong Quý giới, cư nhiên cũng có hoàng tử? Quý cũng có thể sinh con dưỡng cái sao? Nghĩ lại, trên đời này có cái gì là không thể, nếu thật quý không thể sinh con, thì tại sao lại có con của quý chứ?.

Bên này ta đang nghĩ ngợi, bên kia, trên mặt sông lại không được yên ổn, nước sông đỏ thắm bắt đầu kịch liệt sôi trào, những thứ màu đen không ngừng di động nổi lên mặt nước, tỉ mỉ quan sát, đó là đầu người.

Nước sông giống như bị đun sôi, sôi trào không ngừng, những đầu người màu đen như muốn thoát ra. Trong không khí cát vàng dày đặc, vốn địa phủ không sáng nay lại càng tối hơn.

Đột nhiên tiếng đập nước truyền tới, ta quay đầu nhìn, không khỏi giật mình. Từng cỗ thi thể ngâm nước hư thối, không phân rõ mặt người trôi lên bờ, thong thả mà sợ hãi. Nhưng cô nương kia hoàn toàn không phát giác ra, vẫn ngồi dưới đất ôm má như cũ, nhìn chằm chằm cây bị ngạn mà than thở.

Xác chết chậm chậm đi tới, từng tên một mang theo hơi thở thanh tươi xộc vào trong khoang mũi, dạ dày vừa kéo kéo, phảng phất sau một khắc có thể nôn mửa ra. Trong đó có một thi thể đứng lên, hoa trắng bị dẫm nát, từ từ đi tới phía sau cô nương kia giờ tay lên. Trong tay là một đoàn khí đỏ sẫm, mặc dù ta không rõ đó là vật gì, nhưng trực giác mách bảo đó chẳng phải là thứ tốt.

“Cô nương cẩn thận!”

Ta đột nhiên hô to một tiếng, nàng bỏ nhào về phía trước. Cô nương đó nằm ngửa mặt trên mặt đất, đột nhiên mở to hai mắt nhìn.

“A, người là ai?”

“Người không nhìn thấy ta, thế nhưng ta là người tốt, sau lưng người, mới vừa rồi. . .”

Cô nương kia cười, ngồi dậy vắn đăm phong khinh tiếp nhân quang cầu trong tay xác chết trôi kia.

“Ta không nhìn thấy người? Có ý gì, tỷ tỷ đoan đoan chính chính ngồi, ta làm sao lại không nhìn thấy?”

Nghe được cô nương kia nói vậy, ta thực kinh hãi. Đảo mắt nhìn thấy cách đó không xa có một đạo bùa vàng hấp dẫn ánh mắt. Cái kia. . .đó là bùa chú ẩn thân của Thất Nương. A, chắc là mới bị rớt.

Cũng may cô nương kia cũng không chấp nê gì, đưa tay phui phui mông đứng lên, nâng cằm hơi có chút suy nghĩ nhìn xác chết trôi càng lúc càng nhiều trước mặt.

“Quái lạ, quái lạ. Rõ ràng tam hoàng tử đã nói. . . ác quỷ phải mấy ngày nữa mới đi lên, sao giờ lại lên nhỉ?” . Nàng cau mày hoang mang không ngớt, lúc này thấy bùa chú bị rơi, tựa hồ nghĩ tới điều gì, đột nhiên mất hạnh trọng lên, nhìn ta chằm chằm.

“Người là người sống?”

“Ta. . .ta. . .cẩn thận!”

Trên mặt cô nương kia đột nhiên nổi lên hồng quang nhàn nhạt, lông mi cao cao, mắt nén tức giận giờ tay cổ sức vung lên. Một trận gió xoáy thổi tới, từ trong lòng sông kéo lên một cái xích sắt rie sét, đánh cho quỷ chết trôi trở về giữa sông.

“Chỉ nhiều đây mà cũng đòi tác quái, thật nực cười”. Nàng nhìn dòng sông vỗ vỗ tay, sau đó chậm rãi xoay người chằm chằm quan sát ta một phen.

“Người lạ xâm nhập quỷ giới, đương khí dẫn tới trăm quỷ phá nhân quả xông lên, ha ha, quả nhiên là có ý tứ. Lá gan của người cũng không nhỏ. Nói một chút, vì sao lại tới đây?”

Ta cắn cắn môi vò góc áo không biết nên trả lời như thế nào, cô nương kia cũng đột nhiên suy nghĩ mà nở nụ cười.

“Như vậy, ngược lại cũng tốt, ta đang rầu làm sao để có thể lấy lòng tam hoàng tử, vừa vặn đụng phải người. Tỷ tỷ, người cũng chớ trách ta, người lạ xâm nhập quỷ giới, đây là cái giá phải trả, ta cũng không có tâm muốn hại người!”

Ta nghiêng đầu, hoang mang suy nghĩ lời của nàng là có ý gì, chỉ cảm thấy bão cát bốn phía dừng lại, một đạo kim quang hiện lên, sau đó một nam tử mặc huyền bào vẻ mặt ngạo nghễ đứng chấp tay. Nhìn chéo áo của hắn thêu hình rồng, chớ không phải là tam hoàng tử trong miệng cô nương kia chứ?”

“Họa Tùng, người kêu ta?”

Cô nương kia gật đầu, nhãn thần nhu hòa rất nhiều, thế nhưng trong hỗn loạn lại có một tia sợ hãi. Tam hoàng tử gật đầu, khước miệng nở nụ cười.

“Người lạ xâm nhập vào Quỷ giới, a, lá gan cũng không nhỏ, Họa Tùng, lúc này đây, ta thật sự hận là nên cảm ơn người”

Họa Tùng cúi thấp đầu, ánh mắt nhìn một bên không trả lời, một hồi lâu, đương lúc tam hoàng tử đưa tay ra, nàng đột nhiên thất kinh kéo ống tay áo của hắn.

“Tam gia, ta. . .nàng có thể hay không còn luân hồi chuyển thế? Người, định làm gì?”

Tam hoàng tử nhíu mày lại, trong âm thanh vắn năm bất biến: “Ta nếu nhớ không sai, thì người nhậm chức ở nơi này cũng đã hơn ngàn năm, quy củ nơi này chẳng lẽ người không hiểu? Tức trước đến nay. . .những u hồn sinh ra ta làm chủ, cũng muốn phụ hoàng và đại ca gật đầu một cái. Thế nhưng, ta nghe nói phụ hoàng gần đây sẽ tới núi Phương Trượng dự tiệc, sợ rằng không có thanh thần mà thu dọn cục diện rồi rầm. Người nói đi”

Ánh mắt Họa Tùng đột nhiên sáng ngời “Vậy, ta đây đi tìm thái tử điện hạ”

Khước miệng tam hoàng tử nở nụ cười quỷ dị: “Họa Tùng, từ giờ trở đi, người nếu dám rời ta nửa bước, ta sẽ bóp nàng nàng, đừng nói chuyển thế, ta sẽ cho nàng vĩnh viễn không thể siêu sinh! Không tin người thử nhìn một chút”

Nói xong, mười ngón tay khẽ nhếch, ta chỉ cảm thấy trong người một trận bất an, tựa hồ có vật gì trong thân thể muốn thoát ra. Mà ý thức cũng dần dần mơ hồ. Mà lúc này, ta lại như nhìn thấy mặt của Cừ Cừ.

“Đồ Không, ta khuyên ngươi nên thu tay lại, thả nàng ra!”

“Ai?”

“Nha, đây không phải là. . .Cái kia. . .?”

“Cừ Cừ?”

Ta lắc đầu, cố gắng mở mắt, nhìn thân ảnh màu trắng trước mắt. Quanh thân hắt hiện lên kim quang nhàn nhạt, sắc mặt hồng nhuận, không giống như thần sắc thất hồn lạc phách ta nhìn thấy lần trước.

Cừ Cừ, chàng rốt cục vẫn tới tìm ta.

Tam hoàng tử khoanh tay cười nhạt nhìn chằm chằm Cừ Cừ: “Cừ Cừ thượng thân? Không ở trên Cửu Trọng Thiên ngậy ngọc, thế nào mà lại chạy tới Minh giới?”

Cừ Cừ cúi người, cười nhạt đưa tay nâng ta dậy, nhẹ giọng nói: “Đến mang nàng đi”

Tam hoàng tử nhíu mày: “Người phạm nhập Quỷ giới là trái với thiên lý, thượng thần không nên mang nàng đi”

Cừ Cừ vẫn cười nhạt như cũ: “Không mang đi? Đồ Không, trong tam giới chưa từng ai nói không cho ta mang đi, nếu phụ hoàng ngươi ở đây, ta vẫn nói những lời này, bản thượng thần là thượng thần kim vị, phụ hoàng ngươi chỉ là một địa tiên nho nhỏ, ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi mà ngăn cản được ta sao?”

Sắc mặt Đồ Không hơi thay đổi một chút, ta thấy bàn tay trong ống tay áo của hắn đã chậm rãi thu lại.

“Ý của thượng thần, nếu ta không chịu thả ngươi, ngài sẽ mạnh mẽ mang đi sao?”

Cừ Cừ nở nụ cười, kim quang trên người đột nhiên bạo phát, ánh sáng chói mắt: “Đồ Không, thật sự là ta không muốn gọi phụ hoàng ngươi, thế nhưng, nha đầu kia là người rất quan trọng đối với ta, không chỉ nói là giết ngươi, thậm chí hủy đi toàn bộ địa phủ ta cũng không tiếc”

49. Chương 49: Chỉ Cần Ta Hạnh Phúc, Vô Luận Ai Mang Đến Hạnh Phúc Cho Ta, Chàng Cũng Có Thể An Tâm

Edit: Rika

Không chỉ nói giết ngươi, cho dù hủy đi toàn bộ địa phủ cũng sẽ không hối tiếc. . .

Ta ngơ ngác trừng hai mắt nhìn Cừ Cừ, nghe lời chàng nói. Ta cho tới bây giờ cũng không biết, đối với chàng, ta lại tồn tại một cách như thế.

Đồ Không trầm mặc một hồi, tiện đà nhẹ nhàng cười, hướng một bên tránh ra.

“Tiểu chất tất nhiên không dám ngăn cản thượng thần, cũng may cô nương này còn chưa đi qua cầu Nại Hà, cũng chưa tính là chân chính đi vào Minh giới, thượng thần cứ mang nàng đi, chỉ hi vọng chuyện như thế này không được phát sinh thêm lần nữa, hôm nay ta cho nàng, tương lai đối với người khác thì chưa chắc”

Cừ Cừ đậm đậm cười, kim quang trên người tản ra, hướng phía Đồ Không gật đầu: “Làm phiền, nha đầu, chúng ta đi thôi”

“Thế nhưng. . .”

“Không nói nữa, chúng ta đi!”. Cừ Cừ nắm tay ta lạnh lùng trừng mắt, gương mặt băng lãnh hờ hững. Ta run run môi, đưa tay gỡ bàn tay Cừ Cừ ra.

Bên trong là một tầng mồ hôi lạnh, ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cahngf, lại chỉ thấy chàng nhìn phía Đồ Không mà cười nhạt, nhẹ lắc đầu.

Ra khỏi Hoàng Tuyền Quỷ giới, cả người khôi phục lại nhiệt độ bình thường, ta co rúm lại nhìn Cừ Cừ, thanh âm có chút run rẩy.

“Chúng ta đi, làm sao cứu tộc nhân của ta?”

Cừ Cừ buông tay, khoang trước ngực nhìn ta chăm chăm.

“Nha đầu, nàng có biết hay không chỉ có linh hồn mới có thể đi qua cầu Nại Hà?”

“Linh hồn?”

“Đúng, nàng rõ ràng là con người, một khi qua cầu Nại Hà sẽ không bao giờ còn có thể trở lại dương gian nữa, đến lúc đó, nàng muốn ta phải làm sao bây giờ?”

Ta đưa gót chân cà cà tuyết động dưới chân: “Vây, phải làm sao bây giờ?”

Cừ Cừ đưa tay chống thắt lưng nhìn về phía phương Đông quan sát một lúc lâu, rốt cục đưa tay chỉ sang một bên thở dài: “Chúng ta đi qua Bất Chu Sơn tới Hoàng Tuyền”

“Bất Chu Sơn?”

“Đúng, ta mang nàng đằng vân đi, thế nhưng, Bất Chu Sơn là nơi ở của Chúc Âm, đó là một thần long tu hành trên trăm vạn năm, do lệ khí năm đó của phụ thần biến thành. Cho nên nàng là người cương trực liêm chính nhất trong thiên địa, sẽ không cho phép chúng ta từ nơi đó xâm nhập vào Hoàng Tuyền Quỷ giới”.

Ta kéo vạt áo trên người, trong lòng có điểm thấp thỏm: “Như vậy, chúng ta làm sao đi vào?”

Cừ Cừ hướng ta bĩu môi: “Nàng cho rằng ta vô dụng như vậy sao?” . Nhìn biểu tình trên mặt ta, chàng đột nhiên đưa tay vuốt tóc ta, ôn nhu an ủi: “Ngoại nhân chỉ biết Chúc Âm trông coi cửa vào Hoàng Tuyền Quỷ giới, thế nhưng mấy người biết tin tức trộm yếu. Muốn đi vào Hoàng Tuyền Quỷ giới cũng không khó, nếu gặp được người có pháp thuật lợi hại, đi qua cầu Nại Hà cũng chẳng phải việc khó gì. Sở dĩ phụ thần tuyệt không gây chiến mà phái Chúc Âm đi đến trông coi cửa vào Hoàng Tuyền”.

“Vây, nàng ở đó canh chừng. . .”

“Đền Trường Minh”

Cừ Cừ chấp tay nhìn phương hướng Bất Chu Sơn, sắc mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Truyền thuyết này là ta chợt nghe Thiên Lai lão nhân nhắc qua. Đền Trường Minh là đền dẫn đường của thiên địa, vô luận là người hay linh hồn, vạn vật trên thế gian, không thể tách rời đền Trường Minh. Đền sáng vạn vật sinh linh vui sướng, đền tắt. . .”

Ta nhìn Cừ Cừ, nhin không được mà trên người đổ một tầng mồ hôi lạnh: “Đền tắt. . .thế gian bị diệt?”

Thân thể Cừ Cừ run lên, tiện đà kéo ra một nụ cười miễn cưỡng nhìn ta chăm chăm: “Nha đầu, lời tuy nói thế, nhưng đền Trường Minh không phải dễ dàng tắt như thế. Ngay cả ta chỉ tiếp cận cũng sợ mà gặp trắc trở. Muốn diệt đền Trường Minh, khó khăn càng thêm khó khăn.”

Quay mặt đón gió lạnh xông tới, chàng lười biếng đuổi người, sau đó nắm lấy tay ta: “Đi thôi, kỳ hạn một tháng cũng sắp đến rồi, chúng ta cần phải nắm chặt thời gian”

Ta gạt đầu, cảm môi ôm chặt hông Cừ Cừ.

Trời đất trắng một màu, ta nắm tay Cừ Cừ, từ từ mở mắt ra, nhìn dưới đất, cảnh vật giống như những con kiến hôi, đột nhiên ta cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Trăm ngàn năm trôi đi, trong mắt thần tiên cũng nhỏ bé như thế, ánh nền nhỏ bé, làm sao có thể thấp sáng được Cửu Trọng Hoa. Thật giống như hai chúng ta, thiên niên vạn thế đối với chàng bất quá cũng chỉ là một cái nháy mắt, nhưng đối với ta, đó là kiếp luân hồi.

Chớp mũi hơi mát lạnh, ta cuống quýt nhìn lại, liền thấy Cừ Cừ đang cười xán lạn.

“Nha đầu, nàng đang nghĩ gì đó?”

Ta nhẹ nhàng lắc đầu: “Làm sao ngươi biết ta đi tới Hoàng Tuyền Quỷ giới?”

Nghe ta hỏi như vậy, Cừ Cừ càng cười đến chói chang: “Ban đầu là ta nói cho nàng biết tộc nhân của nàng vẫn còn sống, theo tính tính của nàng nhất định sẽ đi, hướng chi, lúc trước cũng là ta hứa hẹn mang nàng đi tới Minh Cung, chỉ là ta không rõ, vì sao nàng bỏ lại ta, một người rời đi? Nha đầu, đi dạo lâu như vậy, rốt cuộc nàng cũng nên cho ta biết nguyên nhân chứ?”

Ta quay đầu nhìn về phía mặt trời đang dần mọc lên, trong lòng đột nhiên cảm thấy trống trải chưa từng có.

“Bởi vì Bạch Hoài tiên tử. . . Cừ Cừ, ta chỉ là một con người, ta không thể giúp được người cái gì cả, ta cũng không phải là người người đợi ba trăm năm. Chúng ta, dừng ở đây. . .”

Lông mày Cừ Cừ nhíu lại thành một đường thẳng. Ánh mắt hoang mang nhìn thẳng vào mắt ta.

Đôi mắt ấy, chỉ cần nhìn vào, cả người trong nháy mắt sẽ trầm mê trong đó.

“Nàng đang nói cái gì? Chuyện A Lê ta đã giải thích với nàng, còn về phần Bạch Hoài tiên tử, thì ta không rõ lắm”

Ta cắn chặt môi, trên tay dùng sức véo cánh tay Cừ Cừ: “Người là người phụ bạc, người đã hủy đi trong sạch của nàng, người ta cũng đã theo người lâu như vậy, người như thế nào lại không muốn chịu trách nhiệm?”

Cừ Cừ bị đau, chân mất thăng bằng lão đảo ôm ta từ không trung lật bổ nhào, hai người chúng ta la hét một hồi, lúc sau mới thật vất vả ổn định lại. Cừ Cừ đưa tay gõ vào đầu ta một cái, lúc này mới thở hổn hển mà nói: “Chung Ngô Mật Nhi, nàng là đang chỉ trích ta loạn luân sao, Bạch Hoài tiên tử là tỷ tỷ ruột thịt của bản thượng thần, ta hủy đi trong sạch của nàng ấy? Nàng là đang nói chuyện quái quỷ gì đây?”

Ta sưng sốt, nhìn vào mặt Cừ Cừ cả nửa ngày không nói được câu nào.

Bạch Hoài tiên tử là tỷ tỷ của Cừ Cừ? Vậy, ngày đó trong khách điểm là ai?”

“Nàng đang nghĩ gì thế?”

“Ta hỏi người, ngày đó người ở trong khách điểm tỉnh lại, có nhìn thấy Bạch Hoài tiên tử không?”

Cừ Cừ nháy mắt một cái, lập tức gật đầu: “Nhìn thấy, lúc đó nguyên thần của ta rời khỏi thân thể, là Bạch Hoài tỷ tỷ giúp ta cố định lại nguyên thần. Lúc tỉnh lại không thấy nàng, tỷ tỷ nói căn bản chưa hề gặp nàng, lúc nàng tới chỉ có mình ta té ngã ở cửa”

“Lừa gạt!” Ta giận dữ. Dùng sức đập một cước lên đám mây, cả người lung lay, ta giật mình hoảng hốt ôm lấy hông Cừ Cừ.

“Có ý gì?” Ánh mắt Cừ Cừ dần nghiêm túc lại.

“Ngày đó chúng ta ở sau núi của Ngưu thôn, người giúp bọn họ tạo kết giới rồi đột nhiên hôn mê bất tỉnh, ta đưa người vào khách điểm, kết quả nhìn thấy nguyên thần của người muốn xuất ra ngoài, ta căn bản không đến gần được, lúc sau còn bị bắn ra ngoài, quăng ngã gần chết, lúc này nàng ta xuất hiện, còn đưa ta thuốc, thế nhưng. . .”

“Nhưng mà cái gì?” Cừ Cừ cau mày chậm rãi xiết chặt hai tay.

“Thế nhưng, đợi lúc ta sắc thuốc xong trở lại, ta nhìn thấy nàng quần áo xốc xếch từ bên trong đi ra, nàng còn nói, người bảo ta rời đi. . .”

“Nực cười!” Cừ Cừ bật phát dữ dội. “Ta khi đó nguyên thần cũng không ở trong người, dùng đầu ngón chân bảo nàng rời đi à? Còn có, nàng khi nào mới hiểu được tâm ý của ta? Chẳng lẽ theo ý nàng ta là một kẻ không có tính người sao? Ta liều mạng cứu nàng về, muốn ở bên cạnh nàng, sau lại bảo nàng rời đi? Bạch Hoài kia rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, đùa gì thế?”

Ta nhìn Cừ Cừ tức giận, có điểm thất thần.

Từ khi gặp chàng đến giờ, ta vẫn chưa bắt gặp tình trạng này của chàng. Ta chưa bao giờ thấy chàng phát hỏa thế này.

“Xin lỗi. . .”

Cử Cử không thèm nhìn ta. Ta biết, chàng đang rất tức giận. Hai tay từ từ vòng lên hông chàng, vùi đầu vào lưng chàng. Nước mắt đột nhiên không nhận được mà chảy xuống.

Ta không rõ, vì sao ta và chàng yêu nhau lại gặp trắc trở như thế, mỗi lần xích gần tới nhau đều kèm theo một nỗi đau thấm vào xương tủy, mỗi lần sinh tử đều có người tới gây rối, lúc đầu là A Lê, sau lại là Bạch Hoài, đột nhiên giờ khắc này ta ngộ ra được một đạo lý. Tất cả đều do lỗi của ta tạo thành.

Ở Ngưu thôn, là chính ta đẩy chàng ra đi, ở khách điểm, ta một lòng quyết định rời đi, từ đầu đến cuối, tất cả mọi quyết định, ra đi hoặc ở lại đều do ta mà ra, cho tới bây giờ ta chưa từng hỏi ý kiến chàng, cũng không cho chàng một cơ hội giải thích. Nếu như không phải chàng kiên nhẫn đuổi theo ta, cả đời này, chàng sẽ trở thành điều tiếc nuối lớn nhất của ta.

Một trận âm áp truyền tới tay, Cử Cử tùy ý để ta ôm từ sau lưng, giờ hai tay lên cầm lấy tay ta.

“Nha đầu, không nên nghi ngờ ta nữa có được không, cũng không nên bốc đồng rời khỏi ta. Ta biết, đối với nàng mà nói, ngàn đời vạn kiếp chính là một quá trình rất dài, thế nhưng, đối với ta, không có nàng cũng thời gian đối với ta cũng rất dài. Dù quá trình chờ đợi có gian khổ, nhưng nàng hãy tin ta, ta vẫn luôn đợi nàng”

Ta gật đầu.

“Được, ta sẽ không bao giờ rời xa chàng nữa, ta sẽ cùng chàng hoàn thành ước định của chúng ta. Ta sẽ không đi nữa”

Cử Cử vươn cánh tay ôm ta vào lòng, ôm thật chặt, giống như ta là trân bảo quý nhất trên đời của chàng vậy.

Ta không hỏi chàng về chuyện của A Lê, ta biết chàng sẽ không bỏ rơi A Lê, cũng như chàng sẽ không bao giờ bỏ rơi ta, thế nhưng giờ khắc này, ta không muốn suy nghĩ gì nữa. Ta biết, chàng sẽ luôn có lựa chọn của mình, mà ta cũng có một số mệnh đã định sẵn, ta sẽ không thay chàng quyết định điều gì nữa cả. Thuyền đến đầu cầu sẽ thẳng. Lúc này đây, mặc dù có bị bỏ rơi, ta cũng sẽ không rời đi. Cứ như vậy ngây ngốc chờ chàng.

Kiếp say, nếu được gặp lại chàng, ta vẫn nguyện ý đồng cam cộng khổ, sống chết có nhau. Nếu chỉ là lướt qua nhau, ta cũng sẽ tìm được một phu quân, vui vui vẻ vẻ sống đến cuối đời.

Chỉ cần ta hạnh phúc, vô luận ai mang đến hạnh phúc cho ta, chàng cũng có thể an tâm.

Ta biết, đây chính là mong muốn của chàng.

50. Chương 50: Hoan Nghênh Nàng Tới Hoàng Tuyền Quỷ Giới

Edit: Rika

Bát Chu Sơn nằm ở phía Nam của Phong Đô, cách nhau cũng không xa lắm, nhưng lại vắng lặng đến thê lương.

Ở Phong Đô còn có sự sống, mà ở Bát Chu Sơn, xung quanh yên tĩnh lạnh lẽo. Mỗi một bước đi ra, tiếng vang vọng lại trong không gian trống rỗng luôn bên tai không dứt.

Cử Cử nắm tay ta, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, mừng rỡ mà thỏa mãn.

“Nha đầu, nếu như chúng ta bình an cứu gia tộc nàng ra, chờ tất cả mọi chuyện xong xuôi, tìm một nơi có nhiều hoa nở, hai người chúng ta, ẩn cư ở đó có được không?”

Ta mím môi cúi đầu len lén cười.

“Chàng nói là mỗi ngày ta chỉ có thể nhìn chàng sao? Ta nói cho chàng biết, ta thích ngắm mỹ nam, nếu như muốn giữ ta lại thì phải toàn lực tu luyện pháp thuật, mỗi ngày biến ra một hình dạng đẹp mắt cho ta ngắm”

Cử Cử dừng bước, quay lại vỗ đầu ta, khuôn mặt cứng chùi.

Ta vừa cười đùa vừa quay đầu lại, chợt nhìn thấy một trận pháp lóe ngân sắc, mà ở giữa không trung tựa hồ còn có kim quang thoáng hiện ra.

“A, đó là cái gì?”

Cử Cử cau mày nhìn theo hướng tay ta chỉ: “Không có gì”

Ta không khỏi giật mình, hất tay chàng ra cười cười hướng về phía trước: “Làm sao không có gì, ngân quang rực rỡ thế kia mà nói là không sao?” Hai chân cứ nhiên xông về trận pháp kia, mà phía sau lại không thấy bóng dáng Cử Cử.

“Trò quỷ gì vậy?”

Ta giơ tay lên hướng phía rêu xanh giăng đầy tường sờ thử, thế nhưng lại không gặp bất kỳ trở ngại nào. Cả người từ bên trong xuyên ra ngoài, mà về mặt của Cử Cử cũng kinh ngạc nhìn ta xuyên qua.

“A, đây là trò quỷ gì thế?” Ta nhảy đến phía sau Cử Cử, nhìn nhìn cái tia sáng càng ngày càng sáng trong trận pháp kia, trong lòng sinh ra một tia sợ hãi.

Cử Cử vỗ tay ta, từ từ hướng phía mặt tường tìm kiếm, sau đó một đôi tay liền dừng ở bên ngoài bức tường, không động đậy nữa.

Bầu trời càng ngày càng âm u, trong không khí dần dần nổi lên từng trận gió gào rít, trong lúc đó nghe đâu đây âm vang tiếng rỗng ngậm, đất đá dưới chân vì tiếng gầm thét mà rung động. Cử Cử thần sắc đanh lại, thậm chí hô một tiếng ‘không tốt’, từ bên hông kéo ra một tấm gương, đưa tay bấm niệm thần chú.

“Ha ha, không nên uống phí tâm cơ, vào Bất Chu Sơn, nhìn thấy Trường Minh đằng, các người còn có thể còn sống mà đi ra sao? Các người đặt mặt mũi của Chúc Âm ta ở nơi nào?”

Một tiếng gào thét vang tận mây xanh, đại địa bắt đầu rung động, bầu trời mây đen dần kéo tới, từ trong tầng mây chậm rãi hình thành một vòi nước.

Đó là vòi nước lớn cỡ nào, phẳng phất nàng ta vừa lên tiếng, toàn bộ thiên địa đều bị thôn phệ (cắn nuốt), ta khó có thể tưởng tượng, nếu một con rồng hoàn chỉnh lộ ra từ tầng mây kia, thì đó là cảnh tượng như thế nào?

Trên mặt Cử Cử hiện một tầng mồ hôi mịn, mười ngón tay di động không ngừng, cố gắng buộc chính mình nở nụ cười.

“Tương truyền Chúc Âm ở Bất Chu Sơn ngủ say mấy vạn năm, ngày hôm nay Thần Long tỉnh lại, bản tọa thật sự vinh hạnh vạn phần”

Chúc Âm phun một ngụm trọc khí, trên mặt đất cuộn cuộn nổi lên một trận gió xoáy không lớn không nhỏ.

“Người là ai? Ta cảm nhận được triệu hoán! Người là ai?”

Sắc mặt Cử Cử bị kiềm hãm, trong mắt thoáng hiện một tia hoang mang. Tiệp đà cười vang, nói: “Thiên giới, Cử Cử”

Chúc Âm ngửa đầu giấu vào tầng mây, một trận sấm chớp rền vang, truyền đến tiếng cười cuồng vọng: “Cử Cử? Hoàng Xỉ tiểu nhi, mới nghe lần đầu. Người tới Bất Chu Sơn để làm gì?”

Cử Cử hơi khom người, ta nhìn qua tấm gương càng thấy quang mang chói mắt.

“Chỉ là đi ngang qua bảo địa mà thôi, chúng ta muốn tới Hoàng Tuyền, thực không dám giấu diếm, thê tử của ta là một người phạm, khó có thể đi qua cầu Nại Hà, hết cách mới đi con đường này, mong rằng Thần Long có thể bỏ qua một lần”

Trên tầng mây truyền đến tiếng cười châm chọc, tia chớp lóe sáng chiếu rọi mặt đất trắng bệch.

“Bỏ qua một lần? Ha ha ha, thật là thú vị, thế nhưng người đã quên bản tọa là lệ khí của phụ thân biến thành, gắn kết với cương trực công chính trong thiên hạ, muốn ta bỏ qua một lần ư? Vọng tưởng!”

Từ ‘Vọng tưởng’ nói ra khỏi miệng, Chúc Âm xông phá tầng mây, huy động thân thể to lớn hướng chúng ta đánh tới, cùng lúc đó, Cử Cử hô to ‘Khai’, cái gương trong tay quăng ra, một đạo bạch quang trong gương

bắn ra, ta chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, vừa định thần nhìn, thì bóng dáng của Cừ Cừ và Chúc Âm đã biến mất, chỉ còn dư lại hơi nước và một ít ngân sắc. Phí trên kia mơ mơ hồ hồ hiện một số bóng người, thế nhưng mờ ảo không rõ ràng lắm.

“Cừ Cừ! Cừ Cừ!” Ta hô một tiếng, chung quanh một trận yên tĩnh, ngay cả tiếng vang cũng không có.

Ngân sắc chung quanh khẽ động, bức tranh tựa như đang di động, ta tâm tâm niệm niệm đó có phải hay không là bóng dáng của Cừ Cừ, phi thân đánh tới, lại bị một đạo ánh sáng ngăn lại, mà hai tay ta khi chạm tới, bức tranh mơ hồ dần hiện rõ ra.

Đó là một nữ nhân, một nữ nhân vô cùng xinh đẹp.

Trên trán điểm một nốt ruồi chu sa, mặt như màu hồng tươi đẹp của mùa xuân tháng ba, vũ y thanh hoa, hai đôi trâm tử ngọc. Quả là một tuyệt thế giai nhân.

Dường như là đang ở ven hồ, nữ tử che miệng cười với thiếu niên áo gai phía xa, thiếu niên nắm trong tay cây sáo trúc đặt bên môi êm tai thổi tới. Ta tựa hồ như nghe được một khúc nhạc tuyệt vời.

Hình ảnh chợt lóe, chẳng bao lâu trên bờ sông xuất hiện đầy người, kim quang thoáng hiện, nữ tử cùng thiếu niên bị cả đám người chăm chú vây quanh, không thoát khỏi được, chỉ có sau lưng là nước sông chảy xiết. Trong đám người, một người đứng ra, quyền trượng trong tay dần hiện ra một đạo kim quang đánh rớt thiếu niên vào trong nước.

Hình ảnh vừa chợt lóe. Nữ tử đỏ mắt ôm lấy thân thể lạnh băng của thiếu niên. Ngắc đầu lạnh lùng cười, liềm mình nhảy vào giữa sông.

. . .

Đầu đau như muốn nứt ra. . .

Ta tựa hồ nhìn thấy thân ảnh của Cừ Cừ, nỗ lực mở mắt, lại phát hiện cái ta thấy là hình ảnh Cừ Cừ trong quá khứ. Khi đó chàng mặc bạch y trắng như tuyết, đầu cột một sợi dây trắng, bên thắt lưng có một cây sáo ngọc nhỏ, nghiêm nhiên là một vị công tử xinh đẹp. Mà bạch y nữ tử lại có vẻ mặt hạnh phúc, nằm gọn trong lòng ngực hắn.

Ta nhận ra, đó là A Lê. Tuy rằng ta và A Lê lớn lên cũng khá giống nhau, thế nhưng thần tình lại một trời một vực.

Trên mặt của nàng có một tia đẹp dễ, một tia diễm lệ, một tia quyến rũ, một tia thành thực, vô luận nhìn như thế nào, đều là một nữ tử dịu dàng thiện lương, đó là hình ảnh ta không nhìn thấy trên A Lê giả kia. Ta rốt cục cũng đã nhìn thấy nữ tử mà Cừ Cừ tâm tâm niệm niệm suốt ba trăm năm kia có bộ dạng gì.

. . .

“Ta không có, chàng vì sao không tin ta!” Đôi mắt A Lê đỏ lên, đứng ở trên đám mây, nhìn chúng tiên trước mặt, sợ run. Cừ Cừ nắm chặt bàn tay, ánh mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm A Lê thủy chung không nói lời nào.

“Trộm Phục Hy cầm của Cô Xạ tiên tử, lại hại chết đứa trẻ canh giữ đàn, đừng nói ngươi chỉ là một phạm nhân, cho dù ngươi là thần tiên, ngày hôm nay cũng khó thoát khỏi vòng phán quyết”

“Đúng! Cầm Khương bị hại chết, tuyệt đối không được bỏ qua”

A Lê điên cuồng lắc đầu: “Ta không trộm Phục Hy cầm, ta cũng không giết Cầm Khương, nàng là thần tiên, ta làm sao giết được nàng”

Một thần tiên mập lung đứng ra: “Hừ, nàng là thần tiên, ngươi là một phạm nhân đương nhiên không giết được nàng, thế nhưng nếu như ngươi dùng đàn Phục Hy đả thương người, các vị tiên hữu ở đây có ai chống được, ngày đó ngươi dùng đàn Phục Hy hô ứng, là chuyện chúng ta biết rõ như ban ngày”

A Lê có vẻ lo lắng, cũng hết đường chống cự, mang theo một tia hi vọng cuối cùng, nhìn về phía Cừ Cừ: “Chàng tin ta đúng không?”

Cừ Cừ không lên tiếng. Phía sau có một lão nhân giơ tay lên vỗ vỗ vai Cừ Cừ.

“Thiện ác tất báo, tha ột phàm nhân vốn không nên ở lại Cửu Trọng Thiên đi”

Cửu Cử quay đầu nhìn lão giả một chút, rồi nhìn về phía Cô Xạ tiên tử, nặng nề nói: “Tiên tử. . .”

Cô Xạ tiên tử rũ mắt xuống, chậm rãi xoay người rời đi, một lúc lâu, âm thanh nhàn nhạt truyền đến.

“Cầm Khương nhiều lần trải qua bảy nạn tám nan mới thoát thân thành tiên, đối với ta giống như nữ nhi, mất đi thân nhân thống khổ thế nào ta hiểu rất rõ, cho nên ta không ép người, thế nhưng, ta hi vọng có thể trả cho Cầm Khương một cái công đạo”

Sắc mặt Cửu Cử cực kỳ bi ai, xoay người nhìn A Lê, chậm rãi móc ra một cái gương nhỏ, hai tay khẽ run bấm niệm thần chú.

“Thần tiên chuyển thế, trải qua ngàn năm, Cầm Khương bị ủy khuất, nàng cần phải trả lại cho nàng ấy, ta đem nàng tiến vào trong Côn Lôn kính một ngàn năm, đợi cho Cầm Khương trở về vị trí cũ, ta sẽ thả nàng ra, nàng yên tâm, ta vẫn luôn chờ nàng. . .”

. . .

“A Lê, nàng đứng lại!”

“Ta đi qua cầu, ta chưa từng làm chuyện xấu, ta không trộm đàn Phục Hy, ta không giết Cầm Khương, ta vẫn là A Lê lúc ban đầu mà chàng biết ——”

Nàng nhìn Cửu Cử, vươn tay, tưởng tượng đang vuốt ve mặt chàng, bạch y, tóc của chàng, sau đó xoay người nhảy xuống đài luân hồi.

“A Lê ——”

“Cửu Cử, ta yêu chàng ——”

. . .

“Không được. . .”

“Cái gì không được?” Bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh mềm nhẹ, ấm áp xoáy thẳng vào đáy lòng, xâm nhập vào tứ chi, cả người đột nhiên có tinh thần. Ta mở mắt, trước mắt lại không có người.

“Là ai đang nói”

“Người không phải sợ. Ta là Mật Phi, cũng là Chung Ngô Lê, cũng là người! Ta tồn tại trong ý thức của người, người không nhìn thấy ta, ta cần thời gian của người, ta sẽ thức tỉnh”

Đầu óc của ta một trận trống rỗng, khó có thể lý giải được ý tứ trong lời nói của nàng: “Ta là người?”

“Người là ai cũng đều không phải, người chính là người!”

Trong đầu một trận hỗn loạn, thế nhưng ta lại không có thời gian hỏi nàng rốt cục những lời này có ý nghĩa gì, ta có chuyện quan trọng cần giải quyết.

“Người có biện pháp nào cứu Cửu Cử hay không?”

“Cứu hay không là ở lòng người, vạn vật đều có duyên phận, người nghĩ được thì sẽ được!”

“Oanh” một tiếng, dưới chân đột nhiên chấn động, sắc trời mở rộng ra, một bạch quang ôn nhu lặng lẽ mang ta ra khỏi Côn Lôn kính. Bên ngoài kính, sắc trời mênh mông, cát vàng khắp bầu trời, cách đó không ca, cầu Nại Hà đứng sừng sững trong bão cát. Cửu Cử không đợi ta nghĩ ra biện pháp giải cứu đã mang ta xông qua Bất Chu Sơn. Ta không biết chàng như thế nào mà làm được. Chàng không thay đổi gì ngoài sắc mặt có chút tái nhợt, quanh thân không có chút biến hóa nào, ngay cả một thân bạch y cũng đều sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

“Nha đầu, hoan nghênh nàng tới Hoàng Tuyền Quỷ giới”

51. Chương 51: Một Đường Theo Cừ Cử Đi Tới Minh Cung, Không Trở Ngại, Giống Như Người Nơi Đây Sợ Uy Danh Của Cừ Cử VẬ. . .

Edit: Rika

Một đường theo Cừ Cử đi tới Minh Cung, không trở ngại, giống như người nơi đây sợ uy danh của Cừ Cử vậy, không dám lỗ mãng. Ta vốn cho là Minh Cung ở Quý giới, tất nhiên là một nơi tràn ngập hắc ám, tản ra quỷ khí um tùm. Nhưng khi nhìn những bức tường chạm khắc tinh tế, ta nhận không được lắc đầu cảm khái kiến thức thiên cận của mình.

Lúc này cách lần trước ta tự tiện xông vào Minh Cung đã qua hai ngày, Minh Vương đi dự tiệc ở núi Phương Trượng cũng đã trở về, nghe nói Cừ Cử đến thăm, liên tục không ngừng mời Cừ Cử vào phòng trong. Ta ở bên ngoài đại điện, nhằm chán nhìn ngắm bài trí trong điện.

Một tiểu oa nhi đặt trên bàn, ta nhận không được tiến lên định sờ nó một cái, không ngờ vừa mới ra tay thì một âm thanh vang lên.

“Thật thái quá”

Ta giật mình, thu tay về nhảy ra thật xa, cẩn thận đánh giá búp bê trên bàn. Tiên gia quý giới quả nhiên không giống bình thường, chỉ là một búp bê vải cũng có thể nói chuyện.

“Cái kia, xin lỗi, ta không cố ý”

“Thật thái quá, tức chết ta”

Ta sửng sốt, liên tục cười làm lành “Ta thực sự không biết người có thể nói, người đừng nóng giận, ta không có ý gì khác.. .”

“A? Tỷ tỷ? Sao lại là người?”

Ta ngẩn ra, mắt nhìn búp bê trên bàn, vẫn chưa mở miệng, vừa quay đầu lại, cứ nhiên nhìn thấy cô nương Họa Tùng ta gặp lần trước bên cầu Nại Hà, mà giọng nói của nàng cùng búp bê kia giống nhau như đúc.

“Tỷ tỷ?” Thấy ta không lên tiếng, nàng đưa tay hươ hươ trước mặt ta “Người vào đây bằng cách nào? Sẽ không phải là qua cầu chứ?”

Trên mặt ta lúng túng, ta nở nụ cười: “Ách, không có không có. . .”

Bên đại điện, một thiếu nữ thấp bé quệt mồm đi tới, như không nhìn thấy ta, trực tiếp kéo ống tay áo của Họa Tùng.

“Tỷ tỷ tốt, tỷ đã đáp ứng rồi. Cầu xin tỷ”

Họa Tùng lắc thân một cái, lưng còng xuống, đem tay của cô gái kia kéo ra ngoài.

“Không đi, không đi, người thật quá phận, cũng không hỏi ý kiến ta mà tự tiện đáp ứng đại hoàng tử, nếu như bị tam hoàng tử biết còn không lột da ta”

Thân thể cô gái kia chợt lóe, đi tới trước mặt Họa Tùng, đột nhiên cười rộ lên.

“Tỷ tỷ đừng sợ, chuyện này nói cho cùng tam hoàng tử cũng đã đồng ý, tỷ tỷ không cần sợ tam hoàng tử”

Họa Tùng nhíu mày, nhíu mũi: “Có ý gì?”

Cô gái kia cười cười lấy từ trong tay áo ra một cái bình nhỏ đặt vào tay Họa Tùng.

“Tỷ tỷ tốt, cái này là tam hoàng tử bảo ta đưa cho tỷ, hẳn nói, tỷ chỉ cần hạ thuốc này vào rượu của đại hoàng tử, sau đó đem bách quỷ (bách = trăm) thả ra là được rồi, những chuyện khác, tự nhiên sẽ có người tới xử lý. Tỷ không cần phải lo lắng”

Nghe xong những lời này, Họa Tùng không khỏi sợ hãi: “Thả bách quỷ! Người điên rồi!”

Cô gái nhướn mày lên, trên mặt hiện lên thần sắc hèn mọn, ngữ khí âm lãnh: “Ta đúng là điên rồi, nhưng vẫn không điên bằng tỷ tỷ, cứ nhiên ôm một giấc mộng hảo huyền, ta khuyên tỷ nên làm tốt mệnh lệnh của

tam hoàng tử, phải biết rằng từ xưa cá không thoát khỏi bàn chân gấu. Tỷ tỷ đến lúc đó không nên gà bay trứng vỡ mới tốt”. Dứt lời, đen cái chai bỏ vào tay Họa Tùng, thần sắc thập phần nghiêm túc rồi đi.

Họa Tùng nắm cái bình đứng tại chỗ, một lát sau liền ngồi xuống ôm mặt khóc nức lên,

Lòng ta cũng đau xót, ôm đầu gối ngồi xổm bên người nàng, nhịn không được an ủi: “Đừng khóc, không có gì là không giải quyết được, thuyền đến đầu cầu sẽ thẳng, người. . .”

“Căn bản không phải như thế. . .” Thanh âm của nàng nghẹn ngào, sau đó từ đầu gối ngẩng mặt lên, trên mặt lệ chảy ngang dọc.

“Hơn chín ngàn năm trước, mẫu thân bệnh chết, cha cưới mẹ kế, mẹ kế ở sau giựt dây bảo cha đuổi ta ra khỏi nhà, mùa đông khắc nghiệt, ta suýt nữa chết cóng đầu đường, lúc này tam hoàng tử như thần tiên xuất hiện cứu ta rồi mang ta về địa phủ. Thế nhưng tại địa phủ lại gặp được đại hoàng tử, đại hoàng tử cùng tam hoàng tử tranh quyền đoạt thế, thế nhưng ta biết, hắn đối với ta một lòng một dạ. Thế nhưng trong lòng ta chỉ có một người là tam hoàng tử. . .Họa Bách vẫn cười nhạo ta không biết tự lượng sức mình, thế nhưng, ta chính là thích hắn. . .”

Ta giờ ta lên trên mặt đất vẽ đủ loại hình dạng, trong lòng nhịn không được mà than thở ối quan hệ phức tạp của ba người.

“Vậy, tam hoàng tử đối với người thế nào?”

Họa Tùng lau nước mắt, mĩa mai cười: “Tam hoàng tử à, hắn đối với ta rất tốt, thế nhưng. . . ta biết, trong mắt hắn, chỉ có quyền lực cùng vương vị, ta bất quá chỉ là một con cò để hắn đánh bại đại hoàng tử mà thôi. Giống như cái này. . .” Nâng giờ bình nhỏ trong tay lên.

“Đại hoàng tử mời ta tham dự tiệc rượu, hắn thay ta làm chủ mà đồng ý, thế nhưng, lại bảo ta hạ độc rồi thả bách quỷ. . . Bách quỷ, nếu thật sự là đại hoàng tử vì uống say mà thất trách, bách quỷ dạ hành, chớ nói tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, sợ rằng thiên đình sẽ đánh tan tiên cốt. Ta mặc dù không yêu hắn, thế nhưng ta không thể hại hắn.”

Ta rũ mắt, nhìn đôi giày vải màu trắng trên chân của nàng không khỏi xuất thân, nhân gian và tiên giới đều giống nhau, quyền vị vĩnh viễn là sự hấp dẫn, mê hoặc không ai có thể chống cự lại.

“Mà thôi mà thôi. Ta hôm nay sao thế này, nói toàn chuyện gì đâu. . .tỷ tỷ, người làm sao lại tới đây?” Nàng giờ tay lên nắm lấy cánh tay ta, nhưng khi tiếp xúc nàng giật mình sợ hãi.

“Là người?”

Ta ngửa đầu nhìn Họa Tùng nhảy dựng , chậm rãi đứng lên, có điểm giật mình hỏi: “Cái gì gọi là ta?”

Họa Tùng nuốt nuốt nước miếng: “Chung Ngô Lê?”

Ta sửng sốt, lời nói của nàng kia ta nghe được trong kính Côn Lôn vang vọng trong tai. . .

. . .

Ta là Mật Phi, cũng là Chung Ngô Lê, cũng là chính ta.

. . .

Ngoài cửa sổ tuyết rơi xuống, ta ngồi bên cửa sổ khách điểm ngắm tuyết rơi. Cừ Cừ mang ta ra khỏi Minh Giới cũng đã tròn hai ngày, lúc này chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Lôi Khả. Tất cả thoạt nhìn rất bình thường, thậm chí, tộc nhân của ta còn sống sót sau tai nạn ta nên vui mừng mới phải, nhưng giữa ta và Cừ Cừ lại tồn tại một sự xấu hổ nói không nên lời.

Ta vu cho chàng mọi thứ, không ngờ rằng ta là người mà chàng nhất mực mong đợi.

“Cốc, cốc, cốc”. Có người tới gõ cửa phòng, ta sửa sang lại xiêm y, tới cạnh bàn ngồi vào chỗ của mình, lúc này mới nói: “Mời vào”

Hải thúc đứng ở cửa, bưng một chén cháo hạt sen nóng hôi hổi tới, quay qua ta cười toét miệng, sau đó vò đầu đặt móng ngồi xuống.

“Nhìn con cơm tối không ăn miếng nào, ta nấu cho con một chén cháo”

Ta cười nhạt một tiếng, tiếp nhận chén cháo trong tay Hải thúc, cầm lấy cái muỗng nhẹ nhàng quấy. “Hải thúc, con tỉ mỉ suy nghĩ một chút, mang theo nhiều tộc nhân cùng đi tới Lôi Khả như vậy thật không thỏa đáng. Hay là, thúc mang theo mọi người về Linh Dẫn cốc trước, con nghĩ, trong một tháng, Lôi Khả sẽ không tới xâm chiếm đâu”

Nghe ta nói như thế, Hải thúc lắc đầu liên tục: “Không được không được, một là lão tộc trưởng, một là tân tộc trưởng, người nào chúng ta cũng không thể bỏ lại được, chúng ta phải cùng nhau đi mới có thể chăm sóc lẫn nhau”

Ta giơ tay lên cắt đứt lời của Hải thúc, cúi đầu khẽ cười nói: “Hải thúc, tâm ý của thúc con nhận, thúc sợ con sẽ không trở về. Thế nhưng, thúc phải hiểu một điều, Lôi Khả không phải là một nơi đơn giản, chúng ta nếu cùng tiến vào, đó là một sự sai lầm dẫn đến diệt tộc. Chung Ngô tộc có lịch sử ngàn năm, có thiếu đi hai tộc trưởng, nhưng từ nay về sau toàn tộc được bảo toàn. Thúc yên tâm, con sẽ cố gắng mang được gia gia trở về”

Hải thúc sững sờ, nhìn thần sắc lạnh nhạt của ta, một lúc lâu mới thở dài một hơi. Ta hiểu rõ, Hải thúc là đang than thở mới có hai năm mà ta đã thay đổi lớn như thế. Nếu không rời khỏi Linh Dẫn cốc, ta chính là một hồn thể ma vương, thế nhưng hiện tại, ta đã trở thành một người có khả năng lãnh đạo, có khả năng nhìn thấy đại cục.

Nhưng ta không dám nói cho Hải thúc biết, ta có sự thay đổi lớn như thế, là do tánh mạng của hơn trăm tộc nhân bức ta phải trưởng thành.

“Được rồi, vậy ta sẽ mang mọi người về trước, thế nhưng, ta sẽ phái hai người đi theo cháu. Dù sao cũng là đại tộc trưởng, mọi việc luôn cần có người thương lượng, góp ý”.

Ta gật đầu, cầm lấy thìa uống một ngụm.

“Con đã nhiều ngày một mực nghiên cứu bí mật của Thần Nông đỉnh. Phối đan của Hồi Mộng cũng có, chỉ là không biết tại sao, mấy ngày nay con không thể điều chế ra được đan dược như ý. Hải thúc, thúc là một lão nhân trong tộc, thúc có nghe qua truyền thuyết nào về Thần Nông đỉnh không?”

Hải thúc híp mắt tỉ mỉ suy nghĩ một lát, từ từ lắc đầu: “Thần Nông đỉnh là vật chí bảo của gia tộc, chỉ có tộc trưởng mới biết được, đối với những người khác thì rất bí mật, nói thật, nếu không phải ta nhìn thấy Thần Nông đỉnh, cho dù đến chết ta cũng không biết còn có thứ này trên đời”

Ta nhìn tuyết trắng ngoài cửa sổ bay xuống, thả tay đặt chén cháo xuống, đứng dậy cầm Thần Nông đỉnh trong hộp tử lấy ra để trên bàn, sau đó cùng Hải thúc hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nó.

“Mật Nhi, con nói cái vật nhỏ kia, thật sự là thượng cổ thần khí sao?”

Ta hai tay chống cằm, trừng mắt nhìn, sau đó lắc đầu “Không biết, con cũng thực hoài nghi. Cái đồ chơi này thực có thể luyện chế ra được Hồi Mộng sao? Con mấy ngày trước cũng đã gặp qua thiếu chủ của Tả Khâu gia, hắn cũng từng nói qua Thần Nông đỉnh chưa tới trăm năm tuổi. Thế nhưng Thần Nông đỉnh rơi vào thế gian mấy nghìn năm, nếu như nói có niên đại chưa tới trăm năm, đó chính là nói trong lúc đó đã có người sử dụng nó”

Tựa hồ như là nghĩ tới điều gì, ta kích động đứng lên, khủy tay đụng phải chén cháo rơi xuống đất. Âm thanh kinh động tới người khác, không bao lâu Cừ Cừ liền lò nứa cái đầu còn đang trong cơn buồn ngủ nhìn hai chúng ta.

“Con nghĩ tới cái gì?”

“Con nghĩ, chúng ta chỉ cần biết người mở được Thần Nông đỉnh, là có thể tìm ra được một tia đầu mối”

Hải thúc gãi gãi đầu: “Ta thực sự không nhớ gì cả, chuyện mấy trăm năm trước, a, ta nhạt chén vỡ đã. . .”

“Để con giúp”

Nói xong, hai chúng ta ngồi chồm hồm xuống nhặt mảnh sứ vỡ trên mặt đất.

“Hít. . .”

Sơ ý một chút, ngón trỏ của ta bị cắt một vết, máu theo ngón tay chảy xuống.

“Sao thế?” Cừ Cừ rút đầu lại, bên ngoài vang vọng âm thanh, không bao lâu, Cừ Cừ khoát một cái áo, kéo lê đôi giày, lộ hơn một nửa da thịt trước ngực, Hải thúc nhin không được mà vụng trộm cười.

“Cười cái gì, mau giúp con đi lấy thuốc”

Hải thúc mím môi một cái, sau đó đi sang một bên lấy thuốc. Cừ Cừ nắm ngón tay ta cẩn thận thổi, tiện đã đỡ ta tới bên ghế ngồi.

Hải thúc đem thuốc tới nhếch miệng hắc hắc cười “ Ta rốt cuộc biết vì sao Mật Nhi của chúng ta bảo bọn ta quay về cốc rồi. . .ha ha ha. . . A”

Một tiếng ‘A’ không giải thích được của Hải thúc, ta và Cừ Cừ nhìn theo ánh mắt Hải thúc. Một giọt máu trên ngón tay ta rơi vào Thần Nông đỉnh, dẫn đến một đạo bạch quang yếu ớt phát ra. Trong chớp mắt, cả ba người chúng ta giật mình, Thần Nông đỉnh hấp thu máu của ta???

52. Chương 52: Còn Trẻ Phạm Sai Lầm, Trưởng Thành Sẽ Chuộc Tội

Edit: Rika

Trong phòng im lặng đến đáng sợ, ta và Cừ Cừ ngồi đối diện nhau, Thần Nông đỉnh chính giữa bàn lóe ra ánh sáng yếu ớt. Ngoài cửa sổ phát ra âm thanh tuyết rơi, một trận gió cuốn tuyết thổi vào phòng. Chậu than đốt ở một bên, phát ra tiếng nổ ‘lép lép’, trong phòng tuy âm áp, thế nhưng cả người ta lại lạnh run.

Lúc này Hải thúc đã rời đi hai canh giờ, đầu đường cuối ngõ cũng vang lên tiếng gõ canh ba. Đầu ngón tay ta vừa tiếp xúc với thần đỉnh, lại bị Cừ Cừ nắm chặt cổ tay.

“Không thể”

Miệng ta nhếch lên muốn nói, âm thầm hít sâu một hơi, giả vờ trấn định cười nói: “Cái gì ta, đã khuya thế này rồi, ta cũng buồn ngủ, chàng cũng mau trở về phòng nghỉ ngơi đi”

Cừ Cừ nhìn ta chằm chằm không lên tiếng, nắm chặt tay ta không có ý định buông ra. Một lúc sau, chàng mới thở dài một hơi.

“Nha đầu, nàng biết, đúng hay không?”

Ta nhúu nhúu mi, cười có điểm xấu hổ “Ta biết cái gì, ta cái gì cũng không biết, ta muốn ngủ, chàng thả. . .A!”

Cừ Cừ nắm tay ta dùng lực một cái, đem ta kéo vào ôm trong lòng. Chàng cúi đầu nhẹ nhàng hôn sợi tóc ta, trong giọng nói có một tia chần chừ không xác định.

“Nha đầu, ở trên đời này. . .sẽ không có ai hiểu nàng hơn ta. Chúng ta vừa trải qua những tháng ngày khó khăn mới bên nhau được, nàng tính toán như thế nào, nàng cho rằng lúc ở trong mật thất Linh Dẫn cốc, ta hỗn loạn không nhớ tình huống lúc đó sao?”

Lời này vừa nói ra, đầu ta ‘ong’ lên một tiếng, những hình ảnh linh hoạt tiến vào đầu ta, ta thấy chàng liều lĩnh nhảy xuống, thấy chàng liều mạng ôm ta vào trong lòng để ta không bị đâm, đương nhiên cũng có, giữa những tuyệt vọng, còn có cảnh ta và chàng triền miên liều chết.

“Chàng. . .”

“Nha đầu, trong mật thất, mũi thương gặp máu của nàng thì thôi lui, mà giờ Thần Nông đỉnh lại có thể hấp thu máu của nàng. Ta thật hoài nghi, đến tột cùng nó muốn gì. Mà nàng, đến tột cùng là ai.”

Ta hơi thất thần nhìn chàng đặt tay bên hông ta, một lát sau mới nhẹ nhàng đẩy bờ vai chàng.

“Ta sẽ không làm chuyện ngốc nghếch, chàng yên tâm đi”

Cừ Cừ lắc đầu, vùi đầu vào hõm cổ ta, thanh âm trở nên ồm ồm: “Nha đầu, nàng đừng gạt ta. Ta xin nàng. . . nàng không nên giấu như thế, vô luận lai lịch của nàng có bao nhiêu khủng bố, thế nhưng hiện tại nàng chỉ là một phạm nhân, thần vật thượng cổ Thần Nông đỉnh, chỉ cần sơ ý một chút, nguyên thần của nàng có thể bị thôn phệ, lấy mạng mình đổi lấy mạng người khác, đó không phải là cứu người, nàng có hiểu hay không! Hơn nữa. . . không có nàng, ta phải sống như thế nào?”

Ta ngẩng đầu nhìn căn phòng, trong hốc mắt nước mắt muốn tuôn ra nhưng bị ta mạnh mẽ ép lại, lúc này mới từ trong lòng Cừ Cừ đi ra. Đưa tay cầm Thần Nông đỉnh cất đi, lúc này mới nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Cừ Cừ.

“Chàng phải tin ta, ta cũng tin rằng, sẽ có một biện pháp vẹn toàn. Nếu thực sự không có cách nào, ta cũng sẽ không làm chuyện ngốc nghếch.” Ta giơ tay lên, ngón trỏ khẽ vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trong tay. “Ta bây giờ là tộc trưởng của Chung Ngô tộc, dưới ta có trên trăm mạng người, ta phải có trách nhiệm với mọi người, huống chi, Linh Dẫn cốc bị tập kích, khắp nơi hoang phế, ta đương nhiên sẽ không chết đi mà chưa làm được gì”

Cừ Cừ hơi cau mày, ánh mắt gắt gao nhìn ta, hồi lâu mới nhẹ giọng hỏi: “Thật sự?”

Ta gật đầu, nhìn trời vờn ba ngón tay “Ta thề”

Sắc mặt Cừ Cừ tuy không tốt, hồi lâu mới thông thả bớt, ngồi cuống bên cạnh uống một hớp trà. Ta nhìn sắc mặt trắng bệch của chàng, ngồi xuống bên cạnh chàng.

“”Từ Lôi Khả trở ra, ta cảm thấy chàng có rất nhiều thay đổi. Nhưng không có cơ hội thích hợp hỏi chàng. Chàng. . .” Ta cắn môi, cố gắng lựa từ ngữ thích hợp hỏi: “Ngày đó chàng đi theo Mạc Quý, làm cái gì?”

Cừ Cừ cười yêu nghiệt, giơ tay lên véo nhẹ mũi ta một cái: “Ta sao, chuộc tội”

“Chuộc tội?”

Cừ Cừ đứng dậy mở cửa sổ ra, nhất thời một trận gió lạnh ủa vào, bao vây lấy chàng.

“Mấy trăm năm trước, lão nhân trên núi Phương Trượng mang về một tiểu hài tử, nuôi dưỡng thành người, là Mạc Quý bây giờ. Khi đó, hấn tu vi bất ổn, động phạm tâm, lén mang theo một thiếu nữ phạm nhân vào núi Phương Trượng. Ta khi đó làm khách của quý phủ lão nhân, trong lúc vô ý phát hiện ra bí mật này. Tuổi trẻ ngông cuồng, không rành thế sự, liền làm một đạo tẩu văn bầm báo việc này cho Thiên đế. Từ xưa tiên phạm khác biệt, không bao lâu thiên binh thiên tướng liền tới bắt người, Minh Lam sợ liên lụy Mạc Quý, thả người nhảy xuống núi Phương Trượng. Mạc Quý vẫn hận ta, cho rằng nếu không phải do ta, Minh Lam sẽ không chết thảm như thế.. .”

Ta khẽ cau mày, nhất thời cảm thấy có điều gì đó không thích hợp.

“Thế nhưng, theo lý mà nói, phạm nhân khi chết sẽ luân hồi chuyển thế, tựa như, tựa như ta. . .” Ta nhìn chàng, nhỏ giọng nói: “Hắn vẫn chờ đợi Minh Lam, nếu Minh Lam chuyển thế, chẳng phải là. . .”

Cừ Cừ ho nhẹ một tiếng, cười cười phát tay: “Kỳ quái là ở chỗ này, sau đó, ta gặp lại nàng, rốt cục hiểu được đau đớn trong đó, ta cũng không muốn Minh Lam vĩnh viễn biến mất. Vì vậy ta làm một chuyến xuống địa phủ, hi vọng có thể tìm ra tung tích của Minh Lam, thế nhưng, ta không thể tra được một chút tin tức gì về nàng ấy. Minh Vương nói cho ta biết, từ trước tới giờ địa phủ không có tiếp nhận một nữ tử nào tên là Minh Lam. Nói cách khác, Minh Lam không chết, hoặc cũng có thể nói, cho dù Minh Lam đã chết, thì nguyên thần cũng không biết đã bay đi nơi nào”

“Vậy, Mạc Quý gọi chàng đi, là có ý gì?”

Cừ Cừ ho nhẹ một trận, giơ tay lên nắm song cửa sổ “Người không có nguyên thần, giống như chết vậy. Mấy trăm năm nay, thi thể nàng vẫn được Mạc Quý cất giữ, nếu phải gọi hồn Minh Lam, thi thể phải hoàn hảo, hấn gọi ta đi, chỉ là muốn ta giúp hấn bảo tồn thi thể mà thôi.”

Đối với giải thích này của Cừ Cừ, ta hơn phân nửa là không tin. Trực giác mách bảo, việc chàng giải thích chuyện này quá đơn giản. Nếu quả như thật sự chỉ là bảo tồn thi thể, làm sao mà qua một thời gian rồi, nhìn chàng vẫn suy yếu như thế. Làm sao lại hôn mê ở Ngưu thôn? Làm sao mà nguyên thần của chàng lại muốn rời khỏi thân thể?

“Chàng không gạt ta chứ?” Ta nhú mày đánh giá chàng, chàng giả vờ trấn định sờ sờ mũi, tay đặt lên bả vai ta, cười nói: “Đương nhiên, giống như nàng cũng không gạt ta?”

Ta sững sốt, trong lòng khê run lên, thầm nghĩ: nếu như chàng nói giống ta, hơn phân nửa là gạt người rồi.

“Được rồi, được rồi, thời gian không còn sớm nữa, ngày mai còn phải lên đường, đi ngủ thôi”

Chàng ôm ta lên giường, nhìn ta ngủ, dịch góc chăn cho ta, lúc này mới thổi tắt đèn đi ra ngoài.

Ngoài cửa sổ tuyết vẫn đang rơi, không có ý định ngừng lại. Ta lạnh người ôm chăn run rẩy. Ta rốt cục cũng tin, trên thế giới này, tình yêu cần nhất sự thẳng thắn và chân thành, không nên lừa dối lẫn nhau. Trong đó có rất nhiều mối liên hệ, là chuyện mà một sớm một chiều ta không thể làm được. Trừ bỏ điểm này, ta còn có nhiều hơn sự tiếc nuối, làm người mà mọi người kính ngưỡng, truy tìm vị tiên y, ta ngoài trừ có khả năng về y thuật, kỳ thật, ta cũng không thể làm được gì cho người mình yêu cả. . .

Mạng của ta không là do ta quyết định, nói như vậy tựa hồ việc hai chúng ta bên nhau thật không thích hợp, ta và Cừ Cừ thật giống như hai kẻ đáng thương trong vở hài kịch, bị ông trời bóp chặt, mà ta không biết, ngày mai, số phận của chúng ta sẽ ra sao?

53. Chương 53: Ta, Ta Có. . .

Edit: Rika

Vừa chớp mắt một lát, trời cũng đã lờ mờ sáng, ta đứng dậy rửa mặt chải đầu, khi hoàn tất liền nhìn thấy Cừ Cừ đứng trong đại sảnh mỉm cười nhìn ta. Hải thúc thấy ta vào liền đi theo ta, tính tình của Tiểu Mai hẳn là giống Hải thúc.

“Mật Nhi, Cừ tiên sinh mới sáng sớm đã xuống bếp, con xem, nấu được một nồi cháo như thế, nam nhân tốt như vậy rất hiếm có, chờ mọi việc xử lý xong xuôi, con nhất định phải mang Cừ tiên sinh quay về cốc bàn chuyện hôn nhân”

Ta nghiêng đầu nhìn Hải thúc, nghĩ muốn nói cho thúc ấy biết, chúng ta kém chút nữa đã là phu thê, hơn nữa, bây giờ ta đã là thiếu phu nhân của Thất Phật Đường. Thế sự đột nhiên thay đổi, ta sợ Hải thúc khó mà tiếp thu được, lời vừa đến miệng lại bị ép trở về, nhìn thúc mỉm cười, sau đó nói về chuyện mọi người trở về Linh Dẫn cốc. Cừ Cừ vững vàng ngồi xuống trước mặt ta.

Cừ Cừ nhìn chén cháo, sau đó nhìn ta cười giảo hoạt, cầm chén trong tay đưa tới. Ta hướng chàng mỉm cười, cúi đầu há miệng uống cạn bát cháo.

Hải thúc phải hai người đi cùng ta tới Lô Khả, một người trẻ tuổi cường tráng, công phu thượng cấp, một người lớn tuổi ổn trọng, kiến thức thâm hậu. Ăn xong bữa sáng, bốn người chúng ta đứng ở cửa khách điếm nhìn mấy trăm người rời đi, trong đấy lòng đột nhiên sinh ra rất nhiều điều không nỡ.

Lam Vũ cùng Minh thúc về phía hậu viện chuẩn bị xe ngựa, ta và Cừ Cừ nhìn đoàn người, cả hai im lặng không nói gì.

Tiểu cô nương của chương quỹ mặc một thân đồ rực, nghiêng ngã lão đảo chạy tới đụng vào đầu gối của ta, mắt thấy sẽ té ngã dưới đất, Cừ Cừ vươn tay ra chụp lấy cô bé đặt lên đầu vai mình, làm cho tiểu cô nương cười khanh khách liên tục. Tâm ta động dậy, ta móc ra một khối bạc vụn chạy đến cửa hàng đổi tiền mua cho cô bé một cái trống có dây nhỏ hai bên, làm cho tiểu cô nương càng phát ra nụ cười hài lòng.

Mẹ của cô bé đang bận tối mắt tối mũi, hồi lâu mới phát hiện nữ nhi không thấy đâu, vội vàng hô to một tiếng, liền nhìn thấy con gái đang ngồi trên vai Cừ Cừ vui vẻ cười, hai tay lau vào tạp dề, sau đó đưa tay ôm lấy con gái. Nói cảm ơn, sau đó đưa tay điểm nhẹ lên ót cô bé rồi trở về phòng bếp.

Cừ Cừ nhìn thân ảnh hai mẹ con kia, một lúc lâu, nắm cả bả vai ta lắc lắc nói: “Nha đầu, nàng nói nếu một ngày kia chúng ta cũng sinh ra một nữ nhi, lớn lên có phải cũng có dáng dấp phần điều ngọc trác thế không?”

Mặt của ta đỏ lên, tay lại nhịn không được mà từ từ đặt lên bụng.

Nữ nhi, hơn nữa còn là con của ta và Cừ Cừ. Ta nghĩ, nhất định sẽ là tiểu hài tử đẹp nhất trên đời.

“A!” Cừ Cừ vui sướng kêu lên một tiếng, cũng chạy tới cửa hàng phía trước mua một cái trống lắc bỏ vào tay ta. Ta sững sốt, ngẩng đầu không hiểu nhìn chàng. Cừ Cừ giơ tay lên nhéo nhéo lỗ mũi của ta, cười nói: “Mua để dành cho nữ nhi của chúng ta!”

Mặt ta càng đỏ thêm, giơ tay lên đánh vào trong ngực chàng: “Nói bậy!”

Cừ Cừ nắm tay ta lại, nhẹ nhàng kéo lên môi hôn một cái, sau đó tiến đến nói nhỏ vào tai ta: “Nha đầu, trí nhớ của ta cực kỳ tốt, ở trong mật thất của Linh Dẫn cốc, nàng nghĩ rằng ta chỉ nhớ những mũi thương đâm vào người sao? Ta cũng nhớ kỹ, ngày đó, thân thể của nàng rất ấm”

Đầu ta nhện không được ‘ong’ một tiếng, trong nháy mắt mồ hôi tuôn từ trán thấm ra. Nhìn bộ dạng của ta, Cừ Cừ nhện không được cười to.

“Nha đầu, có gì mà phải xấu hổ. Nói không chừng, trong bụng nàng hiện tại đã hình thành một tiểu hài tử khả ái đáng yêu rồi đó!”. Chàng nắm tay ta, không chút kiêng kỵ trên đường cái nhiều người mà kéo ta ôm vào trong lòng.

“Chờ chúng ta từ Lô Khả trở về rồi thành thân có được không, chúng ta chỉ thiếu nghi thức cúi lạy mọi người mà thôi.”

Ta ngượng ngùng, khẽ gật đầu một cái, trong lòng nặng trĩu.

Lam Vũ cùng Minh thúc dắt xe ngựa tới, thấy cảnh này, không hện mà cùng ho nhẹ một trận. Ta toét miệng cười hắc hắc, sau đó chống tấm ván gỗ leo lên xe ngựa.

Dọc đường đi, xe ngựa lắc lư làm ta có chút váng đầu. Chính ngo, rốt cục cũng dừng bên ngoài một cái trấn nhỏ nghỉ ngơi. Minh thúc đã chuẩn bị lương khô cho chúng ta, Cừ Cừ cùng Lam Vũ ngồi dưới bóng cây trò chuyện. Ta ghé vào bên cửa sổ xe, mắt nhìn phong cảnh bên ngoài, sau đó quét mắt tới Cừ Cừ, hai tay nhện không được mà xoa xoa một bên hông.

Ở đó, là chí bảo của tộc ta, Thần Nông đỉnh.

Ánh mặt trời chiếu ngày càng gay gắt, ta ngẩng đầu nhìn mặt trời, chỉ cảm thấy trong ngực một trận khó chịu, cả người có chút choáng váng, buồn ngủ.

Tựa hồ nhìn thấy ta có điểm không thích hợp, Cừ Cừ vỗ vai Lam Vũ, hai người một trước một sau đi tới.

“Sư thúc? Người khó chịu? Ta giúp người chuẩn mạch một chút nha?” Lam Vũ nói, vén tay áo lên muốn bắt mạch cho ta. Ta khoát tay, nhìn hắn, khinh thường hừ một tiếng. Lam Vũ lớn lên thật cao ráo, còn lớn hơn ta ba tuổi, một tiếng sư thúc này thật làm cho ta có chút không hưởng thụ nổi.

“Không cần, ta cũng là đại phu, cơ thể ta có chuyện gì chẳng lẽ ta còn không biết sao? Bất quá chỉ là mấy ngày gần đây chạy ngược chạy xuôi tới Quỷ giới, lại đi đi vội vàng, thân thể ăn không tiêu mà thôi. Người đi mua một ít thuốc bổ cho ta là được rồi”

Lam Vũ vui vẻ đồng ý, không bao lâu liền đi vào trong chợ ồn ào náo nhiệt.

Cừ Cừ ngồi bên ngoài xe ngựa, nhìn thấu qua rèm xe, thấy mặt ta có chút tái nhợt, cau mày hỏi: “Có thật là không có việc gì không?”

Ta gật đầu, miễn cưỡng tựa vào thành xe ngựa.

“Chàng không cần phải lo lắng, ta rất khỏe, ta. ..” “Thấy hoa mắt, cả người tựa hồ nhẹ hẫng muốn bay lên. Ta nghe được tiếng gọi của Cừ Cừ, sau đó liền chìm vào một mảnh tối đen.

Lúc ta tỉnh lại, cả người được vây trong một vầng sáng ấm áp, giống như ngày đó Bạch Hoài làm với Cừ Cừ. Trùng mắt nhìn, thân thể rất nặng, ta chống cánh tay miễn cưỡng ngồi dậy lại bị đè xuống. Ngẩng đầu nhìn, thấy vẻ mặt Cừ Cừ có vẻ rất điên cuồng.

Ta hơi ủy khuất mím môi, bực bội nói: “Làm gì thế, vừa mới tỉnh dậy chàng làm ta sợ”. Nói, lại không tự chủ tìm kiếm bên hông, không tìm không sao, cứ nhiên Thần Nông đỉnh không thấy nữa.

“Chàng có hay không. . .”

Cừ Cừ quay đầu trừng mắt liếc ta, thu tay lại, chậm rãi trả lời: “Bị ta cầm đi”

Ta an tâm một chút, sau thở mạnh một cái trầm tĩnh lại. Ánh mắt Cừ Cừ nhìn ta càng thâm thúy, cho dù ai nhìn thấy cũng đều có thể nhận ra chàng đang rất giận dữ.

Khóe miệng chàng khẽ nhếch lên, quẹo rũ nhất tay lên đưa viên thuốc vào miệng ta, sau đó mềm nhẹ hỏi: “Nàng không định cùng ta hảo hảo giải thích một chút sao? Chung Ngô Mật, khi nào thì nàng mới học được khả năng thành thực?”

Mặt của ta hơi đỏ lên, gơ tay lên chạm vào mặt chàng, sau đó chột dạ cười.

“Xin lỗi, ta cũng không phải có ý định gạt chàng. Khi đó đều là lời nói thật của ta, chỉ là. . .”

“Là sao?”

“Chỉ là, cha mẹ ta chết sớm, cô cô ra khỏi cốc sinh tử không rõ, qua nhiều năm như vậy ta và gia gia sống nương tựa vào nhau, nếu vô phương thì ta cũng đành chịu, thế nhưng, rõ ràng có một cách cứu gia gia, mà không cho ta thử, ta chẳng lẽ là người tham lam mạng sống của mình, ta là người như thế sao? Chàng nói đúng, lấy mạng đổi mạng không phải là cứu người, thế nhưng, không có gia gia, ta cũng không có cái mạng này, cho nên, ta tuyệt đối không thể trở mặt nhìn gia gia chết trước mặt ta, ta đã đáp ứng người, một tháng sau sẽ trở lại Lôi Khả mang người rời đi, ta rời Linh Dẫn cốc hai năm, đã rất có lỗi với người, lúc này đây, ta tuyệt đối không có khả năng nuốt lời lần thứ hai. . .Ta nói như vậy, chàng có hiểu hay không?”

Cừ Cừ tựa vào giường, hai tay ôm đầu gối, nhìn tuyết trắng rơi bên ngoài không nói gì, ngay tại lúc ta muốn ngủ quên, lại đột nhiên nghe chàng nhàn nhạt mở miệng, thanh âm kia dị thường bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

“Nha đầu, sau này nàng không nên lừa gạt ta nữa, có chuyện gì nàng hãy nói với ta, nếu chúng ta có ý kiến trái ngược nhau, có thể đưa ra biện pháp khác, tránh xảy ra việc ngoài ý muốn như hôm nay, ta không biết ta còn có thể chịu đựng được bao nhiêu lần nữa”

Ta nhắm mắt đưa tay nắm lấy tay chàng, mười ngón tay lồng vào nhau, khẽ gạt đầu.

“Nhưng nàng cũng không nên mạo hiểm, ta nói cho nàng một bí mật, Thần Nông định muốn mở ra không phải là dùng máu tươi của nàng, mà phải giải trừ phong ấn, cũng may là như thế, nếu không ta không biết mình có thật sự nổi điên lên hay không?”

Ta bỗng dưng mở mắt nhìn Cừ Cừ mỉm cười, sau đó ngồi dậy. Ta vui vẻ nhìn chàng một hồi lâu, sau đó mím môi cúi đầu xuống không dám nhìn Cừ Cừ. Chàng lắc lắc tay ta liên tục hỏi có chuyện gì xảy ra, ta cúi thấp đầu nhỏ giọng nói.

“Không dối gạt gì chàng, ta cũng có một bí mật muốn nói cho chàng biết. Ta, ta có. . .”

Cừ Cừ sững sốt, cái quạt trong tay bỗng dưng rơi xuống đất, trên mặt chàng là kinh hỉ cùng kinh ngạc, biểu tình mà cả đời ta không có nhìn thấy.

Chàng đột nhiên vươn tay kéo ta vào trong lòng, hung hăng hôn lấy đôi môi ta, nhẹ nhàng cắn mút, nói vô số lời nhu tình.

54. Chương 54: Không Có Gì Ngoài Sinh Ly Tử Biệt, Gần Nhau Nhưng Cuối Cùng Lại Làm Tổn Thương Người Bên Cạnh

Edit: Rika

Một trận tuyết lớn đã qua, xe ngựa đứng trên sườn núi, mắt nhìn xuống toàn bộ thành Tần Tương bị che phủ trong tuyết. Qua hơn nửa tháng bốn ba gian khổ, lại có hơn mười ngày bốn ba ngược xuôi, cuối cùng kỳ hạn một tháng cũng đến, chúng ta lại về Lôi Khả.

Ta đứng bên ngoài xe ngựa nhìn thành Tần Tương, cầm Thần Nông đỉnh lấy ra viên thuốc Hồi Mộng. Thuốc kia mang theo hơi ẩm, nhưng cũng làm cho ta thấp thỏm không yên.

Cừ Cừ từ trong xe lấy ra một cái áo choàng khoát lên người ta, nhẹ nhàng ôm ta. Lam Vũ cùng Minh thúc đứng sau lưng chúng ta, đồng dạng đưa mắt nhìn tòa nhà sâm nghiêm trong thành, trong mắt có chút ngưng trọng.

“Nha đầu, nàng chuẩn bị xong chưa?”

Ta tới gần dựa vào lòng Cừ Cừ, khẽ gật đầu một cái.

Lên xe, giơ roi, thúc ngựa, bốn người chúng ta mỗi người một nỗi lòng khác nhau hướng về Lôi Khả, dọc theo con đường này, càng gần Lôi Khả, lòng ta lại càng trấn định. Có lẽ là có Cừ Cừ bên cạnh, có lẽ là có Hồi Mộng trong tay, cho nên ta không quá lo lắng. Chỉ là, mỗi khi nghĩ tới thân ảnh của người nọ, lòng ta cũng nhin không được mà đau đớn.

Lô Dĩ Ngôn, người có khỏe không?

Lôi Khả vẫn sâm nghiêm như trước, tường thành cao chót vót, cửa thành đóng chặt, cờ xí đón gió tung bay, còn có, một người nằm nghiêng trên thành lâu, tay cầm Kim Bôi*, mỉm cười yếu ớt.

(* Kim Bôi: Ly bằng vàng)

Tựa hồ như là biết việc chúng ta đến, hắt thả Kim Bôi một hơi uống cạn ly rượu, khuynh thân nhảy xuống, nhẹ nhàng rơi vào ghế chạm khắc vàng phía trên.

Cừ Cừ chấp tay, gió thổi qua, cuộn cuộn cuốn tay áo trắng của chàng, tóc đen bay bay, trong lúc nhất thời, khuynh quốc khuynh thành.

Mạc Quý nhìn chúng ta, chén rượu trong tay tạm gác lại, làm như tán thưởng vỗ tay một cái, sau đó đưa ánh mắt suy nghĩ nhìn chúng ta, cười nói: “Đợi đã lâu”

Cừ Cừ hé miệng cười, từ trong tay ta cầm lấy Hồi Mộng, hướng phía hắn nói: “Thức người muốn đã mang đến, người đâu?”

Sắc mặt Mạc Quý biến đổi, nhưng hắn cố gắng kìm nén cảm giác mừng như điên xuống. Sau đó ta chỉ cảm thấy một trận hoa mắt, hắn giống như một trận gió ép tới, lúc này chính hắn nắm cổ tay Cừ Cừ thật chặt. Mà Cừ Cừ cũng không chút nào tỏ ra yếu kém, nụ cười nhàn nhạt nở trên khuôn mặt nhợt nhạt, trên tay hiện ra một vòng kim quang.

Sắc mặt Mạc Quý khó coi, trong mắt cũng từ từ hiện ra một tia lo lắng, nhưng hắn lại cười vô hại như cũ.

“Ta chỉ là muốn cứu Minh Lam mà thôi, vốn là lỗi của người năm đó, người chẳng lẽ không hổ thẹn chút nào sao?”

Cừ Cừ nhìn chằm chằm vào mắt của hắn, mỗi câu mỗi chữ nhẹ nhàng nói ra: “Ta cũng chỉ là muốn cắt đứt mối quan hệ với người mà thôi, ân oán của ta và người, không cần liên lụy tới người khác, Minh Lam tính lại chẳng lẽ sẽ không áy náy sao?”

Mạc Quý bình tĩnh nhìn chằm chằm Cừ Cừ, một lát, chậm rãi buông lỏng bàn tay ra, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, cả người đã ngồi về ghế mạ vàng.

“Theo như người nói, người không liên hệ ta sẽ tổng ra khỏi Lôi Khả, thế nhưng người và Hồi Mộng cần phải lưu lại. Mấy trăm năm nay, ân oán của hai người chúng ta, tổng thể thanh toán một lần”

Chén rượu vốn đã được Mạc Quý đưa lên môi nay cũng chậm lại, tiện đà hắn thu tay về, hồi lâu, sau đó nhẹ giọng nở nụ cười.

“Người không nói thì ta cũng quên mất. Cừ thượng thần, đương nhiên người là người báo cáo lên Thiên đình, làm cho Minh Lam chết thảm, hôm nay người cũng như ta yêu một nữ tử phạm trần, người nói, ta phải làm sao mới có thể gỡ bỏ mối hận trong lòng đây.”

Ta nhìn thấy sắc mặt Cừ Cử có chút tái nhợt, nghĩ đến vết thương cũ của chàng hẳn là có huyền cơ khác, lần thứ hai ta cao giọng lên: “Chuyện của các người năm đó ta cũng nghe qua, thế nhưng ta nói cho người biết, không có gì đau đớn hơn là thăng thần trước khi chết”

Mạc Quý sờ sờ đuôi lông mày, hé ra khuôn mặt tà khí của thiếu niên.

“Sinh lý?”

Ngạo mạn lắc đầu.

“Tình cảm nồng đậm, lâu ngày cũng sẽ dần phai đi, cho dù hằng ngày gặp nhau nhưng không gần được nhau mới là đáng sợ nhất”

Nghe vậy, ánh mắt Mạc Quý thay đổi, tựa hồ như có ngọn lửa bùng lên từ trong nguyên thần của hắn thẩm thấu ra ngoài, muốn đốt cháy hắn. Hồi lâu, trong không khí mơ hồ truyền đến một tiếng vang, thân thể Mạc Quý chấn động, hắn cố nén lửa giận xuống dưới.

“Người nói không sai, ta trông coi Minh Lam mấy trăm năm, gần nhau nhưng không chạm được, thống khổ đó ta trọn đời khó quên, cho nên, đau khổ đó, ta muốn các người so với ta đau khổ hơn gấp trăm ngàn lần”

Ta mím môi gật đầu cười đậm nhạt, giơ tay lên hướng Minh thúc và Lam Vũ.

“Như vậy, người thả gia gia ta và hai người bọn họ, ta và Cừ Cử cùng Hồi Mộng lưu lại, mặc cho người xử trí”

Mạc Quý nghiêng đầu đánh giá ta, tựa hồ đang suy nghĩ có nên tin lời nói của ta hay không. Qua một hồi lâu, hướng phía trong kêu một tiếng, hai lão già bạch y liền mang gia gia ta ra.

Gia gia ta vẫn là một bộ dáng như cũ, chỉ có tóc và chòm râu bạc trắng hết. Người nhìn ta, lại nhìn Hồi Mộng trong tay Cừ Cử, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả.

“Quả nhiên, thiên ý, thiên ý!”

Mạc Quý đưa ngón tay sờ sờ lông mày, lạnh giọng cười hỏi: “Chung Ngô lão tiên bối, lời ấy là có ý gì?”

Gia gia quay đầu liếc mắt nhìn Mạc Quý, chậm rãi thu lại nụ cười: “Phong ấn Thần Nông đỉnh, lần mở ra cuối cùng là năm trăm năm trước, thiên ý như vậy, nha đầu kia đánh bại đánh bại tìm được, luyện thành viên thuốc thiên cổ. Ha ha, Chung Ngô tộc ta đã có người kế thừa. Về phần người, ha ha, người cho là người có thể lấy được Hồi Mộng sao?”

Mạc Quý gục đầu xuống đổ rượu vào Kim Bôi, làm như không để ý hỏi: “Tại sao tiên bối nói ra những lời này?”

Gia gia khom người nhìn ta, lại nhìn Cừ Cử, cười to nói: “Chàng trai trẻ, ta hỏi một câu, vì sao người nhất định phải giúp đỡ nha đầu cứu ta ra ngoài?”

Cừ Cử hơi sững sờ, thu tay lại, nhìn ta nhẹ giọng nói: “Chỉ cần nàng muốn, ta sẽ giúp nàng”

Gia gia không có lên tiếng, trực tiếp nhìn chằm chằm Cừ Cử, đột nhiên hai hàng nước mắt chảy ra: “Lần trước nhìn thấy người đã biết người không phải người bình thường, ta hỏi người, ngọn nguồn sâu xa người biết chứ?”

Cừ Cử gục đầu xuống, nhẹ nhàng gật một cái.

Ta mở mắt nhìn hai người, mà Mạc Quý lúc này cũng ngửa mặt lên trời cười ha hả.

“Các người giờ phút này mà còn bịa đặt ra lời nói dối nữa sao?”

Gia gia liếc mắt nhìn Mạc Quý một cái, quay qua Cừ Cử cao giọng nói: “Người biết chuyện này người đi sẽ tạo thành hậu quả gì. Nha đầu kia có gì tài cán mà người phải làm thế, ban đầu ta đã lo lắng, nhưng tính mạng của sinh linh bá tánh không thể bị mất trong tay của ta. . .”

“Gia gia, người đang nói cái gì, con. . .” Ta hướng phía trước bước một bước, lại bị Cừ Cử đưa tay lôi về. Chàng hướng gia gia nhìn một hồi, sau đó kéo ta mạnh mẽ quỳ xuống.

“Ta hiểu được, hôm nay ngay trước mặt lão nhân gia và thiên địa, tôn nữ và tôn nữ tể* xin cúi đầu trước lão nhân gia, người, an lành”

(Tôn nữ: cháu gái, tôn nữ tể: cháu rể gái)

Ta và Mạc Quý cả kinh, hần nhanh chóng đứng dậy một cước đá vào đầu gia gia ta, mà ta chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất tro mắt nhìn ông mỉm cười, một búng máu phun ra giữa trời tuyết trắng.

Ngày mừng một tháng hai, Mạc Quý ngăn cản không được, gia gia tự sát trước mặt ta.

55. Chương 55: Thiên Thế Muôn Đời, Nhớ Kỹ, Hãy Chờ Ta. . .

Edit: Rika

Đây là lần thứ mấy? Lần thứ mấy ta ném thử cảm giác lồng ngực trống rỗng? Ta ngã ngồi dưới nền tuyết lạnh ngắt, mắt thấy Cừ Cừ cùng Mạc Quý đang đánh nhau, nhưng ngực ta không có chút cảm giác nào.

Ta mệt mỏi. . . Linh hồn của ta giống như từng chút từng chút một tiêu tán đi.

Thi thể gia gia chỉ cách ta có mười bước chân, nhưng cả người ta không có nửa phần khí lực để đi lên mang người về. Người cứ như vậy nửa mặt vùi vào trong tuyết, nửa mặt còn lại trừng nộ cười dịu dàng nhìn ta.

Mạc Quý quả thật nóng nảy, cả người tản mát ra một trận hồng quang như máu, con mắt từ từ trở nên đỏ sẫm. Trong tay của hắn nắm một quang cầu như ngọc, người cửa lướt tới, Cừ Cừ tránh không kịp, chỉ có thể khó khăn bày ra một trận kết giới, đem ba người chúng ta vây trong đó.

Chẳng bao lâu, tuyết chung quanh cuộn cuộn nổi lên thành một vòng tròn. Trong nháy mắt liền đem hai người vây trong đó. Chung quanh lúc sáng lúc tối, cho nên khó phân biệt ai là ai.

Chung Ngô tộc mặt dù là tiên tộc, được thần quan tâm, nhưng chúng ta chung quy cũng chưa bao giờ thấy thần, Lam Vũ và Minh thúc mở to hai mắt nhìn hồi lâu mới tỉnh lại.

Minh thúc ngồi xuống đỡ ta từ dưới đất lên, chòm râu run rẩy hồi lâu, nói không nên lời. Trong mắt Lam Vũ hiện ra một tia e ngại, nhỏ giọng hỏi: “Tộc trưởng, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?”

Ta nhìn tuyết đọng khắp nơi, rồi nhìn gia gia dần dần đang bị tuyết vùi lấp, thở hắt ra một hơi, cả người rớt cục khôi phục lại tri giác.

“Không tiếc bất cứ giá nào, mang lão tộc trưởng về nhà!”

Theo lệnh ta ban ra, từ trong vòng tuyết truyền đến một trận cười to, âm trầm mà tà mị, chính là âm thanh của Mạc Quý. Lẽ nào, Cừ Cừ đã xảy ra chuyện?

Lòng vừa nghĩ tới, bên kia một bóng người bị tuyết cuốn bay ra, nặng nề ngã vào một bên, âm thanh vang dội. Tuyết quanh người chậm rãi tiêu tán, Mạc Quý chấp tay đón gió mà đứng, trên người hồng quang phát ra càng đậm.

Hần liếc người đang đỡ ta, từng bước một đi tới, ta nhìn thấy ở tay phải của hắn, một đoàn ánh sáng từ từ hình thành.

“Người làm hại ta mấy trăm năm cô đơn một mình, ta ngày hôm nay cũng muốn cho người ném trái khổ sở như thế! Ha ha ha ha, đưa Hồi Mộng cho ta, bằng không, ta giết nàng!”

Cần cổ căng thẳng, trong nháy mắt Mạc Quý đã xuyên qua kết giới của Cừ Cừ, đưa tay nắm lấy cổ ta.

Lạnh quá, tay hắn lạnh như ở Hoàng Tuyền Quỷ giới, có khi còn lạnh hơn.

Trong đồng tuyết có thân ảnh một người đang giãy dụa, Cừ Cừ loạng choạng đứng dậy, một búng máu phun ra, nhuộm đỏ một mảng lớn trước vật áo. Chàng nhìn chăm chăm cánh tay Mạc Quý nơi cổ họng ta, đôi mắt có chút phiếm hồng.

“Hại người của người là ta, không liên quan tới nàng, có oán hận gì thì cứ nhắm tới ta, buông nàng ra”

Mạc Quý đột nhiên mím môi cười, khí lực trên mười ngón tay tăng lên, tất cả máu của ta như tắc nghẽn, ánh mắt mơ hồ.

“Cùng nàng không liên quan? Cừ Cừ, Mạc Quý ta mới là người vi phạm thiên quy. Cùng Minh Lam không có quan hệ gì. Các người làm cho nàng chết thảm, ta phải nói lí lẽ cùng ai? Các người. . . đám thượng thần ở Cửu Trọng Thiên, cả đám người ra vẻ đạo mạo, liệu có mấy người có thể cảm nhận được khó khăn của ta? Ha ha, hoàn toàn không biết xấu hổ mà bịa đặt lời đồn nói ta thành ma. Hôm nay xem ra, vô luận là nhân gian hay tiên giới, liệu còn có gì đáng giá để ta lưu luyến, ta thành ma có gì mà không được! Ha ha ha ha!”

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đạo thiên lôi, đánh thẳng vào lá cờ đang tung bay trên tòa thành Lôi Khả, Mạc Quý sững sốt, lực đạo trên tay không khỏi buông lỏng vài phần, ta rốt cục mới hít được một ngụm khí trong lành.

“Thiên Lôi. . .” Hắn lẩm bẩm nói, do dự một chút, rồi lại cao giọng nở nụ cười: “Thiên Lôi, ta mắng chửi thiên địa cư nhiên có thể rước lấy Thiên Lôi, ha ha ha, khi bọn họ vây đến bắt người, những thần tiên kia làm ột nữ tử nhu nhược chết thảm, người ở nơi nào! Ta mắng ông trời! Ta chửi Thiên Đế là người không biết phân biệt tốt xấu! Ta chửi lão thiên thật không công bằng. Ha haha!”

Vài đạo thiên lôi bổ xuống chu vi quanh người ta, âm thanh ùng ùng vang lên bên tai không dứt, chấn động lòng người, tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Đúng lúc này, Mạc Quý lại đột nhiên quay đầu nhìn ta.

“Lam của ta khi còn sống cũng ngây thơ đáng yêu như ngươi vậy, ta nghĩ nàng cũng thích ngươi, không bằng hai chúng ta cùng chết dưới thiên lôi, có thể nàng sẽ tha thứ. Ngươi nói sao?”

Ta cố gắng mở to đôi mắt híp chặt nhìn thiếu niên trước mặt, đột nhiên nhìn không được nắm thật chặt vạt áo của hắn.

“Tộc nhân của ta trước khi chết vẫn hận tên ma đầu ngươi, nếu như ngươi chết họ nhất định sẽ rất vui mừng, không bằng hai chúng ta, một là Tộc trưởng thất trách, một là sát nhân đao phủ, chúng ta cùng nhau chết dưới những đạo sấm sét này, hướng tới họ mà bồi tội?”

Mạc Quý híp mắt nhìn ta, giữa mặt lên trời cười to, sau đó chậm rãi giơ một tay lên, trong tay hắn là một chùm tia sáng, ánh sáng ngạo nghễ đối chọi với tia sét giữa trời, chỉ cần hai thứ đó chạm nhau, ta và Mạc Quý nhất định chết không toàn thây.

Ta nhìn qua một bên, nhìn thấy Cừ Cừ đang bắt lực, ta chậm rãi nở nụ cười.

“Thiên thể muôn đời. . .chàng nhớ hãy chờ ta. . .”

Một đạo thiên lôi kéo tới, ta chậm rãi nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy một trận long trời lở đất, mở mắt, người đã bình yên nép trong lòng Cừ Cừ. Ở phía trước chúng ta, một cảm y nữ tử đưa tay cản lại động tác của Mạc Quý. Nhìn bóng lưng của nàng, dáng cao gầy, nhất định đó là một mỹ nhân tuyệt thế.

“Được rồi, người cũng đã mất rồi, náo loạn nhiều năm như vậy, người định để nàng chết mà không an lòng sao?”

Mạc Quý híp mắt nhìn chằm chằm nàng ta, hồng quang trên người chợt vọt lên vài thước rồi tắt ngúm. Hắn oán giận liếc nhìn ta và Cừ Cừ, xoay người biến mất trong gió tuyết.

Ta đỡ Cừ Cừ đứng lên, hướng phía nàng dịu dàng cúi đầu: “Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương.”

Nữ tử xoay người, ta không khỏi hít một ngụm lạnh khí. Quần áo của nàng tuy ung dung cao quý, hàng lông mày thanh nhã xinh đẹp, nhưng không thể gọi nàng là một thiếu nữ, nhìn qua nàng giống như một phụ nhân trung niên”

“Không cần, ta chỉ làn muốn hắn bớt tạo nghiệt mà thôi, là vì hắn, không phải vì các người”

Cừ Cừ cau mày nhìn phụ nhân từ trên xuống dưới, đột nhiên mở miệng lo lắng hỏi: “Bạch Hoài”

Phụ nhân che miệng mỉm cười: “Công tử thật thú vị, thiếp đâu dám giả mạo làm Bạch Hoài tiên tử xinh đẹp đại danh đại đỉnh khắp tiên giới”

Nàng ta vừa nói ra câu này, những tin tức ta nghe được khi còn ở Lôi Khả trong nháy mắt ủa về. Nhẹ nhàng nắm chặt tay Cừ Cử, nhướn mày hỏi: “Xin hỏi, phu nhân có phải là đại phu nhân của Lôi Khả?”

Nàng ta mỉm cười, lặng lẽ gật đầu, đợi cho quay đầu nhìn thấy thi thể của gia gia ta, nụ cười liền biến mất.

“Lão tộc trưởng của quý tộc đã chết, ta thật đáng tiếc, thế nhưng xin hãy tin tưởng, đó không phải là ý định ban đầu của hân. . .”

“Vậy ý của hân là gì?” Môi của ta có chút run run. Đưa mắt nhìn sang Lam Vũ, nhẹ giọng nói: “Ôm lão tộc trưởng lên xe”. Nói xong, liền quay đầu trừng mắt nhìn đại phu nhân.

“Hân vì một nữ nhân hại cả trăm người của tộc ta, nói như thế nào hân đối với gia gia ta không phải có chủ ý này? Người muốn ta tin tưởng một đạo phủ như hân mà có thể làm việc thiện ọi người sao?”

Đại phu nhân mỉm cười, khẽ lắc đầu.

“Cô nương, tuổi trẻ thật tốt, sức lực dùng không hết, thế nhưng tuổi trẻ cũng dễ mắc sai lầm. Ta biết người sốt ruột báo thù cho gia tộc, thế nhưng ta khuyên người một câu. Người đã mất rồi, người còn sống phải sống cho thật tốt. Người bây giờ cảm thấy tộc của người chết bị chết bị thương mấy trăm người, thế nhưng nếu như người cứ cố ý báo thù, thì người cũng sẽ thấy từng người chậm rãi chết đi trước mặt người. Cừ Cử thượng thần giao chiến cùng hân, cũng nên biết thực lực của hân, nếu như người cứ cố ý như vậy, đến đường cùng, không ai có thể biết được. Một người đàn ông có thể làm cho người tất cả những gì người muốn, không hề thay đổi, ta khuyên người nên trân trọng người bên cạnh mình”

Nàng từ từ quay đầu, trong đôi mắt tràn đầy sự thương hại.

“Nếu như. . . người không chặt đứt được ý muốn trả thù, ta khuyên người nên đi nhìn ba người đã từng là người thân nhất của người trong thành này. Nhìn bọn hân, rồi sau đó người hãy đưa ra quyết định cầu mình”

Ta nhìn nàng gật đầu với ta, sau đó xoay người một cái biến mất vô tung vô ảnh.

Ta ngây ngốc nhìn bọn họ cứ lần lượt biến mất trong cánh đồng tuyết, cái lạnh ập tới. Ta hướng Minh thúc và Lam Vũ khoát tay áo, ôm Cừ Cử đã bị thương nặng lên xe ngựa, sau đó nhìn thoáng qua tòa thành ta hận thấu xương, dứt khoát xoay người nhảy lên.

Ở trên xe ngựa, ta một mực cầm khăn lau chùi thi thể lạnh ngắt của gia gia, một mặt nghe Cừ Cử nói cho ta nghe điều bí mật mà gia gia muốn nói trước khi chết.

Mạc Quý kỳ thực không phải là thần, nhưng hân cũng không phải là người.

Việc Minh Lam chết thảm, hân hợp lực giành được một khối thiên thạch của Nữ Oa, cố gắng duy trì thi thể của Minh Lam. Sau đó liền đi khắp trời đất tìm phương pháp làm nàng sống lại.

“Nha đầu, Hồi Mộng là tiên đan thần dược hiếm thấy trên đời này, thế nhưng, cải tử hồi sinh phải tuân theo tuần hoàn của thiên đạo, Thần Nông đỉnh mặc dù thần kỳ cũng không có khả năng luyện ra loại thuốc nghịch thiên như thế. Nàng cải tử hồi sinh, bất quá chỉ là lưu lại chút sinh khí mà thôi. Việc này Mạc Quý cũng rõ ràng, cho nên những năm gần đây hân hao tổn tu vi của chính mình để kéo dài tính mạng cho Minh Lam. Thế nhưng, vô luận hân dùng hết tất cả các biện pháp thủy chung cũng không thể kéo nguyên thần của Minh Lam trở lại, ta nói với nàng, nàng không ở địa phủ. Trên thực tế, Minh Lam bị bắt ở lại Thiên đình”

Chàng cau mày đổi một tư thế, hít một hơi thật dài rồi nói tiếp: “Mấy trăm năm trước, Vô Tự Thiên Thư từng tiên đoán, sẽ có một thiếu nữ thế gian làm nhiễu loạn trật tự của Thiên giới, thiên hạ đại loạn. Ta đánh bậy đánh bạ đem chuyện của hai người này báo cáo lên Thiên giới, chúng tiên Quân giai cho rằng Minh Lam đó chính là thiếu nữ trong tiên đoán, bởi vậy không chút thương tiếc mà đẩy nàng vào tuyệt cảnh. Sau đó, liền đem Minh Lam nhốt vào đại lao của Thiên Cung. Giữ Minh Lam ở trên trời, liền có thể kiểm chế Mạc Quý, nếu như Hồi Mộng bị cướp và Minh Lam trở lại vị trí cũ, trên trời liền không có biện pháp kiểm chế hân nữa, hân tất thành mả! Gia gia lần này, chính là vì thiên hạ mà hi sinh”

Nước mắt ta từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi vào trên mặt gia gia, sau đó mới rơi xuống đất. Cừ Cử thở một tiếng thật dài, đem ta kéo vào trong lòng chàng.

“Nha đầu, hãy khóc đi”

Ta núu núu vạt áo của chàng, lúc đầu vẫn nhỏ giọng khóc sùt sùi, sau nhịn không được mà gào khóc lên.

Ta khóc cho Đại Ngưu, ta khóc cho Tiểu Mai, ta khóc cho gia gia, ta khóc cho tộc nhân chết thảm, ta khóc ta bất lực. Ta muốn báo thù, nhất định phải báo thù!

Ta đang nghĩ ngợi, xe ngựa đột nhiên dừng lại, Lam Vũ vén màn xe lên, nhỏ giọng nói: “Tộc trưởng, có người chặn xe muốn gặp người!”

56. Chương 56: Đã Từng Khí Phách, Bây Giờ. . .

Edit: Rika

Ta ngẩng đầu đưa mắt nhìn ánh mắt hoang mang không hiểu của Cừ Cừ, sau đó đưa tay áo lau khô nước mắt, đem màn xe vén lên. Sau đó nhìn thấy bên tảng đá bên đường có một người đang đứng, ta nhịn không được hoan hô một tiếng rồi nhảy xuống xe ngựa.

“Trần đại ca!”

Trần A Nam vẫn là dáng dấp lúc trước ta gặp, một thân quần áo đen, cau mày, trường kiếm treo ở bên hông, quanh thân tản mát ra một cỗ hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nghe tiếng gọi này, Cừ Cừ cũng vén màn xe lên lộ ra nửa cái đầu, tuy nói thương thế nghiêm trọng, nhưng chàng vẫn gật đầu chào Trần A Nam. Trần A Nam khó có được lộ ra tia mỉm cười, hướng phía xe ngựa phía sau chỉ chỉ.

“Chung cô nương, có người muốn gặp muội”

Vùng lông mày ta hơi nhăn lại, trong lòng đại khái đoán được đó là ai: “Tô tỷ tỷ?”

Trần A Nam lặng lẽ gật đầu, sau đó hướng chiếc xe ngựa kia nhìn lại, vừa vặn Tô tỷ tỷ cũng vén rèm xe ra, nửa mặt như ẩn như hiện, ta cảm thấy do dự. Trên mặt Trần A Nam hiện lên tia ứng đối, đem đầu quay sang một bên không nói nữa.

Ta nhìn Tô tỷ tỷ đang ngoắc tay với ta, rồi quay đầu lại nhìn Cừ Cừ và gia gia trong xe ngựa, sau đó hướng tới Trần A Nam cúi người một cái: “Trần đại ca, nhờ huynh giúp muội chiều cố một chút!”. Nói xong, liền hướng phía Tô tỷ tỷ đi tới.

Xe ngựa chạy chậm, vó ngựa đập trên đường, lộc cộc lộc cộc. Sắc mặt Tô tỷ tỷ không được tốt, tựa hồ giống như mới khỏi bệnh. Nàng cẩn thận nhìn ta một phen, sao đó ôm ta thấp giọng khóc nức nở, một lúc sau mới chậm rãi dừng lại.

“Nhìn sắc mặt tỷ tỷ không được tốt lắm, gần đây tỷ bị bệnh sao?”

Tô tỷ tỷ cầm một cái đệm lót vào phía sau, lắc đầu nói: “Không có gì đáng ngại, chỉ là bị quân thượng giam một vài ngày, thân thể không thích nghi được mà thôi, đã nhiều ngày nay Trần Trần cũng vì tỷ mà tìm kiếm không ít linh đan dược liệu cho tỷ bồi bổ thân thể, ít ngày nữa là ổn thôi”

Ta cúi thấp đầu, ngón tay cuộn cuộn gấu áo, lời đến khóe môi lại không thể nói ra. Tô tỷ tỷ như nhìn thấu tâm tư của ta, nắm tay ta ôn nhu cười.

“Mặt nhi, muội không cần phải xin lỗi, trên đời này vẫn có người vì sinh mạng của muội mà muốn tốt uội, thật tâm đối đãi với muội. Đối với người như vậy, muội không cần nghĩ gì nhiều, chỉ cần nhận lấy là được.”

Ta ngẩng đầu nhìn Tô tỷ tỷ, trong lòng ê ẩm, nhào tới trong ngực nàng mà nước mắt tuôn như mưa. Tô tỷ tỷ cũng không nói thêm điều gì, chỉ là ôm ta, vỗ vỗ lưng ta, từng chút, từng chút. . .”

“Không biết A Âm cùng bốn vị công tử, bọn họ như thế nào. . .”

Tô tỷ tỷ nhìn ta, vùng lông mày hơi nhíu lại, sau đó lại giãn ra.

“Đại công tử, Tam công tử, Tứ công tử vẫn tốt, không bị liên lụy vì chuyện này, về phần A Âm và Nhị gia. . .”

Lòng ta cả kinh, nhin không được xiết chặt tay Tô tỷ tỷ: “Bọn họ thế nào? Bọn họ. . . còn sống không. . .”

Tô tỷ tỷ đưa tay vỗ nhẹ bàn tay ta, bảo ta an tâm, sau đó nhẹ giọng nói: “Muội yên tâm, bọn họ vẫn còn sống, chỉ là. . . Mà thôi, lần này tỷ đưa muội đi gặp họ một lần, đến nơi rồi, muội nhìn sẽ hiểu”. Dừng một chút, Tô tỷ tỷ đột nhiên cắn môi co quắp đứng lên.

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Có gì không ổn sao?”

Tô tỷ tỷ bỗng nhú mồm, suy nghĩ một chút, lại do dự mở miệng: “Lần này ty từ trong thành đi ra ngoài, tỷ nhìn thấy đại phu nhân, tỷ biết muội một lòng muốn báo thù, thế nhưng. . . Mà thôi, đợi muội gặp A Âm và Nhị gia rồi quyết định!”

Lòng ta hơi run lên, nghĩ đã lâu không gặp Lô Di Ngôn, đột nhiên giờ sắp gặp, khi gặp hần, ta nên nói cái gì? Cảm ơn cùng xin lỗi, đối với hần mà nói có vẻ giống như là đùa cợt.

Ở ngoại ô có một ngôi nhà, trước cửa vắng ngắt, trên đại môn còn treo một tấm biển tên “Thanh Đại”. Đây là tòa nhà đại ca của Tô tỷ tỷ vì người anh yêu mà xây lên.

Ta nhìn cánh cửa hoa mỹ, chỉ hai năm mà sơn đỏ đã bong tróc từng mảng. Tô tỷ tỷ nhìn thấy biểu tình khổ sở trên mặt ta, gơ tay lên nhẹ nhàng gõ cửa.

“Nhị gia cùng A Âm bị trục xuất khỏi Lôi Khả, tỷ tạm thời không biết an trí họ như thế nào, trước tiên chỉ có thể cho họ ở chỗ này, chờ cho phong ba qua đi rồi tính tiếp. A, người tới”

Bên trong cánh cửa vang lên tiếng bước chân cắt lời Tô tỷ tử, ta theo tỷ tỷ quay đầu nhìn lại, nhìn thấy người tới liền sửng sốt.

“Đại công tử”

Đại công tử nhìn ta cũng thật ngạc nhiên, hai tay nhanh chóng mở cửa to ra, sau đó hướng Tô tỷ tỷ mỉm cười: “Người đã đến rồi”

Tô tỷ tỷ nhìn ta một cái, sau đó cúi người thi lễ với Đại công tử. Đại công tử gật đầu không nói, sau đó đi vào phía trong, ta nghĩ, hần chắc là hận ta. Nếu không phải do ta, bốn huynh đệ bọn họ sẽ vui vẻ mà sống đến già.

Trong viện, tuyết đã tan, hoa mai chớm nở, bên bàn đá, Tam công tử, Tứ công tử ngồi vây quanh hai bên, tựa hồ là nói đến chuyện gì đó rất buồn cười, toét miệng cười vui vẻ, đến khi nhìn thấy ta, trong nháy mắt ngừng lại. A Âm vốn đưa lưng về phía ta đang hưởng bếp lò pha trà, nghe tiếng cười bọn hần dứt đoạn, nhếch miệng cười nghiêng đầu, sau đó biểu tình cứng ngắt.

Trong viện đứng đầy người, thế nhưng lại yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hoa mai rơi vào trong tuyết. Hồi lâu, ở hành lang có một nam tử áo lam hé ra nửa khuôn mặt, trên mặt nở nụ cười dịu dàng, hỏi: “Sao không ai nói gì thế? Đại ca, ai đến vậy?”

A Âm phục hồi tinh thần, chợt nhảy dựng lên đưa tay che kín miệng ta, cợt nhả nói: “Có thể là ai, người cho là một thú mù lòa như người còn có ai đến thăm, ngoài trừ mặt lạnh tiểu mỹ nhân, còn ai mà tốt bụng như vậy! Đúng không, Tô nha đầu!” Nói xong, một tay kéo ta ra ngoài viện, một mặt hướng tới Tô tỷ tỷ nháy nháy mắt.

Tô tỷ tỷ hiểu rõ gật đầu, từ bên hông gỡ xuống một cây sáo ngọc: “Ta nhớ kỹ hôm kia Nhị gia nói muốn thổi sáo, hôm nay ta đi trên phố tìm cho Nhị gia một cây, Nhị gia không ngại thử xem âm thanh có tốt không?”

A Âm quay đầu nhìn Lô Di Ngôn vẫn không có biểu hiện gì khác thường, kéo ta đến trong góc phòng chậm rãi thở dài một hơi, thả tay trên miệng ta ra. Ta nhìn hần mỉm cười môi không nói gì.

Ta nhìn A Âm, một lúc lâu A Âm cũng nhin không được mà che miệng cười rộ lên: “Người làm gì mà nhìn ta như thế? Ta làm gì mà người nhìn với ánh mắt đáng thương như thế?”

Ta giơ tay lên nhẹ nhàng sờ lên nửa gương mặt gồ ghề của hắn, nước mắt nhịn không được đảo quanh hốc mắt: “Mặt của người. . .”

Ánh mắt A Âm từ từ tối sầm, hồi lâu giơ tay lên sờ mặt: “Quân thượng vì chúng ta giấu diếm hắn, giúp đỡ các người chạy khỏi Lôi Khả mà giận dữ, cho nên liền khắc trên mặt ta một chữ ‘Xấu’. Tuy rằng ta thích đẹp đẽ, nhưng đây cũng coi như là ông trời ban ân. Lần này không có ai chết, chuyện cũng đã qua, ta cảm thấy thực hài lòng”

“VẬY, HẮN.. .”

Trên mặt A Âm hiện lên một tia chua xót. Bĩu môi nhẹ giọng nói: “Mới vừa rồi người không phải đã thấy rồi sao? Quân thượng phế đi võ công của Nhị gia, lại đem hai mắt của hắn chọc mù, hiện tại, không khác gì phế nhân. Nếu không phải có ba vị công tử cùng Tô nha đầu chiếu cố chúng ta, chỉ sợ lần này người về sẽ không còn được gặp chúng ta nữa”

Nước mắt nhịn không được, nóng hổi rơi xuống, lướt qua khoe miệng mặn chát rồi lạnh đến đáng sợ. Ta quay đầu nhìn trong vườn mai không xa, thấy mọi người vây quanh một người đang thối sáo, lòng như đao cắt. Đã từng khí phách, nay như hổ rơi vào vực sâu. Tuy rằng hắn không còn oai hùng, nhưng hắn vẫn là người mà ta biết, là Lô Dĩ Ngôn của lúc ban đầu.

Tựa hồ mỗi lần Cừ Cử gặp nạn, trên trời luôn rất nhanh nhận được tin tức, lúc này đây người đến không phải là Bạch Hoài tiên tử, mà đổi thành một lão nhân đầu bạc trắng. Bất quá như vậy cũng tốt, ta cũng không cần phải lo lắng có chuyện lần thứ hai xảy ra.

Ta mang thi thể gia gia, lựa chọn một nơi tốt tiến hành hỏa thiêu, sau đó đem tro cốt của người bỏ vào trong một cái hộp để mang về cố hương. Một người lớn như thế, khi hỏa thiêu cư nhiên chỉ còn lại một nắm.

Đã nhiều ngày qua, lời của Đại phu nhân luôn vang lên bên tai ta, mỗi chữ mỗi câu, càng phát ra rõ ràng. Ta cũng bắt đầu xem xét quyết định báo thù của mình, nếu như ta không dừng lại, kết quả mang đến sẽ là cái gì?

Gia gia đã chết, Lô Dĩ Ngôn đã thành phế nhân, mặt của A Âm cũng bị hủy, nếu như ta tiếp tục kiên trì, kế tiếp là ai? Là Tô tỷ tỷ? Là ba vị công tử? Còn có Cừ Cử, còn có ta, tộc nhân còn lại của ta? Càng nghĩ càng cảm giác thật đáng sợ, càng nghĩ trái tim càng băng giá.

Tháng giêng sắp qua, nhưng tuyết đọng trên thành Tần Tương vẫn như cũ chưa tan. Trên đường có một cậu bé vui vẻ cầm xôi mút quả chơi đùa, ta ngồi xổm bên ngoài khách điếm cầm một cành cây khô vẽ một đường thẳng trên mặt đất. Một bên là báo thù, một bên là dừng lại, vạch tới vạch lui, bên phải đã chẳng chịt đường thẳng.

Chẳng bao lâu, Minh thúc đứng bên người ta, thúc nhìn ta, một lúc sau, mới thử mở miệng thăm dò: “Tộc trưởng, tiếp theo chúng ta. . .”

“Quay về cốc!”

“Tộc trưởng đã nghĩ thông suốt?”

“Đúng!” Ta vỗ vỗ tay đứng dậy, dùng tuyết che đi vết tích trên mặt đất, sau đó thở dài nhẹ nhõm một cái. “Minh thúc, cháu đã nghĩ rất nhiều, không báo thù, chúng ta ném mặt mũi của hơn một trăm mạng người đi đâu ném mặt mũi của Tứ đại tiên tộc đi đâu. Thế nhưng, nếu báo thù, cái chúng ta nhận được lại là cái gì? Tuy rằng uất ức, nhưng cháu cần phải bảo vệ những người còn sống. Huống chi, cháu cuối cùng muốn cho gia gia cháu chết được nhắm mắt. . .”

Minh thúc nhìn ta không lên tiếng, hồi lâu thở dài một hơi đưa tay lên vỗ nhẹ vai ta, xoay người đi vào khách điếm”

Ngày mai, Minh Thúc cùng Lam Vũ hộ tống tro cốt của gia gia về Linh Dẫn cốc, ta và Cừ Cử ở lại, chàng cần phải dưỡng thương thật tốt, mà ta, cũng có chuyện quan trọng cần phải làm.

57. Chương 57: Không Phải Phu Thê, Nhưng Có Thể Là Bạn, Là Thân Nhân, Là Huynh Đệ.

Edit: Rika

Thanh Đại, Sướng Hiền các.

Ta an bài cho Thiên Lai thượng thần từ Phương Trượng sơn cùng Cừ Cừ ở một chỗ thỏa đáng. Từ lúc gõ cửa đại môn, A Âm nhìn thấy là ta, gật đầu một đường dẫn ta tới Sướng Hiền các.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua những ô vuông trên nóc nhà chiếu vào trong phòng, rơi vào trên người Lô Dĩ Ngôn, ánh sáng lấp lánh. A Âm tới góc tường cầm một cái vỏ xanh, múc một ít ô mai chua, sau đó đặt vào cái mâm, một mặt cười nói: “Nhị gia, hôm kia ta ra ngoài gặp phải một thần y, ngài nói là có biện pháp chữa được mắt của người, hôm nay ta mang thần y tới nhìn Nhị gia một cái!”

Lô Dĩ Ngôn tay vuốt sáo ngọc, ôn hòa cười nói: “A Âm, tội gì phải làm phiền bọn họ. Ta chính là một thần y, có thể cứu được hay không chẳng lẽ ta còn không biết? Trên đời này. . . ngoại trừ nàng. . . sẽ không có ai có thể chữa được”

Tay A Âm hơi chậm lại. Tiện đà nhếch miệng cười đem ô mai bỏ vào trong tay Lô Dĩ Ngôn.

“Nhị gia, nếu như nhớ nàng, ta nhờ ba vị công tử hỗ trợ mang nàng đến cho gia nhìn một cái.”

Lô Dĩ Ngôn nhẹ giọng cười, cầm sáo ngọc giơ tay lên gõ vào đầu A Âm, sau đó cầm một trái mơ trong tay.

“Không cần, hôm qua đại ca nói đoàn người bọn họ đã rời khỏi Lôi Khả. Nàng an toàn và vui vẻ là được rồi. Ta hiện tại hình dạng như thế này làm sao để nàng thấy được? Chỉ thêm thương cảm mà thôi.”

A Âm giương mắt nhìn ta một cái, giơ tay lên vỗ vỗ bả vai Lô Dĩ Ngôn.

“Nếu Nhị gia muốn gặp lại, vậy cần phải phối hợp trị liệu cho tốt. Các vị công tử, đều là người một nhà, không nên phụ tấm lòng của họ.”

Lô Dĩ Ngôn hé miệng không nói, cầm quả mơ trong tay lột ra, nhét vào miệng tinh tế nhai một lát mới mở miệng nói: “Vậy để thần y vào đi”

A Âm cười đáp ứng, chạy đến cửa kéo ta vào. Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa hành lễ nói: “Dân nữ Hồng Lăng bái kiến Nhị gia”

Thân thể Lô Dĩ Ngôn bỗng dưng cứng đờ, quả mơ trong tay rơi xuống đất, bắn ra xa. Trên mặt A Âm hiện lên vẻ kinh hoảng, nhẹ giọng hỏi: “Nhị gia làm sao thế?”

Lúc này Lô Dĩ Ngôn mới lấy lại tinh thần, lúng túng xua tay cười nói: “Để cô nương chê cười. Chẳng qua là cảm thấy âm thanh của cô nương nghe giống một người bằng hữu của ta, A Âm, người nói có giống không?”

A Âm thở phào nhẹ nhõm, châm một ly trà đặt vào trong tay Lô Dĩ Ngôn. Trêu ghẹo nói: “Từ khi nha đầu kia đi, Nhị gia vẫn nghi thần nghi quỷ như vậy. Thế nhưng. . . nói thật, lần đầu tiên ta nghe Hồng Lăng cô nương nói chuyện cũng rất ngạc nhiên. Bất quá, hiện tại nha đầu kia đã về Linh Dẫn cốc, nghĩ đến nàng làm chúng ta hốt hoảng, còn nàng thì thực sự cho rằng Nhị gia người đi Đế Đô làm nhiệm vụ.”

Lô Dĩ Ngôn gật đầu, lặng in không nói, một đôi mắt không có tiêu cự cứ nhìn ở góc tường, trống rỗng đến đáng sợ.

A Âm nói vài câu rồi liền lui ra ngoài. Ta một mặt nói Lô Dĩ Ngôn ta chuẩn bị bắt mạch, một mặt làm bộ mạn bất kinh tâm* hỏi: “Nhị gia nói giọng nói ta giống một vị bằng hữu của người, vị bằng hữu này. . .”

(*Mạn bất kinh tâm: thờ ơ, không để ý)

Lô Dĩ Ngôn dịu dàng cười, tay kia nắm chặt cây sáo.

“Ừ, nàng là người rất tốt, rất đáng làm bạn. Nàng đã từng cứu mạng ta. Chúng ta, thiếu chút nữa đã là phu thê, thế nhưng. . . có duyên mà không có phận, ta không phải là người trong lòng của nàng, thủy chung không thể chạm tới trái tim nàng. A, cô nương, người làm sao vậy?”

Ta giật mình, lúc này mới chú ý ta không tự chủ nắm chặt mạc môn của hần. Nếu là trước đây, thì hần không có gì, thế nhưng hôm nay hần bị phế võ vòng, thân thể không giống như trước kia, so với người bình thường cũng chẳng bằng.

“A, thực xin lỗi, chỉ là nghe Nhị gia nói ra câu này, làm ta nhớ đến một chuyện xưa”. Ta thu tay, lấy từ trong hòm thuốc ra một bộ ngân châm “Nhị gia có hứng thú nghe không?”

Lô Dĩ Ngôn vén ống tay áo lên, gạt đầu.

Ta châm một kim lên đỉnh đầu hần rồi ôn nhu nói: “Lúc ta còn trẻ, từng thích một người, nhưng khi ta lấy hết dũng khí thổ lộ tình cảm của mình, lại phát hiện người hần vẫn luôn thích là chị em tốt của ta. Khi đó ta không cam lòng, ta cảm thấy mình so với nàng ấy cũng không kém, thế nhưng kết quả lại lần cho người tổn thương. Sau đó, ta nghe người khác nói, kỳ thực lúc hai người ấy còn nhỏ, hai người đã biết nhau, là thanh mai trúc mã, hai nhà đã định hôn sự sau này cho hai người. Khi đó, ta mới cảm thấy bình thường trở lại, ta hiểu rõ. . .”

“Thời gian”. Lô Dĩ Ngôn tiếp lời ta, cười nói: “Là thời gian, đúng thời điểm gặp đúng người”

Ta mỉm cười, hai tay đặt lên huyệt thái dương của hần nhẹ nhàng xoa. “Là thời gian, người đến trước là chủ. Ta khi đó thua vì mình là người đến sau. Thế nhưng sau đó ta hiểu ra rằng, kỳ thực chuyện lại không phải như thế”.

Lô Dĩ Ngôn từ từ nhắm hai mắt lại, ngửi mùi long diên hương từ từ tỏa ra trong phòng, dần dần yên ổn: “Vậy, thật ra là chuyện gì đã xảy ra?”

Ta nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, khóe miệng hơi cong lên.

“Trước tiên, ta có một vấn đề xin hỏi Nhị gia. Người Nhị gia yêu nhất là ai? Huynh đệ thân nhất là ai? Người thân không có khả năng vứt bỏ nhất là ai? Người bạn không thể bỏ được là ai?”

Lô Dĩ Ngôn cau mày trầm tư một lát, sau đó môi mỏng khẽ nói: “Yêu nhất chính là nàng. Huynh đệ thân nhất là ba huynh đệ cùng ta vào sinh ra tử. Người thân không có khả năng vứt bỏ nhất chính là nghĩa phụ nuôi ta hơn hai mươi mấy năm, người bạn không bỏ được, là. . . A Âm”

Ta mỉm môi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên, vẻ mặt A Âm như đang có điều suy nghĩ nhìn chúng ta. Tay ta thêm chút lực đạo, rồi hỏi tiếp: “Vậy, nếu như trong số những người này, bắt buộc dĩ phải chọn giết đi một người, Nhị gia sẽ chọn ai?”

Lô Dĩ Ngôn sững sốt, hai mắt không có tiêu cự đột nhiên toát ra sự ưu thương. Mệnh mang một mảnh, biểu hiện kinh khủng cùng vô lực.

Ta đậm đậm cười, hướng A Âm gạt đầu bảo hần an tâm, giơ tay lên nhẹ nhàng phát qua hai má hần, bảo hần nhắm mắt lại.

“Nhị gia, ta chỉ là nói ví dụ. Người cũng có thể không trả lời”

Lô Dĩ Ngôn nắm sáo ngọc trong tay càng thêm chặt, lộ rõ các khớp xương trắng bệch. Đôi mày cũng nhíu chặt lại, một lúc sau, hần rốt cục buông tha, bắt đắc dĩ cười cười lắc đầu: “Không đối gặt cô nương, không thể chọn lựa được”

Ta gạt đầu. Bỏ thêm một vị thuốc vào chén đã chuẩn bị sẵn, vừa vắn ngòi vào trước mặt hần.

“Ta đương nhiên cũng giống như Nhị gia, khó có thể chọn lựa, về sau hần nói cho ta biết, kỳ thực, chuyện này cũng không thể lựa chọn”. Nhìn biểu tình dần buông lỏng của hần, ta cười nói: “Hần nói, trong lòng của mỗi người to lớn, cũng chia ra những khu vực khác nhau, tình cảm cũng khác nhau. Sau đó đem họ hảo hảo ghi tạc vào trong lòng. Không phải là phu thê, nhưng có thể là bạn, là người thân, là huynh đệ. Những người này, mặc dù không thể ai cũng yêu thương như nhau, nhưng mất một người, trái tim như mất đi một khối vậy. . .”

Sắc mặt Lô Dĩ Ngôn khó phân biệt vui buồn. Ta đại khái cũng không dám chọc tới vị tiểu bá vương này, hồi lâu thấy hần đột nhiên thoải mái nở nụ cười.

“Thâm ý trong lời nói của cô nương, tại hạ hiểu, đa tạ. . .”

Ta cười, quay đầu nhìn về phía A Âm, lại nhìn thấy trong mắt hắn đã có tầng nước trong suốt.

Ta đối với Lô Dĩ Ngôn, không phải là vợ, thế nhưng hắn cũng là bằng hữu tốt nhất của ta, giữ ở trong lòng, không thể dứt bỏ. Mà A Âm rốt cục cũng hiểu, ở trong lòng của Lô Dĩ Ngôn, cũng có vị trí của hắn, nếu như hắn bị tổn thương, Lô Dĩ Ngôn cũng đau lòng cho hắn. . .

Thuốc trong chén dần dần kết lại, ta đem chúng điều chế thành thuốc mỡ, vẽ loạn trên vải trắng, cẩn thận bọc lại đôi mắt của Lô Dĩ Ngôn. Ta tin tưởng, không bao lâu, hắn nhất định có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Như ta nói, Lô Dĩ Ngôn không tuy không phải là người rất quan trọng, nhưng hắn cũng là một miếng thịt trong lòng ta, ta thiếu hắn, sẽ cố gắng hết sức mình, hoàn trả lại đôi mắt cho hắn.

Lúc ta rời đi đã là chạng vạng, tâm tình của hắn tuy vẫn còn ít áp lực, nhưng trong lời nói đã có chút hỉ nộ. A Âm một đường đưa ta ra hẻm nhỏ, cũng không nói gì, chỉ là đưa cho ta một túi ô mai.

Hắn nói cho ta biết, Lô Dĩ Ngôn vẫn nhớ ta thích ăn quả mỗ, thỉnh thoảng lại bảo hắn mua về một ít, mỗi ngày lấy ra chế biến, còn lại đều cất trong vò gốm xanh.

Ta nhìn túi mớ trong tay, trong lòng không khỏi chua xót. Hướng phía A Âm phát tay một cái, sau đó đập ánh nắng chiều đi, được hơn mười bước, đột nhiên nghe tiếng A Âm gọi ta. Quay đầu nhìn lại, hắn một thân bạch y, nửa mặt che một tấm lụa mỏng, đẹp đến kinh thiên động địa.

Hắn mở miệng vừa cười vừa nói: “Cảm tạ!”

Ta xoay nửa người, nhìn A Âm, đột nhiên cảm thấy ánh trời chiều của thành Tần Tương đặc biệt đẹp.

58. Chương 58: Chân Tướng Năm Đó

Edit: Rika

Lúc ta trở lại khách điếm, Cừ Cử vừa trị liệu vết thương xong, từ trên lầu đi xuống ăn cơm chiều, đợi ta trở về, cọt nhả nắm tay ta cùng nhau ngồi xuống bên cạnh bàn.

Phía đối diện là lão đầu râu bạc, ta nhìn thấy thật quen mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm lão giả một chung trà, rốt cục nhận ra đó chính là người ta nhìn thấy trong Côn Lôn kính, là người cùng Cừ Cử nói cái gì mà thiện ác tất báo, nghĩ đến đời trước ta bị giam trong Côn Lôn kính, ở Hoàng Tuyền ba trăm năm bị gió cát thổi vào, cũng có một tay lão giả góp phần. Nghĩ nghĩ, ánh mắt phát ra tia cảm tức.

Lão đầu tựa hồ cảm giác được ta bất thiện, giương mắt néo néo chòm râu, phất trần giương lên cười nói: “Lão đạo thể nhưng có chỗ nào đắc tội cô nương?”

Ta thu liễm sắc mặt, ngoan ngoãn cười.”Thượng thần nói gì vậy... Thượng thần... Chỉ là có chút...” Càng nói càng cảm giác mình uất ức, đơn giản đứng lên đem túi trên bả vai ném xuống, một chân đạp lên cái ghế, hai tay mạnh vỗ mặt bàn: “Lão đắc tội với ta!”

Lão đầu sững sốt, liếc nhìn Cừ Cử, im lặng không lên tiếng.

Ta rống to: “Ta hỏi lão! Cái gì gọi là thiện ác tất báo? Hừ? Lão dựa vào cái gì nhất định cho rằng ta làm chuyện sai lầm?”

Lão đầu vừa sững sốt. Dừng cùi chỏ đụng Cừ Cử. Nhỏ giọng hỏi kỹ: “Người từ đâu nhặt được nha đầu này?”

Sắc mặt Cừ Cử hơi lộ ra xấu hổ, cúi đầu lừa hai miếng cơm, nghiêng đầu nhỏ giọng giải thích: “Thượng thần, nàng là chuyển thể của A Lê, trước đó nàng còn bị giam trong Côn Lôn kính...”

Trên mặt lão đầu nhanh chóng hiện ra một biểu tình hiểu rõ. Sau đó tay vuốt chòm râu lắc đầu liên tục ảo não: “Thảo nào thảo nào, ta đã cảm thấy nhìn thật quen mắt, quả nhiên, vòng vo một hồi thể nhưng tình vẫn như trước không thay đổi.”

Ta sưng sốt, có chút không biết làm sao. Lão nhận thức ta? Hơn nữa, nghe ngữ khí tựa hồ trước kia không giống như là muốn đem ta đưa vào chỗ chết. Thu liễm một chút, hơi lộ ra lúng túng, quét một vòng khách nhân chung quanh, ta đem chân trên ghế lấy xuống, quy quy củ củ ngồi vững vàng.

“Ta hỏi lão, lúc trước vì sao lão lại nói thiên giả tất báo? Lão nếu có không nói như vậy, ta có thể bị chàng đem giam vào trong cái gương rách kia ư?”

Ta đoán chừng, lão làm thần tiên mấy vạn năm, chưa nghe ai đem thượng cổ thần khí gọi là cái gương rách nát, thành linh nghe ta gọi như vậy, chén trà trong tay loạng choạng đổ ra không ít nước trà. Hồi lâu, Cừ Cừ mở miệng nói.

“Nha đầu, việc này, trách không được thượng thần. Đương nhiên làm như vậy, là vì cứu tính mệnh của nàng.” Cừ Cừ thấy khuôn mặt hoang mang không giải thích được của ta, buông chén xuống giải thích rõ ràng.

“Nhân gian còn có vương pháp, trên Cửu Trọng Thiên càng nghiêm khắc. Một thần tiên tốt, sẽ không làm mất mặt Thiên giới. Thiên giới vốn cũng không cho con người đặt chân lên, ta mang nàng Thiên trở thành điều chỉ trích của mọi người, Cầm Khương vừa chết, càng dấy lên lửa giận của chúng thần, sau đó cáo trạng đến Thiên Đế, chỉ sợ nàng sẽ rơi vào kết cục hồn phi phách tán. Thiên Lai thượng thần cùng Cô Xạ cùng đưa ra quyết định, đem nàng nhốt trong Côn Lôn kính, một là trừng phạt nghiêm khắc, hai là cũng có thể dẹp loạn cơn giận của chúng thần, bảo toàn cho nàng một cái mạng. Thế nhưng, chúng ta lại không nghĩ tới, Côn Lôn kính cư nhiên đem nàng đưa đến Hoàng Tuyền.”

Ta trừng hai mắt, nhìn Cừ Cừ và Thiên Lai, lại từ Thiên Lai nhìn về Cừ Cừ. Đây chính là chuyện đời trước, ta nhớ kỹ nhưng không nhiều lắm. Hơn nữa ta cũng không phải là người quá dễ bụng, huống chi, lão vì muốn tốt cho ta, nghĩ lại ánh mắt oán giận cùng động tác thô bạo của ta khi này, nhất thời hoảng hốt giật mình.

Giơ tay lên cấp lão nhân kia rót một chén rượu, mong lão người lớn không dễ bụng.

“Tự đừng lại nhắc tới chuyện xưa, ôi chao, bỏ qua đi. . .”

Cừ Cừ đảo mắt nhìn ta, nhin không được “Xì xì” nở nụ cười. Mặt ta đỏ lên, vội vàng dùng cái chén cầm lên che mặt.

Mấy ngày gần đây, thương thế của Cừ Cừ dần ổn định, lão Thiên Lai nói, chỉ cần không dùng pháp thuật thì từ từ điều dưỡng cũng không có gì đáng ngại. Mà Lô Dĩ Ngôn cũng khá ổn. Đa số thời gian hẳn đều nằm dưới mái hiên sưởi nắng.

Hôm nay, khí trời khá tốt, thế nhưng trong không trung lại phiêu phiêu sái sái rơi xuống không ít tuyết. Ta ngồi chồm hổm ở trong sân rang thuốc, Lô Dĩ Ngôn ngồi bên bàn đá nói chuyện đi làm nhiệm vụ trước kia, có rất nhiều tin thú vị. Ta bị hắn chọc cho vui vẻ, cúi gập người ôm thắt lưng cười khan, hai người đang vui đùa nói chuyện, chợt nghe bên ngoài sân truyền đến tiếng đao kiếm đánh nhau.

A Âm cười từ trong nhà lấy ra trà cụ, ở bên cạnh ta nổi lên một lò lửa, đặt ấm nước lên, lúc này mới vỗ vỗ tay cười nói: “Cô nương không cần kinh ngạc. Chỉ là một người tìm đến trả thù mà thôi”

Ta ngẩn ra, đứng dậy ngồi vào bên cạnh Lô Dĩ Ngôn, nhíu mày hỏi: “Tại sao lại có kẻ thù tới?”

Lô Dĩ Ngôn đưa tay vuốt sáo nhỏ bên hông, nhàn nhạt cười nói: “Trong ngày thường trên giang hồ đã thương giết người cũng khá nhiều, ngày xưa ỷ vào võ công cao cường, lại có Lôi Khả đứng phía sau, uy phong bát diện, hôm nay võ công mất hết, lại bị trục xuất khỏi phái, tự nhiên là có thù báo thù có oán báo oán liêu. Thế nhưng, có đại ca lại phái người bảo hộ, cho nên tới giờ vẫn chưa có ai tiến vào được trong này.”

Ta nhàn nhạt “A” một tiếng, cầm một đóa hoa mai đùa giỡn trên đầu ngón tay, một bên nói cười với Lô Dĩ Ngôn.

“Cô nương quả nhiên là không giống. Tuy rằng giọng nói tương tự nàng, thế nhưng tính tình thì khác biệt một trời một vực. Nếu là nàng, rất khó mà cùng ta ngồi ngắt hoa ngắm cảnh.”

Nghe hắn nói đến ta trong trí nhớ, ta nhất thời hứng thú, vịn cánh tay hắn reo lên: “Luôn nghe Nhị gia nói về nàng, ta lại thật tò mò, nếu như nàng ở đây, Nhị gia sẽ có phản ứng gì?”

Lô Dĩ Ngôn cười, không dấu vết nắm tay ta bỏ ra, sau đó quơ quào đi tới dưới tàng cây mai, ngửi thật sâu một cái.

“Nếu là nàng, nhất định sẽ cao giọng bảo ta đi giảng hòa. Bên ngoài, người ta nói nàng là một thần y tính tình cổ quái. Thế nhưng, lòng của nàng so với ai cũng mềm mại hơn cả. Nàng không muốn người ta khổ, không muốn người khác bị thương, cũng không thể nhìn người gặp ủy khuất. Ta vì từng cứu nàng đi để nàng không bị thương, kết quả lại làm cho bằng hữu của nàng chết thảm. Lần đó, ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng tức giận như thế, một bạt tai ta, khiến nó ong lên.”

Ta biết, hắn nói là lần Đại Ngưu bị chết đại ngưu chết lần kia. Một cái tát kia, nghe hắn nói đến, chỉ cảm thấy bàn tay hiện tại vẫn còn đau.

“VẬY, NHỊ GIA KHÔNG HẬN NÀNG SAO?”

Tựa hồ là nghe được chuyện gì thú vị, trên mặt Lô Dĩ Ngôn nở nụ cười thoải mái : “Cô nương, người nói gì vậy? Yêu một người, vô luận đối phương làm cái gì, sẽ bị thương tâm, khổ sở, nhưng tuyệt đối sẽ không hận...”

Ánh mắt của ta lặng lẽ tới sầm xuống, nhìn Lô Dĩ Ngôn đứng dưới cây mai, cảm giác từ trước tới giờ ta chưa từng hiểu hắn.

“Hồng Lăng cô nương, ta có thể vì cô nương thổi một khúc được không? Vẫn muốn thổi cho nàng nghe, nhưng vẫn chưa từng có cơ hội, say này, chỉ sợ là cũng không còn cơ hội nữa.”

Ta gật đầu, ngồi xuống bên bàn. Cố gắng đè nén sự kích động trong lòng: “Công tử, mắt người bây giờ nhìn không được, ta và nàng có giọng nói tựa như nhau. Công tử cứ tạm thời coi ta như nàng cũng được, thổi một khúc, ta nghĩ nàng sẽ nghe được”

Lô Dĩ Ngôn mỉm cười, đem cây sáo đặt ở bên môi, nhẹ nhàng bật hơi thổi ra những âm thanh.

Bên ngoài viện, những âm thanh đao kiếm tựa như phai nhạt theo tiếng sáo Lô Dĩ Ngôn thổi. A Âm ngồi xổm nhìn lò lửa, trên mặt nở nụ cười không màng danh lợi, còn Lô Dĩ Ngôn thì bàn tay hơi run.

Một phá âm, tiếng sáo du dương chợt đình chỉ. Lô Dĩ Ngôn lấy tay chống đầu, tựa người vào cây mai cả buổi không nói lời nào, lòng ta run sợ, cuống quýt chạy tới.

“Người có khỏe không! Lô... Nhị gia?”

Lô Dĩ Ngôn từ từ ngẩng đầu, đôi mắt bị vải băng lại, nhưng ta cảm giác được hắn đang cau mày. Hắn tìm kiếm tay ta, sau đó nhẹ nhàng ôm ta vào trong lòng. Ở bên tai ta nhẹ giọng nói

“Mật nhi...”

Mười ngón cứng đờ, cảm thấy viên mắt nóng lên. Giơ cánh tay lên nhẹ nhàng đặt bên hông của hắn.

Lô Dĩ Ngôn, Lô Dĩ Ngôn. . .Đáp ứng ta, huynh nhất định phải hạnh phúc ...

59. Chương 59: A Lê Giả

Edit: Rika

Đảo mắt đã đầu mùa xuân, thương tích của Cừ Cừ cũng tốt lên, mắt của Lô Dĩ Ngôn cũng tốt, ngày mai là có thể tháo băng. Cừ Cừ biết ta còn ôm nhiều lo lắng, cho nên suy nghĩ sớm quay về Linh Dẫn cốc.

Chàng từng len lén đi nhìn Lô Dĩ Ngôn, đối với việc khôi phục lại võ công cho Lô Dĩ Ngôn cũng bó tay, thủ đoạn của Mạc Quý độc ác, thật sự không có phương pháp.

Một ngày, ta từ Thanh Đại đi ra, lại phát hiện một bí mật kinh thiên động địa.

Cửa trước của Thanh Đại, luôn luôn có một kiếm khách muốn trả thù, cho nên ta đi cửa sau ,thế nhưng ta vừa mở cửa lại có một đạo hắc ảnh lướt qua trước mặt ta, làm tay ta run run một cái, hộp thuốc rơi trên mặt đất, được liệu tán lạc đầy đất.

Vừa nhặt lên vừa kiểm tra, lại thấy trước mặt một đôi giày thêu bản thủ.

Giương mắt nhìn lên, một cô nương đang khom người thở hổn hển, tóc đen rũ xuống, mặc dù che lại hơn nửa mặt, nhưng có thể cảm giác được nàng khá xinh đẹp.

“Cô nương. Người có khỏe không?”

Cô nương kia nghe ta hỏi như vậy, gật đầu, nước nử muốn mở miệng, sau đó ngồi chồm hổm dưới đất khóc lên. Ta sững sốt, vén váy đi tới.

“Cô nương có chuyện gì khó khăn sao?”

Nàng ôm vai, đầu vùi thật sâu vào khuỷu tay. Khàn giọng đáp: “Loạn thế, ác nhân giữa đường, thật vất vả kiếm được miếng bánh bao, lại bị người ta cướp...”

Ta nhìn dáng dấp của nàng, trong lòng có chút chua chát. Bộ dáng của nàng, tựa hồ cũng là một cô nương trong gia đình giàu có, một đường lưu lạc, bôn ba giang hồ. Ta ngẩng đầu hướng phía sân nhìn một cái, đưa tay nắm lấy tay nàng kéo lên.

“Cô nương nếu không chê, ở ở chỗ này chờ ta, ta đi chuẩn bị ít đồ ăn cho cô nương?”

Cô nương kia cảm kích gật đầu, sau đó ngẩng đầu muốn nói cái gì đó, thế nhưng bốn mắt nhìn nhau, đôi ta lại đều không khỏi thất kinh! Ngay sau đó nàng nhanh chóng phản ứng kịp, một tay đẩy ta ngã ngồi dưới đất, nhanh chân hướng phía trong ngõ hẻm chạy đi. Ta cũng rút cục kịp phản ứng, từ dưới đất nhanh chóng đứng lên, đuổi theo.

“A lê! Người đứng lại đó cho ta!”

Thành Tần Tương là một thành trấn cổ xưa, đường không lớn lắm, đa số đều là mấy cái hẻm nhỏ quanh co khúc khuỷu như thế này. Nhưng vòng vèo một hồi, cũng dễ làm cho người ta chóng mặt. A Lê chạy phía trước, ta chỉ nhìn thấy bóng lưng của nàng, lại vô luận như thế nào đều đuổi không kịp nàng.

Chạy một hồi lâu như thế, có thai nên Cừ Cừ đã dặn ta không nên vận động mạnh, ta chỉ chạy một chút mà đã thở hồng hộc. Ta nghĩ khả năng lần này không có cách nào thay Đại Ngưu đòi một cái công đạo, A Lê đột nhiên dừng lại trước mặt ta. Ta nhướn mày nhìn, nhin không được bật cười.

Đường nhiều như vậy. Mà nàng ta hết lần này tới lần khác chọn một ngõ cụt.

Thân thể của nàng có chút run, ta cũng không biết nàng bởi vì sợ hay là bởi vì trời lạnh mặc xiêm y có chút đơn bạc. Đôi mắt mở to, không nháy một cái.

“Người muốn làm gì?”

Ta chớp mi một cái, hướng phía nàng từng bước từng bước đi tới.”Ta làm gì? Người đây không phải là biết rõ còn hỏi sao. Người làm những ... chuyện tốt này, ta đi dạo một vòng Quỷ môn quan trở về! Tham sống sợ chết thời gian dài như vậy, người chưa từng chuẩn bị tâm lý bị trả thù sao?”

Sắc mặt của nàng thoáng cái trở nên trắng bệch, từng bước một lui về phía sau, trong mắt đầy kinh khủng. Trong mắt nàng phản chiếu hình ảnh của ta, hình ảnh ta đưa tay gỡ trâm cài trên mái tóc ra.

“Ta... Người, người giết ta, chàng cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho người, chàng sẽ hận chết của người!”

Tay của ta hơi chậm lại, ta cầm cây trâm trở lại. A Lê nhìn thấy một màn này nhin không được cười đắc ý.

“Đồ bỏ đi, nam nhân thiên hạ có biết bao nhiêu người, hết lần này tới lần khác lại đi thương một người không thương người, bất chấp cả tính mạng của mình, thật là yếu đến mức ngu muội . . . A. . .”

Ta giơ tay lên, một cái tát đi xuống, thanh âm thanh thúy tại ngõ hẻm yên lặng có vẻ càng dễ nghe. A Lê không thể tin được, bưng nửa gương mặt run rẩy nói quanh co không ra lời. Ta giơ tay lên nắm lấy cằm của nàng, khóe miệng mỉm cười, cẩn thận quan sát nàng.

“Ta có phải một kẻ yếu đến ngu muội hay không không đến phiên người bình luận. Ta nếu là người thì lúc này nhất định không nói gì, nếu người im lặng ta nghĩ có lẽ sẽ lưu lại cho người một mạng.”

Ánh mắt A Lê xoay chuyển, tựa hồ đang suy nghĩ lời ta nói. Một lúc lâu nuốt nước miếng một cái, oán hận nói : “Ta giết đại ngư, trộm thi thể của tỷ muội tốt của ngươi, ép ngươi nhảy xuống vực sâu, cướp tướng công của ngươi, ta không tin ngươi có thể buông tha ta!”

Ta nhẹ giọng cười, buông cầm của nàng ra, lạnh lùng nhìn chăm chú nàng.

“Ngươi lúc này thật thông minh.” Khẽ cắn môi, cầm ra một ngân châm, để trước ngực của nàng “Ngươi tạo nghiệt như vậy, ta không giết ngươi, tương lai thế nào đi gặp bằng hữu của ta? Chỉ là, ta muốn ngươi cấp cho Đại Ngư ba cái dập đầu, bằng không, ngươi sẽ không thể chết thoải mái được”

Sắc mặt của A Lê càng trở nên xấu xí, không lâu sau sắc mặt tái nhợt chuyển thành xám xịt, dưới ánh nắng chiều càng thêm cổ quái.

Nhìn nàng do dự không tiến lên, trong mắt như đang tính toán cái gì đó, lại nghĩ tới Đại Ngư chết thảm, trong lòng nhin không được một trận đau nhức, giờ tay lên lại cho nàng một cái tát.

Một tát này dùng hết khí lực cả người ta, cổ nàng nghiêng sang một bên, cả người đều té trên mặt đất. Ta dùng cây trâm đâm cổ của nàng, mắt thấy những giọt máu chậm rãi rơi xuống.

“Ngươi dập đầu hay không dập đầu?”

A Lê choáng váng nhìn ta, trong miệng nhỏ giọng cầu xin tha thứ: “Ta dập đầu, ta dập đầu...”

Ta đứng dậy đem nàng hướng về phía Ngư trang, đè nàng xuống. Trong lòng, một mảnh lạnh băng. Nàng cúi thấp đầu, trong miệng lầm bầm: “Ta dập đầu, ta dập đầu...”

” Mặt mày vừa chuyển, lại đột nhiên dần hiện ra một tia tinh quang. Ta cả kinh, cũng đã không kịp né tránh. Cả người A Lê người hướng phía ta đụng tới.

“Ta dập đầu cái đầu ngươi!”

Một đạo kim quang chắn trước thân thể ta. A Lê tựa như con diều đứt dây, trên không trung xẹt qua một dấu vết mờ mờ, “Thình thịch” đụng phải một bức tường. Nàng cứng người, tựa hồ là rất thống khổ, há mồm nôn ra một búng máu.

Ta hơi sững sờ, giờ tay lên chạm đến trứ tầng kia kim quang, nhìn nàng từ từ té người xuống dưới.

Đây là lá chắn Cừ Cừ cho ta. Không ai tổn thương được ta.

“Ngươi không phải sở hữu Phục Hy cầm sao? Ngươi vẫn có thể thao túng ta! Ngươi đến đây! Ngươi làm ta và những người bên cạnh sống không bằng chết, ta và ngươi rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì, vì sao ngươi lại làm thế với ta!” Ta đi tới, mở miệng hỏi, khàn cả giọng, nước mắt như vỡ òa.

Nụ cười của Đại Ngư, tên của Đại Ngư, còn có dãy núi, đó vĩnh viễn là cái bóng đè nặng trong lòng ta.

A Lê nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, giùng giàng ngồi dậy, dựa lưng vào tường, sau đó cư nhiên nở nụ cười.

“Ngươi thế nào dần như vậy, ta trước đó không lâu đã nói với ngươi, ta cũng bị người chế trụ. Ta căn bản cũng không phải là A Lê!”

Ta ngồi xổm trước mặt nàng, cây trâm đâm vào cổ họng của nàng. Cẩn rằng trầm giọng nói : “Ta đương nhiên biết ngươi không phải A Lê, bởi vì, ta mới là A Lê!”

Nàng hơi sững sờ, trong mắt lóe lên một tia khiếp sợ, sau đó sắc mặt cư nhiên chậm rãi hòa hoãn xuống.

“Thôi thôi thôi. Việc đã đến nước này, vẫn là chết, còn có cái gì không thể nói?” Nàng ngẩng đầu nhìn trời chiều, nhắm mắt lại, nước mắt tuôn rơi.

“Làm nhiều việc ác, mẫu thân, người đừng trách con...”

Ta cau mày, cũng không ngại tuyết lạnh, đặt mông ngồi xuống.”Nói!”

“Ta là Lạc Ân, sinh ra và lớn lên ở đây, cha chết sớm, cùng nương sống nương tựa lẫn nhau. Năm mới qua đi không lâu sau, mẹ ta thân trọng bệnh, không dậy nổi, ta làm giày rơm đến thành Tây đổi lấy tiền, sau đó gặp được sư phụ. Sư phụ nói cho ta biết, nàng có thể cứu mạng mẹ ta, cũng có thể cho hai mẹ con ta cuộc

sống áo cơm không lo, chỉ cần ta giúp nàng một chuyện. Ta nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp, liền đồng ý. Sư phụ nói lời giữ lời, quả thực tặng một tòa nhà lớn ẹ con ta, ta cũng vui mừng đi theo sư phụ. Sư phụ dẫn ta vào một tòa thâm sơn, sai người dạy ta lễ nghi, sửa ta một ít thói quen cùng tính cách, mà kỳ quái hơn chính là, nàng ngoại trừ xiêm y màu trắng, chưa bao giờ chuẩn cho ta mặc màu khác. Tuy rằng đầy bụng hoang mang, thế nhưng vẫn cảm động và nhớ đại ân của sư phụ, vẫn dụng tâm đích đề xuống nghi vấn về chỉ thị của nàng. Sau đó, sư phụ đã đem Phục Hy cầm đưa cho ta, dạy ta tập đàn, ngay từ đầu ta cũng không biết Phục Hy cầm là đàn gì, thẳng đến lúc thấy Đại Ngưu phát điên ở Ngưu thôn, ta mới biết Phục Hy cầm không phải là đàn tầm thường, mà sư phụ cũng không phải là người bình thường. Ta nghe theo lời sư phụ dẫn tới Ngưu thôn, tìm được lễ cưới của người và Cừ Cừ, bằng vào gương mặt này thành công chia rẽ các người, hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất của sư phụ, sau đó dùng tiếng đàn mê hoặc người.”

Ta nghe có chút nhập thần. Dựa theo lời nói của Lạc Ẩn, sư phụ nàng không phải là người. Như vậy, một là yêu, hai là thần tiên.

“Ta không muốn như vậy...” Nàng khẽ rũ hai mắt xuống.”Tuy rằng nghèo khó, thế nhưng mẫu thân vẫn luôn dụng tâm dạy ta đạo lý làm người. Chuyện giết người, ta... Thế nhưng, từng bước từng bước lún sâu. Mẫu thân ở trong tay sư phụ, ta không có lựa chọn nào, chỉ có thể từng bước từng bước đi xuống.”

Ta lạnh lùng cười, vỗ tay một cái.”Đúng vậy, chuyện xưa rất hay, giữa hiếu và nghĩa rất khó vẹn toàn, mẫu thân bị người khác chế trụ ta cũng có thể hiểu. Thế nhưng, nếu ta không tin thì sao?”

Lạc Ẩn mỉm cười “Tin hay không có quan hệ gì đâu. Thiên lý, nhân quả báo ứng, ta lý khai Ngưu thôn, về tới đây, mới biết được, bởi vì ta không thể giết chết người đúng hẹn, mẫu thân đã chịu khổ. Ta giết Đại Ngưu, sư phụ giết mẹ ta, đây là cái giá phải trả ... Được rồi, được rồi... Ngày hôm nay nếu thật chết ở trong tay người, ta cũng cảm thấy nhẹ nhõm...”

Ta hít mắt nhìn nàng. Mím môi một cái, lạnh giọng hỏi: “Sư phụ người là ai?”

Lạc Ẩn lắc đầu.”Không biết, chỉ là biết sư phụ rất đẹp... nàng... Ách...”

Thân thể nàng đột nhiên co giật, nàng ta siết chặt ống tay áo ta gắt gao không buông, vài tia máu trào ra từ miệng, đôi mắt trừng lớn đáng sợ. Ta sửng sốt, tiện đà chú ý tới ngực nàng, một chủy thủ lạnh băng đâm vào trái tim nàng.

Bốn phía bắt đầu xuất hiện tiếng người. Lạc Ẩn co quắp nói lời hấp hối sau cùng.

“Ta thực sự... phải đi... Tha thứ cho ta...”

Ta khiếp sợ nhìn thanh chủy thủ kia, trong đầu một trận chỗ trống. Xung quanh bắt đầu có chút hỗn loạn, ta nghe được có người hoảng sợ hô: “Có người chết!” . Nghe âm thanh của nhiều người xung quanh, sau đó, một đôi tay ôn nhu ôm lấy ta.

“Nha đầu, đừng sợ, chúng ta về nhà...”

60. Chương 60: Tình Thâm Bất Thọ

Edit: Rika

Tô tử tử không biết từ nơi nào biết được tin tức, vội vã chạy tới thăm ta, một tầng chăn bông quấn lấy cơ thể mà ta vẫn cảm thấy lạnh. Lúc Cừ Cừ lúc trở lại trời đã tối đen, đầy trời chầm đầy những ánh sao nhỏ nhoi. Ở phía sau chàng còn có cả A Âm.

Hai người lần lượt ngồi xuống bên cạnh bàn, không nói gì.

Tô tử tử liếc mắt nhìn, mở miệng hỏi giùm ta: “Sự tình ra sao, quan phủ có thể không nghi ngờ Mật nhi chứ?”

Cừ Cừ gương mặt nhìn ta, nhếch miệng cười nói: “Không có gì đáng ngại, lúc ấy có người nhìn thấy thanh chủy thủ kia từ sau lưng Mật nhi bay tới. Hơn nữa có đại công tử đứng ra can thiệp, cho nên chuyện này cũng được ép xuống, quan phủ cũng không truy cứu nhiều.”

Tô tỷ tỷ lôi kéo tay của ta thử phào một cái, sắc mặt tuy rằng nhàn nhạt như cũ, nhưng cũng có một tia huyết sắc.

Hơi trầm ngâm, Cừ Cừ mở miệng lần nữa.”Nhưng mà, A Âm có chuyện cần nói với nàng”

Ta sưng sốt, trong lòng có chút hoảng hốt “Lô Dĩ Ngôn xảy ra chuyện gì sao?”

A Âm ngẩng đầu phức tạp nhìn ta, giơ tay lên hớp một ngụm trà lạnh “Nha đầu ngươi cũng thật thú vị, nói ngươi vô tâm với Nhị gia, nhưng trong lòng lại rất lo lắng cho Nhị gia.. . Thế nhưng nói ngươi có lòng...” Hắc liếc mắt nhìn Cừ Cừ một cái, thở dài thật sâu.”Nói ngươi có lòng, ngươi lại không thể ở lại bên cạnh hắc, tội gì phải tự làm khổ mình, ngày mai tháo băng, chuyện ngươi nói dối bây giờ tính làm thế nào?”

Ta nhìn ánh nến, nhú mày. Chuyện ngày mai, luôn có biện pháp để ứng đối.

Sáng sớm, lúc rời giường, thắt lưng có chút đau nhức, Cừ Cừ chườm nóng cho ta, sau đó mang ta đi tới Thanh Đại. Có lẽ là hôm qua trong ngõ hẻm xảy ra án mạng, lực lượng chính tuy rằng vẫn canh giữ phía trước, nhưng lúc này cũng đã điều thêm vài người tới ngõ nhỏ canh giữ cửa sau.

Ta và Cừ Cừ vào sân, đứng ngoài cửa Sướng Hiên các, nghe bên trong có giọng nói của nữ tử .

Lô Dĩ Ngôn ngồi ở bàn, khoe miệng chứa nụ cười cười, cả người đều tản ra một hơi thở ấm áp. Ngày hôm nay hắc cố ý mặc một bộ trường bào xanh nhạt. Nhìn qua tao nhã nho nhã, rất có khí khái của Cừ Cừ.

Lúc chúng ta đến, vị cô nương kia len lén nhìn ta một cái, sau đó giơ tay lên cẩn thận gỡ từng tầng lụa trắng trên mặt. Một tầng lại một tầng, đó là ánh sáng của Lô Dĩ Ngôn.

Lúc còn lại một tầng cuối cùng, Lô Dĩ Ngôn đột nhiên toét miệng cầm cổ tay cô nương kia.

“Hong Lăng cô nương, giọng nói của cô nương hôm nay sao có chút quái lạ?”

Cô nương kia sưng sốt, hốt hoảng nhìn A Âm đứng ở một bên, sau đó nuốt nước miếng, y theo kế đáp: “Hôm qua đầu hẻm có người chết, ta bị hù một trận, trở về nhà bị nhiễm phong hàn mà thôi. Nhị gia không cần quan tâm.”

Lô Dĩ Ngôn mỉm cười gật đầu, sau đó từ bên hông móc ra một thứ đặt vào tay cô nương kia, góc đứng của ta có hạn, cho nên không rõ đó là cái gì.

“Thứ này từ sớm đã muốn đưa cho cô nương, chỉ là vẫn không có cơ hội thích hợp. Ta nếu có thể phục hồi như cũ, cô nương cũng muốn đi du dương giang hồ, chẳng biết năm nào tháng nào gặp lại, đây là vật kỷ niệm mà thôi. Cô nương cất đi.”

Nàng ta gật đầu lên tiếng, sau đó giơ tay lên đem tầng băng trắng cuối cùng trên mặt hắc gỡ xuống. Ta và Cừ Cừ núp sâu vào trong góc hơn.

Trong phòng một mảnh yên lặng, một lát sau nghe được A Âm nhẹ giọng hỏi: “Nhị gia?”

Tam vị công tử cũng đều nhẹ giọng hỏi, tựa hồ sợ đã quấy rầy cái gì.

Một lúc lâu, Lô Dĩ Ngôn ôn nhu nói: “Đại ca, tam đệ, tứ đệ, a âm...”

Trong phòng một trận hoan hô, thậm chí có người vui vẻ hát, tiếng ca dễ nghe to rõ, làm nước mắt ta chảy xuống. Ta tựa vào trong lòng Cừ Cừ, lôi kéo tay chàng nhẹ nhàng nói rằng: “Chúng ta về nhà thôi.”

Hôm nay mặt trời lên sớm, nhiệt độ không khí cũng ấm lên, sáng nay đi ngang qua vườn hoa của khách điểm, thấy những cây cỏ nhỏ xanh biếc đã mọc lên. ngày rất lớn, nhiệt độ không khí cũng từ từ trở nên ấm áp, sáng nay đi ngang qua khách sạn bình dân đích vườn hoa, ta còn nhìn thấy cỏ nhỏ thổ đích tân xanh biếc. Vạn vật canh tân, những tháng ngày đau khổ của chúng ta cũng đã trải qua, bây giờ nên bắt đầu một cuộc sống mới.

Xe ngựa dừng ở đầu ngõ, trong đó có đồ của ta và Cừ Cừ. Lô Dĩ Ngôn có thể nhìn thấy ánh sáng, hai chúng ta cũng nên về Linh Dẫn cốc.

Thế gian lộ đại để đều là như thế này, tha nhất vòng lớn luôn luôn trở lại lúc ban đầu đích nguyên điểm, chỉ là ta may mắn, dọc theo con đường này, ta gặp cả đời này đều không dùng hết ấm áp dư cảm động, đại

ngươi, nhị bò, tam bò, Tô tỷ tỷ, kỷ vị công tử, a âm còn có lô dĩ nói, tối hậu còn có một cái nguyện ý bạn ta sống quãng đời còn lại đích cừ cừ.

Chúng ta tay trong tay, đập bóng, từng bước một đi xa.

“Chờ một chút!”

Ta quay đầu, thấy A Âm đang chạy tới, sau đó kéo tay của ta kín đáo đưa cho ta một cái túi nhỏ.

“Đây là Nhị gia tặng cho Hồng Lăng cô nương, ngươi cất đi. Còn có... Tam vị công tử nhờ ta nói một tiếng cảm ơn với ngươi.”

Ta khinh khê lắc đầu.

“Việc này vốn chính là do ta, hại nhiều người như vậy, bọn họ không hận ta là được rồi.”

A Âm hé miệng cười cười, cũng khê lắc đầu “Đều là chuyện đã qua. Các ngươi đi đường cẩn thận.”

“Ừ, các ngươi cũng thế!”

Lên xe ngựa, một đường nhanh chóng rời xa thành Tần Tương, rời xa Lôi Khả như bóng đen đè nặng trong lòng, cũng rời xa những người mà ta đã từng yêu quý. Giống như A Âm nói, tất cả mọi chuyện đã qua.

Ta liếc mắt nhìn Cừ Cừ đang ngủ gà ngủ gật, từ trong tay áo cầm ra đồ vật A Âm đưa, mở từng tầng lựa ra, cuối cùng, hiện ra trước mắt ta là những hạt mơ nhỏ.

Mỗi một hạt đều là tinh tế chọn lựa, kích thích bằng nhau, được mài trơn nhẵn, sau đó được xâu vào với nhau bằng một sợi dây đỏ, tạo thành một vòng tay.

Lật xem chữ khắc phía sau, trên đó có khắc bốn chữ nhỏ.

Tình thâm bất thọ.*

(*tình cảm bất biệt)

Nước mắt rốt cục vẫn không nhịn được mà rơi xuống. Dùng hạt mai khắc bốn chữ ‘Tình thâm bất thọ’. Lô Dĩ Ngôn từ đầu đã biết ta là ai. . .Hắn cười với ta, vân đạm phong khinh cùng ta nói chuyện, kể chuyện cho ta nghe, sau đó bày ra một bộ mặt ôn nhu nói về người hắn yêu trong trí nhớ, thâm lặng chúc phúc cho ta. Chỉ là vì muốn ta an tâm, hết thấy tất cả tình cảm hắn đều chôn giấu trong ngực.

. .

“Ta nếu có thể phục hồi như cũ, cô nương cũng đi du dãng giang hồ, chẳng biết năm nào tháng nào năng gặp lại, đây là vật kỷ niệm mà thôi. Cô nương cất đi”

...

“Nha đầu, nàng làm sao vậy?”

Ta cúi đầu hơi lay động, sau đó ôm lấy Cừ Cừ, từ từ nằm úp sấp tiến vào trong ngực của chàng, ôm chàng thật chặt.

“Không có việc gì, ta không sao, ta chẳng qua cảm thấy, rất hạnh phúc rất hạnh phúc...”

Cừ cừ không lên tiếng, chỉ là giơ tay lên vuốt mái tóc dài của ta.

“Nha đầu, nàng sẽ hạnh phúc, nàng hạnh phúc, hắn, cũng hạnh phúc...”

61. Chương 61: Tất Cả Đầu Mối Đều Có, Chỉ Kém Một Con Đường. . .

Edit: Rika

Đảo mắt chúng ta đã trở lại Linh Dẫn cốc đã hơn nửa tháng. Ngày trở về liền phát hiện Hải thúc đã tự ý làm chủ chuẩn bị lễ đường, ngày thứ hai ta và Cừ Cừ bái lạy thiên địa, rồi cuộc chính thức thành thân.

Sau thành hôn sinh hoạt của chúng ta cũng không có biến động gì lớn, bởi vì ta có thai, tuy rằng Cừ Cừ tâm tình khó chịu, mỗi đêm lại chỉ có thể than thở ôm ta ngủ. Linh Dẫn cốc bị thiêu đốt, tuy rằng đã được dọn dẹp tu sửa, nhưng mỗi ngày ta cũng rất bận rộn, cả người hoạt động như một con quay.

Linh Dẫn cốc chia làm bốn thôn, một hồi đại kiếp nạn, hơn một nửa bị phá hủy, dân làng trở nên vắng vẻ. Ta chỉ huy mọi người chỉnh đốn một phen, tập trung quy hoạch những người còn lại trong thôn, mặt khác, lấy ra một làng trong tộc làm nghĩa trang, an táng những người đã mất ở đó.

Tất cả nhìn qua đều ngay ngắn ngăn nắp, cái cốc ngày trước tràn ngập hơi thở chết chóc nay cũng đã có sự sống trở lại. Chỉ là trong lòng ta thủy chung có việc không bỏ xuống được, ta nhớ thi thể của Tiểu Mai ở Ngưu thôn. Nàng và Nhị Cầu phu thê chia lìa, đến chết cũng không thể cùng ngủ trên một mảnh đất, ta khó có thể an lòng.

Ta vẫn cho là ta che giấu rất khá, thẳng đến tối hôm đó ta mới biết được, suy nghĩ của ta thật ấu trĩ.

Đêm đó ta nằm ở trong lòng Cừ Cừ, dự định tính toán làm sao đem việc này xử lý cho tốt, Cừ Cừ một mặt nắm chặt tay ta, một mặt nhẹ giọng nói: “Không nên làm quá sức mình, đợi ngày khác thân thể nàng ổn định, ta và nàng cùng nhau quay về Ngưu thôn mang nàng về đây”

Ta sửng sốt, nhất thời có thể hiểu được nàng trong miệng chàng là ai, chờ ta phục hồi lại tinh thần, trong lòng cảm thấy một trận âm áp.

Làm tộc trưởng tự nhiên không giống với ngày xưa, không thể làm xằng làm bậy, cũng không thể tùy tâm sở dục* (làm theo ý mình). Quan trọng hơn, ta phải đảm nhiệm trọng trách nặng nề. Ta nhất định phải để cho toàn bộ tộc nhân tin vào ta, tộc trưởng của bọn họ là người có thể dựa vào, những vất vả khổ sở ta chỉ có thể nuốt ngược vào trong. Tuy rằng không chỉ một lần, nhưng ta nghĩ ta hầu như sắp không nhịn được.

Mà lúc này, Cừ Cừ nói một câu làm ta sáng tỏ, ta vĩnh viễn cũng không cô đơn một người, mặc dù ta không nói, nhưng chàng hiểu.

Bất tri bất giác, bước chân của mùa xuân càng đến gần, ngoài cửa sổ nước sông đã tan, ban ngày đêm tối luôn có thể nghe tiếng nước chảy ồ ồ.

Một ngày đẹp trời, ta đang liệt kê lại những điển tịch của mấy đời tộc trưởng lưu lại, ngẩng đầu, cảm thấy chỉ có mình mình. Đứng dậy đuổi người, nằm vật xuống tháp chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, đang ngủ gật, lại bị một trận hương thơm làm cho tỉnh lại. Mở mắt, đầu tiên nhìn thấy bóng lưng của Cừ Cừ đứng bên cửa sổ. Trên bàn là một chén cháo đang bốc khói, nhìn thân hình chàng lúc này cũng thật mờ ảo.

Chỉ là hình ảnh âm áp như thế, ta lại nghĩ chàng mơ hồ có chút không hài lòng.

Đứng dậy đi tới bên cạnh chàng, từ phía sau lưng ôm lấy hông của chàng, sau đó làm nũng cạ vào lưng chàng. Chàng xoay người đem ta ôm vào trong lòng, ôn nhu nói.

“Đánh thức nàng?”

Ta lắc đầu, lôi kéo chàng ngồi xuống, một mặt khuấy động chén cháo, một mặt nghiêng mắt nhìn chàng.

“Làm sao vậy? Từ lúc trở về Linh Dẫn cốc, ta vẫn luôn cảm thấy chàng dường như có tâm sự nặng nề.”

Cừ Cừ mỉm cười, giơ tay gõ một cái lên đầu của ta: “Ngày đêm suy nghĩ cho người khác, nàng không an tâm tâm dưỡng thai, sự vụ lớn nhỏ trong cốc, đều qua tay nàng, hiện tại lại hỏi ta. Ta làm gì mang tâm sự nặng nề chứ?”

Ta nhướn mắt nhìn chàng cười khê, đặt chén cháo trong tay xuống, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt lông mày lại cho chàng.

“Ta quen chàng cũng đã lâu, quá khứ kiếp trước không nói tới, kiếp này ta bên cạnh chàng hơn ba năm, nhất cử nhất động của chàng ta sớm đã khắc sâu trong lòng. Cừ Cừ, trên đời này, không phải chỉ có mình chàng hiểu rõ tất cả, ta mặc dù không quan tâm tới người khác, nhưng với chàng, ta vẫn hiểu”

Cừ Cừ có vẻ có chút khiếp sợ, há miệng muốn nói, sau lại ôn nhu vuốt tóc ta “Nàng quả nhiên khác xa so với ba năm trước. Khi đó nàng chưa xảy ra chuyện, cũng không cần hao tâm tổn phí vì những chuyện này”.

Ta rũ đôi mắt xuống, tay cầm chén trà: “Xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhiều lần sinh tử, muốn không thay đổi cũng thật khó khăn. Chàng cũng có thể yên tâm, ta hiện giờ không phải là Mật nhi của trước kia, chàng gặp phiền phức, mặc dù ta không giải quyết được, nhưng ta vẫn có thể cùng chàng gánh vác.”

Cừ Cử quay đầu nhìn đám mây bất động ngoài cửa sổ, đứng dậy đi tới bên cửa sổ nhẹ giọng nói rằng: “Lần này ta cùng nàng đi Lôi Khả, nghĩ hữu nhiều chuyện này đều kỳ lạ. Đã nhiều ngày ta sắp xếp suy nghĩ, nhưng thủy chung cũng không có kết quả. Hết thấy đều loạn cào cào, nhưng ta biết, chắc chắn có điều gì đó mà chúng ta đã quên mất”.

Tĩnh thần ta tỉnh táo, theo ánh mắt của chàng nhìn dòng sông phía thôn Tây “Chàng nói là chuyện của Lạc Ẩn?”

Cừ Cử quay đầu lại liếc mắt nhìn ta, gật đầu đồng ý với lời ta nói: “Như nàng nói, Lạc Ẩn lúc đó là theo sự dẫn dò của sư phụ nàng, thế nhưng lại một đao bị mất mạng. Ta có đi điều tra xung quanh khu vực đó. Bốn phía chung quanh, tường vây rất cao, người bình thường khó có thể leo lên, hơn nữa theo phương hướng của con dao, là cố ý tránh cho nàng không bị thương. Cho nên, thủ pháp người này nhất định là rất thuần thực, tuyệt đối không có khả năng là cao thủ võ lâm.”

Ta gật đầu, trong đầu nhớ lại tình cảnh lúc ấy : “Một đao kia tựa hồ từ dưới nách ta bay tới. Vị trí rất chính xác. Mà theo Lạc Ẩn nói, sư phụ nàng làm nhiều như thế chỉ vì muốn giết ta, thế nhưng ngày đó lại lại cố ý tách ra ta, cho nên ta nghĩ, nàng chắc là biết trên người ta có kết giới, nếu như phóng dao về phía ta, nhất định sẽ bị chuyển hướng, cho nên nàng sợ Lạc Ẩn sợ hãi nói ra điều gì. Cho nên. . .”

“Phía sau chuyện này là người chúng ta quen...” Cừ Cử nắm nắm tay lẳng lẳng tiếp lời.

Ta gật đầu. Yên lặng một hồi rồi mở miệng nói: “Năm đó ở Ngưu thôn, chàng còn nhớ lúc Đại Ngưu cùng Tiểu Toàn giống như bị trúng ta không?” Cừ Cử nhìn ta gật đầu.

“Khi đó chúng ta hoài nghi là đàn Phục Hy, chàng trở về thiên đình điều tra nơi rơi xuống của đàn Phục Hy, thế nhưng sau này lại xảy ra quá nhiều chuyện, ta cũng chưa kịp hỏi chàng, đàn Phục Hy hiện giờ đang nằm trong tay ai?”

Cừ Cử lắc đầu “Ba trăm năm trước lúc Cầm Khương chết, đàn Phục Hy cũng không rõ tung tích, Thiên đình cũng không tra ra”. Chàng giương mắt chột dạ nhìn ta :” Mọi người nghĩ A Lê trộm đàn Phục Hy, nhưng chuyện này với nàng là không có khả năng. Cho nên tung tích của đàn Phục Hy cũng mơ hồ, ta nghĩ, đàn Phục Hy hẳn là ai đó đã đem giấu đi”

Ta lắc đầu.”Sai rồi. Ta đã thấy nàng cầm.”

Cừ Cử sững sốt, không tin trọn to hai mắt nhìn ta. Ta châm trà, cái miệng nhỏ nói.”Lúc chàng rời đi Ngưu thôn không bao lâu, Tiểu Mai một thân đầy máu tới nhìn ta lần cuối, ta hoang mang tột độ chạy đi tìm Lạc Ẩn. Kết quả ta thấy trong tay nàng cầm đàn Phục Hy. Lấy ngọc làm thân, lấy thiên tỵ làm dây. Đầu độc nhân tâm, cho nên ta nghĩ, đàn Phục Hy hẳn là nằm trong tay sư phụ Lạc Ẩn. Mà người này cũng có thể là người trước kia đã giết Cầm Khương rồi vu hãm cho ta.”

Cừ Cử khẽ vuốt cằm, một lát sau mở miệng nói: “Ta hoài nghi... Nàng là Bạch Hoài.”

Tay cầm chén trà của ta run một cái, vẩy ra vài giọt, rơi vào khăn trải bàn , làm ố hai đóa hoa sơn trà.

“Bạch Hoài tiên tử? Không, sẽ không, tuy rằng ở khách điểm nàng lừa ta, thế nhưng nàng là tiên tử, lại là tỷ tỷ ruột thịt của chàng, chẳng lẽ nàng lại đi làm chuyện tổn thương tới chàng sao?”

Cừ Cử mặt mỗi nhắm mắt lại, gờ tay lên day day huyệt Thái Dương.”Ta thật là choáng váng. Hai chúng ta tuy rằng không thân, nhưng thủy chung là cùng thể hệ, huyết chi nàng luôn luôn ôn hòa thiện lương, ta nghĩ, cũng không đến mức làm ra chuyện khác người như thế, huyết chi, ba trăm năm trước, tỷ ấy mặc dù không thể nói rõ là thích nàng, nhưng cho tới bây giờ đều không ghét. Không có lý do gì giết nàng. Ta chẳng qua chỉ là cảm thấy kỳ quái mà thôi.”

Ta nhú mi hỏi: “Chàng nghĩ cái gì kỳ quái?”

Cử Cầm trầm tư một hồi, đáp: “Chẳng qua là ta cảm thấy, lần ở khách điểm kia, Bạch Hoài là lo lắng tới Thiên quy nên mới ép nàng rời đi, nhưng cũng sẽ không dùng... Dùng phương thức như vậy, sau đó ở Lôi Khả nhìn thấy đại phu nhân, ta có chút ấn tượng?”

Ta gật đầu, nữ nhân như vậy, nhìn một lần rất khó quên.

“Ta vô luận là nhìn bóng lưng của nàng hay là nghe thanh âm của nàng, đều nghĩ nó quen thuộc cực kỳ. Ta nghĩ, nàng có đứng hay không ở cùng chỗ với Mạc Quý, mà Mạc Quý vẫn luôn muốn trả thù ta, mà nàng là tâm can của ta, giết chết nàng không nghĩ ngờ gì chính là đá kích lớn nhất đối với ta.”

Ta nhìn chàng, đầu óc có chút quay cuồng. Trong vạn mối quan hệ, ta thật sự khó có thể hiểu hết được.

Cử Cầm hé miệng cũng hớp một ngụm trà, sau đó đột nhiên tựa như quyết định điều gì đó, nghiêm mặt nói: “Việc này không tra rõ, ta thủy chung khó có thể an lòng, ngày mai ta liền đi tới núi Phương Trượng một chuyến, chuyện này nhất quyết phải tra rõ ra”

Ta gật đầu, ghé vào trên bàn, có chút uể oải nhìn chàng.

“Vậy chàng đi bao lâu?”

Chàng nhéo nhéo lỗ mũi của ta, cười nói: “Sẽ không lâu, sáng sớm xuất phát, buổi tối sẽ trở lại. Thật lâu rồi chưa ăn bánh hoan hỉ do nàng làm, ngày mai nàng làm xong rồi đợi ta trở về ăn”

Ta vui mừng trong lòng, liền gật đầu đáp ứng.

Bánh hoan hỉ, bánh hoan hỉ. . .

62. Chương 62: Đất Hoang Tứ Tộc Rốt Cục Vẫn Phải Khai Chiến

Edit: Rika

Ánh trăng nhô lên cao, dựa lưng vào một cái đệm dựa ở đầu giường, nhìn hình dạng của Cử Cầm có chút buồn cười. Chàng nửa quỳ ở trên giường, nhìn chăm chăm vào bụng của ta nửa ngày không nhúc nhích. Giờ tay lên muốn sờ lại có chút không dám.

“Nha đầu, mang thai đã mấy tháng, sao một chút động tĩnh cũng không thấy?”

Ta giơ tay lên lấy chén trà trên bàn bên cạnh, khẽ nhấp một ngụm: “Lúc này mới hơn ba tháng, thế nào lại nhanh như vậy được?”

Cử Cầm lại dán lên bụng ta, siết tay ta nhẹ giọng hỏi: “Thế nhưng, người ta mang thai hai tháng cũng đã nghén, nôn ọe rất lợi hại, sao nàng một chút cũng phản ứng cũng không có?”

Ta nhíu nhíu mày “Cái này, ta cũng không biết, để ngày mai ta đi hỏi các lão nhân trong thôn một chút”. Nói xong lời này, ta đưa tay kéo chàng nằm bên cạnh ta, ta cọ cọ vào khuỷu tay chàng.

“Thần tiên các chàng có hơn vạn năm sinh mệnh, vậy, thần tiên mang thai cũng mười tháng sinh con sao?”

Cử Cầm trầm ngâm một chút “Thần tiên thụ thai, hình như là mang thai ba năm mới sinh”. Ngừng lại một chút, chàng đột nhiên chống cánh tay ghé vào trên đầu ta chăm chú hỏi: “Ta là thần tiên, nàng là con người, vậy, hài tử này...”

Ta sửng sốt, hai tay nhịn không được xoa xoa bụng, tâm trạng trầm xuống.”Chàng không phải là muốn nói, hài tử này tám phần mười cũng sẽ ở ta trong bụng ta ngày ba năm sao?”

Cử Cầm dời tầm mắt, nhìn chăm chăm bụng của ta trầm giọng nói rằng: “Tám chín phần mười là như thế.”

Ta trừng mắt nhìn chàng nửa ngày, sau đó mặt nhìn không được mà đỏ lên. Ta đẩy vai chàng một cái, giọng nói run rẩy: “Ta mệt rồi, chàng tắt đèn đi”

Cử Cầm nhìn ta tà tà cười, giơ tay lên tùy ý vung lên, toàn bộ trong phòng lâm vào một mảnh tối đen, ta đưa mắt nhìn, cái gì cũng không thấy, thế nhưng một giây tiếp theo, ta cảm giác được một nụ hôn đặt lên

trán ta, khoe mắt, trái tai và trên cổ. Chàng thở hổn hển, đưa tay luồn dưới nách ta chậm rãi vén vạt áo ra, nhất thời không khí lạnh lẽo tràn tới, thế nhưng ta lại không cảm nhận được cái lạnh.

Ta có chút xấu hổ, tuy rằng trong bụng đã có tiểu hài tử, thế nhưng ta và Cừ Cừ chỉ ân ái đúng một lần duy nhất trong một thất, ngày thường cao lắm cũng chỉ là hôn môi.

Này. . . này. . .

“Như vậy... Không tốt.” Ta há miệng, âm thanh hơi khàn khàn.

Cừ Cừ ghé vào tai ta thổi một hơi, thấp giọng nói: “Ba năm... nàng chịu được sao...”

Trên mặt ta đỏ lên, nghiêng đầu sang một bên, mặc cho chàng ở trên người ta chầm ngời thổi gió, làm xằng làm bậy, cũng rốt cuộc không nói nên lời.

Hôm sau.

Lúc ta tỉnh lại, bên ngoài mưa lất phất rơi, đầu mùa xuân, không khí tuy có ấm hơn chút nhưng vẫn còn lạnh. Trên bàn bày biện bữa sáng, hơi nóng vẫn còn bốc lên, chỉ là bên người ta không có ai. Đưa tay sờ lên đệm giường, một mảnh lạnh băng.

Cừ Cừ đã đi.

Miễn cưỡng đứng dậy, thu thập thỏa đáng, ngồi xuống cạnh bàn vừa muốn ăn cái gì, lại nhìn thấy một vật đặt trên bàn hấp dẫn ánh mắt ta.

Ngọc Linh Lung...

Trước mắt hiện lên mấy đoạn ý niệm trong đầu, trong bóng tối chàng cầm một đôi Ngọc Linh Lung ôn nhu nhét vào trong tay ta, cũng có hình ảnh trước mộ Đại Ngưu, ta quyết tuyệt đem nó trả lại cho chàng. Chỉ là hồi tưởng lại, thật làm cho ta hoài nghi, ta có phải đã từng xuất hiện như thế không?

Cầm lấy Ngọc Linh Lung ở trong tay một hồi, sau đó đứng dậy đi tới bên giường đem nó thất ở ô vuông đầu giường, sau đó lại đi bên cạnh bàn ngồi xuống.

Một muỗng cháo vào miệng, ngọt ngào ôn nhu, ấm áp chạy thẳng vào đáy lòng.

Hôm nay là sinh nhật Hải thúc, ta chỉ nhớ Cừ Cừ ở núi Phương Trượng làm việc có thuận lợi hay không, còn những việc khác ta quên mất, chỉ khi Lam Vũ đến phòng mời ta, lúc này mới nhớ tới, vội vã cùng Lam Vũ đi.

Sau kiếp nạn của Linh Dẫn cốc, khó có cơ hội lại được nghe ca hát ở đây, chỉ là ta nhìn Hải Thúc trong trống rỗng, không có Hoa thẩm, không có Nhị Cầu, cũng mất Tiểu Mai, tâm trạng càng khổ sở. Tâm trạng muốn đem Tiểu Mai về càng nặng nề hơn.

Giơ tay lên day day cái trán, bên cạnh thím Minh nhìn thấy một anh chàng, một mặt liếc trên sân khấu một tiểu sinh đang ca hát, một mặt nhẹ giọng hỏi: “Mặt Nhi, ta thấy con hôm nay cứ dụi mắt, làm sao vậy?”

Ta cười lắc đầu, cắn hạt dưa.

“Không có gì đáng ngại, chỉ là mí mắt cứ nháy hoài, tám chín phần là nghỉ ngơi không tốt, tinh thần có chút khẩn trương.”

Thím Minh xoay người quan sát ta, sau đó nhích lại gần.”Là mắt nào? Ta nghe nói con mắt trái hung mắt phải cát*, con nháy mắt nào?”

(Mắt trái hung, mắt phải cát: tức là mắt trái nháy là báo điềm xui, mắt phải nháy là báo điềm lành)

Ta sững sốt, hạt dưa trong tay rơi xuống đất. Ta nở nụ cười, một mặt đứng dậy hướng phía cửa đi đến, một mặt cười ha hả “Này, đây chỉ là một cách nói, không được mê tín. Mọi người ở lại chơi vui, ta về làm bánh hoan hỉ đây”

Thím Minh gật đầu tiếp tục xem cuộc vui, ta đi ra cửa đã thấy trời đã tối. Gió lạnh hàng loạt thổi qua lại, nhìn không được sợ run cả người. Ta ngẩng đầu hướng phía phương bắc nhìn thoáng qua, sau đó hướng

phía phía nam nhìn thoáng qua, có chút ảo não. Kỳ thực ta căn bản không biết núi Phương Trượng nằm ở hướng nào.

Chạy về nhà, một đường vừa đi vừa nghĩ tới lời thím Minh vừa

Mắt trái hung mắt phải cát... Thực sự là bất đúng dip, vừa vặn mắt trái ta cả ngày nay cứ nháy liên tục. Chẳng lẽ chuẩn bị có tai họa ập đến sao?

Ta tự giễu cười cười, sao có thể, chờ ta làm ra bánh hoan hỉ, tướng công của ta sẽ trở về. Còn có tai họa gì. Ta hừ một tiếng, sau đó nở nụ cười về nhà.

Ta nhóm lửa làm bánh, trong lòng bất an. Động dậy một hồi cũng miễn cưỡng làm ra một đĩa bánh hoan hỉ, sau đó ngồi trên tảng đá trước nhà chờ Cừ Cừ trở về.

Trong lúc đó ca hát cũng ta, nhiều nhóm người từ trong nhà thúc ầy đi ra, đi ngang qua ta, vô cùng náo nhiệt, cực kỳ hòa thuận cùng vui vẻ. Ta cũng cảm thấy vui lây, tâm trạng cũng thoáng ổn định không ít. Nhưng mà đúng lúc này, cháu gái của Minh thúc lại đột nhiên ngạc nhiên trợn to hai mắt, một mặt nhảy nhót hoan hô, một mặt không ngừng hướng về phía trước la to. Ta theo ánh mắt của cô bé, cũng không khỏi sửng sốt.

Phương Nam có một đám mây nhanh chóng bay về phía này, trên tầng mây mơ hồ còn có người. Ta vốn tưởng rằng Cừ Cừ đã trở về, hào hứng đứng dậy lại phát hiện người đến không phải là Cừ Cừ.

Đám mây rất nhanh dừng lại, từ trên đó nhảy xuống một thiếu nữ mặc áo đỏ như ngọn lửa. Nàng đưa đôi mắt đẹp nhìn một vòng những người chung quanh, sau đó mở miệng thanh thúy hỏi: “ Trong các người ai là Mật nhi?”

Ta sửng sốt, tỉ mỉ đánh giá nàng, tựa hồ ta chưa từng thấy qua nhân vật như thế, không biết có phải là bấy rập gì không, , đang do dự có nên trả lời một tiếng hay không, nàng ta đã đi tới nắm tay từng người hỏi.

“Người có đúng hay không? Vậy còn người?”

Ta mím môi một cái, động thân về phía trước. Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi.

“Cô nương tìm Mật Nhi có chuyện gì?”

Thiếu nữ xoay người liếc mắt quan sát ta, lại gần hỏi: “Người là Mật nhi?”

Ta gật đầu. Nàng liền đưa tay kéo ta lên đám mây. Hải thúc giạt mình, phát tay lên, trong tộc trên dưới đã đem đôi ta vây quanh chặt như nêm cối.

Thiếu nữ có chút nóng nảy. Trên mặt tức đến đỏ bừng.

“Ta từ Bồng Lai tới. Sư phụ ta là Thiên Lai lão nhân, người biết chứ?”

Bàn tay ta đang nắm chặt chợt buông lỏng, quan sát nàng, có chút không giải thích được gật đầu “Mấy ngày trước từng gặp mặt một lần.”

Thiếu nữ gờ chân “Vậy được rồi, vậy được rồi. Cừ Cừ thượng thần hôm nay đến núi Phương Trượng, không biết có chỗ nào nhằm lẫn, Thiên Đình phái ba trăm binh tướng ngăn người lại không cho đi. Sư phụ ta nói, tám chín phần là Thiên Đình đã biết việc người ở dương gian cưới vợ, không bao lâu nữa sẽ có người tới bắt người, sư phụ không tiện ra mặt, cho nên bảo ta tới mang người đi trốn”

Ta chỉ nghe được nửa câu đầu của nàng, cả người lạnh như băng. Một tay kéo áo nàng, mở miệng hỏi: “Chàng thế nào?”

Thiếu nữ lo lắng ngẩng đầu nhìn trời “Chúng ta vừa đi vừa nói”

Ta gật đầu, cùng nàng nhảy lên đám mây, sau đó quay đầu bảo Hải thúc an tâm. Ta có kết giới hộ thể của Cừ Cừ, mặc dù có chuyện gì xảy ra cũng không có gì thương tổn đến ta được.

Thiếu nữ hành vân có chút không ổn, lưng lay lắc lắc làm cho cháng váng đầu óc. Ta ngồi xếp bằng xuống, cố gắng bình tĩnh lại, lúc này mới hỏi: “Thiên Đình sẽ không làm tổn thương chàng chứ?”

Thiếu nữ tự suy nghĩ một chút, bĩu môi “Không biết được, tiên phạm khác biệt, thượng thần một mình ở thế gian đón dâu xúc phạm giới luật của trời, luôn sẽ có trách phạt, thế nhưng, ta nghe sư phụ nói, từ lúc ba trăm năm trước thượng thần đã phạm qua một lần, ngoại trừ bị Thiên Lô phạt một trăm đạo, diện tích ba trăm năm, tựa hồ cũng không có thương tổn gì khác. Cho nên ta nghĩ, thượng thần bên kia thật ra không có gì phải lo lắng, người nên lo là cô nương đó”

Ta căn môi hoàn hồn trở về “Ta?”

Thiếu nữ gật đầu “Đúng, cô nương phạm là nhân, nhân duyên của hai người không được tiên giới chấp thuận. Thế nhưng cũng không đến mức ảnh hưởng tới tính mệnh của cô nương, chỉ là, hài nhi trong bụng cô nương sợ là gặp nguy hiểm, cho nên sư phụ ta bảo ta mang người trốn đi, y theo ý tứ của người, vô luận như thế nào trước tiên phải bảo vệ tốt hài nhi, nếu thượng thần không xuống được, cô nương trước hết cứ đem con sanh ra, đến lúc đó ván đã đóng thuyền, thì cho dù hai người không thể ở cùng một chỗ, nhưng chí ít cốt nhục của thượng thần vẫn được giữ lại”

Ta yên lặng một hồi, gật đầu. Hai tay nhịn không được xoa xoa bụng. Bên cạnh thân lưu quang vạn trượng, ta lại không có tâm tư xem xét.

Ba trăm năm, ta ở Hoàng Tuyền bị khổ ba trăm năm, vẫn oán hận Cừ Cử không đi tìm ta, nguyên lai chàng bị phạt diện tích, ngồi ngậy ngốc tròn ba trăm năm, hôm nay, đôi ta thật vất vả tu thành chánh quả, lại không dễ gì có cốt nhục, rồi lại có người bắt chàng đi. Hạnh phúc, thật sự là thay đổi bất ngờ.

Thiếu nữ có chút tiếc nuối nhìn ta, sau đó xoay người, đột nhiên “A” một tiếng. Ta ngồi ở sau lưng nàng thấy không rõ lắm tình trạng phía trước, chỉ có thể vỗ vỗ lưng của nàng hỏi chuyện gì xảy ra.

Nàng quay đầu nhìn ta làm một động tác chó có lên tiếng, sau đó hai tay tựa hồ bấm niệm thần chú, một giây kế tiếp, ta nhìn thấy một tầng kim quang tỏa ra, đem ta và nàng vây trong đó. Ta nhìn chăm chăm nàng, hoang mang không giải thích được. Nhưng nhìn thần sắc trên mặt nàng, ta ngay cả nhúc nhích cũng không dám. Qua một hồi lâu, nàng rút cục thu lại kết giới.

Ta quay đầu lại nhìn nàng, nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Nàng ta quay lại nhìn ta “Không biết được là ai, ta chỉ nhìn thấy hai con phượng hoàng đỏ bay qua, phía trên đó tựa như có người ngồi, cho nên ta làm kết giới ẩn thân.”

Ta gật đầu, định nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, nhưng mà trong đầu lại đột nhiên vang lên lời nàng vừa nói. Sau đó giật mình tỉnh lại. Thúc giục nàng mau quay về Linh Dẫn cốc. Nàng ta sưng sốt, khuyên ta một lát nhưng không có tác dụng, chỉ có thể bắt đắc dĩ xoay người hướng phía Linh Dẫn cốc bay trở về.

Trước mặt ta gió thổi to không thể mở mắt được, nhưng ta vẫn thúc giục nàng mau mau trở về.

Ta nhớ kỹ trong ghi chép của gia tộc có ghi lại rằng, Đất hoang tứ tiên tộc sở hữu các pháp bảo, Chung Ngô tộc là Thần Nông đỉnh, Tả Khâu gia là Long Châu, mà Cửu Phương cùng Lượng tộc theo thứ tự sở hữu Băng Hỏa Phượng Hoàng, một xanh một đỏ, nghe nàng ta vừa nói, thật tương xứng với ghi chép xưa. Y theo quan hệ của Tả Khâu Ngạo và Diễm Cơ, chuyến đi này khẳng định không thể thiếu Tả Khâu gia.

Đất hoang tứ tộc rốt cục vẫn phải khai chiến!

63. Chương 63: Đại Kết Cục!

Edit: Rika

Ta ngửa đầu lớn tiếng nở nụ cười, sau đó cúi đầu bảo Hải thúc tiến vào phòng ta mang một hộp gỗ khắc hoa tói. Đồ vật vừa đến trong tay ta liền mở ra trước mặt mọi người.

Một viên thuốc tròn vo trong suốt vững vàng nằm trong lòng bàn tay ta.

Ta đỡ tay Hải thúc lên, quay ra kết giới mỉm cười.

“Việc đã đến nước này ta không ngại nói cho các người biết, Chung Ngô tộc căn bản không có Thần Nông đỉnh, thế nhưng...” Ta kéo dài thanh âm, có chút đắc ý nhìn thần sắc trên mặt bọn họ.

“Thế nhưng, thuốc trường sinh bất lão thật ra có một viên.”

Trong nháy mắt, ta nhìn thấy ánh mắt bọn đều đỏ lên, sự tham lam không thể che giấu được, bàn tay vừa thu lại, đem viên thuốc nắm chặt “Các người nghe đây, thuốc trường sinh bất lão chỉ có một viên, đây cũng là chí bảo của tộc ta. Nhưng chỉ có một viên làm sao chia cho ba người các người?”

Ba người đó liếc mắt nhìn nhau cũng không lên tiếng. Ta khẽ mỉm cười nói: “Thuốc có thể cho các người, về phần chia làm sao ta không xen vào, nhưng các người phải rời khỏi đất của tộc ta, không được xâm phạm!”

Tả Khâu Ngạo hí hóp mắt quan sát ta một lát, rốt cục đặt miệng ngồi trên Hỏa Phượng cười ha hả.

“Ta không tin!”

Thê Hàn cũng ách một tiếng cười ha ha “Ta cũng không tin. Không có Thần Nông đỉnh, tại sao lại có thuốc! Chiêu này của người thật không có tác dụng!”

Diễm Cơ vịn vai Tả Khâu Ngạo cười cười nói: “Nếu như vậy, Cửu Phương thiếu chủ, chúng ta còn chờ cái gì. Phá tầng kết giới này, đánh vào trong cốc, còn lo không tìm được đồ sao?” Nàng đảo mắt nhìn ta, lạnh lùng cười: “Tông chủ, đến lúc đó cũng đừng trách ta làm cho sinh linh đồ thần”

Nói xong nàng ta ngửa mặt lên trời cười ha hả, Hỏa Phượng Bằng Hoàng nhảy lên một cái, quanh quẩn trên không trung mấy vòng mới hạ xuống, kết giới tầng thứ nhất bị phá. Trong lúc kết giới bị phá, kim quang phát ra, sau đó tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp sơn cốc. Lòng ta biết Hỏa Phượng Bằng Hoàng chính là thần thú, công phá kết giới cũng chieh là chuyện sớm hay muộn, chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi. Vì vậy ta vội vàng lôi Hải thúc qua bên cạnh, đem mật thất trong phòng thờ tổ tiên nói cho thúc biết, sau đó móc một con dao ra cắt lên tay, đem khăn chấm vết máu, đề phòng mũi thương trong mật thất đâm vào, sau đó bảo thúc lên đem tộc nhân mang vào mật thất.

Bằng Hỏa Phượng Hoàng công kích kết giới, âm thanh vang vọng, ngoài cốc tộc nhân của ba tộc còn lại phất cờ hò reo phấn khích càng chấn triệt thiên địa, trong lúc nhất thời Linh Dẫn cốc bốn bề đều là địch. Ta nhìn tộc nhân của ta đang dần tản đi, chỉ mong người bên Bồng Lai kia mau gọi người tới giúp chúng ta.

Bụng ta đột nhiên đau lên, cả người mềm nhũn ngồi xuống. Lam Vũ còn lưu lại thấy bộ dạng này của ta liền hét hoảng, vội vã đưa tay bắt mạch cho ta.

Ta lắc đầu, nỗ lực đứng lên.

Hài tử của ta, oni cũng biết hôm nay chạy trời không khỏi nắng, con muốn nói ầu thân biết, con cũng sẽ theo mẫu thân xuống dưới sao?

Bên ngoài chòi gác, ánh sáng màu xanh cùng màu đỏ tương quang hỗ trợ nhau, rất là đẹp, thế nhưng ta biết, sau cái đẹp đó là đối mặt với hàng trăm tính mạng của tộc nhân ta.

Lam Vũ nhìn thế tiến công ngày càng hung mãnh của hai Phượng Hoàng, có chút do dự nói: “Tộc trưởng, Thần Nông đỉnh so với mạng người, cái nào quan trọng hơn?”

Ta quay đầu nhìn chăm chú hần một lúc lâu, sau đó khẽ lắc đầu một cái “Không, trên thế giới này không có gì quan trọng hơn mạng người. Nếu như giao ra Thần Nông đỉnh ra quả thực có thể cứu lấy được mọi người, đó cũng đáng, nhưng khi giao Thần Nông đỉnh ra, ta nghĩ có lẽ sẽ chết nhanh hơn. . .”

Lam vũ lặng lẽ nhìn trời, trong tay nắm chặt kiếm, sau đó hần nhú nhú mày, đột nhiên có chút kích động.

“Tộc trưởng, người xem, có phải cứu binh tới hay không?”

Ta vui mừng trong bụng, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy người từ đám mây đông nghìn nghịt, chỉ là. . . Theo bóng người càng ngày càng gần, ta lại nghĩ tựa hồ lai giả bất thiện. (người tới không có ý tốt)

Quả nhiên, đám người khi tới gần Linh Dẫn cốc, hai con Phượng Hoàng đỉnh chỉ công kích, sau đó từ trong đám mây ta nghe có người hỏi Tả Khâu Ngạo đang làm gì. Tả Khâu Ngạo trả lời như thế nào ta không biết, chỉ là tiếp theo hai con Phượng Hoàng cư nhiên sáng hơn, hung hăng quay lại công kích kết giới.

Lòng ta lạnh đi, xem ra người tới không phải cứu binh, ngược lại còn muốn công kích chúng ta!

Chẳng nghĩ như thế nào, dưới gối ta đột nhiên mềm nhũn, cả người quy ngã xuống, hướng phía thiên binh cúi đầu.

“Chung Ngô tộc chính là ái nữ của phụ thần thượng cổ, là tộc nhân thủ hộ của Mật Phi, cũng coi như có chút liên hệ sâu xa với Thiên Đình, chuyện ta làm ta xin nhận trách nhiệm, thế nhưng cầu các người mau cứu tộc nhân của ta.”

Một vị tướng lĩnh trong Thiên binh tiến lên hỏi: “Người muốn gánh vác trách nhiệm thế nào?”

Ta chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai tay ôm bụng, hai hàng nước mắt lăn xuống: “Ta tự biết tiên phạm khác biệt, con người có tiên thai càng không thể tha thứ, cho nên, ta nguyện ý buông tha hải tử của ta, từ nay về sau sẽ không bao giờ gặp Cừ Cừ nữa”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, cả người ta đều lạnh xuống, tựa hồ ở trên đời này không có gì là ta không thể làm, không có gì ta không tiếp nhận được.

Thiên tướng ngửa mặt lên trời cười: “Ta đợi thật là tới bất người, nhưng chúng ta cũng không được lệnh phải bảo vệ Chung Ngô tộc. Tuy các người là dòng họ thủ hộ của Mật Phi, nhưng chuyện cũng đã qua mấy vạn năm, sớm đã không còn như xưa, sinh tử của con người đều đã được quy định, chúng ta quản không được!”

Lời này vừa nói ra giống một lợi kiếm bắn vào ngực của ta, ta ngồi bệt dưới đất, cũng không đứng dậy nổi.

Băng Hỏa Phượng Hoàng vẫn tấn công, Thiên binh Thiên tướng đứng trên đám mây lạnh lùng nhìn, bọn họ không vội không nóng nảy, chỉ chờ kết giới công phá sẽ đem ta mang đi.

Ta không biết vận mệnh của ta là cái gì, ta còn có thể hay không nhìn Cừ Cừ một lần cuối. Nhìn sự lãnh khốc bọn họ, ta cũng rút cuộc cũng hiểu vì sao Cừ Cừ lại thích A Lê, lại thích ta.

Cửu Trọng Thiên rất cao, cao đến mức không để ai vào trong mắt, chàng thật sự cảm thấy lạnh lẽo.

Một tiếng vang thật lớn, kết giới ừng ừng run lên ba cái, Hỏa Phượng Băng Hoàng mỗi con phun một miệng lửa cùng băng tuyết rơi xuống, trong cốc nhất thời băng hỏa tấn công.

Hải thúc lôi kéo ta ngồi xuống đất, nói cái gì đó, thế nhưng ta cái gì cũng không nghe được, ta trơ mắt nhìn bầu trời, sau đó ầm ầm một tiếng thật lớn, kết giới tan vỡ.

Ta ngửa đầu nhìn Hải thúc, một mặt rơi lệ một mặt cười nói: “Trời đã sáng.”

Tả Khâu Ngạo cười to một tiếng, từ không trung rơi xuống, tay cầm trường kiếm đi về phía ta. Ta biết, hẳn tới để báo thù ta đã hủy dung hắn. Thiên binh chính tề chính rơi vào trong cốc, lạnh lùng nhìn Tả Khâu Ngạo nhưng cũng không muốn ra tay ngăn cản.

Ta nghĩ, kỳ thực ý tứ của Thiên Đình là muốn ta chết.

Trường kiếm trong tay Tả Khâu Ngạo lạnh lùng phóng tới, ta híp mắt đẩy Hải Thúc và Lam Vũ bên cạnh ra, sau đó từ từ nhắm mắt.

Con yêu, mẫu thân xin lỗi, thế giới xinh đẹp của con, người cha ôn nhu của con, mẫu thân không thể cho con nhìn thấy nữa rồi. . .

Một tiếng vang thật lớn, trước người kịch liệt chấn động, ta mở mắt, có chút không dám tin nhìn màn trước mặt.

Hồng y thiếu nữ cùng Thiên Lai lão nhân đồng loạt bảo hộ trước người ta, mà Cừ Cừ cũng đang trừng đôi mắt đỏ rực, hoảng sợ nhìn ta.

Bạch y của chàng không còn nguyên vẹn, chỉ miễn cưỡng che được chút ít thân thể. Hai khối xương bả vai cắm mũi sắt, máu từ nơi đó chảy ra, nhìn thấy mà giật mình.

Chàng đưa tay lên vén tóc cho ta, nhẹ nhàng hôn vào mắt ta.

“Nha đầu, xin lỗi, tướng công về trễ.”

Ta rút cục phục hồi một chút tri giác, lôi kéo tay chàng hỏi: “Chàng bị làm sao vậy?”

Cử Cử lắc đầu, cười đến dị thường ôn nhu “Ta không sao, vết thương nhỏ mà thôi, nàng ngồi đây nhìn ta như thế nào thu thập bọn họ. . . Phòng ngừa nàng kích động xông lên, cho nên. . .” Chàng giơ tay lên điểm một cái vào ta, cả người ta không thể cử động được nữa.

“Nha đầu, nhất định phải nhớ kỹ, phải sống thật tốt, có ta ở đây, nàng và hài tử nhất định không có việc gì. Nhớ kỹ...”

Hỏa quang tận trời, chiếu lên gương mặt tại nhọt của chàng làm nó có thêm chút huyết sắc. Ta run rẩy môi muốn nói nhưng không nên lời, chỉ có thể ở ngực một lần một lần hô: Không có việc gì, chàng là thượng thần, chàng sẽ không có việc gì...

Cử Cử đứng dậy, đứng bên cạnh Thiên Lai lão nhân, kim quang trong tay hiển hiện, hai cây ngân châm hung hăng đâm vào đại huyết quanh thân.

Ta cả kinh, Lam Vũ bên cạnh ta cũng thét ra một tiếng kinh hãi: “Kim khâu thứ huyết!”

Ta tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nước mắt không ngừng rơi xuống, lại bị lửa nóng xung quanh làm bốc hơi.

Người cũng được, tiên cũng được, cơ thể mỗi người đều có cực hạn, đối mặt với cường địch có thể chống đỡ hết sức mình là tốt rồi, nay dùng kim châm đâm vào đại huyết quanh thân, trong nháy mắt có thể đề cao công lực, nhưng đây không thể nghi ngờ là biện pháp đồng vu quy tận (cùng đến chỗ chết, cùng hủy diệt), khi kim khâu thứ huyết hết, thì người sử dụng cũng như đèn hết dầu. . .

Hết thấy chung quanh đều mất thanh âm, ta quỳ trên mặt đất nhìn vài người của tam tộc cùng thiên binh thiên tướng, vài lần nguy hiểm đều bị Cử Cử một mình đảm đương đánh lui, trong ánh lửa, mỗi khi nhìn phía ta, chàng đều nở nụ cười. Ta cũng rất muốn cười với chàng, thế nhưng nụ cười đáp bên môi ta lại hóa thành một hình dạng kỳ quái, nếu là lúc bình thường, chàng nhất định sẽ gõ đầu của ta chê ta xấu, nhưng hôm nay, chàng chỉ là ôn nhu nhìn ta, một câu nói cũng không nói.

Ta nhìn thấy Thiên Lai lão nhân bị thiên binh khiên chế trụ, chỉ còn lại Cử Cử một người dùng lực đánh với hai thần thú đang phát điên. Tả hữu giáp công, rốt cục không địch lại, Cử Cử tựa như một tên bù nhìn rách nát, xệt qua phía chân trời, bịch một tiếng rơi ở bên cạnh ta.

Diệp Cơ nổi giận, nhắm ngay Cử Cử định xuống tay. Ta và Cử Cử nhìn nhau, nở nụ cười. Việc đã đến nước này, không thể cùng sinh, nhưng cầu cộng tử.

Một đạo ánh sáng bay tới che mắt Hỏa Phượng, sau đó có người cản trước người Cử Cử thay chàng nhận một kích trí mạng. Bạch Hoài đưa lưng về phía Hỏa Phượng Hoàng, hướng phía Cử Cử phun ra một ngụm máu tươi, sau đó té quỵ dưới đất.

Ta và Cử Cử liếc mắt nhìn nhau, ngạc nhiên nhìn thấy từ trên người Bạch Hoài tiên tử hiện ra dáng dấp một người.

Cử Cử mím môi, lẩm bẩm nói: “Cầm Khương...”

Cầm Khương mỉm cười, hỏi một câu: “Thượng thần bình yên vô sự sao” sau đó ngã xuống.

Trong đầu ta như có một tia sáng, trong nháy mắt kết nối tất cả mọi chuyện.

Sư phụ của Lạc Ẩn là Cầm Khương. Ba trăm năm trước, Cử Cử mang A Lê lên Cửu Trọng Hoa, Cầm Khương vì ái mộ Cử Cử liền dùng kế giả chết, sau đó đem A Lê làm đối tượng chỉ trích của mọi người, sau đó hóa thành bộ dáng của Bạch Hoài, vẫn ở bên cạnh Cử Cử, sau đó biết ba năm trước Cử Cử hạ phạm gặp được ta.

Cầm Khương có lẽ là đồ kị, nổi lên sát tâm đối với ta, cho nên tìm một người có tướng mạo giống A Lê đến chia rẽ tình cảm của ta và Cử Cử. Lại không ngờ Cử Cử đặt kết giới trên người ta, Đại Ngưu vì ta mà chết, Lô Di Ngôn vì ta mà bị mù.

Trong không khí mơ hồ bay tới một trận hương khí, Cử Cử đột nhiên trầm tĩnh lại, toét miệng cười thật to. Chàng ngửa mặt nhẹ giọng nói: “Cô Xạ tiên tử suốt năm không chịu bước ra tiên giới nửa bước, hôm nay vì ta giải nạn, vô cùng cảm kích.” Một cô gái tuyệt mỹ chậm rãi từ sau lưng ta tiến lên, giơ tay lên tùy ý nắm lấy Hỏa Phượng đang muốn nhào tới, nhàn nhạt gật đầu.

“Nói cho cùng, nàng là đệ tử của ta, ba trăm năm trước u mê, ta mặc dù không tán thưởng người hạ giới cưới vợ, nhưng dù sao cũng đã gián tiếp chia lia các người ba trăm năm, hết thấy, là ta thiếu các người, hôm nay hoàn trả, người không cần để trong lòng”. Nói xong, trên cổ tay dùng lực một chút, Hỏa Phượng tru lên một tiếng thê thảm.

Cừ Cừ nghiêng đầu nhìn ta một cái, bàn tay lạnh lẽo nắm tay ta mỉm cười, chàng muốn đưa tay lên nắm lấy chóp mũi ta như ngày thường, nhưng lực bất tòng tâm.

Ta nhanh chóng mở miệng: “Đều là thượng thần, tại sao có thể có khác biệt lớn như vậy? Chàngi rốt cuộc đều giấu diếm ta cái gì?” Nói đến phần sau, ngực gấp đến độ không còn hình dáng, thanh âm cũng thay đổi.

Cừ Cừ nhếch miệng không kèm chế nỡ nụ cười, gió nhẹ thổi qua, tóc trên trán bay bay, tuy rằng trên mặt đầy máu, nhưng với ta vẫn nghiêng nước nghiêng thành như trước.

“Nha đầu, ta nói thật, không có gì đâu, ta làm sao có thể lừa nàng được. Không có, không có gì cả.”

Toàn thân ta cứng ngắc, chỉ có thể nức nở khóc. Cừ Cừ chậm rãi lết tới, tựa đầu lên chân ta, trên mặt hiện lên nụ cười chân thành.

“Nha đầu, ba trăm năm trước ta làm tổn thương nàng, ba trăm năm sau ta lại lần nữa tổn thương nàng, đây hết thấy nên lấy cái chết tạ tội, nhưng ta sợ sau khi ta chết sẽ không gặp được nàng nữa, ta luyến tiếc. . .”

“Nha đầu, ước hẹn cùng nàng sống trọn đời trọn kiếp, ta sợ ta khó mà thực hiện được, nàng phải sống thật tốt . . .”

“Nha đầu...”

“Nha đầu...”

64. Chương 64: Lời Cuối Sách : Đại Đoàn Viên Trong Truyền Thuyết.

Edit: Rika

Đêm nay ánh trăng rất đẹp. Ngoài cửa sổ mặt trăng đã qua ngọn trúc, dưới ánh trăng, lá trúc tản ra màu xanh mượt.

Thiên Dao hôm nay chơi cùng hài tử nhà bên rất hăng hái, tối về liền tắm một cái rồi ngủ.

Ta mang theo một bầu rượu ngồi trước cửa sổ ngắm trăng, vô luận như thế nào đều ngủ không được. Ánh trăng như thế làm ta luôn nghĩ đến những ngày ở Ngưu thôn. Cũng tròn, cũng sáng như thế.

Thế nhưng cảnh còn người mất, người đã từng ngắm trăng cạnh ta đã không còn.

Đại chiến năm năm trước, Cừ Cừ ngã xuống không tỉnh lại nữa.

Ta không biết Thiên Lai lão nhân cùng Cô Xạ tiên tử nói gì với thiên binh thiên tướng, tựa hồ nhắc tới Mật Phi, nhắc tới chuyển thể luân hồi, cuối cùng chuyện của ta cũng không giải quyết được. Cầm Khương bị Cô Xạ tiên tử mang về Doanh Châu, còn xử lý như thế nào ta cũng không biết.

Cừ Cừ sử dụng kim khâu thứ huyết, gần như dầu hết đèn tắt, trước khi chàng trút hơi thở cuối cùng ta liền đem Hồi Mộng nhét vào trong miệng chàng, nhưng chàng vẫn như cũ không tỉnh lại, vì vậy Thiên Lai lão nhân đem toàn bộ sự việc nói cho ta biết.

Năm ấy ở Lôi Khả, Cừ Cừ hộ thể cho Minh Lam là thật, nhưng phương pháp chàng dùng có chút dã man, chàng đã hy sinh mấy vạn năm tu vi. Sau đó cùng ta đi vào Bất Chu Sơn, cùng Chúc Âm một hồi đại chiến, nguyên khí hao tổn, rồi lại bị Mạc Quý làm trọng thương, gần như là chết, sai đó vất vả được Thiên Lai lão nhân trợ giúp khôi phục được một tia nguyên khí, chỉ cần không xảy ra sự cố, sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng. Thế nhưng một chuyến đi lên núi Phương Trượng, bị Thiên Đình chế trụ xương bả vai, mạnh mẽ khóa đi tiên thể, cùng Tả Khâu Ngạo ra sức đánh một trận hơn nửa kim khâu thứ huyết, cho nên dù xoay chuyển đất trời cũng không có phương pháp.

Hồi Mộng tuy rằng bá đạo, nhưng lưu lại chỉ là một hơi thở mà thôi.

Đây hết thấy đều là khi chàng rồi ngã xuống rồi ta mới nghe người khác nói, đã từng nói là thẳng thắn thành khẩn, nhưng chung quy chàng vẫn không làm được. Ta oán chàng, hận chàng, thế nhưng ta cũng yêu thương chàng.

Mang thai ba năm, ta rất cực vì chàng sinh nhi tử, thế nhưng chàng không có cách nào mở mắt nhìn con trai chàng lớn lên giống chàng như thế nào. . .

Đây lông mi, đây đôi mắt, nụ cười tà tà bên khóa miệng, cũng thường đưa tay gãi gãi mũi ta.

Mỗi khi thấy con ta lại thất thần, tựa hồ nhìn thấy chàng tỉnh lại, một nhà ba người chúng ta không chia cách nữa.

Nhưng điều này vĩnh viễn chỉ là giấc mộng không bao giờ trở thành sự thật, không còn ai gọi ta là “Nha đầu” nữa.

Ta trở thành Tộc trưởng, trở thành mẫu thân, trở thành cô cô, ta không còn trốn trong ngực chàng nữa, mỉm cười nhìn mưa gió bên ngoài.

Không còn ai đứng giờ mang ta ngắm mây trời, ngắm trăng sao

...

Nhớ lại dĩ vãng, đôi mắt có chút chua xót. Đem chén rượu trong tay đặt bên cửa sổ, loạng choạng bước tới giường. Gió đêm thổi tới... Ngọc Linh Lung nhiều năm yên lặng như thể đột nhiên va vào nhau, phát ra âm thanh thanh thúy.

Ta nhắm mắt lại, cảm giác say mơ mơ màng màng ngủ mất.

Ngủ được thì tốt rồi, trong mộng luôn có thể thấy chàng mỉm cười, luôn có thể thấy chàng đút cháo cho ta ăn, sẽ thấy chàng giơ tay nheo nheo mũi ta. Ta cái nhớ , cái không, chàng có muôn hình vạn trạng hình dạng, ta ở trong mộng đều có thể nhìn thấy được ,như vậy thật tốt.

Trong mơ dường như có người nhẹ nhàng nắm lỗ mũi của ta. Giơ tay lên đánh phách một cái, chậm rãi mở mắt, nương theo ánh trăng, lại nhìn thấy chàng ngồi ở đầu giường ta mỉm cười.

Một đầu tóc bạc.

Chàng giơ tay lên xoa trán ta, sờ đuôi lông mày ta, nhẹ giọng cười nói: “Nha đầu, ta đã trở về”

Ta vui vẻ, cười từ trong mộng tỉnh lại, lại phát hiện nước mắt từ lâu thấm đã ướt gối đầu.

Chẳng bao lâu trời đã sáng choang, Thiên Dao ở bên cạnh ta vuốt mắt cọ cọ nói: “Mẫu thân, con đói bụng”

Ta đưa tay lên day day cái trán, hưng hăng ôm Thiên Dao hôn một cái, sau đó đứng dậy thay đồ.

“Chờ một chút, mẫu thân đi làm đồ ăn ngon cho con”

Thiên Dao ôm chân ta cười hì hì: “Không phải trên bàn đã có rồi sao?”

Ta sửng sốt, xoay người hướng cái bàn trong phòng mà nhìn. Nhìn hồi lâu, hai dòng nước mắt tuôn rơi.

Trên chiếc bàn vuông trong phòng, có một chén cháo đang bốc khói, làm ta nhìn không rõ. . .

...

“Nha đầu, ta sẽ chờ nàng chuyển thế, chờ nàng lớn lên, sau đó sẽ cưới nàng, tiếp tục làm tướng công của nàng, trọn đời trọn kiếp, ta cứ như vậy chờ nàng. . .”

– Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-dao-bat-thanh-kiem>